

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

KW 189 G-9

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S V I I

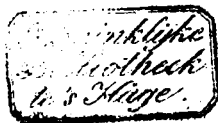
C V R A V I T

IO. PETR. SCHMIDIUS

M I T A V I A E

A P V D I A C O B V M F R I D E R. H I N Z I V M

M D C C L X X X.

1940 V. 1

1940 V. 1

1940 V. 1

1940 V. 1

1940 V. 1

1940 V. 1

1940 V. 1

1940 V. 1

1940 V. 1

1940 V. 1

1940 V. 1

Προσλαλιά, ἢ Διόνυσος.

Ο τε ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδὸς στρατιὰν ἤλασε
 (κωλύει γὰρ εἶδέν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν
 διηγῆσασθαι Βακχικόν) Φασὶν ἔτω καταφρο-
 νῆσαι αὐτὲ τὰ πρῶτα τὰς ἀνθρώπους τὰς ἐκεῖ,
 ὥς καταγελαῖν ἐπιόντος, μᾶλλον δὲ ἐλεεῖν τὴν
 πόλμαν, ὡς αὐτίκα μάλα συμπατηθησομένου
 ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον
 γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλέκοτα ὑπὲρ τῆς
 στρατιᾶς αὐτὲ ἀγγελλόντων, ὡς ἡ μὲν Φάλαγξ
 αὐτῷ καὶ οἱ λόχοι γυναῖκες εἶεν ἐκφρονες καὶ
 μωροί.

Praefatio, seu Bacchus.

Cum exercitum contra Indos duceret Bacchus, nihil enim, opinor, prohibet etiam Bae-
chicam vobis fabulam enarrare; ita aiunt con-
temta esse ab illis hominibus ipsius principia, et
aduentantem deriderent, vel potius ipsius auda-
ciae misererentur, qui statim ab elephantis con-
culcandus esset, si aciem contra auderet instrue-
re. Audierant enim, puto, exploratores absur-
da quaedam de illius exercitu narrare, Phalan-
gem ipsius et ordines esse mulieres insanas et fu-
rentes.

μεμηνῆαι, κίττω ἐστειμέναι, νεβρίδας ἐνημέναι,
 δόρατά τινα μικρὰ ἔχουσαι, ἀσίδηρα, κίττο-
 ποιήτα καὶ ταῦτα, καὶ τινα πελτάρια κοῦφα,
 βομβᾶντα, εἴ τις μόνον προσάψαιτο (ἀσπίσι
 γὰρ εἴκασον καὶ τὰ τύμπανα) ὀλίγας δέ τινας
 ἀγροίκας νεανίσκας ἐνεῖναι γυμνάς, κόρδακα ὀρ-
 χημένους, ἔρας ἔχοντας, κεράσας, οἷα 1) τοῖς
 ἀρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται.

Καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην αὐτῶν, ἐφ' ἄρμα-
 τος ὀχεῖσθαι παρδάλεων ὑπεξευγμένων, ἀγέ-
 νειον ἀκριβῶς, ἔδ' ἐπ' ὀλίγον χνοῶντα τὴν πα-
 ρειάν,

rentes, hedera coronatas, praecinctas hinnulo-
 rum pellibus, hastis quibusdam paruis instructas,
 sine ferro, hedera ornatis et ipsis, leuibusque
 parmulis, bombos, si quis modo attingeret, red-
 dentibus; nempe clypeis assimulabant etiam tym-
 pana: paucos autem quosdam inter eos versari
 rusticos iuvenes, nudos, saltantes cordacem, qui
 caudas haberent, cornutos *corniculis*, qualia re-
 gens nativis haedis subnascuntur.

2. Ac ducem quidem ipsum curru vehi iun-
 ctis pardalibus, plane imberbem, ne parua qui-
 dem lanugine vestitum genas, cornutum, coro-
 natum

1. κεράσας, οἷα] Κεράσας iungendum cum
 accusatiuis reliquis: οἷα per synesin i. sylle-
 psin dicere malis aut ellipsin; adeo, refertur
 ad κέρατα quae in κεράσας latent. Gesner.

φειάν, περὶ σφόδρον, βοτρυόις ἐξεφανωμένον,
 μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι,
 καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἕνα
 μὲν τινα βραχὺν πρεσβύτερον, ὑπόπαχυν, προ-
 γάστορα, ῥινόσιμον, ὥτα μεγάλα ὀρθία ἔχοντα,
 ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπερσιδόμενον, ἐπ' ὄνυχας τὰ
 πολλὰ ἱππεύοντα, ἐν κρηκωτῷ, καὶ τέταν πλά-
 νυ πιθανόν τινα συνταγματάρχην αὐτῷ. ἔτε-
 ρον δὲ τεράσιον ἄνθρωπον, τράχη- τὰ νέρθεν
 εἰσικότα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα,
 βαθυπώγωνα, ὀργίλον καὶ θυμικόν, θατέρω
 μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ ῥάβδον καμ-
 πύλην ἐπήρμενον, καὶ περισκιρτώντα ὅλον τὸ
 στρατόπεδον. καὶ τὰ γυναῖα δὲ φοβεῖσθαι αὐτόν,
 καὶ

natum vuis, mitra reuinctum comas, amictum
 purpura, et auro calceatum: duces sub ipso duos,
 vnum breuem, senem, crassiusculum, ventri-
 cosum, simum naribus, auribus longis et erectis,
 tremulum, innixum baculo, asino vectum ple-
 rumque, crocata indutum, atque adeo congruen-
 tem plane agminis sub illo ductorem; alterum
 porro prodigiosum hominem, capro inferiori
 parte similem, cruribus hirsutis, cornutum, bar-
 ba proluxa, iracundum et vehementem, qui al-
 tera manu ferat fistulam, dextra vero baculum
 incuruum intentans, exercitum totum circum-
 spectet: terribitas autem ab illo mulierculas, iactare

καὶ σείειν ἡνεμαμέναις τὰς κόμας, ὅποτε προσίοι,
καὶ βοᾶν, εὖ οἱ· τέτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι
αὐτῶν τὸν δεσπότην 2). τὰς δ' ἐν ποιμνας,
διηρπᾶσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ διεσπᾶ-
σθαι ἔτι ζῶντα τὰ θρέμματα· ὠμοφάγας γάρ
τινας αὐτὰς εἶναι.

Ταῦτα οἱ Ἴνδοι καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκρόν-
τες, ἐγέλων ὡς τὸ εἶκος, καὶ εἰς ἀντεπεξέλγειν,
ἢ παρατάττεσθαι ἤξιον· ἀλλ' εἶπερ ἄρα τὰς
γυναικας ἐπαφήσειν αὐτοῖς, εἰ πλησίον γένοιτο,

σφίσι

permisos ventis capillos ad illius aduentum, et
clamare Euoe; suspicari autem, hac voce appel-
lari ab illis dominum. Greges porro iam dire-
ptos a mulieribus, et dilaceratas viuas adhuc pe-
cudes; esse enim illas crudiuras.

3. Audientes ista Indi et rex illorum, ridebant,
ut probabile est, neque contra educere exercitum,
aut aciem struere, operae pretium censebant.
Sed, (si modo omnino educere contra eos placeat)
mulieres iis immittere, si prope venissent; ipsis
autem

2. εὖ οἱ — δεσπότην] Omissa Bocharto atque
Huetio observatio. Nempe ipsum nomen
יהוה hic latere dicerent, tetragrammatum
et ipsum. Qui εὖ οἱ vel εὖ οἱ scripsere; illi
votum forte, Bene illi! interpretati sunt,
qua ratione cum nobili illo יהוה — ישיה
conueniret, quod in Iudaica illa thyrsopho-
ria ingeminatum nouimus. Gesner.

σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχροὺν ἐδόκει, καὶ Φονεῦειν
 γύναια μεμνηνότα, καὶ θηλύμιτριν ἄρχοντα, καὶ
 μεθύον σμικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμιστρατιώτην
 ἄλλον, καὶ γυμνήτας ὀρχησᾶς, πάντας γελοίους
 ἐπεὶ δὲ ἡγγέλλετο πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν
 χώραν, καὶ πόλεις αὐτάνδρες καταφλέγων, καὶ
 ἀνάπτων τὰς ὕλας, καὶ ἐν βραχέϊ πᾶσαν τὴν
 Ἰνδικὴν πυρὸς ἐμπεπληκώς (ὅπλων γάρ τοι Διο-
 νυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῶον αὐτῷ, καὶ κ τῷ κε-
 ραυνῷ) ἐνταῦθα ἤδη σπασθῇ ἀγελάμβανον τὰ
 ὅπλα, καὶ τὰς ἐλέφαντας ἐπισάξαντες, καὶ ἐγ-
 χαλινώσαντες, καὶ τοὺς πύργους ἀναθέμενοι,
 ἐπ' αὐτοὺς ἀντεπεξήσαν, καταφρονοῦντες μὲν
 καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὅμως, καὶ συντρίψαι
 σπεύ-

autem *viris* etiam vincere indecorum videbatur,
 et interficere mulieres furentes, et mitratum mu-
 liebriter ducem, et ebrium paruum seniculum,
 et alium semimilitem, et saltatores nudos, omnes
 ridiculos. Cum vero nunciaretur iam igne va-
 stare regionem Deus, et cum ipsis hominibus
 cremare vrbes, et silvas incendere, et Indiam
 vniuersam breui tempore implere incendiis (nam
 Bacchi arma ignis, patrius illi et de fulmine)
 hic iam festinanter sumere arma, et ornatis ele-
 phantis, atque frenatis, impositisque in illos tur-
 ribus, contra illos educere, contemnentes illi
 quidem tum quoque, sed irati tamen, et atte-

σπεύδοντες αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένηιον ἐκεί-
νον στρατηλάτην.

Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶδον ἀλλή-
λας, οἱ μὲν Ἴνδοι προτάξαντες τὰς ἐλέφαντας,
ἐπῆγον τὴν Φάλαγγα, ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον
μὲν αὐτὸς εἶχε, τῷ κέρως δὲ αὐτῷ τῷ δεξιῷ
μὲν ὁ Σειληνός, τῷ εὐωνύμῳ δὲ ὁ Πάν, ἡγᾶντο·
λοχαγοὶ δὲ καὶ ταξίαρχοι Σάτυροι ἐγκαθειστή-
κεισαν. καὶ τὸ μὲν σύνθημα ἦν ἅπασιν τὸ, εὐ-
οί. εὐθύς δὲ τὰ τύμπανα ἐπαταγεῖτο, καὶ τὰ
κύμβαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμανε, καὶ τῶν Σα-
τύρων τις λαβὼν τὸ κέρας ἐπήυλει. τὸ Ὀρϋδιον,
καὶ ὁ τῷ Σειληνῷ ὄνος ἐνυάλιον τι ὠγκήσατο,
καὶ αἱ Μαινάδες σὺν ὀλολυγῇ ἐνεπήδησαν αὐτοῖς,
δράκοντας ὑπεζωσμέναι, καὶ τῶν θυρσῶν ἄκρων
ἀπα-

rere festinantes suo cum exercitu imberbem istum
imperatorem.

4. Cum vero prope et in conspectum venissent,
Indi constitutis in prima acie elephantis, pha-
langem inducunt. At Bacchus mediam ipse te-
net aciem, dextrum illius cornu Silenus ducit,
Pan finistrum: ordinum vero et agminum ducto-
res constituti Satyri: tessera omnibus illud Euoe.
Simul pulsantur tympana, ac Satyrorum aliquis
cornu sumto incinit orthium, et Sileni asinus
Martium quiddam rudit, et insultant illis cum
vlulatu Maenades, succinctae draconibus, et de
summis

ἀπογυμνᾶσαι τὸν σιῶνον. οἱ Ἴνδοι δὲ καὶ ἑλ-
 Φαντες αὐτῶν αὐτίκᾳ ἐκκλίναντες, σὺν ἔδην
 κόσμῳ ἔΦευγον, ἔδ' ἐντὸς βέλας γένεσθαι ὑπο-
 μέναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος ἐαλῶνεςαν,
 καὶ ἀγχυάλωτοι ἀπὲργοντο ὑπὸ τῶν τέως κα-
 ταγελωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς ἂν ἐχρῆν ἀπὸ
 τῆς πρώτης ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατο-
 πέδων.

Ἄλλὰ τί πρὸς τὸν Διόνυσον ἔτος ὁ Διόνυσος;
 εἴποι τις ἄν. ὅτι μοι δοκᾷ (καὶ, πρὸς Χαρί-
 των, μὴ με κορυβαντιᾶν, ἢ τελέως μεθύσει
 ὑπολάβητε, εἰ τὰ μὰ εἰκάζω τοῖς θεοῖς) ὁμοίον
 τι πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τὰς κινὰς τῶν λόγων
 τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείνοις, οἷον καὶ πρὸς τὰς ἐμὰς. αἰ-
 μενοι

summis thyrsis ferrum nudantes. At Indi et il-
 lorum elephantēs, inclinato statim agmine, sine
 more et modo fugiunt, nec intra teli iactum ve-
 nire aufi, ac tandem vi superati captique abdu-
 cuntur ab his; quos modo deriserant, experi-
 mento docti, non esse ex prima fama deridendos
 externos exercitus.

5. Verum enim vero, *Quid ad Bacchum iste
 Bacchus?* aliquis forte dixerit. Quod mihi vide-
 tur, (et per ego vos Gratias oro, ne me fanati-
 co furore agi aut plane ebrium esse putetis, si
 me cum Diis comparem) simili ratione quosdam,
 atque Indos illos, ad novitatem disputationum
 affectos esse, vt ad mearum quoque. Nam cum

μενοι γὰρ Σατυρικά, καὶ γελοιὰ τινὰ, καὶ κο-
μιδιῇ κομικὰ παρ' ἡμῶν ἀκῆσθαι 3), τοιαῦτα
πεπισεύκασιν, ἐκ οἷδ' ὅ, τι δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ
ἐμῶ. οἱ μὲν ἔδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνῶνται, ὡς ἔ-
δὲν δεῖον παρέχειν τὰ ὦτα κώμοις γυναικείοις,
καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάντας 4) ἀπὸ
τῶν

audiunt Satyrica, et ridicula quaedam, et plane
Comica a nobis recitari, talia ea esse credunt,
nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim
quidem eorum plane non veniunt, quasi non
oporteat descendentes de elephantibus aures prae-
bere comissionibus muliebribus, et Satyricis
salta-

3. οἰόμενοι — ἀκῆσθαι] Quae ista est
connexio: *dum putant a nobis audiri ridicu-
la, talia credunt?* quis sic loquitur de vna
quadam re, *dum putant, credunt?* Corrupta
haec esse, mihi non est dubium, ac lenissima
mutatione posse restitui οἰόμενοι *dum au-
diunt* ex aliis, *credunt*. Audacter recipi sua-
derem, si praesto esset vel libri vnus aucto-
ritas, vel succurreret saltem, Lucianum aut
aliū bonum scriptorem verbo οἶμαι, pro
οἶω, quod ipsum poeticum est, vsum esse.
Sed ideo non damno coniecturam. Praesto
caussa est, ob quam verbo alio quam ἀκῆσθαι
vsus esse potest Lucianus; quia statim sequi-
tur ἀκῆσθαι. Ipsa deinde raritas verbi
fecit, vt in οἰόμενοι mutaretur. *Gesner.*

4. καταβάντας] Cum allusione ad Indos in-
telligit

τῶν ἐλεφάντων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοιζτό τι ἤκου-
τες, ἀντὶ τῆς κίττης σιδήρον εὐρόντες, εἰδ' ἔτως
ἐπαινεῖν τολμῶσι 5) τῷ παραδόξῳ τῆς πράγμα-
τος τεθορυβημένοι· ἀλλὰ φαρρῶν ἐπαγγέλλο-
μα αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν ὡς πρότερόν ποτε
τὴν τελετὴν ἐθέλησωσιν ἐπιδεῖν πολλαῖς, καὶ
ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων κοι-
νῶν

saltationibus: alii vero cum ad tale quid veniant,
inuento pro hedera ferro, neque sic redire au-
dent, inopinata re perturbati. Verum audacter
illis denuntio, si nunc etiam, ut prius olim, ce-
rimoniam inspicere voluerint saepius antiqui no-
stri conuiuiae, et recordati fuerint commissatio-

A 5

num

telligit superbo quodam fastidio quosdam
venire nolle ad audiendas suas recitationes
vel declamationes. *Gesner.*

5. ἐπαινεῖν τολμῶσι] Non est hic sermo de
laudibus, sed simpliciter de audiendi studio.
Queritur Luc. quosdam, audito, ludicra a
se dici, plane non venire: alios, qui ludi-
cra audiendi consilio veniant, seriis praeter
spem turbatos, non audere quid ex-
pectamus? *laudare* ne an *redire*? *Redire*
profecto. Legendum ergo ἐπαινεῖναι vel
ἐπανεῖναι. Certe sine fraude fuerit inter-
pretationem dedisse, quae ex ἐπανεῖμι tra-
cta sit. Reditum hic peti, ex frequentiore
reditu demum laudem sperari, sequentia sa-
tis declarant. *Gesner.*

νῶν τῶν τότε καιρῶν, καὶ μὴ καταφρονήσωσι
τῶν Σατύρων καὶ Σειληνῶν, πίωνσι δὲ ἐς κόρον
τῇ κρατῆρας τέττε, ἐμβαλχεύσεν καὶ αὐτὲς,
καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν ἐρεῖν τὸ, σὺ οἶ.

Οὗτοι μὲν ἔν (ἐλεύθερον γὰρ αἰσὴ) ποιούν-
των ὅ, τι καὶ Φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδήπερ ἔτε
ἐν Ἰνδοῖς ἐσμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν διηγῆσα-
σθαί τι τῶν ἐκεῖθεν, ἐκ ἀπροσδιόνυσον οὐδ'
αὐτὸ, ἔδ' ὧν ποιῶμεν ἄλλότριον. Ἐν Ἰνδοῖς
τοῖς Μαχλαίοις β), οἱ τὰ λαιὰ τῇ Ἰνδῇ ποτα-
μῷ, εἰ κατὰ ῥῆν αὐτῇ βλέπεις, ἐπινεμόμενοι,
μέχρι

num illius temporis communium, neque con-
temserint Satyros ac Silenos, biberintque ad fa-
tietatem de hoc cratere; futurum, ut ipsi quo-
que occupentur Baccho, et saepe nobiscum Euoe
illud ingeminent.

6. Atque hi quidem, liberum enim audire,
faciant, quidquid placuerit. Ego vero, quando
adhuc inter Indos versamur, volo etiam aliud
vobis de illis rebus enarrare, nec ipsum abhor-
rens a Baccho, nec ab instituto nostro alienum.
Apud Indos Machlaeos, qui ad sinistra Indi
amnis, si secundum flumen respicias, pascentes
ad

6. τοῖς Μαχλαίοις] Ignorabile nomen Geo-
graphis: non puto tamen a Nostro confi-
ctum. *Gesner.*

μέχρι πρὸς τὸν Ὠκεανὸν καθήκισι· παρὰ τοῦ-
 τος ἄλσος ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ, ἔπ' ἀνυ μεγά-
 λω χωρίῳ, συνηρεφεῖ δέ. κιντὸς γὰρ πολὺς,
 καὶ ἄμπελοι, σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιῶσιν.
 ἐνταῦθα πηγαὶ εἰσι τρεῖς καλλίστῃ καὶ διωδεσά-
 τα ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρῃ, ἡ δὲ Πανὸς, ἡ δὲ
 Σειληνῆ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ Ἴνδοι ἄ-
 παξ τῇ ἔττι, ἐορτάζοντες τῷ θεῷ· καὶ πίνουσι
 τῶν πηγῶν ἔχ' ἀπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καὶ
 ἡλικίαν, τὰ μὲν μερῶν τῆς τῶν Σατύρων· οἱ
 ἄνδρες δὲ τῆς Πανικῆς· τῆς δὲ τῆς Σειληνῆ οἱ
 κατ' ἐμέ.

Ἄ μὲν ἔν πάσχεσιν οἱ παῖδες ἐπειδὴν πίω-
 σιν, ἡ οἷα εἰ ἄνδρες τολμῶσι κατεχόμενοι τῷ
 Πανί,

ad Oceanum usque perueniunt: apud hos igitur
 nemus est in conspecto, regione non admodum
 magna, sed opaca, hedera enim multa et vites
 plane illam inumbrant. Hic fontes sunt tres,
 pulcherrimae et pellucidissimae aquae, Satyri
 vnus, alter Panis, tertius Sileni. Intran illud
 nemus Indi quotannis semel, sacrum facientes
 Deo, bibuntque de fontibus non omnibus omnes,
 sed pro diuersa aetate, adolescentes nimirum de
 Satyrorum fonte, de Panico viri, de Sileni au-
 tem mei aequales.

7. Quae igitur adolescentulis, cum biberunt,
 eueniant, aut quae viri audeant occupati a Bac-
 cho,

Πανί, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἃ δ' οἱ γέροντες
 ποιῶσιν, ὅταν μεθύσθῳσι τῷ ὕδατος, ἐκ ἀλ-
 λότριον εἰπεῖν· ἐπειδὴν πῆν ὁ γέρων, καὶ κατ-
 ἀσχη αὐτὸν ὁ Σειληνός, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄΦω-
 νός ἐστι, καὶ καρηβαρῆντι καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοι-
 κεν, εἴτα ἄΦων Φωνή τε λαμπρὰ, καὶ Φθέγ-
 μα τορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ,
 καὶ λαλίστατος ἐξ ἄΦωνοτάτε ἐστίν· ἔδ' ἂν ἐπι-
 σομίσας παύσεας αὐτὸν μὴ ἔχι συνεχῇ λαλεῖν,
 καὶ ῥήσεις μακρὰς συνείρειν. συνετὰ μέντοι πάν-
 τα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν Ὅμηρον ἐκείνων
 ῥήτορα, νιφάδεσσι γὰρ εἰκότα χειμερίησι διεξ-
 ἔρχονται. ἔδ' ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν
 ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ τεττιγῶδες τι
 πυκνόν

cho, longum fuerit dicere. Sed quae senes fa-
 ciant aqua illa ebrii, narrare haud alienum. Cum
 bibit senex, et occupavit illum Silenus, primo
 aliquamdiu mutus est, et crapula laboranti atque
 bene madido similis. Deinde subito vox splendi-
 da, et loquela vehemens, et spiritus modulatus
 illi contingit, et est ex plane muto loquacissimus,
 quem nec ore obturando ad quietem redigas, ne
 perpetuo loquatur, et longos sermones conti-
 nuer: prudentia tamen omnia, et decentia, et,
 ad Homerici illius oratoris exemplum, *nivibus
 similia bibernis*, proferunt. Neque satis fuerit
 cycnis illos propter aetatem comparare, sed ci-
 cada-

πυκνὸν καὶ ἐπίτροχον συνάπτουσιν ἄχρι βαθείας
 ἐσπέρας. - τέντεῦθεν δὲ ἤδη ἀφειθείσης αὐτοῖς
 τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνα-
 τρέχουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον εἰδέναι εἴ-
 πον. ἦν γὰρ ἀτελής ὁ γέρον μεταξὺ καταλίπη
 ὃν διεξήκει τὸν λόγον, δύντος ἡλίκ κωλυθεὶς ἐπὶ
 πέρας αὐτὸν ἐπεξελθεῖν, ἐς νέωτα πιὼν αὐθις
 ἐκείνα συνάπτει, ἃ πέρυσιν λέγοντα ἡ μέθη αὐ-
 τὸν κατέλιπε.

Ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον εἰς ἐμαυτὸν ἀπε-
 σκώφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, εἴη ἂν ἔτι ἐπαγά-
 γοιμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη καθότι τῷ
 μῦθῳ ἔοικα. ὥς ἦν μὲν τι παραπαίωμεν, ἡ
 μέθη

cadarum more confertum quiddam et volubile
 ad seram usque vesperam perpetuant. Inde au-
 tem, iam dimissa ebrietate, tacent, et ad pri-
 stinam rationem redeunt. Verum, quod maxi-
 me admirabile est, nondum dixi. Si enim se-
 nex imperfectam abrumpat, quam explicare coe-
 pit, orationem, occidente sole impeditus illam
 ad finem suum perducere: altero anno bibens
 rursus illa adnectit, quae superiore anno dicen-
 tem destituerat ebrietas.

8. Ista Momi illius exemplo in me ipsum di-
 cta sunt, nec ego, ita me Iupiter, quorum per-
 tineat fabula adiunxero: iam enim videtis qua in
 re similis illi sim. Itaque si quid deliremus, cau-
 sa

μέθη αἰτία· εἰ δὲ πινυτὰ δόξεις τὰ λεγόμενα,
ὁ Σειληνὸς ἄρα ἦν ἴσως.

fa ebrietas : si prudentia quae diximus videantur,
Silenus erat propitius.

Προσλαλιά, ἢ Ἡράκλῃς.

Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὅγμιον ὀνομάζουσι
Φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ Θεοῦ,
πάνυ ἀλλόκοτον γράφει. γέρον ἐστὶν αὐτοῖς
ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφαλάντίας, πολλὸς ἀκρι-
βοῦς, ἔσται λοιπὰ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς τὸ δέρ-
μα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί
εἰσιν οἱ θαλάττεργοι γέροντες· μᾶλλον δὲ Χά-
ρων, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ
πάν-

Praefatio, seu Hercules.

Herculem Galli Ogmium sua voce appellant:
sed figuram Dei plane monstruosam pingunt.
Ultimae aetatis senex illis est, recalvus, plane
canis qui superfunt capillis, rugosa cute, et ad
nigerrimum colorem perustus, quales sunt senes,
qui in mari opus faciunt. Potius Charontem
quendam aut Iapetum de tartareis specubus, et
omnis

πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκάζεις.
ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν, ἔχει ὁμῶς τὴν σκευὴν τῷ
Ἡρακλέει. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν
τῷ λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ,
καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρηται, καὶ τὸ τόξον ἐν-
τεταμένον ἢ ἀριστερὰ προδείκνυσι, καὶ ὅλως Ἡ-
ρακλῆς ἐστὶ.

Ταῦτά γε ὥμην ἔν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων
θεῶν τοιαῦτα παρανομεῖν τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν
μορφὴν τὴν τῷ Ἡρακλέους, ἀμυνομένους αὐτὸν
τῇ τοιαύτῃ γραφῇ, ὅτι τὴν χώραν ποτὲ αὐ-
τῶν ἐπῆλθε λείαν ἐλαύνων, ὅπρτε τὰς Γηρυό-
νου ἀγέλας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ, τῶν
ἐσπερίων γενῶν.

Καί-

omnia potius quam Herculem, esse suspiceris;
Verum talis cum sit, habet tamen paratum Her-
culis. Etenim pellem leonis suspensam gerit,
et clauam dextra praefert, et pharetra appensa,
et intentum arcum sinistra ostendit: atque in vni-
versum est Hercules.

2. Itaque suspicabar, ut contumelia afficerent
Graecorum Deos, talia Gallos in figuram Hercu-
lis designasse, quem tali pictura ulcisci vellent,
qui suam quondam regionem inuaserit, ac prae-
das ibi egerit, cum quaerens Geryonis graeca
multas per occidentem gentes percurreret.

3. Ve-

Καίτοι τὸ παραδοξότατον ἐδέπω ἔφην τῆς εἰκόνης. ὁ γὰρ δὴ γέρων Ἡρακλῆς ἐκεῖνος ἀνθρώπων πάμπολόν τι πλῆθος ἔλκει ἐκ τῶν αὐτῶν ἅπαντας δεδεμένους. δεσμά δέ εἰσιν οἱ σερραὶ λεπταὶ χρυσᾷ καὶ ἡλέκτρει ἐργασμένα, ὁρμοὶς εἰοικῆαι τοῖς καλλίστοις. καὶ ὅμως ἀφ' οὗτως ἀσθενῶν ἀγόμενοι, ἔτε δρασμὸν βελεύσει, δυνάμεινοι ἂν εὐμαρῶς, ἔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντρεΐδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ Φαίδροί ἐπονται καὶ γεγηθότες, καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινῶντες ἐπεγόμενοι ἅπαντες, καὶ τῷ φθάνειν ἐθέλειν τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, εἰοκότες ἀχθεσθισομένοις, εἰ λυθήσονται. ὁ δὲ πάντων ἀτοπώτατον

3. Verum quod insolentissimum in illa pictura, nondum dixi. Nempe senex ille Hercules, hominum magnam multitudinem trahit, auribus omnes reuinctos. Vincula autem illi sunt tenues catenae, ex auro atque electro elaboratae, monilibus pulcherrimis similes. Et tamen ab infirmis adeo *castellis* tracti, neque fugam moliantur, cum possint facile, neque omnino contrahunt, aut obnituntur pedibus, resupinati in contrariam ei qua ducuntur partem: sed sequuntur hilares, et gaudentes, et ductorem suum laudant, atque virgent omnes, et dum praeuenire student, laxant vinculum, quasi aegre laturi, si soluantur. Quod vero omnium maxime portentosum

τάτον εἶναι μοι ἔδοξεν, ἐκ ἐκνήσω καὶ τᾷτο
εἰπεῖν. ἔ γάρ ἔχων ὁ ζωγράφος ἔθεν ἐξάψει
ταῖς σειραῖς *) τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς, αἱ δὲ τῆς
δεξιᾶς μὲν ἦδη τὸ ῥόπαλον, τῆς λαῖᾶς δὲ τὸ τό-
ξον ἐχέσης, τρυπήσας τᾷ θεῷ τὴν γλῶτταν ἀ-
κραν, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένους αὐτὰς ἐποίησε, καὶ
ἐπέσραπται γὰρ εἰς τὰς ἀγομένους μειδιῶν.

Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἰσήκειν ὄρων, καὶ
θαυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανακτῶν. Κελε-
τός δέ τις παρῆς ἔκ ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερα
ὥς

tosum mihi videtur, non pigror ipsum quoque
dicere. Cum non haberet pictor unde principia
catenae suspenderet, quippe cum dextra clauam,
arcum vero sinistra haberet: perforata Dei lingua
extrema, tractos ex illa fecit; et retorquet *Her-
cules* ad illos, qui ducuntur, vultum subridentem,

4. Haec ego stabam intuens nec sine admira-
tione, dubius simul, et indignatus. Sed Gallus
aliquis adstans, non ineruditus etiam nostris lite-
ris,

* ταῖς σειραῖς] Obscura constructionis ratio,
propter quam aliquando optabam τῆς σει-
ραῖς. Sed plurali numero ante extulit: et
potest Dativus hic intelligi pro Genitivo.
Certe non opus esse putabam, interpretatio-
nem ad hanc difficultatem accommodari.
Gesner.

ὥς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα Φωνὴν ἀφιεῖς, Φι-
 λόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ σοι, ἔφη,
 ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἴνιγμα, πάντα
 γὰρ παραττομένῳ ἔοικας πρὸς αὐτὴν τὸν λόγον
 ἡμεῖς οἱ Κελτοί, ἔχ' ὥσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες,
 Ἑρμῆν οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἑρακλεῖ αὐτὸν εἰ-
 κάζομεν, ὅτι παραπολὺ τῷ Ἑρμῇ ἰσχυρότερος
 ἔστος. εἰ δὲ γέρων πεποίηται, μὴ θαυμάσης·
 μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γῆρα Φιλεῖ. πτελῇ ἐπιδέρ-
 κνυσθαι τὴν αἰκμὴν, εἴγε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιη-
 ταὶ λέγουσιν,

Ὅττι μὲν αἱ τῶν ὀπλοτέρων Φρένες ἡρέ-
 ζονται.

Τὸ δὲ γῆρας

Ἐχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

Οὕτω

ris, quod declaravit, accurate loquens Gracce,
 popularium suorum more, ut arbitror, philoso-
 phus, Ego vero, inquit, solvam tibi, hospes,
 picturae huius aenigma, videris enim plane in illa
 perplexus. Vim dicendi nos Galli non, uti vos
 Gracci, Mercurium putamus esse, sed Herculi il-
 lam assimilamus, quod hic Mercurio multum est
 fortior. Si vero senex repraesentatus est, noli mi-
 rari. Sola enim eloquentia in senectute solet ple-
 nam vim et maturitatem ostendere, si quidem ve-
 rum dixere vestri poetae,

Suspensa incerto est iuuenum sententia motu:
 Dicit senex meliora iunioribus.

Ita

Οὕτω γέ τοι καὶ τῷ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρέει ἐκ
τῆς γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορευταὶ τῶν
Τρώων τὴν ὅπα τὴν λαιριόεσσαν ἀφίχσιν εὖαν-
θῇ τινα. λείρια γὰρ καλεῖται, εἶγε μέμνημαι
τὰ ἄνθη.

Ὡς εἰ τῶν ὧτων ἐκδεδεμένους τὰς ἀνθρώπους
πρὶς τὴν γλώτταν ὁ γέρον ἔτος Ἡρακλῆς ὁ λό-
γος ἔλκει, μὴδὲ τῷτο θαυμάσῃς, εἰδὼς τὴν τῶν
ὧτων καὶ γλώττης συγγένειαν. εἰ δ' ὕβρις εἰς
αὐτὸν, εἰ ταύτῃ τετραπληταί. μέμνημαι γὰρ
ἔφη καὶ κωμικῶν τινῶν ἱαμβείων, παρ' ὧν
μαθὼν,

Τοῖς γὰρ λόγοις

Ἐξ ἄλλης ἢ γλώττα πᾶσιν ἔστιν τετραπλη-
μένη.

Τὸ

*Ita quidem etiam Nestoris apud vos lingua mel de-
fluit. Et concionatores Troianorum vocem emit-
tunt liliaceam, hoc est floridam; (florum instar
suauem) flores enim, si recte memini, sunt lilia.*

5. *Itaque neque illud mireris, si auribus reuol-
utos hic Hercules, b. e. eloquentia trahit, qui no-
ris illam aurium atque linguae cognationem. Ne-
que vero contumelia in ipsum est, hac parte perfo-
ratum esse. Memini enim, pergebat, etiam quo-
rundam de comoedia iamborum, quos a vobis didici;*

Extrema enim loquacibus

Pertusa lingua est omnibus foramine.

Τὸ δ' ὅλον καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λό-
γῳ τὰ πάντα ἡγάμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν
γενόμενον, καὶ περθεῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι.
καὶ τὰ γε βέλη αὐτῷ οἱ λόγοι εἰσὶν, εἶμα, ὀξεῖς,
καὶ εὖσοχοι, καὶ ταχεῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τιτρώ-
σκοντες· πτερόεντα γὰρ τὰ ἔπη καὶ ὑμεῖς Φα-
τε εἶναι. τὰ αὐτὰ μὲν ὁ Κελτός.

Ἐμοὶ δὲ ἡνίκα περὶ τῆς δεῦρο παρῆδε ταύτης
ἐσκοπῆμην πρὸς ἑμαυτὸν, εἴ μοι καλῶς ἔχοι,
τῆλικοῦδε ὄντι καὶ πάλα τῶν ἐπιδείξεων πεπαυ-
μένῳ, αὐτίς ὑπὲρ ἑμαυτῷ ψῆφον δίδοναι τοσά-
τοις δικασαῖς, κατὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἀναμνη-
σθῆναι τῆς εἰκόνος. τέως μὲν γὰρ ἐδεδίδειν, μὴ
τοῖς ὑμῶν δόξαιμι κομιδῇ μετακλιῶδῃ ταῦτα
ποιεῖν,

6. In uniuersum autem putamus, oratione Her-
culem perfecisse omnia, sapientem virum, et elo-
quentiae viribus pleraque expugnasse. Et tela ipsius
orationes puto sunt, acutae, collineantes ad scopum,
celeres, quibusque vulnerentur animi. Alata nem-
pe verba vos quoque esse dicitis. Haec tum Gallus.

7. Mihi vero, cum apud me considerarem,
deceretne huc me progredi, hoc aetatis homi-
nem, quique hoc declamandi genus olim desiiis-
sem, et rursus de me calculum dare tot iudici-
bus; opportune in mentem venit eius imaginis
memoria. Ante enim metuebam, ne cui vestrum
viderer plane adolescentuli more istuc facere, et
praeter

ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανίσσασθαι· καὶ τὰ τῆς
 Ὀμηρικὸς νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,
 Σὴ δέ, βίη λελυται. καὶ,
 Χαλεπὸν γῆρας κατεῖληφέ σε,
 Ἥπεδανὸς δὲ νῦτοι θεράπων, βραδέες δὲ
 τοι ἵπποι·

ἐς τὰς πέδας τῆτο ἀποσκιώπτων. ἀλλ' ὅταν
 ἀναμνησθῶ τῆ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλέους, πάν-
 τα ποιεῖν προάγομαι, καὶ ἐν αἰδέμαί τοιαῦτα
 πολμῶν, ἡλικιωτῆς ὢν τῆς εἰκόνες.

Ὡς ἐῖς ἰσχύς μὲν καὶ τάχος, καὶ κάλλος, καὶ
 ὅσα σώματος ἀγαθὰ χαιρέτω, καὶ ὁ ἔρως ὁ σὸς,
 ὡς Τῆς ποιητῆς, εἰσιδὼν με ὑπερόλιον γένεσθαι,
 χρυσοΦαένων ἐβέλεται πτερύγων, ἢ αἰετοῖς
 παραπετέσθω, καὶ ὁ Ἱπποκλειδῆς ἔφροντιεῖ.
 τῷ

praeter aetatem iuuenari; ac deinde Homericus
 aliquis iuuenis increparet mihi illud,

Iam perii tua vis, grauis arripuitque senectus,

Inuolidusque tibi famulus, tardique caballus,

In pedes hoc ultimum iaciens. Sed ubi recordor
 senis illius Herculis, ad agenda omnia prouehor,
 nec me pudet talium auctorum, qui imaginis pro-
 positae aequalis sim.

8. Itaque robur, et celeritas, et pulchritudo,
 et quaecumque corporis bona sunt, valeant: ac
 tuus, Teie Poëta, Cupido, *intuens me, sensim*
quoniam mento, auratis vectus, si voluerit, alis,
aut aquilis praeteruolato: ac non curabit Hippocli-

τῷ λόγῳ δὲ νῦν ἂν μάλιστ' ἀνηβᾶν, καὶ ἀνθᾶν,
καὶ ἀημάζειν καθ' ὥραν εἶη, καὶ ἔλκεν τῶν ὤ-
των, ὅσας ἂν πλείστας δύνηται, καὶ τοξεύειν
πολλὰκις, ὥς ἔδδν γε δέος, μὴ κενωθείς λάθοι
ὁ γωρυτὸς αὐτῷ. ὁρᾷς ὅπως παραμιθούμαι
τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτῷ. καὶ διὰ
τῆτο ἐτόλμησα, πάλαι νενεωλχημένον τὸ ἀκᾶ-
τιον κατασπάσας, καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων ἐπισκευά-
σας, αὐθις ἀφ᾿ ἑνὸς ἐς μέσον τὸ πέλαγος. εἶη
δ', ὦ θεοί, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν ἐμπνεῦσαι δεξιᾶ,
ὥς νῦν γε μάλιστ' πλησιεῖς τε, καὶ ἐσθλῆ, καὶ
ἑταῖρα ἀνέμω δεόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιοι φανοίμεθα,
καὶ ἡμῖν τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο ἐπιφθέγγηται τις,

Οἶν' ἐκ ῥακέων ὁ γέρον ἐπιγανίδα φαίνει.

des. At dicendi facultate vel maxime reiuvene-
scere, et florere, et vigere tempestivum fuerit,
et auribus trahere, quam fieri possit, plurimos,
et sagittas emittere saepius, cum metus non sit,
ne imprudenti vacua fiat pharetra. Vides, quo-
modo meam ipse aetatem senectutemque conso-
ler. Et hac ipsa causa ausus sum subductum o-
lim nauigiolum iterum deducere, et pro copia
instructum, in medium mare dimittere. Adspi-
ret modo a vobis, Dii, dextra aura! Nunc enim
vel maxime implente vela, et bono, et secundo
vento indigemus, ut, si quidem digni videamur,
etiam nobis Homericum illud inclamet aliquis,

Quod femur e pannis senior iam vilibus effert!

Περὶ

Περὶ τῆς ἤλεκτρος, ἢ τῶν κύκνων.

Ηλέκτρα ἔρι καὶ ἡμᾶς δηλαδὴ ὁ μῦθος πέ-
πεικεν, αἰγείρας ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ ποτα-
μῷ δακρύειν αὐτὸ, θρηγνύσας τὸν Φαέθοντα, καὶ
ἀδελΦάς γε εἶναι τὰς αἰγείρας ἐκείνας τῆ Φαέ-
θοντος, εἴτα ὀδυρομένας τὸ μεράκιον, ἀλλ' αἰγῆ-
ναι ἐς τὰ δένδρα, καὶ ἀποσάζειν ἔτι αὐτῶν δά-
κρυον δῆθεν τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει
καὶ αὐτὸς ἀνέων τῶν ποιητῶν ἀδόντων ἡλπίζον,
εἴ ποτε γενοίμην ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, ὑπελθὼν
μίσιν τῶν αἰγείρων, ἐκπετάσας τὸ προκόλπιον,
ὑποδέξομαι τῶν δακρύων ὀλίγα, ὡς ἤλεκτρον
ἔχοιμι.

Καὶ

De electrò, seu cynnis.

De electro nimirum nobis etiam fabula per-
suasit, populos ad Eridanum flumen eam
stillare lacrimam, quae deplorent Phaëthontem,
et sorores quidem esse populos illas Phaëthontis,
deinde dum desſent adolescentulum mutatas esse
in arbores, et stillare adhuc de illis lacrimam, ni-
mirum electrum. Talia nempe ipse quoque cum
audissem poëtis canentibus, sperabam, si quan-
do essem ad Eridanum, me subiturum populo-
rum vnam, et expanso sinu excepturum paucas
lacrimas, vt electrum habeam.

Καὶ δὴ ἔπρὸ πολλῶ, κατ' ἄλλο μόντοι χρεός,·
 κον δὲ ὅμως ἐς τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ ἔδει γὰρ
 ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἑριδανόν, ἔτ' αἰγείρας εἶ-
 δον, πάνυ περισκοπῶν, ἔτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ'
 εἰδὲ τῆνομα τῷ Φαέθοντος ἦδυσαν οἱ ἐπιχώριοι,
 ἀναζητῶντος γέν ἑμῶ καὶ διαπυνθανομένε, πύ-
 τε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρας ἀφιζόμεθα, τὰς τὸ ἤλε-
 κτρον ἐκδιδάσας; ἐγέλων οἱ ναῦται, καὶ ἤξιεν
 σαφέςερον λέγειν ἔ, τι καὶ θέλοισι· καίγω τὸν
 μῦθον διηγάμην αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι
 Ἥλιε παῖδα, καὶ τῆτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα,
 αἰτῆσαι παρὰ τῷ πατρὸς ἐλάσαι τὸ ἄρμα, ὡς
 ποιήσεις καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δῶκε,
 τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελ-
 Φὰς

2. Et sane non ita diu est, cum alterius qui-
 dem rei causa, sed veni tamen in loca illa: oportebat enim aduerso Eridano nauigare, sed nec populos vidi, diligenter licet circumspiciens, neque electrum. quin neque nomen Phaethontis nouerant incolae. Requirente enim me atque interrogante, quando veniremus ad populos, electrum reddentes? ridebant nautae, postulabantque, vti clarius, quid mihi vellem, dicerem. Hic ego fabulam ipsis enarcto, Phaethontem fuisse Solis filium, et hunc, adultus cum esset, petiisse a patre currus ipsius agendi facultatem, ut et ipse diem vnum faceret: illum dedisse, hunc excussum curru periisse, et sorores ipsius dum luge-

Φὰς αὐτὲ πανθέσας ἐνταῦθα πρ, ἔφην, παρ' ἡμῖν, ἵνα πρ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ, αἰγείρες γενέσθαι, καὶ δακρύειν ἐπ' αὐτῷ τὸ ἤλεκτρον.

Τίς ταῦτά σοι, ἔφασκον, διηγήσατο ἀπα-
τειὼν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; ἡμεῖς δὲ ἔτε
ἐνιόχον τινα ἐκπίπτοντα εἶδομεν, ἔτε τὰς αἰ-
γείρας, ἃς Φῆς, ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τε τοῖς τοῖς
οἱ ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῖν ἔνεκα ἐρέττειν αὐν, ἢ ἔλ-
κειν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς ἐξῆν
πλεεῖν, ἀναλέγαντας τῶν αἰγείρων τὰ δάκρυα;
τῆτα λεχθέν ἔμετρίως μὲ καθεύετο καὶ ἐσιώ-
πησα διαισχυνθεῖς, ὅτι πασδία τινὸς ὡς ἀλη-
θῶς ἔργον ἐπεπόνθειν, πισεύσας τοῖς ποιηταῖς
ἀπίθανα οὕτω ψευδομένοις, ὡς μηδὲν ὑγιὲς
ἀρε-

lugerent hic circiter, dicebam, apud nos, ubi
etiam cecidit, apud Bridanum, populos factas
esse, et lacrimari propter eam succina.

3. Quis haec tibi, dicebant, narrauit impostor
et mendax homo? Nos vero neque aurigam quem-
quam excidere vidimus, neque habemus, quas, ait
populos. Si vero quid esset tale, putasne nos duo-
rum obolorum causa remigatuos, aut tracturos
aduerso flumine nauigia, cum diuitibus nobis esse
liceret, legendis populorum lacrimis? Hic sermo
non mediocriter me momordit. Et tacui cum
puderet me, cui re vera accidisset quod puero,
ut poëtis crederem improbabilia adeo mentienti-

ἀρέσκεσθαι αὐτοῖς. μιᾶς μὲν δὴ ταύτης ἐλπίδος ἔ' μικρᾶς ἐψευσμένος ἠνώμεν, καθάπερ ἐπὶ τῶν χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλενός· ὅσως ἤδη ἀνέπλαττον ὅσα καὶ οἷα χρῆσομαι αὐτῶν.

Ἐκείνο δὲ καὶ πάνυ ἀληθῶς ὥμην εὐρήσειν παρ' αὐτοῖς, κύκνας πολλὰς ἄδοντας ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τῷ ποταμῷ. καὶ αὐθις ἡρώτων τὰς ναύτας (ἀνεπλέομεν γὰρ ἔτι) Ἀλλ' οἱ γε κύκνοι, πηνίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκείνο ἄδασιν ἐφεσώτες τῷ ποταμῷ, ἔνθεν καὶ ἔνθεν; Φασὶ γὰρ Ἀπόλλωνος παρῆδρας αὐτὰς ὄντας, ῥοδικὰς ἀνδρῶπας, ἐνταῦθα περὶ ἐς τὰ ὄρηα μεταπεσεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ἄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαθόμενους τῆς μουσικῆς.

Οἱ

bus, vt sanum nihil illis placeat. Vna igitur hac spe non parua falsus, aegre ferebam quasi ex ipsis manibus electrum perdidissem, qui iam imaginatus fueram, ad quot res et quomodo illo vsurus essem.

4. Illud tamen, et quidem certo, putabam me apud illos reperturum, cycnos multos canentes in ripis fluuii; ac rursus interrogabam nautas (nam adhuc aduerso flumine nauigabamus) Verum cycni certe quando nobis modularum illud carmen canunt adstantes hinc et hinc fluuiio? Aiunt enim illos Apollinis comites, homines canendi peritos, hic aliquando in volucres abiisse, et propterea adhuc canere, non oblitos Musicae.

5. At

Οἱ δὲ σὺν γέλῳτι, Σὺ, ἔφησαν, ὦ ἄνθρωπε, ἐ παύσῃ τήμερον καταψευδόμενος τῆς χώρας ἡμῶν, καὶ τὰ ποταμῶ; ἡμεῖς δὲ αἰεί πλέοντες, καὶ σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἑριδανῷ, ὀλίγας μὲν κύκνους ἐνίοτε ὁρᾶμεν ἐν τοῖς ἔλεσι τῶ ποταμῶ, καὶ κρῶζαι αὐτοὶ πάνυ ἄμυστον καὶ ἀσθενῆς, ὡς τὰς κόρακας ἢ τὰς κολοῖκας Σειρήνας μὲν βίονα πρὸς αὐτὰς· φθόνων δὲ ἡδύ, καὶ οἶον σὺ Φῆς, ἐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν, ὥστῃ θαυμάζομεν πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ ἡμῶν.

Πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπατηθῆναι ἐνι, πιθεύοντας τοῖς πρὸς τὸ μείζον ἕκαστα ἐξηγούμενοις. ὥστῃ καὶ γὰρ νῦν δέδια ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφίγμε-

5. At illi cum risu, Tu homo, inquiunt, non defines hodie mentiri de regione nostra atque fluvio? Nos vero semper navigantes, et a pueris inde fere opus facientes in Eridano, paucos quidem cycnos interdum videmus in palustribus ripis fluminis, et crocitant hi quiddam plane alienum a Musis, et imbecillum, adeo ut corui vel graculi Sirenes sint ad illos. Canentes autem suaviter, atque ut tu ais, ne per somnium quidem audivimus. Itaque mirari subit unde ista de nobis ad vos pervenerint.

6. Multum decipi in talibus potest, si quis credat iis, qui in maius extollunt narrando omnia. Itaque ego etiam pro me nunc sum sollicitus, ne qui

ἀφγυμένοι, καὶ τὐτο πρῶτον ἀκροασάμενον ἡ-
μῶν, ἤλεκτρα τένα καὶ κύκνους ἐλπίσαντες εὖ-
ρήσειν παρ' ἡμῖν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλθου-
τε κατὰ γελῶντες τῶν ὑποσχομένων ὑμῖν, ποι-
εῦτα πολλὰ καὶ κημήλια ἐνεῖναι τοῖς λόγοις. ἀλλὰ
μαρτύρομαι, ὥς ἐμὲ τοιαῦτα μεγαλαυχμένους
περὶ τῶν ἐμῶν ἔτε ὑμεῖς, ἔτε ἄλλος πῶ ἀκή-
κοεν, ἔδ' ἂν ἀκασσέ ποτε. ἄλλοις μὲν γὰρ
ἐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν Ἑριδανοῖς τισι, καὶ οἷς
ἐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποσάξει τῶν
λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν λεγυ-
ροτέροις. τὸ δὲ ἐμὸν ὀρᾷτε ἤδη ὑποκοῖον ἀπλόακον
καὶ ἄρκον; ἔδὲ τις ὠδὴ πρόσεστιν. ὥς ἔρα μὴ
τοιαῦτό τι πάθῃς μείζω περὶ ἡμῶν ἐλπίσας, οἷον

τι

qui modo venistis et iam primum nos auditis,
electra quaedam et cyncnos inuenire apud nos cum
speraretis; discedatis paullo post iridentes illos,
qui pretiosa id genus multa inesse nostris in ora-
tionibus, vobis fuerant polliciti. At ego testor,
taliam me de meis rebus gloriantem neque vos,
neque alium quemquam vnquam audiuisse, ne-
que auditorum vnquam esse. Alios quidem in-
uenias non paucos, Eridanos quosdam, quibus
non electrum, sed aurum ipsum orationis stillat,
multum poetis cyncnis modulatiores. Ego vero
qualis sim iam videtis, simplex, literarum ex-
pers; neque cantus adest. Igitur vide, si quis
maiora de nobis speras, ne tibi accidat, quod
his,

τι πάσχουσιν εἰ τὰ ἐν τῷ ὕδατι ὄρῳντες· οἷα
 μενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ οἷα διαφαίνεται
 αὐτοῖς ἄνωθεν, εὐρυνομένης τῆς σκιάς πρὸς τὴν
 αὐγὴν 1), ἐπειδὴν ἀνασπάσῃσι, πολλῶ μικρό-
 τερα εὐρίσκοντες, ἀνιῶνται· ἥδη ἔν σοι προλέ-
 γω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ 2), καὶ ἀποκαλύψας τὰ-
 μά,

his, qui aquis submersi vident. Arbitrati enim,
 tanta esse illa, quanta desuper adspicientibus vi-
 debantur, dilatata a radiis umbra; cum extracta
 multo minora deprehendunt, indignantur. Iam
 igitur tibi praedico, effusa aqua, et detegens me,
 ne

1. σκιάς — αὐγὴν] Non satis opticarum ra-
 tionum peritum fuisse nostrum, non nega-
 verim. Sed nec obesse illi debet vsus ho-
 rum nominum. Nempe σκιά est species
 in oculos incurrens, praesertim, cui nihil
 solidi subest, vt illa εἰδῶλα tum Opticorum,
 tum quae apud manes, quas etiam Latine
umbras vocari notum est: αὐγὴ sunt radii va-
 rie reflexi et refracti, quibus augetur illa
 umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς Eu-
 clides in principio opticarum; εἰδῶλον au-
 tem et ἑμφασιν hic et *Heliodorus* Larissaeus
 dicunt eam, quae hic σκιά est. *Plin.* 36.
 26. f. 67. imaginem, quam reddit *Obsidia-*
nus lapis, *umbram* vocat, et magis diserte
Isidor. Orig. 16, 4. *imaginum umbras.*
Gesner.

2. ἐκχέας τὸ ὕδωρ] Nihil minus quam ad iu-
 dicia-

μὰ, μηδὲν μέγα προσδοκήσης ἀνιμῆσθαι, ἢ
 σαυτὸν αἰτίαση τῆς ἐλπίδος.

ne quid magni te haustum speres, aut spei va-
 nae culpam in te ipse conferas.

dicialem clepsydrum hoc pertinet. Dixerat,
 quae sub aqua sunt, ea apparere maiora: ac
 simili ratione iudicare quosdam de operibus
 ingenii. Iam subiicit, se hac ingenua pro-
 fessione, velut illam aquam effundere, quae
 hominum iudiciis officere posset, et nudum
 se praebere spectandum. *Gesner.*

Μύιας ἐγκώμιον.

Η Μῦα ἔσι μὲν ἔ τὸ σμικρότατον τῶν ὀρνέων,
 ὅσων ἐμπίσι, καὶ κώνωψι 1), καὶ τοῖς ἔτε
 λεπτο-

Muscae Encomium.

Non est minima volucrum musca, in quan-
 tum culicibus diuersi generis, et minoribus
 etiam

1. ἐμπίσι καὶ κώνωψι] Non inueniebam di-
 versa nomina horum insectorum. Igitur
 contentus fui *culicum genera* indiscretim, di-
 cere. *Gesner.*

λεπτοτέροις παραβάλλειν· ἀλλὰ τοσῶτον ἐκείνων μεγέθει πρᾶχει, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπολείπεται· ἐπτέρωται δὲ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ τέττυγας, καὶ μελίττας, ἔσι μὲν ὑμενόπτερος, τοσῶτον ὑπακώτερα ἔχουσα τὰ πτερὰ, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆτος ἢ Ἰνδοικῇ λεπτοτέρα, καὶ μαλακωτέρα· καὶ μὴν διήνθισα κατὰ τὰς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι ἐς αὐτὴν, ὅποτεν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον, ἐκπτερύσσεται.

Ἡ δὲ πτῆσις ἔτε κατὰ τὰς νυκτερίδας εἰρεσὶα συνεχεῖ τῶν πτερῶν, ἔτε κατὰ τὰς ἀκρίδας

etiam insectis comparatur: sed tantum istae magnitudine superat, quantum ipsa ape minor est. Pennata est non eadem ratione, qua aliae volucres, ut plumis toto corpore velut comata sit, maiores autem pennas habeat in alis; verum instar locustarum, et cicadarum, apiumque, pinas habet e membrana, tanto quidem molliores alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior et delicatior. Et sane floreas pavonum instar colores habet, si quis intente illam respiciat, cum expansis ad solem pennis volatum meditatur.

2. Volatus illius est non qualis vespertilionum in perpetuo alarum remigio, neque locustarum instar

δας μετὰ πηδήματος, ἀδὲ ὡς οἱ σφῆρες μετὰ
 ῥοιζήματος, ἀλλ' εὐκαμπῆς πρὸς ὃ, τι ἂν μέρος
 ὀρμήσῃ τῷ αἵρεσι. καὶ μὴν καμῖνο πρόσθεν αὐ-
 τῇ, τὸ μὴ καθ' ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὥδης πέ-
 τεσθαι, ἔκ ἀπηνῶς οἷα κωνώπων, καὶ ἐμπέδων
 ἀδὲ τὸ βαρύβρομον τῶν μελιττῶν, ἢ τῶν σφη-
 κῶν τὸ φοβερόν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐνδεικνυμέ-
 νης· ἀλλὰ τασεῖτόν ἐσι λιγυρώτερα, ὅσον σαλ-
 πιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι.

Τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα
 τῷ αὐχένι συνέχεται, καὶ ἔστιν ἐπιπεριάγωγος,
 ἔ' συμπεφυκυῖα ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων· ὀφθαλ-
 μοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τῷ κέρπτι ἔχοντες.
 ζέρον ἐπαγές, καὶ ἐκπεφύκασι αὐτῇ αἱ πό-
 δες,

*instar cum saltu coniuuētus, neque cum perstre-
 pero impetu, vt vesparum, sed flexilis in quam-
 cumque partem aëris tendat. Etiam hoc illi in-
 est, quod non silentio, verum cum cantu quo-
 dam volat, non infesto, qualis est culicum, ne-
 que graues fremitus apum, aut terribiles mina-
 cesque vesparum imitante, sed in tantum est mo-
 dulatior, quantum tuba atque cymbalis tibiae
 sunt placidiores.*

3. Quantum ad reliquum corpus, caput te-
 nuissimo canali continetur ceruicibus, et circum-
 actum est facile, non adnatum quale locustarum:
 oculi autem solide eminentes multum habentes
 de cornu: pectus compactum, e quo enati pe-
 des

δες, ἔκκατὰ τὰς σφῆλας πάνυ ἐσφυγμένοι. ἡ
 γαστήρ δὲ ἐκχύρωται καὶ αὐτὴ, καὶ θώρακι ἔοι-
 κε ζώνας πλατείας, καὶ Φολίδας ἔχουσα. ἀμύ-
 νεται μέντοι ἔκκατὰ τὸ ὀρροπύγιον ὡς σφῆξ,
 καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ σώματι, καὶ τῇ προβοσ-
 κίδι, ἣν κατὰ τῆς αὐτῆς τοῖς ἐλέφασσι καὶ αὐτὴ
 ἔχουσα προνομεύει τε καὶ ἐπιλαμβάνεται, καὶ
 προσφῦσα κατέχει, κοτυληδόνι κατὰ τὸ αἶρον
 εἰκουῖα, ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδὸς προκύπτει, ᾧ κεντᾶ-
 σα πίνει τῷ αἵματι, πίνει μὲν γὰρ καὶ γάλα-
 κτος, ἡδὺ δὲ αὐτῇ καὶ τὸ αἷμα, ἔκκατὰ μεγά-
 λης ὁδύνης τῶν κενταμένων. ἑκάπας δὲ οὔσα,
 τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς δὲ προ-
 σθίοις δυοῖ καὶ ὅσα χερσὶ χρῆται. ἴδοις ἂν
 οὖν

des non omnino ut in vespis adstricti. Aluna
 munita ipsa quoque est, thoraci similis, zonas
 latas et squamas habens. Viciscitur se non circa
 nouissimam alui partem, uti vespa, et apis, sed
 ore ac proboscide, qua eo modo quo elephanti
 instructa et ante se palcitur, et comprehendit, et
 adhaerescens continet, quum acetabulo extrema
 parte sit similis. Ex illa vero dens emicat, quo ubi
 pupugit, potat sanguinem. Nam bibit quidem
 lactem quoque: sed suavis illi etiam sanguis, cum
 dolore non magno eorum, qui punguntur. Sex
 pedes cum habeat, quatuor solis incedit, ante-
 rioribus autem duobus, velut manibus utitur.

οὖν αὐτὴν ἐπὶ τεττάρων βεβηκυῖαν, ἔχσαν τι ἐν ταῖν χερσὶν μετῴρον ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως πᾶν, καὶ καθ' ἡμᾶς.

Γίνεται δὲ ἢ εὐθὺς τοιαύτη, ἀλλὰ σκώληξ τὸ πρῶτον ἦτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων ἀποθανόντων· εἴτα κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει, καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ ἐξ ἐρπετῶ ὄρτεον γίνεται, καὶ κυοφορεῖ, δέ, καὶ ἀποτίντε σκώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὑπερον. σύντροφος δὲ ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδίαιτος, καὶ ὁμοτράπεζος ἀπάντων γεύεται πλὴν ἐλαίου. θάνατος γὰρ αὐτῇ τότο πῖν· καὶ μέντοι ὠκύμορος ἔσα (πᾶν γὰρ ἐς σενὸν ὁ βίος αὐτῆς συμμεμέτρηται) τῷ Φωτὶ χαίρει μάλιστα, καὶν τέτι

πολι-

Videas igitur illam quadrupedem ingredi, ferentem manibus sublatum esculentum quiddam humano plane more, atque ut nos.

4. Nascitur non statim talis, sed vermis primum, siue ex hominibus, siue animalibus aliis demortuis. Deinde paulatim et pedes profert, et pinnas gignit et ex repente fit volucris: fit etiam grauida et vermiculum parit, muscam paulo post futurum. Cum autem nutriatur cum hominibus, eorumque contubernio et inensa vitatur, omnia gustat praeter oleum, quippe quod bibisse illi mors est. Verum brevis aevi cum sit, omnino enim arctis vita illius terminis circumscripta est; luce gaudet maxime, et in ea versatur.

πολιτεύεται. νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ ἔτε πέτεται, ἔτε ἄδει ἀλλ' ὑπέπτηχε, καὶ ἀτρεμεῖ.

Σύνεσιν δὲ ἔμικράν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὅπου-
ταν τὸν ἐπίβελον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀρά-
χην διαδιδράσκη· λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ,
καὶ ἀντίον αὐτῷ ὄρεῖ, ἐκκλίνεσα τὴν ὀρεὺν ὥς
μὴ ἀλίσκοιτο σαγηνευθεῖσα, καὶ περιπεσῶσα
ταῖς τῷ θηρίῳ πλεκταναῖς. τὴν μὲν γὰρ ἀν-
δρίαν καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτῆς, ἔχ ἡμᾶς χρὴ λέγειν,
ἀλλ' ὁ μεγαλοφρονότατος τῶν ποιητῶν Ὀμη-
ρος· τὸν γὰρ ἄριστον τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζη-
τῶν, ἔλεοντι, ἢ παρδαλεῖ, ἢ ἢ τὴν ἀλκὴν αὐ-
τῇ εἰκάζει, ἀλλὰ τῷ θάρσει τῆς μυίας, καὶ τῷ
ἀτρεσῶ, καὶ λιπαρεῖ τῆς ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ
γὰρ

tur: noctu autem quietem agit, et neque volat,
neque canit, sed contrahit se et nusquam movet.

5. Prudentiam illius non parvam in eo dico
in esse, cum insidiatorem et hostem suum araneum
effugiat. Infidiantem enim observat, et contra
intuetur, devitans impetum, ne reti illius capia-
tur, et in cirros bestiae incidat. Fortitudinem
illius et robur nos dicere nihil attinet, sed poë-
tarum magniloquentissimum. Nam laudare stu-
dens Heroum praestantissimum, non leoni, aut
pardali, aut apro robur illius comparat, sed au-
daciae muscae, et intrepidus illius improbisque

γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος 2) Φησὶν αὐτῇ προσ-
εῖναι. καὶ γὰρ εἰρηγομένη, Φησὶν, ὅμως ἐκ ἀ-
φίσταται, ἀλλ' ἐφίσταται τῷ δόγματι. ἔτω δὲ
πάνυ ἐπαινεῖ καὶ ἀπαύζεται τὴν μυῖαν, ὥς ἔχ
ἀπαξ, ἐδ' ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ
πολλὰκις, ἔτω κοσμεῖ τὰ ἔπη μνημονευομένη,
ἄρτι μὲν γὰρ τὴν ἀγελαιαν πτῆσιν αὐτῆς ἐπὶ
τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ὁπότε
τῷ

conatibus. Neque enim audaciam ait illi inesse,
sed fortitudinem. Nam etiam repulsa, ait, ta-
men non desistit, sed morsum appetit. Ita au-
tem omnino laudat atque amplectitur muscam,
ut non semel, neque paucis mentionem illius in-
ficiat, sed saepe: adeo commemoratione illius,
ornantur versiculi. Nunc enim gregarium illius
ad lac volatum enarrat; nunc Mineruam, cum
defen-

2. ἐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος] Firmat ita-
que etiam Lucianus discrimen inter θράσος
et θάρσος, idque ait antiquissimum esse, et
Homero iam observatum Il. 9, 570. quam
accurate non dixerim. Observavit hoc dis-
crimen Thucydides, qui I, 121. θράσει ἀ-
πίσω ἐπαίρεσθαι dicat, fallaci audacia, et
2, 40. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ
ὄκνον φέρει. contra ea, 6, 68. θάρσος πα-
ρασχεῖν, de honesta fiducia. Observavit
Aristoph. et, puto, ut quisque est accura-
tissimus. Gesner.

τῷ Μενέλαιῳ τὸ βέλος ἀπομυθεῖται, ὡς μὴ ἐπὶ τὰ καιριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδεμένη κοιμωμένη αὐτῇ τῷ βρέφει, τὴν μιῦαν αὐθις ἐπεισάγει τῷ παραδείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιθέτω καλλίσω αὐτὰς ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσειπὼν 3), καὶ τὴν ἀγέλην αὐτῶν ἔθνη καλῶν.

Οὕτω

defendit a Menelao telum, ne in vitalia illius labatur, comparans matri dormientem infantem suum curanti, muscam rursus comparationi inducit. Quin etiam appellatione pulcherrima eas ornauit, dum *frequentes* dixit, et turbam illarum vocauit *gentes*.

C 3

6. Ad-

3. ἀδινὰς προσειπὼν] Vaga admodum est notio huius epitheti. *Eustarb.* Od. Ω, 326. p. 817, 35. *Basf.* ad verba poetæ Σειρήνων ἀδινάων, Ἐνθα Φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἀδινάων ἀντὶ τῷ ἡδυφώνων, ὡδικῶς. παρὰ τὸ ἄδειν, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ. πάντε γὰρ Φασὶ τὸ ἀδινὸν σημαίνει, ἄθρόον, ὡς ἐν τῷ μελισσάων ἀδινάων. οἰκτρὸν, ὡς ἐν τῷ ἀδινὸν σοναρχῆσαι ἡδίων, ἤγχι ἡδὺ γλυκύ, ὡς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινάων. πυκνὸν καὶ ἰσχνὸν, οἷοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. καὶ ἡρέμα, ὡς ἐν τῷ ἀδινῶς ἀνεσκατο Φωνήσεν τε. Inter hæc ipse *Eustarb.* ad locum, quem tractat Lucianus, nempe II. B, 469. p. 194. 48. *Basf.* eligit, ἢ τὰς λεπτὰς, ἢ τὰς πυκνάς καὶ ἄθρόον πετομένας. Posterior intellectus ad Luciani mentem aptior: nisi tamen

Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐσιν, ὥσθ' ὁπόταν τι δά-
κνη, τιτρώσκει ἢ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλ-
λὰ καὶ βοός, καὶ ἵππου, καὶ ἐλέφанта λυπαῖ
ἐς τὰς ρυτίδας αὐτῆ παρεισδυομένη, καὶ τῇ
αὐτῆς προνομαίᾳ κατὰ λόγον τῷ μεγέθει ἀμύσ-
σασα. μίξεως δὲ καὶ Ἀφροdisίῳ, καὶ γάμων
πολλή τις αὐταῖς ἢ ἐλευθερία· καὶ ὁ ἄρρην οὐ
κατὰ τῆς ἀλεκτρυόνας ἐπιβάς εὐθύς ἀπεπήδη-
σεν, ἀλλ' ἐποχῆται τῇ θηλείᾳ ἐπιπολύ· καὶ
κείνη φέρει τὸν νυμφίον, καὶ συμπέτονται τὴν
ἐναέριον ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθείρα-
σαι. ἀποτμηθεῖσα δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπι-
πολύ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι, καὶ ἔμπνευς ἐσίν.

Ὁ δὲ

6. Adeo autem robusta est, ut morfu vulneret
non hominis modo cutem, sed bouis etiam et
equi. Quin elephantem dolore afficit intra ru-
gas illius dum repit, et sua proboscide proportio-
ne magnitudinis suae sauciat. Coitus, et Vene-
ris, et nuptiarum multa illis est libertas: ac mas
non, ut in genere gallinaceo, cum incendit,
statim iterum desilit; sed diu inequitat feminae,
atque illa fert sponsum, volantque una, neque
illum in aëre coitum volatu disturbant. Praeci-
so capite musca diu vivit corpore reliquo, et spirat.

7. Quod

men malis canoras, quod praeferrem, nisi
de fortitudinis laude agereter, cuius etiam
est, densare ordines. Gesner.

Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ Φύσει αὐτῶν ὑπάρχει, τῷτο δὴ βέλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι δοκεῖ ὁ Πλάτων μόνον αὐτὸ παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθανασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀποθανῆσα γὰρ μυῖα τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ καὶ βίος ἄλλος ἐξ ὑπάρχεις γίγνεται· ὡς ἀκριβῶς πεπεῖσθαι πάντας, ὅτι καί κεινων ἀθάνατος ἐστὶν ἡ ψυχὴ, εἴγε καὶ ἀπελθῆσα ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπανίστησι τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ· καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμης τῆ Κλαζομενικῆς μῦθον, ὅτι πολλάκις ἀφείσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμει κατ' ἑαυτήν· εἴτα ἐπανελθῆσα ἐπλήρε αὐδὸς τὸ σῶμα, καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμότιμον.

Ἄργος

7. Quod autem maximum in natura illarum est, hoc iam volo dicere. Ac videtur mihi solum illud Plato praeteriuisse in suo de anima illiusque immortalitate libro. Mortua enim musca insperso cinere resurgit, et instaurata illi naturae, atque alia de nouo vita, contingit, adeo ut plane persuasum esse debeat, illarum quoque immortalem esse animam, siquidem etiam cum discessit, redit, et agnoscit et suscitatur corpus, et, ut volet musca, efficit, et fidem conciliat illi de Clazomenio Hermotimo fabulae, animam illius saepe, ipso relicto, pro se peregrinatam: deinde reducem impleuisse corpus, suscitasse Hermotimum.

Ἄργος δὲ αὐτὴ καὶ ἄνστος ἔσα, τὰ ὑπὸ τῶν
 ἄλλων ποιούμενα καρποῦται, καὶ πλήρης αὐτῇ
 πανταχῇ τράπεζα. καὶ γὰρ αἶγες αὐτῇ ἀμεί-
 γονται, καὶ ἡ μέλιττα ἔχ' ἥμισυ μυίας ἢ ἀν-
 θρώποις ἐργάζεται, καὶ οἱ ὄψοποιοὶ ταύτῃ τὰ
 ὄψα ἡδύνουσι, καὶ βασιλέων αὐτῶν προγεύεται,
 καὶ ταῖς τραπέζαις ἐμπεριπατῶσα συνεσιᾶται
 αὐτοῖς, καὶ συναπολαύει πάντων.

Νεοττιὰν δὲ ἢ καλιάν ἔχ' ἐνὶ τόπῳ κατεστῆ-
 σατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πτῆσιν κατὰ τοὺς
 Σκύθας ἐπανηρημένη, ὅπερ ἂν τύχη ὑπὸ τῆς νε-
 κτὸς καταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐσίαν καὶ εὐνὴν
 ποιεῖται. ὑπὸ σκότῳ μέντοι, ὡς ἔΦην, ἐδὲν
 ἐργάζεται, ἕτε ἀξιοὶ λανθάνειν τι πράττεσα, ἐδὲ
 ἡγεῖτ

8. Iam ipsa musca vacua opere et solum alieno labore partis fruitur, ac plena illi vbique mensa. Nam et caprae illi mulgentur, et non minus muscis quam hominibus laborat apis: et coqui huic condiunt opsonia, et regibus ipsis praegustat, mensisque inambulans cum illis epulatur, et vna fruitur omnibus.

9. Pullitiem vero suam aut nidum non vno loco constituit, sed volatum erraticum Scytharum more suscipiens, vbicumque a nocte deprehenditur, ibi et larem sibi et cubilo facit. Verum noctu, vti dixi, nihil agit, neque occulte cupit agere quidquam; neque putat quidquam
 10

ἡγεῖται τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ ἐν Φωτὶ δρώμενον αἰσχυρεῖ αὐτήν.

Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ ἄνθρωπόν τινα Μυῖαν τὸ ἀρχαῖον γενέσθαι πάνυ καλὴν, ἄλλον μὲντοι γε καὶ σωμύλην, καὶ ὠδικήν, καὶ ἀντρασθηνάη γε τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως τῷ Ἐνδυμίωνος. εἴτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μενάνιον συνεχῶς ἐπήγειρεν ἐρασχελᾶσα, καὶ ἔδασα, καὶ κομάσασα ἐπ' αὐτὸν, τὸν μὲν ἀγαυακτῆσαι, τὴν δὲ Σελήνην ὀργισθεῖσαν, εἰς τῷτο τὴν Μυῖαν μεταβαλεῖν· καὶ διὰ τῷτο πᾶσι νῦν τοῖς κοιμώμενοις αὐτὴν τῷ ὕπνῳ Φθονεῖν, μεμνημένην εἶτι τῷ Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα τοῖς νέοις, καὶ ἀπαλοῖς· καὶ τὸ δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ τοῦ αἵματος

τος

se turpe facere, quod in luce factum pudori esse sibi debeat.

10. Fertur etiam fabula, mulierem quandam, Muscam, olim fuisse, pulcherriam, loquacem vero eandem atque argutam, et cantus amantem; riualem autem Lunae in amando Endymione fuisse. Deinde cum dormientem adolescentem subinde ludibriis suis, et cautionibus, et comissationibus, excitaret, aegre tulisse illum; iratam vero Lunam in hoc illam animal mutasse: atque ideo omnibus illam nunc inuidere somno, Endymionis nimirum memorem, maxime vero iunioribus, tenerioribusque. Morsus autem ipse,

τος ἐπιθυμία, ἐκ ἀγριότητος, ἀλλ' ἐρωτὸς ἐξ
σημεῖον καὶ Φιλανθρωπίας. ὡς γὰρ δυνατόν ἀ-
πολαύει, καὶ τῷ κάλλος τι ἀπανθίζεται.

Ἐγένετο δὲ κατὰ τὰς παλαιὰς καὶ γυνή τις
ὀμώνυμος αὐτῇ, ποιήτρια, πάνυ καλὴ καὶ σο-
φὴ· καὶ ἄλλη ἑταῖρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιφανής,
περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, Ἡ Μυῖα
ἔδρακεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· ἔτις δὲ ἡ
κωμικὴ χάρις ἀπηξίωσεν, ἔδὲ ἀπέκλεισε τῆς
σκηνῆς τὸ τῆς μυίας ὄνομα, ἔδ' οἱ γονεῖς ἡδὲντε
ταῖς θυγατέρας ἔτι καλεῖντες. ἡ μὲν ἔν τρω-
γυδία καὶ σὺν μεγάλῳ ἐπαίνῳ μέμνηται τῆς
μυίας, ὡς ἐν ταῖσι,

Δεινὸν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ σθένει

Πηδᾶν

et illa sanguinis cupiditas, non feritatis signum,
sed amoris est, atque humanitatis. Quantum
enim potest fruitur, et de pulchritudine decerpit
aliquid.

II. Fuit autem apud antiquos etiam mulier
quaedam illi cognominis Poëtria, pulchra sane,
et docta; et alia nobilis apud Athenienses mere-
trix, de qua Comicus poeta dixit, *Istaec momor-
dit Musca ad usque cor viri*. Ita neque Comica
venustas dedignata est, aut scena exclusit nomen
muscae; neque puduit parentes ita vocare filias.
Quin tragœdia multa cum laude muscae memo-
riam usurpat, ut in illis:

Proh dedecus, si musca forti robore

Cor-

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώμαθ', ὡς πλησθῆ Φόνη·
 Ἄνδρας δ' ὀπλίτας πολέμιον ταρβέειν δόρυ.
 Πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ μυίας τῆς Πυθα-
 γορικῆς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἄπασιν ἢ κατ' αὐ-
 τὴν ἰσορία.

Γίνονται δὲ καὶ μέγισται τινες μυῖαι, αἷς στρα-
 τιώτιδας οἱ πολλοὶ καλεῖσιν, οἱ δὲ κύνας, τρα-
 χύταται τὸν βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ὠκύτα-
 ται. αἷγε καὶ μακροβιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ
 χειμῶνος ὅλα ἄσιτοι διακικτερεῖσιν, ὑπεπτη-
 χυῖαι τοῖς ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ' ᾧ κακεῖνο
 θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρω καὶ τῇ θηλειῶν
 καὶ τῇ ἀρρένων δρωῖσι, βαίνοντες ἐν τῷ μέρει,
 κατὰ τὸν Ἑρμῆ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν
 τὴν

Corpus virorum amore caedis infilit:

Armatus bastam sed veretur hosticam.

Multa haberem dicere de Musca (Myia) etiam
 Pythagorica, nisi nota omnibus esset illius historia.

12. Nascuntur etiam maximae quaedam mu-
 scae, *militares* vulgo vocant, alii vero *canes*, bom-
 bo asperrimo, velocissimo volatu, quae etiam
 longaeuae admodum sunt, et tota hieme sine ci-
 bo durant, lacunaribus se insinuantes maxime,
 in quibus illud praesertim mirabile est, quod
 vtrumque et marium opus et feminarum pera-
 gunt, mutuo se incendentes, ut Veneris ille et
 Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natura,
 pul-

τὴν Φύσιν, καὶ διττὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἔστι ἔχων εἰπεῖν καταπαύσω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέφαντα ἐν μυίας ποιεῖν.

pulchritudine duplici. Multa cum supersint quae dicam, desinam, ne, quod est in prouerbio, *elephantem facere ex musca* videar.

Πρὸς ἀπαίδευτον, καὶ πολλὰ βιβλία
ὠνέμενον.

Καὶ μὴν ἐναντίον ἐστὶν ἡ ἐθέλεις, ὃ νῦν ποιεῖς. οἷσι μὲν γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἴτις τις δόξειν, σπευδῇ συνωνέμενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω χωρεῖ, καὶ ἔλεγ-

Aduersus indoctum, et libros multos
ementem.

Quin contrarium est consilio tuo, quod nunc facis. Putas enim, in doctrina te ipsum quoque visum iri esse aliquid, si studiose pulcherrimos quosque libros coëmas. At illud nequiter

ἐλεγχας γίγνεται τῆς ἀπαιδευσίας πως τοῦτο.
 μάλιστα δὲ εἰδὲ τὰ κάλλεα ὦνῃ, ἀλλὰ πισεύεις
 τοῖς ὡς ἔτυχεν ἐπανῆσι, καὶ Ἑρμαῖον εἰ τῶν
 τὰ τοιαῦτα ἐπιψευδαμένων τοῖς βιβλίοις, καὶ
 Θησαυρὸς ἕτοιμος τοῖς καπῆλοις αὐτῶν. ἢ πό-
 θον γὰρ σοι διαγνῶναι δυνατὸν, τίνα μὲν πα-
 λαίᾳ, καὶ πολλῷ ἄξια, τίνα δὲ Φαῦλα, καὶ ἄλ-
 λως σαπρὰ, εἰ μὴ τῷ διαβεβῶσθαι, καὶ κα-
 τακεκόφθαι, αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβέλες
 τὴν σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; ἐπεὶ
 τῷ ἀκριβῆς, ἢ τῷ ἀσφαλῆς ἐν αὐτοῖς, τίς, ἢ
 ποία διάγνωσις;

Ἴνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκείνα κερκισμένα, ὅσα
 ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ αἰοῖδιμος Ἀττικὸς
 σὺν

quiter tibi euenit, et ipsum valet quodammodo
 ad conuincendam ignorantiam tuam. In primis
 vero, quod nec emis optimos, sed credis temere
 laudantibus: et Mercurio immolant te inuento,
 qui talia mentiuntur de libris, ac thesaurus pa-
 ratus es eorum inanionibus. Aut vnde tu di-
 gnoscere posses, qui sint veteres et multi pretii,
 qui autem viles et temere futiles: nisi ex eo,
 quod exesi et pertusi sunt, iudices, et consilia-
 rias ad hanc inquisitionem tineas adhibeas? Quan-
 doquidem curae exquisitae, et certae fidei, quae
 aut qualis a te proficiscatur diiudicatio?

2. Vt autem tibi dem, ipsa illa te iudicare
 posse, quae Callinus pulchre, aut celebris ille
 Atti-

σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψαιεν, σοὶ τί ὄφε-
 λος, ὦ θαυμάσιε, τῷ κτήματος, ἔτε εἰδότε
 τὸ κάλλος αὐτῶν, ἔτε χρησαμένῳ ποτὲ ἔδεν
 μᾶλλον, ἢ τυφλὸς ἄν τις ἀπολαύσειε κάλλους
 παιδικῶν; σὺ δὲ ἀνεωγμένοις μὲν τοῖς ὀφθαλ-
 μοῖς ὁρᾷς τὰ βιβλία, καὶ, νῆ Δία, κατακόρως,
 καὶ ἀναγιγνώσκεις ἕνια πάντα ἐπιτρέχων, φθά-
 νοντος τῷ ὀφθαλμῷ τὸ σῶμα. ἔδέκω δὲ πᾶτό
 μοι ἱκανόν, ἢ μὴ εἰδῆς τὴν ἀρετὴν, καὶ παρὶαν
 ἐκάσθῃ τῶν ἐγγεγραμμένων, καὶ συνίης ὅσις μὲν
 ἀνδρῶν σύμπασι, τίς δὲ ἢ τάξις τῶν ὀνομάτων,
 ὅσα τε πρὸς τὸν ἑρμῶν κανόνα τῷ συγγραφεῖ
 ἀπηκριβώτα, καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ νόθα, καὶ
 παρασκευασμένα.

Τί

Atticus summa cura scripserint: quid tibi prodest,
 mirabilis homo, eorum possessio, qui nec pul-
 chritudinem illarum noris, neque unquam illis
 usurus sis, non magis quam caecus forma frua-
 tur amorum suorum? Tu vero apertis quidem
 oculis inspicis libros, et sane ad satietatem; alios
 etiam cursim oculo os praeueniente perlegis. Il-
 lud vero mihi nondum satis est, nisi virtutem
 etiam vitiumque vniuscuiusque eorum, quae scri-
 pta sunt agnoscas, atque intelligas, quae sit sen-
 tentia vniuersis, quis ordo verborum, quae ad
 rectam regulam scriptor exegerit, quae sublesta
 fidei, parum genuina, adulterata.

3. Quid

Τέ ἄν Φῆς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέ-
 ναι; πόθεν εἰ μὴ ποτε παρὰ τῶν Μουσῶν κλῶνα
 δάφνης, καθάπερ ὁ ποιμὴν ἐκείνος, λαβὼν;
 Ἐκλῶνα μὲν γάρ, ἵνα διατρίβειν αἱ θεαὶ λέ-
 γονται, εἰδὲ ἀκήκοας, οἶμαί, ποτε, εἰδὲ δια-
 τριβαῖς τοιαύτας ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποιᾷ· σοὶ καὶ
 μεμνησθαι Μουσῶν ἀνόσιον. ἐκείνου γάρ τῳ ποι-
 μένῳ μὲν ἐκ ἂν ὤκησαν Φανῆνα σκληρῷ ἀνδρὶ,
 καὶ δασεῖ, καὶ πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι
 ἐμφαίνοντι, οἶω δέ σοί, καὶ μοι, πρὸς τῆς Λι-
 βανίτιδος I), ἄφες ἐν τῷ παρόντι τὸ μὴ σύμ-
 παντα

3. Quid igitur ais? haecce enim etiam, licet non
 didiceris, tamen nobis scire? Unde? nisi forte a
 Musis lauri ramum, ut ille pastor, accepisti. Nam
 Heliconem, ubi commorari Deae dicuntur, nec
 audisti, puto, unquam, neque ibi puerili aeta-
 te moratus es. Tibi ne meminisse quidem Mu-
 sarum fas est. Illae enim pastori apparere non
 sunt dedignatae, duro homini et hirsuto, et
 multum in corpore solem prae se ferenti. Tali
 vero, qualis tu es, homini (et, per ego te Li-
 banitidem, permitte in praesens, ne diserte di-
 cam

I. πρὸς τῆς Λιβανίτιδος] Vix dubito, quin
Libanitis, quod nondum alias inueni no-
 men, a loco sui cultus dicta sit Venus illa,
Arbaezidis appellatione deecantata ante, quam
 illius templum in Libano monte positum,
 euerteret Constantinus M. Locus classicus
 est

παντα σαφῶς εἰπεῖν, ἔδ᾽ ἐγγὺς γενέσθαι ποτ' ἂν εὖ οἶδ' ὅτι κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς δαΐφνης μυρρίνην ἂν ἢ καὶ μαλάχης φύλλοις μασιγᾶσαι, ἀπῆλλαξαν ἂν τῶν τοιέτων, ὡς μὴ μιᾶναι μήτε τὸν Ὀλμειὸν, μήτε τὴν τῆ ἵππε κρήνην, ἅπερ ἢ ποιμνίοις διψῶσιν, ἢ ποιμένων σόμασι καθαροῖς πότιμα. καί τοι ἔδ᾽ εἰ πάνυ ἀναίσχυντος εἶ, καὶ ἀνδρεῖος τὰ τοιαῦτα, τολμήσειας ἂν ποτε εἰπεῖν ὡς ἐπαιδευθῆς, ἢ ἐμέλῃσέ σοι πώποτε τῆς ἐν χερσὶ πρὸς τὰ βιβλία συκασίας, ἢ ὡς διδασκαλὸς σοι ὁ δεῖνα, ἢ τῷ δεῖνι ξυνεφοίτας.

Ἄλλ'

cam omnia) ne prope quidem venire, bene novī, vnquam dignentur: sed pro lauro, murtea virga, aut maluae foliis, flagellatum relinquunt, ne vel Holmeum, vel Hippocrenen polluant, fontes gregibus sitientibus alioquin, et puri oris pastoribus opportunos. Verum quantumcumque impudens sis, et eatenus virilis, non tamen audebis vnquam dicere, te eruditum esse, aut vnquam curae tibi fuisse arctiorem cum libris consuetudinem, aut hunc magistrum tuum fuisse, aut illum condiscipulum.

4. Sed

est *Eusebii* de Vita Constant. 3, 53. Reliqua de hoc templo *Bocharius* Canaan 2, 14. *Gesner*.

Ἄλλ' ἐνὶ τῷ μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀναδρα-
 μείσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ κτᾶσθαι πολλὰ βι-
 βλία. κατὰ δὴ ταῦτα ἔχε ξυλλαβὼν ἐκεῖνα τὰ
 τῷ Δημοσθένει, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτῇ ὁ ῥήτωρ
 ἔγραψε, καὶ τὰ τῷ Θουκυδίδῃ, ὅσα παρὰ τοῦ
 Δημοσθένει, καὶ αὐτὰ ὀκτάνις μετεγγεγραμ-
 μένα εὐρέθη καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκεῖνα κτήσῃ,
 ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθήνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε,
 τί ἂν ἐκ τούτων πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο; καὶ
 ὑποβαλλόμενος αὐτὰ ἐπικαθύδης, ἢ ξυγκολήσας,
 καὶ περιβαλλόμενος περινοσῆς; πίθηκος γὰρ ὁ πί-
 θηκος, ἢ παροιμία Φησί, καὶ χρύστα ἔχη σύμβο-
 λα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, καὶ
 ἀναγγινώσκεις αἰεὶ· τῶν δὲ ἀναγγινωσκομένων
 οἶσθα

4. Sed vno hoc solo omnia te illa iam emen-
 surum speras, multis libris comparandis. Hacte-
 nus sane habe tibi collecta illa Demosthenis ex-
 emplaria, quae sua manu scripsit orator, et illa
 Thucydidis, quae a Demosthene et ipsa octies
 descripta pulchre inuenta sunt. Si omnia illa ha-
 beas, quae Sulla Athenis misit in Italiam: quae
 tandem ea ex re ad eruditionem tibi fiat accessio?
 etli substratis tibi indormias, aut ea tibi aggluti-
 nata vel vestis instar circumposita circumferas.
Simia enim simia est, ait prouerbum, *etiam si*
aurea gesser crepundia. Etiam tu igitur librum
 quidem habes in manu, et legis semper: eorum

οἶσθαι ἔδεν, ἀλλ' ὅνας λύρας αἰκέεις κινῶν τὰ ὦ-
 τα. ὡς εἶγε τὸ κακτῆσθαι τὰ βιβλία, καὶ πε-
 παιδευμένον ἀπέφαινε τὸν ἔχοντα, πολλὰ ἂν
 οἷς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν ἄξιον, καὶ μόνον ὑμῶν
 τῶν πλεσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι,
 τὰς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς δὲ τοῖς
 ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπῆλοις ἤρισεν ἂν
 περὶ παιδείας, τασαῦτα βιβλία ἔχασσι καὶ πω-
 λᾶσιν; ἀλλ' εἶγε διελέγχετο ἐθέλοις, ὅψαι μὴδ'
 ἐκείνας πολὺ σὲ τὰ ἐς παιδείαν ἀμείνας, ἀλλὰ
 βαρβάρως μὲν τὴν Φωνήν, ὥσπερ σὺ, ἀξυνέτως
 δὲ τῇ γνώσει, οἷος εἶναι τὰς μηδὲν τῶν
 καλῶν καὶ αἰσχυρῶν καθεωρακότας. καίτοι σὺ
 μὲν

vero quae legis scis nihil, sed asinus lyram au-
 dis mouens auriculas. Nam si eruditum redde-
 ret dominum librorum possessio, quantinvis certe
 illa possessio pretii esset, et vestrum solorum qui
 estis diuites; si nempe velut de foro liceret eme-
 re, atque pauperes nos superare. Quis vero cum
 mercatoribus, ac bibliopolis de eruditione con-
 tenderet, tot libros habentibus vendentibusque?
 Verum si volueris examinare; videbis, neque il-
 los multum quam tu es eruditione praestantiores,
 sed lingua barbaros, velut te, et quantum ad
 cognitionem nihil intelligentes; quales esse cre-
 dibile est, qui nihil vel turpium vel honesto-
 rum perspiciunt. Quamquam tu duos forte aut
 tres

μὲν δύο ἢ τρεῖς παρ' αὐτῶν ἐκείνων πριάμενος
ἔχεις· οἱ δὲ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν διὰ χειρὸς
ἔχουσιν αὐτά.

Τίνος ἔν ἀγαθῷ ὦνῃ ταῦτα, εἰ καὶ μὴ ταῖς
ἀποθήκας αὐτὰς τῶν βιβλίων ἡγῇ πεπαιδεύ-
σθαι, τοσαῦτα περιχούσας παλαιῶν ἀνδρῶν
ξυγγράμματα; καὶ μοι, εἰ δοκεῖ, ἀποκρίναί·
μᾶλλον δὲ ἐπεὶ τῷτο σοι ἀδύνατον, ἐπίνευσον
γὰρ, ἢ ἀνάνευσον πρὸς τὰ ἐρωτώμενα. εἴ τις
αὐλεῖν μὴ ἐπισάμενος, κτήσαιο τὰς Τιμοθέας
αὐλὰς, ἢ τὰς Ἰσμηνίαι, ἕς ἑπτὰ ταλάντων ὁ
Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἄρα διὰ τῷτο καὶ
αὐλεῖν δύναται; ἢ ἔδεν ὄφελος αὐτῷ τῷ κτή-
ματος, οὐκ ἐπισαμένῳ χρήσασθαι κατὰ τὴν
τέχνην; εὖ γε ἀνένευσας, οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρ-
σύας

*tres libros ab illis ipsis emtos habes: at illi die
pariter ac noctu manibus illos tractant.*

5. Cuius igitur boni causa illos emis, nisi
ipsas quoque librorum capsas eruditas esse putas,
quae tot veterum virorum scripta contineant?
Ac mihi responde sodes: vel potius, cum hoc
non possis, annue certe aut renue ad ea quae
interrogabo. Si quis tibi arum inflandarum igna-
rus, Timothei tibi arum emat aut Ismeniae, quas
hic septem talentis emit Corinthi; numquid pro-
pter ea tibi arum etiam poterit canere? an nihil ipsi
possessio profuerit, qui ex arte illis uti non possit?
Recte tu quidem renuis. Neque enim si vel

σύχῃ ἢ Ὀλύμπῃ κτήσάμενός, αὐλήσειεν ἂν μὴ μαθὼν. τί δ' εἴ τις τῷ Ἡρακλέους τὰ τόξα κτήσαιοτο, μὴ Φιλοκτήτης ὢν, ὥς δύνασθαι ἐν-
 τεύεσθαι τε αὐτὰ, καὶ ἐπὶ σκοπῷ τοξεύσαι,
 τί σοι καὶ ἔτος δοκεῖ; ἄρ' ἂν ἐπιδείξασθαι τι
 ἔργον τοξότης ἄξιον; ἀνένευσας καὶ τῷτο. κατὰ
 ταῦτα δὲ καὶ ὁ κυβερνᾶν ἐκ εἰδῶς, καὶ ἱππεύειν
 μὴ μεμελετηκώς, εἰ ὁ μὲν ναῦν καλλιῆν παρα-
 λάβοι τοῖς ἅπασιν, καὶ εἰς κάλλος καὶ εἰς ἀσφά-
 λειαν κάλλις ἐξειργασμένην, ὁ δὲ ἵππον κτή-
 σαιοτο Μῆδον, ἢ κενταυρίδην, ἢ κοππαφόρον,
 ἐλέγχοιτο ἂν, οἶμαι, ἐκάτερος ἐκ εἰδῶς ὅ, τι
 χρῆσαιτο ἐκατέρῳ. ἐπινεύεις καὶ τῷτο; πεί-
 θου δὲ, καὶ τοῦτό μοι ἐπίνευσον, εἴ τις
 ὥσπερ

Marfyae aut Olympi tibias quis possideat, canat,
 nisi didicerit. Quid vero si quis Herculis cum
 arcu sagittas habens, ipse non sit Philoctetes, qui
 possit contendere, et collineare ad metam; quid
 hic tibi videtur? an perfecturus opus sagittatore
 dignum? Renuis hoc quoque. Eadem ratione
 qui gubernare nescit, et equestrem rationem non
 exercuit, si iste quidem pulcherrimam nauem
 accipiat rebus omnibus ad decus pariter ac firmi-
 tatem elaboratam pulcherrime; hic vero equum
 emat Medicum, aut centauri de stirpe, aut cop-
 pa insignem:prehendatur, puto, vterque;
 qui neutra re recte vti possint. Annuis etiam
 hoc? Crede ergo, et hoc etiam mihi annue, si
 quis,

ὥσπερ σὺ ἀπαίδευτος ὢν ὠνοῖτο πολλὰ βιβλία,
 ἃ σκώμματα ἔτος εἰς ἀπαιδευσίαν καθ' ἑαυτῆ
 ἐκφέρει; τί ὀκνεῖς καὶ τῆτο ἐπινεύειν; ἔλεγχος
 γὰρ, οἶμαι, σαφὴς ἔτος, καὶ τῶν ὀρώντων ἔ-
 καστος εὐθὺς τὸ προχειρότατον ἐκείνο ἐπιφθέγ-
 γεται, τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ;

Καὶ ἐγένετό τις ἃ πρὸ πολλῆ ἐν Ἀσίᾳ πλά-
 σιος ἀνὴρ, ἐκ συμφορᾶς ἀποτμηθεὶς ἀμφοτέ-
 ρας τὰς πόδας, ἀπὸ κρύας, οἶμαι, ἀποσαπέν-
 τας, ἐπειδὴ ποτε διὰ χιόνος ὁδοπορήσας ξυνέ-
 βη αὐτῷ. ἔτος τοίνυν τῆτο μὲν ἐλκεῖν ἔπε-
 πόνθει, καὶ θεραπεύων τὴν δυσυχίαν ξυλίνους
 πόδας πεποίητο, καὶ τούτους ὑποδοῦμενος,
 ἐβάδιζεν, ἐπισηριζόμενος ἅμα τοῖς οἰκέταις.
 ἐκείνο

quis, qualis tu, indoctus homo, multos emat
 libros; nonne diſteria hic in ruditatem suam con-
 tra se ipsum *elicit*, et publicat? Quid annuere
 hic etiam cunctaris? Clarum enim istud est ar-
 gumentum, videntiumque vnusquisque statim
 illud, quod maxime in promptu esse solet, subii-
 cit, *Quid commune cani et balneo?*

6. Et fuit non ita pridem in Asia aliquis vir
 diues, calamitate quadam vtroque pede truncatus,
 qui ex frigore, puto, sphacelo essent corrupti,
 cum per niuem iter ei faciendum fuisset. Huic
 ergo miserabilis ille casus obuēnit: quod infortu-
 nium vti consolaretur, ligneos sibi pedes fecerat:
 iisque subligatis, seruis simul innixus, incedebat.

ἐκεῖνο δὲ γελοῖον ἐποίει, κρηπίδας γὰρ καλλίστας
 ὥνεεῖτο νεοτμήτας 2) αἰεὶ, καὶ τὴν πλείστην πρα-
 γματείαν περὶ ταύτας εἶχεν, ὡς καλλίστοις ὑπο-
 δήμασι κεκοσμημένα εἶη αὐτῷ τὰ ξύλα, οἱ πό-
 δες δὲ. ἔ ταῦτα ἔν καὶ σὺ ποιεῖς; χολὴν μὲν
 ἔχων καὶ συνίην τὴν γνώμην, ὠνήμενος δὲ χρυ-
 σῆς ἐμβάτας, οἷς μόλις ἂν τις καὶ ἀρτίπας ἐμ-
 περιπατήσῃεν.

Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Ὅμηρον ἐπείω
 πολλάνικς, ἀναγνώτω σοί τις αὐτῆ λαβὼν τὴν
 Βῆτα

At hoc facitabat ridicule, quod crepidas semper
 pulcherrimas emebat, recenti opere, et multum
 sibi negotii circa illas habebat, ut quam pulcher-
 rimis semper calceis ornata haberet ligna illa, hoc
 est, suos pedes. Non igitur eadem tu facis? men-
 tem qui habeas claudam et ficulneam, aureos ve-
 ro tibi cothurnos compares, in quibus vix rectis
 pedibus aliquis incedat.

7. Quandoquidem vero inter alios Homerum
 etiam emisisti saepe, capiat aliquis et legat tibi se-
 cundum

2. νεοτμήτας] Non ausim damnare nomen
 quod libri tuentur et analogia. Venit tamen
 in mentem, an non posuerit Lucianus ver-
 bum paulo generalius, νεομήτας. Certe
 Latine non ausus sum dicere crepidas recens
 scissas, cum a suendo potius sutores dicti
 sint, quam a scindendo. Gesner.

Βῆτα τῆς Ἰλιάδος ῥαψωδίαν, ἥς τὰ μὲν ἄλλα
 μὴ ἐξετάζεν· ἔδδεν γὰρ αὐτῶν πρὸς σέ. πεποίη-
 ται δέ τις αὐτῷ δημηγορῶν παγγέλοιος ἄνθρω-
 πος, διάστροφος τὸ σῶμα καὶ λελωβημένος·
 ἐκείνος τοίνυν ὁ Θερσίτης ὁ τοιῦτος, εἰ λάβοι
 τὴν Ἀχιλλέως πανοπλίαν, οἶσι ὅτι αὐτίκα διὰ
 τῆτο καὶ καλὸς ἄμα καὶ ἰσχυρὸς ἂν γένοιτο, καὶ
 ὑπερπηδήσεται μὲν τὸν ποταμὸν, ἐπιθολώσας
 δὲ αὐτὸ τὸ ῥέθρον τῷ Φόνω τῶν Φρυγῶν, ἀπο-
 κτενεῖ δὲ τὸν Ἑκτορα, καὶ πρὸ αὐτῆς τὸν Λυ-
 κάονα, καὶ τὸν Ἀστροπαῖον, μηδὲ Φέρον ἐπὶ
 τῶν ὤμων τὴν μέγαν δυνάμενος; ἔκκ' ἂν εἴποις·
 ἀλλὰ καὶ γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι χώλευον ὑπὸ
 τῇ ἀσπίδι, καὶ ἐπὶ σῶμα καταπίπτων ὑπὸ τῇ
 βάρους, καὶ ὑπὸ τῷ κράνι, ὅπότεν ἀνανεύσει,
 δεκνύς

cundum Illadis librum, cuius reliqua examinare
 noli; nihil enim eorum ad te. Fingitur autem ab
 illo concionari ridiculus undique homo, distorto
 corpore atque debili. Ille ergo Therlites, talis,
 Achilles arma si capiat, putatne illum propterea
 statim et pulchrum simul et fortem futurum, et
 traieci saltu fluminis aquas Phrygum caede infe-
 cturum? interfecturumque Hectorem, atque ante
 illum Lycaonem et Asteropaeum, qui neque hu-
 meris ferre fraxineam illam Achilles hastam possit?
 Non sane dixeris. Sed risum quoque debeat,
 claudicans sub scuto, et prae gravitate pronus
 prolabens, ac sub galea, si quando suspiciat, stra-

δεικνὺς τὰς παραβλῶπας ἐκείνας αὐτᾶ ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸν θώρακα ἐπάγων τῷ τῆ μεταφρένῃ κυρτώματι, καὶ τὰς κνημίδας ἐπισυρόμενος, καὶ ὅλως αἰσχύνων ἀμφοτέρους, καὶ τὸν ἡμιερῶν αὐτῶν, καὶ τὸν δεσπότην. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ σὺ πάσχων, ἔχ ὅρῳς ἐπὶ ὅταν τὸ μὲν βιβλίον ἐν τῇ χειρὶ ἔχῃς πάνκαλον, πορφυρεῖν μὲν ἔχον τὴν διφθέραν, χρυσᾶν δὲ τὸν ὀμφαλόν, ἀναγιγνώσκεις δὲ αὐτὸ βαρβαρίζων, καὶ κατασχύνων, καὶ διασρέφων, ὑπὸ μὲν τῶν πεπαιδευμένων καταγελῶμενος, ὑπὸ δὲ τῶν ξυνόντων σοὶ καλῶν ἐπαίνεσθαι. οἱ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπιστρέφομενοι, γελῶσι τὰ πολλὰ;

Θέλω δὲ σοὶ διηγῆσασθαι τι Πυθοῖ γενόμενον. Ταραντῖνος, Εὐάγγελος τοῦνομα, τῶν

bos illos oculos ostendens, et illa dorsi curvitate thoracem eleuans, trahensque ocreas, qua re pudorem et artificii et domino armorum obiciat. Idem vero tibi quoque usu venire non vides, cum librum in manu habes pulcherrimum, pelle purpurea, aureo vmbilico, ornatum; legis autem ita vt pronuntiatione barbara illum deformes atque distorquas, deridentibus eruditis, laudantibus autem, qui tecum sunt, adulatoribus, qui tamen et ipsi ad se inuicem conuersi frequenter rident?

8. Volo tibi etiam narrare aliquid Pythone factum. Tarentinus quidam, Euangelus nomine,

domi

ἐν Ἀφανῶν ἐν τῷ Τάραντι, ἐπεθύμησε νικῆσαι Πύθια. τὰ μὲν ἔν τῃς γυμνῆς ἀγωνίας αὐτίκα εἶδεν αὐτῷ ἀδύνατον εἶναι, μήτε πρὸς ἰσχὺν, μήτε πρὸς ὠκυτότητα εὖ πεφυκότι· κιθάρα δὲ καὶ ὥδῃ, ῥαδίως κρατήσιν ἐπεισθῆ ὑπὸ τῶν καταράτων ἀνθρώπων, οὓς εἶχε περὶ αὐτὸν, ἐκαικέντων, καὶ βοιώντων, ὅποτε καὶ τὸ σμικρὸτάτον ἐκείνος ἀνακρέσαιοτο. ἤκεν ἔν βίς τὰς Δελφὰς τὰ τε ἄλλα λαμπρὸς, καὶ δὴ καὶ ἐσθῆτα χρυσόπασον ποιησάμενος, καὶ σέφανεν δάφνης χρυσῆς κάλλισον, ὡς ἀντὶ κερπὲ τῆς δάφνης σμαράγδος εἶναι ἰσομεγέθους τῷ καρπῷ τὴν μὲν γε κιθάραν αὐτὴν, ὑπερφυῖε τι χρῆμα εἰς κάλλος, καὶ πολυτέλειαν χρυσῶ μὲν τῷ ἀκηράτῃ

domi non ignobilis, animum adiecerat ad victoriam Pythiorum. Ac nudorum illud certamen statim supra se esse videbat, qui neque ad robur neque ad celeritatem natura aptus esset: cithara vero et cantu facile se victurum, persuaderi sibi a facerrimis hominibus, familiaribus suis, passus fuerat, laudantibus, clamantibus, quoties vel minimum ille chordas attingeret. Venit ergo Delphos, cum cetera splendidus, tum quod intextam auro vestem sibi fecerat, et coronam ex aurea lauro pulcherrimam, ut pro fructu lauri smaragdi essent aequali fructus illius magnitudine. Citharam autem ipsam fecerat admirandum opus, pulchritudine et pretio, ex auro totam solido,

ῥά τ' αὖσαν, σφραγίσθαι δὲ καὶ λίθοις ποικίλοις
κατασκευασμένην, Μουσῶν μεταξύ, καὶ Ἀπόλ-
λωνος, καὶ Ὀρφέως ἐντεταρτευμένων· θαῦμα
μέγα τοῖς ὄρωσιν.

Ἐπεὶ δ' ἐν ποτε καὶ ἦκον ἡ τῷ ἀγῶνος ἡμέ-
ρα, τρεῖς μὲν ἦσαν· ἔλαχε δὲ μέσος αὐτῶν ὁ
Εὐάγγελος ᾄδειν, καὶ μετὰ Θεσπιν τὸν Θηβαῖον
ὁ Φαῦλως ἀγωνισάμενον. εἰσέρχεται ἐν ὄλῳ
περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ, καὶ τοῖς σμαράγ-
δοις, καὶ βηρύλλοις, καὶ ὑακίνθοις· καὶ ἡ περ-
φύρα δὲ ἐνέπρεπε τῆς ἐσθῆτος, ἣ μεταξύ τῷ
χρυσῷ διεφαίνετο. τέτοις ἀπασι προσεκλή-
ξας τὸ θέατρον, καὶ θαυμάσας ἐκπιδὸς ἐμπλή-
σας τὰς θεατὰς, ἐπειδὴ ποτε καὶ ᾄσαι καὶ κινῆ-
σαι

figillisque et gemmis variis ornatam, cum Musae
inter alia et Apollo et Orpheus insculpti, essent:
ingens videntibus miraculum.

9 Cum vero tandem aliquando venisset dies
certaminis, tres erant, quorum media canendi
fors exiit Euangelō, et quidem post Thebanum
Thespin, qui non male certauerat. Ingreditur
ergo, auro relucens totus, et Smaragdis, et Be-
ryllis, atque Hyacinthis. Decorā quoque vesti-
menti purpura, inter aurum interlucens. His
omnibus cum ante perculisset theatrum, et admi-
rabili expectatione spectatores impleuisset, ac tan-
dem canere etiam et citharam pulsare omnino
opor-

ρίσαι πάντως ἔδει, ἀνακρίεται μὲν ἀνάρμοσόν τι, καὶ ἄσύντακτον, ἀπορρήγνυσι δὲ τρεῖς ἅμα χορδαίς, σφοδρότερον τᾷ δέοντες ἐμπεσὼν τῇ κιθάρα, αἰεῖν δὲ ἄρχεται ἀπόμυσόν τι, καὶ λεπτόν, ὥς γε γέλωτα μὲν πάντων γενοῖσθαι τῶν θεατῶν· τὰς ἀθλοθέτας δὲ ἀγανακτήσαντας ἐπὶ τῇ τόλμῃ, μασιγώσαντας αὐτόν, ἐκβαλεῖν τᾷ θεάτρῳ. ὅτεπερ καὶ γελοσιότατος ὦφθη δακρύων ὁ χρυσεὺς Εὐάγγελος, καὶ ὑπὸ τῶν μασιγοφόρων συρόμενος διὰ μέσης τῆς σκηνῆς, καὶ τὰ σιδήρη καθηματομένος ἐκ τῶν μασίγων, καὶ συλλέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγίδας (ἐξεπεπτώκεισαν γὰρ, καὶ κείνης ζυμμασιγυμβῆς αὐτῷ.)

Μικρόν

oporteret: pulsare incipit inconcinnum quiddam et incongruum; abrumpit autem chordas simul tres, vehementius iusto in citharam dum irruit; incipitque cantare adeo alienum quiddam a Musis atque extenuatum, ut risus spectatorum omnium cooriretur, praesides autem certaminis indignes ferentes hominis audaciam, flagris caesum theatro eiicerent. Quo quidem tempore maxime ridiculus visus est aureus ille Euangelus, qui ploraret tractus a virgatoribus per mediam scenam, cruenta a flagellis crura habens, humi colligens sigilla citharae, quae exciderant scilicet cum vapularet una cum ipso etiam cithara.

10. Παρ

Μικρόν δὲ ἐπισχὼν μετ' αὐτὸν Εὐμήλος τις
 Ἡλείος εἰσέρχεται, καθαράν μὲν παλαιὰν ἔχων,
 ξυλίνης δὲ κόλλοπας ἐπικειμένην· ἐσθῆτα δὲ καὶ
 μόγισ σὺν τῷ σεφάνῳ δέκα δραχμῶν ἀξίαν·
 ἀλλ' αὐτός γε ἄσας δεξιῶς, καὶ καθαρίσας κατὰ
 τὸν νόμον τῆς τέχνης, ἐκράτει, καὶ ἀνεκηρύτ-
 τετο, καὶ τὰ Εὐαγγέλια κατεγέλα, μάτην ἐμ-
 πομπεύσαντος τῇ καθάρᾳ, καὶ ταῖς σφραγίσιν
 ἐκείνας· καὶ εἰπεῖν γε λέγεται πρὸς αὐτὸν· ὦ
 Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσῇν δάφνην περικείμεται,
 πλαταῖς γάρ, ἐγὼ δὲ ὁ πένης τὴν Δελφικὴν·
 πλὴν σᾶτά γε μόνον ὠνήσο τῆς σκευῆς, ὅτι μηδ'
 ἐλεῶμενος ἐπὶ τῇ ἡττῇ ἀπέρχῃ, ἀλλὰ μισῶμε-
 νος προσέτι διὰ τὴν ἀτεχνόν σου, ταύτην καὶ
 περιτ-

10. Paruo autem post illum intervallo, Eume-
 lus aliquis intrat Eliensis, citharam habens vete-
 rem, cuius lignei essent verticilli, vestem vero
 vix cum ipsa corona drachmis decem dignam. At
 hic, qui dextre cantasset, et lege artis tractasset
 citharam, vicit, et praeconio ornatus est; et de-
 risit Euangelum, frustra sibi placentem cithara
 illa sua et sigillis, ac dixisse illi fertur, *Tu qui-
 dem, Euangele, aurea lauro cinctus es, quippe di-
 ves: ego vero pauperculus Delphica. Ceterum illum
 solum tui apparatus fructum tibi babe, quod, neque
 miserante quoquam de victum, hinc discedis, sed
 exosus omnibus propter artis illam expertem atque
 super-*

περιττήν τρυφήν. περὶ πόδα δὴ σοὶ καὶ Εὐάγγελος ἔστος, παρ' ὅσον σοί γε ἔδ' ὀλίγον μέλει τῷ γέλωτος τῶν θεατῶν.

Οὐκ ἄκαιρον δ' ἂν γένοιτο, καὶ Λέσβιον μῦθον τινὰ διηγήσασθαι σοὶ πάλαι γενόμενον. Ὅτε τὸν Ὀρφέα διεσπάσαντο αἱ Θρᾷτται, Φασί, τὴν κεφαλὴν αὐτῷ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἑβρον ἐμπεσῶσαν, ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον, καὶ ἐπιπλεῖν γε τὴν κεφαλὴν τῇ λύρᾳ, τὴν μὲν αἰδοῦσαν θρῆνόν τινα ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος, τὴν λύραν δὲ αὐτὴν ὑπηχεῖν τῶν ἀνέμων ἐμπιπτόντων ταῖς χορδαῖς· καὶ ἔτω μετ' ὧδῆς προσενεχθῆναι τῇ Λέσβῳ· καὶ κείνης ἀνελομένης τὴν μὲν κεφαλὴν καταθάψαι, ἵνα περ νῦν τὸ Βακχεῖον αὐτοῖς ἐστὶ· τὴν λύραν δὲ ἀναθῆναι.

superuacuum luxuriam. Apprime tibi Euangelus ille congruit, quatenus plane non curas risum spectatorum.

II. Neque vero intempestium fuerit Lesbiam tibi fabulam enarrare, antiquam. Cum Orpheum Thressae mulieres discerpissent, caput illius una cum lyra in Hebrum delapsum in sinum Melana delatum esse, aiunt; atque innatasse caput lyrae, canens, ut ferunt, threnum de Orpheo, cui lyra, ventis chordas impellentibus, succinperit, et sic cum cantu appulsam Lesbo: illosque sublatum caput sepelisse, ubi nunc Baccheum illis est, lyram vero.

Θῆναι εἰς τῆ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερόν, καὶ ἐπὶ πα-
λὺ γε σώζεσθαι αὐτήν.

Χρόνῳ δὲ ὕστερον ἰσάνθον τὸν τῆ Πιττακῇ τῆ
τυράννῃ ταῦτα ὑπὲρ τῆς λύρας πυνθανόμενον,
οἷς ἐκήλει μὲν καὶ θηρία, καὶ φυτὰ, καὶ λίθους,
ἐμελώδει δὲ καὶ μετὰ τὴν τῆ Ὀρφέως συμφο-
ρὰν μηδενὸς ἀπτομένῃ, πρὸς ἔρωτα τῆ κτήμα-
τος ἐμπειεῖν, καὶ διαφθεύραντα τὸν ἱερεῖα με-
γάλοις χρήμασι, πείσαι ὑποθέντα ἑτέραν ὁμοίαν
λύραν, δῆναι αὐτῷ τὴν τῆ Ὀρφέως λαβόντα
δὲ μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τῇ πόλει χρῆσθαι, οὐκ
ἀσφαλὲς οἶσθαι εἶναι· νύκτωρ δὲ ὑπὸ κόλπῳ
ἔχοντα, μόνον προσελθεῖν εἰς τὸ προαΐτιον, καὶ
προχειρισάμενον κρᾶειν καὶ συνταράττειν τὰς
χορ-

vero Apollinis in templo dedicasse, vbi diu serua-
ta sit.

12. Interiecto tempore Neanthum Pittaci ty-
ranni filium, qui istaec de lyra audisset, vt ani-
malia, et plantas, et saxa demulserit, ac post
Orphei mortem, nemine illam tractante cecinerit,
in cupiditatem illius habendae incidisse, corrup-
toque magna vi pecuniae sacerdoti persuasisse, vt
subiecta alia simili, Orphei sibi lyram daret. Cum
vero accepisset, interdium quidem in vrbe ea vti
non satis tutum putasse; noctu vero illa sinu con-
dita solum progressum esse in locum suburbanum,
eaque depraemta, pulsasse et perturbasse fides ado-
lescen-

χορδὰς, ἄτεχνον καὶ ἄμωτον νεανίσκον, ἐλπίζοντα καὶ μέλη τινα θασπέσια ὑπηχῆσεν τὴν λύραν, ὑφ' ὧν πάντας καταθέλξειν, καὶ κηλῆσιν, καὶ μακάριον ἔσσεσθαι, κληρονομήσαντα τῆς Ὀρφείως μουσικῆς· ἄχρι δὲ ξυνελθόντας πρὸς κύνας πρὸς τὸν ἦχον (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόθι) διασπάσασθαι αὐτόν· ὡς τῷτο γὰρ ὁμοιον τῷ Ὀρφεὶ παθεῖν, καὶ μόνος ἐφ' ἑαυτὸν ξυγκαλέσας τοὺς κύνας. ὅτε περ καὶ σαφές εἰσται ὥφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα θέλγουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ τέχνη καὶ ἡ ὥδῃ, αἱ μόναι ἐξαιρέτα τῷ Ὀρφεὶ παρὰ τῆς μητρὸς ὑπῆρχεν. ἡ λύρα δὲ ἄλλως κτῆμα ἦν οὐδὲν ἄμεινον τῶν ἄλλων βαρβίτων.

Καὶ

lescentem artis et Musarum expertem, qui speraret, carmina quaedam diuina reddituram esse lyram, quibus delinire omnes ac mulcere cum posset, beatum se fore Musicae Orphei heredem; donec conuenientes ad sonum canes, multos autem ibi fuisse, miserum laniauerint. Haecenus ergo Orphei simile fatum habuisse, ut solos in se conuocaret canes. Vbi illud quidem manifestissime apparuit, non lyram fuisse, quae demulserit, sed artem et cantum, quae sola eximia Orpheo a matre contigerant. Caeterum lyra supellex erat non melior barbitis aliis.

Καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὴν Νέανθον λέγας, ὅπε καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτὰς ἐγένετό τις, καὶ ἔτι ἐσὶν, οἶμαι, δὲ τὸν Ἐπικτήτη λύχνον τῷ Στωϊκῷ, κεραμεῖν ὄντα, τρισχιλίων δραχμῶν ἐπρίετο; ἤλπιζε γάρ, οἶμαι, καί κείνος, εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ ἀναγιγνώσκοι, αὐτὰ κα μάλᾳ καὶ τὴν Ἐπικτήτη σοφίαν ὄναρ ἐπισήσεσθαι, καὶ ὁμοίως ἔσεσθαι τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι.

Χθὲς δὲ καὶ πρώην ἄλλος τις τὴν Πρωτέως τῷ Κυνικῷ βακτηρίαν, ἣν καταθέμενος ἤλατό εἰς τὸ πῦρ, ταλάντε καί κείνος ἐπρίετο, καὶ ἔχει μὲν τὸ κεμήλιον τῷτο καὶ δείκνυσιν, ὥς Τεγεάται τῷ Καλυδωνίῳ τὸ δέσμα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὄσα τῷ Τηρυόνῃ, καὶ Μεμφίται τῇ Ἰσίδος τὰς

πλο-

13. Et quid Orpheæ tibi aut Neanthum narro, cum nostra ætate fuerit, et forte adhuc sit, qui Epicteti Stoici lucernam fictilem tribus drachmarum millibus emerit? Sperabat, puto, ille etiam, si noctu ad illam lucernam legeret, continuo sapientiam Epicteti adstituram sibi per quietem, seque similem senī admirabili futurum.

14. Heri vero et nudius tertius alius quis Cynici Protei baculum, quem deposuerat, cum in ignem defiliteret, talento ipse quoque emit, et habet pignus illud atque ostentat, ut Tegeatæ Calydonii apri exuvias, et Geryonis ossa Thebani, et Memphitæ cincinnos Ifidis. Ipse vero admi-
rabi-

πλοκάμης. αὐτὸς δὲ ὁ τῷ θαυμαστῷ κτήματι
δεσπότης, καὶ αὐτὸν σὲ τῇ ἀπαιδευσίᾳ καὶ βδε-
λυρίᾳ ὑπερηκόντισεν. ὁρᾷς ἔπως κακοδαιμόνως
διάκεισαι, βακτηρίας ἐς τὴν κεφαλὴν ὡς ἀλη-
θῶς δεόμενος.

Λέγεται γὰρ καὶ Διονύσιον 3) τραγωδίαν ποι-
εῖν Φαύλως πάνυ, καὶ γελοίως, ὥς τὸν Φιλό-
ξενον πολλάκις δι' αὐτὴν ἐς τὰς λατομίας ἐμ-
πεσεῖν, ἔ' δυνάμενον κατέχευεν τὸν γέλωτα. ἔ-
τος' τοίνυν πυθόμενος ὡς ἐγγελάται, τὸ Αἰσχύ-
λε πυξίον, εἰς ὃ ἐκεῖνος ἔγραφε, σὺν πολλῇ σπεδῇ
κτησα-

rabilis rei dominus, vel ipsum te incititia atque
impuritate vicerit. Vide quam infelicitate te ha-
beas, baculo in caput (*incusso*) reuera indigens.

15. Dicitur etiam Dionysius tyrannus scripsisse
tragoediam, male sane et ridicule, adeo ut saepe
propter eam in Lautumias inciderit Philoxenus,
qui risum continere non posset. Hic ergo deri-
deri se audiens, pugillares Aeschyli, in quibus
ille scribere solitus fuerat, studiose emit, futurum
ratus,

3. λέγεται — Διονύσιον] Vt Latini verbis
passivis imperson. positis nominativum ad-
dere magis amant, ita contra Graeci accusa-
tium iis frequentius adiungunt. Interdum
tamen et nominativum reperias, ut *Diog.
Laert.* T. 2. p. 582. λέγεται ὁ Πλάτων υἱὸς
γενέσθαι *Diod. Sic.* V, 55. λέγονται δ' οὗ-
τοι καὶ γόητες γεγενέναι. *Reisk.*

Laes. Op. T. VII.

E

κτησάμενος αὐτὸ, ὥς το ἔνθεος ἔσεσθαι, καὶ
 κἀτοχος ἐν τῷ πυξίῃ, ἀλλ' ὅμως ἐν αὐτῷ ἐκεί-
 νῳ μακρῷ γελοιότερα ἔγραφεν· οἷον κἀκεῖνο τὸ
 Δωρικόν, ἦκεν ἡ Διονυσίᾳ γυνή, καὶ πάλιν· οἶ-
 μοι, γυνᾶϊκα χρησίμην ἀπώλεσα. καὶ τῷτο γὰρ
 ἐν τῷ πυξίῃ, καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίξουσιν οἱ
 μωροὶ βροτῶν. τῷτο μὲν γε πρὸς σὲ μάλιστα
 εὐσόχως ἂν εἰρημένον εἴη, ἢ τῷ Διονυσίῳ. καὶ
 διὰ τῷτο χρυσῶσαι αὐτῷ ἔδει ἐκεῖνο τὸ πυξίον.

Τίνα γὰρ ἐλπίδα καὶ αὐτὸς ἔχων εἰς τὰ βι-
 βλία, καὶ ἀνελίττεις αἰεὶ, καὶ διακολλᾷς, καὶ
 περικόπτεις, καὶ ἀλείφεις τῷ κρόκῳ, καὶ τῇ
 κέδρῳ, καὶ διφθέρας περιβάλλεις, καὶ ὀμφαλὰς
 ἐπιτίθεις, ὡς δὴ τι ἀπολαύσων αὐτῶν; πάνυ
 γὰρ

ratus, ut diuino quodam ad poeticon studio inde
 animaretur. Verum enim vero in illis ipsis tabel-
 lis longe etiam magis ridicula scripsit, quale il-
 lud Doricum, *Aduenit Dionysii mulier*: et illud,
Hei coniugem quam commodam deperidi: nam istuc
 etiam de pugillaribus: et illud, *Stulti sibi illu-
 dunt enim mortaliūm*. Atque hoc quidem apte
 dictum in te videri potest a Dionysio, ac propter
 hoc carmen inaurare decebat illos pugillares.

16. Qua enim ipse spe de libris concepta, eos
 voluis semper, et glutinas, et circumcidis, et
 croco cedroque inungis, et pelles circumdas, et
 apponis umbilicos, tanquam fructum aliquem il-
 lorū

γῆν ἤδη βελτίων γεγέννησαι διὰ τὴν ὠνὴν, δε-
 τοιαῦτα μὲν Φθέγγῃ· μᾶλλον δὲ τῶν ἰχθύων
 ἀφωνότερος εἶ, βιοῖς δὲ, ὡς εἰπεῖν καλόν·
 μῖσος δὲ ἀγρίον, Φασι, παρὰ πάντων ἔχεις
 ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ· ὡς εἰ τοιᾶνδε ἀπειργάζετο
 τὰ βιβλία, Φυγῇ Φευκτέον ἂν ἦν ὅτιπορρώτα-
 τω ἀπ' αὐτῶν.

Διοῖν δὲ ὄντοιν, ἄττ' ἂν παρὰ τῶν παλαιῶν
 τις κτήσαιτο, λέγειν τε δύνασθαι, καὶ πράτ-
 τειν τὰ δέοντα ζήλω τῶν ἀρίστων, καὶ Φυγῇ τῶν
 χειρόνων· ὅταν μήτε ἐκεῖνα, μήτε ταῦτα φαί-
 νηται τις παρ' αὐτῶν ὠφελόμενος, τί ἄλλο ἢ
 τοῖς μουσὶ διατρεβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις
 οἰκῇ-

lorum capturus? Nempe melior omnino iam ipsa
 illa emtione factus es, qui sic dicas, *ut libri prae-*
cipiunt? Quin piscibus magis mutus es. Viuis
 autem ut neque dicere honestum sit, sed *immane*,
 ut in proverbio est, *odium* omnium sustines pro-
 pter impuritatem. Itaque si talem libri efficerent,
 curriculo quam longissime fugiendum ab illis erat.

17. Cum vero duo fere sint, quae a veteribus
 parare sibi possit aliquis, ut et dicere possit et
 facere quae oportet, optimorum aemulatione, et
 fuga deteriorum: si neque istuc neque hoc utili-
 tatis percepisse aliquem inde appareat; quid aliud
 quam exercitationes muribus parabit, aut habita-

οικήσεις, καὶ πληγὰς ὡς ἀμελῶσι τοῖς οἰκέ-
ταις;

Πῶς δὲ ἔκκαμῖνο αἰσχρὸν, εἴ τις ἐν τῇ χειρὶ
ἔχοντά σε βιβλίον ἰδὼν (αἰεὶ δέ τι πάντως ἔχεις)
ἔροιτο ἔτινος, ἢ ῥήτορος, ἢ ξυγγραφέως, ἢ
ποιητοῦ ἐς; σὺ δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς εἰδὼς,
πρῶτος εἴποις τὸτό γε· εἴτα ὡς φιλεῖ τὰ τοι-
αῦτα ἐν ξυνουσίᾳ προχωρεῖν ἐς μῆκος λόγων, ὁ
μὲν ἐπαινοῖ τι, ἢ αὐτιῶτο τῶν ἐγγεγραμμένων;
σὺ δὲ ἀποροῖς, καὶ μηδὲν ἔχοις εἰπεῖν, ἐκίεῦ-
ξῃ τότε χανεῖν σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτῆ, ὡς ὁ
Βελλεροφόντης περιφέρει τὸ βιβλίον;

Δημή-

cula blattis, aut seruis plagas tanquam istorum
negligentibus?

18. Quomodo vero turpe esse illud negabis, si
quis te videns in manu librum habere, semper
autem omnino habes aliquem, interroget, cuius
aut oratoris, aut historici, aut poëtae sit? tu ve-
ro, qui ex titulo noris, placide illud certe re-
spondeas: deinde vero, ut solent talia in consue-
tudine familiari ad longos sermones procedere,
ille laudet aliquid aut vituperet de his, quae ibi
scripta sunt; tu vero consilii inops non habeas
quod dicas: non tibi tum dehiscere tellurem op-
tabis, qui librum eo modo, ut *litteras* Bellerophontes circumferas?

19. Cy-

Δημήτριος δὲ ὁ Κυνικός, ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀ-
 παίδευτὸν τινα βιβλίον καλλιζὸν ἀναγιγνώσκον-
 τα, τὰς Βάκχας, οἶμαι, τῷ Εὐριπίδῃ, κατὰ
 τὸν ἄγγελον δὲ ἦν τὸν διηγόμενον τὰ τῷ Πεν-
 θέῳ πάθη, καὶ τὸ τῆς Ἀγαυῆς ἔργον, ἀρπά-
 σας διέσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν, Ἀμεινὸν ἐστὶ τῷ
 Πενθεῖ ἅπαξ σπαραχθῆναι ὑπ' ἐμῶ, ἢ ὑπὸ σῶ
 πολλάνικς. ζητῶν δὲ αἰεὶ πρὸς ἑμαυτὸν, ἔπω
 καὶ τήμερον εὖρεῖν δεδύνημαι, τίνος ἔνεκα τὴν
 σπαδὴν ταύτην ἐσπέδακας περὶ τὴν ὥνῃν τῶν
 βιβλίων· ὠφελείας μὲν γάρ, ἢ χρείας τῶν ἀπ'
 αὐτῶν, ἔδ' ἂν οἴηθείη τις τῶν ἐπ' ἐλάχιστόν σε
 εἰδότην. ἔμᾶλλον, ἢ Φαλακρὸς ἂν τις πρίαι-
 τα κτένιον, ἢ κάτοπτρον ὁ τυφλός, ἢ ὁ
 κωφός

19. Cynicus Demetrius cum videret Corinthi
 indoctum quendam, qui librum legeret pulcher-
 rimum, Bacchas, puto, Euripidis, esset autem
 in ea parte fabulae ubi nuncius Penthei factum
 enarrat, et opus Agauae: raptum librum discer-
 plit, dicens, *Melius est Pentheo semel a me lacera-
 ri, quam a te saepe.* Diu autem multum apud me
 quaerens, hodie nondum reperire possum; cuius
 rei causa tantum studii in emendis libris colloces.
 Utilitatis enim aut usus cuiusquam ex illis perci-
 piendi causa fieri, nemo putauerit, qui vel mini-
 mam tui notitiam habuerit; non magis, quam
 caluus pectinem emerit, aut speculum caecus, aut

κωφὸς αὐλητὴν, ἢ παλλακὴν ὁ εὐνᾶχος, ἢ ὁ
ἡπειρώτης κώπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄροτρον. ἀλ-
λὰ μὴ ἐπίδειξιν πλάττει σοι τὸ πρᾶγμα ἔχει,
καὶ βέλει τᾷτο ἐμφῆναι ἅπασιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ
μικρὰ σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς περισ-
σίας ἀναλίσκεις; καὶ μὴν ὅσα γε καὶ με Συρον
ὄντα εἰδέναι, εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τᾷ γέ-
ροντος ἐκείνῃ διαθήκαις παρενέγραψας, ἀπολώ-
λεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, καὶ ἀγορὰν προὔτιθεις
τῶν βιβλίων.

Λοιπὸν ἔν δὴ ἐκείνο πεπεισμένον ὑπὸ τῶν κο-
λάκων, ὡς οὐ μόνον καλὸς εἶ, καὶ ἐράσμιος,
ἀλλὰ σοφὸς, καὶ ῥήτωρ, καὶ συγγραφεὺς, οἷος
ἐχ.

furdus tibicinem, aut pellicem castratus, aut me-
diterraneus remum, aut aratrum gubernator. Ve-
rum ostentationem forte diuitiarum ea res habet?
et hoc vis declarari omnibus, te in ea etiam,
quæ nullam tibi vtilitatem adferant, tamen de
multa illa affluentia aliquid impendere? Verum
enim vero, quantum ego etiam, Syrus homo,
scire potui, nisi te ipse in illas senis istius tabu-
las per fraudem inscripsisses, iam perisses fame,
et auctionem librorum tuorum proposuisses.

20. Relinquitur nempe illud, te inductum ab
adulatoribus, uti credas, non modo pulchrum
te esse atque amabilem; sed doctum atque ora-
torem, et historicum, qualis nemo alius, libros
emere

ἔχ' ἕτερος, ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία, ὡς ἀληθεύοις
 τὰς ἐπαίνας αὐτῶν. Φασὶ δὲ σε καὶ λόγους ἐπι-
 δεικνυσθαι αὐτοῖς ἐπὶ δείπνῳ, καὶ κείνας χερ-
 σαίων βατράχων δίκην διψῶντας, ἐκκεραγεῖναι,
 ἢ μὴ πίνειν, ἢ μὴ διαρραγῶσι βοῶντας. καὶ
 γὰρ ἐκ οἷδ' ὅπως ῥᾶτος εἰ τῆς ῥινὸς ἔλκεσθαι,
 καὶ πιστεύεις αὐτοῖς ἅπαντα, ὅς ποτε καὶ κείνα
 ἐπείσθης, ὡς βασιλεῖ τινι ὁμοιωθῆς τὴν ὄψιν
 καθάπερ ὁ ψευδαλεξάνδρος, καὶ ψευδοφίλιπ-
 πος ἐκεῖνος κινάφους, καὶ ὁ κατὰ τὰς προπάτο-
 ρας ἡμῶν ψευδονέρων, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ
 τὸ ψεῦδος τεταγμένων 4.).

Καὶ

emere ideo, vt laudes illorum asseras. Aiunt ve-
 ro te illis recitare in conuiujs, atque illos terre-
 strum ranarum instar prae siti clamare, aut non
 bibere, nisi dirumpantur clamoribus. Nescio
 enim quomodo opportunus es, qui naso ducas,
 et credas illis omnia; qui aliquando illud
 etiam persuaderi tibi passus sis, regi te cuidam
 similem vultu esse, sicut commenticius ille Ale-
 xander, et fallo ille Pseudo-Philippus, et qui
 proauorum nostrorum memoria fuit, simulatus
 Nero, et si quis alius praefixam suo nomini men-
 dacii notam gerit.

E 4

21. Et

4. ὑπὸ τὸ ψεῦδος τετ.] I. e. vocem ψεῦδος
 nomini proprio praepositum habentium,
 quales sunt isti, ψευδαλεξάνδρος, ψευδο-
 Φίλιππος, et sim. Guier.

Καὶ τί θαυμάσιον, εἰ τῷτο ἔπαθες, ἀνόητος
καὶ ἀπαίδευτος ἄνθρωπος, καὶ προήεις ἐξυπτία-
ζων, καὶ μαμάμενος βάδισμα, καὶ σχῆμα, καὶ
βλέμμα ἐκείνου, ὃ σεαυτὸν εἰκάζων ἔχαιρες, ἅπῃ
καὶ Πύρρον Φασὶ τὸν Ἡπειρώτην τὰ ἄλλα θαυ-
μασιὸν ἄνδρα, ἔτις ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ
ποτὲ διαφθαρῆναι, ὥς πιστεύειν ὅτι ὁμοίος ἦν
Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ; καίτοι τὸ τῶν Μασικῶν τῷ-
τα· δις διὰ πασῶν τὸ πρᾶγμα ἦν· εἶδον γὰρ καὶ
τὴν τῷ Πύρρῳ εἰκόνα, καὶ ὅμως ἐπέπεισο ἐμμε-
μάχθαι τῷ Ἀλεξάνδρῳ τὴν μορφήν. ἀλλ' ἐνε-
κα μὲν δὴ τῶν ὕβρισάι μοι εἰς τὸν Πύρρον,
ὅτι σε εἶκασα κατὰ τοῦτο αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπὸ
τῆς,

21. Et quid mirum, si hoc tibi usu venit, de-
menti atque indocto homini, si processisti supi-
na ceruice, incessum imitatus et habitum et vul-
tum illius, cui assimilare te gaudebas; cum et-
iam Pyrrhum narrent Epirotam, admirabilem
alioquin virum, adeo quondam ab adulatoribus,
quantum ad similitudinis iudicium, corruptum,
ut Alexandro se illi similem putaret; cum tamen
ea res, quantum Musicorum illud summum in-
teruallum, distaret. Vidi enim Pyrrhi etiam
imaginem. Et tamen putabat in se expressam
Alexandri formam. Sed hactenus in Pyrrhum
fui iniurius, quod te illi, quantum ad hanc rem,
comparaui. Quod autem sequitur, etiam tibi
maxi-

τάτα, καὶ πάντα σοι πρέπον ἂν εἴη. ἔπει γὰρ ἔττω δέκετο ὁ Πύρρος, καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐπέπεισο, ἄδεις ὅσις ἔ' ξυνετίθετο, καὶ ξυνέπα-
σχεν αὐτῷ, ἄχρι δὴ τις ἐν Λαρίσση πρεσβύ-
τις ξένη αὐτῷ τάληθές εἰπῶσα ἐπαυσεν αὐτὸν
τῆς κορύζης). ὁ μὲν γὰρ Πύρρος ἐπιδείξας αὐ-
τῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκου, καὶ Ἀλεξάν-
δρου,

maxime conueniret. Cum enim ita animum in-
duxisset Pyrrhus, eaque de se ipse crederet; ne-
mo erat, quin accederet illius sententiae, et in
societatem huius morbi veniret, donec quaedam
Larissae anus peregrina, verum dicendo, ista
ipsum pituita liberauit. Pyrrhus enim postquam
ostendisset illi imaginem Philippi, et Perdiccae,

E 5

et

5. ἐπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης] *Obesae naris*,
itemque contra ea *emunctae naris* homines,
simili translatione dicunt Latini. Sed κόρυ-
ζαν satis ad verbum reddere num liceat, du-
bito. Frequentissime ludunt in hoc verbo
Graeci ad infantiam exprobrandam et ἀβελ-
τερίαν. Antiquissimam esse eam rationem,
ostendit *Plato*, apud quem de Rep. I. p. 416.
C. Thrasymachus Socratem sic superbe tra-
ctat, τιθῇ σοι ἐσί; cum respondisset Socra-
tes τί δέ; ὅτι τοι σέ, inquit, κορυζῶντα
περιοῶ, καὶ ἔκ' ἀπομύττει δρόμενον. Sed
haec copiosissime *Hemsterb.* in diall. select.
p. 25. *Gesner.*

δρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων ἤρε-
το τίνι ὅμοιος εἴη, πάνυ πεπεισμένος ἐπὶ τὸν
Ἀλεξάνδρον ἤξειν αὐτήν· ἡ δὲ πολὺν χρόνον
ἐπισχᾶσα, Βατραχίῳ, ἔφη, τῷ μάγειρῳ·
καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσση, Βατραχίῳ
ὄνομα, μάγειρος τῷ Πύρρῳ ὅμοιος.

Καὶ σὺ δὴ ὦ τιμι μὲν τῶν τοῖς ὀρχησαῖς συμ-
όντων κυναίδων ὅοικας, ἀνὰ εἰποίμι· ὅτι δὲ
μανίαν ἐρρώμενην ἔτι καὶ νῦν μαινέσθαι δοκεῖς
ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνη τῇ εἰκόνι πάνυ σαφῶς οἶδα.
ἔκην θαυμαστὸν, εἰ ἀπίθανός ἔτω ζωγράφος
ὢν, καὶ τοῖς πεπαιδευμένοις ἐξομοῖσθαι ἐθέ-
λεις, πιστεύων τοῖς τὰ τοιαῦτά σε ἐκαινᾷσι. καὶ
τί ταῦτα ληρῶ; πρόδηλος γὰρ ἡ αἰτία τῆς περὶ
τὰ

et Alexandri, et Cassandri, aliorumque regum,
interrogabat, cui ipse similis esset? persuasum
omnino habens venturam ad Alexandrum. At
illa diu cunctata *Batrachioni*, inquit, *coquo*. Et
enim erat aliquis in vrbe Larissa Batrachion no-
mine, coquus, Pyrrho similis.

22. Tu sane cui de cinaedis illis saltatorum
libidini seruiantibus, similis sis, non equidem
dixerim: te vero furorem robustum nunc adhuc
furere videri omnibus ista de imagine, illud pla-
ne scio. Itaque admirandum est, te malum ad-
eo pictorem eruditus videri velle similem, et his
fidem habere, qui eo te nomine laudant. Et
quid ista nugor? Manifesta enim causa tui circa
tales

τὰ τοιαῦτα βιβλία σπερδῆς, εἰ καὶ ὑπὸ νουθεσίας
 ἐγὼ μὴ πάλαι κατέειδον. σοφὸν γὰρ, ὡς γυν
 οῖει, τῆτ' ἐπινενόηκας, καὶ ἐλπίδας οὐ μικρὰς
 ἔχεις περὶ τῆς πράγματος, εἰ βασιλεὺς μάθοι
 ταῦτα σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδείαν μάλιστα τιμῶν·
 εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σὲ ἐκεῖνος ἀνέσσειν, ὡς ὠνῆ
 βιβλία, καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα ἐν βραχεὶ
 παρ' αὐτῆς ἔσεσθαι σοι νομίζεις.

Ἄλλ', ὦ καταπύγων, οἷσι τοσῶτον μανδρα-
 γόραν κατανεχύσθαι αὐτῆς, ὡς ταῦτα μὲν ἄ-
 κέειν, ἐκεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μὲν σε ὁ μεθ'
 ἡμέραν βίος, οἷοι δέ σοι πότοι, ὅποῖα δὲ νύ-
 κτες, καὶ οἷοις καὶ ἡλίκοις ξυγκαθεύδεις; οὐκ
 οἶσθα ὡς ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ πολλοὶ βασιλέως;
 τα

tales libros studii, licet ego prae tarditate non
 olim perspexerim. Sapiens enim, ut quidem
 putas, hoc tuum commentum est, et spes non
 paruas ea de re concepisti, si Imperator ista au-
 diat, vir sapiens, et in honore habens eruditio-
 nem maximo. Si vero ista de te ille audiat, ut
 emas libros et conducas multos, breui te tempore
 ab ipso impetraturum speras omnia.

23. Sed putasne, impudice, tam copiose illum
 mandragora perfusum, ut haec quidem audiat,
 nesciat vero idem, qualis sit diurna vita tua, qua-
 les tuae potationes, quae noctes, cum qualibus
 et cuius aetatis hominibus cubes? nescis multas
 esse aures, oculos regis multos? Tuā autem *facta*
 ita

τὰ δὲ σὰ ἔγω περιφανῆ εἶναι, ὡς καὶ τυφλοῖς
εἶναι καὶ κωφοῖς γνώριμα· εἰ γὰρ καὶ Φθέγγαιο
μόνον, εἰ γὰρ καὶ λόμενος ἀποδύσαιο, μᾶλλον
δὲ μὴ ἀποδύσῃ, εἰ δοκεῖ, οἱ δ' οἰκίσται μόνον
ἦν ἀποδύσανταί σε, τί οἶσι, μὴ αὐτίκα ἐσ-
σθαι πάντα σε πρόδηλα τὰ τῆς νικτὸς ἀπόρρη-
τα; εἰπέ γὰρ μοι καὶ τὸ δε, εἰ Βάσσος ὁ ὑμέ-
τερος ἐκείνος σοφιστῆς, καὶ Βάτταλος ὁ αὐλητὴς
ἢ ὁ κύναιδος Ἡμιθέων ὁ Συβριτίης, ὃς τὰς θαυ-
μαστὰς ὑμῖν νόμας συνέγραψεν, ὡς χρὴ μαίνε-
σθαι, καὶ παρτίλλεσθαι, καὶ πᾶσχειν, καὶ
ποιεῖν ἐκάστα, εἰ τέττων τις νυνὶ λεοντῆν περὶ
βαλλόμενος, καὶ ῥάπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἶα
φαίνεσθαι τοῖς ὀφθαλμοῖς; Ἡρακλέα εἶναι αὐτόν;
οὐκ εἴ γε καὶ χύτραις λημῶντες τυγχάνοιεν. μυ-
ρία

ita sunt aperta, vt caecis etiam atque surdis in-
notuerint. Si enim vocem modo mittas, si enim
exuaris in balneo; quin, ne exuaris ipse, si vi-
detur, si ferui modo tui exuantur: quid putas?
nonne statim manifesta futura tuarum secreta no-
ctium? Dic igitur mihi hoc etiam, si vester ille,
Bassus, Sophista, et Bialus tibicen, et cinaedus
Sybaritanus Hemitheon, qui nobiles illas leges
vobis scripsit, quomodo furere, velli, pati et
agere ista deceat; si, inquam, illorum aliquis leo-
nina pelle indutus, cum fusti ambulet; quid
visum iri putas spectantibus? Herculemne illum
esse? Non, si totas etiam ollas lippiant. Sexcen-
ta

ρία γάρ ἐσι τὰ ἀντιμάρτυρέντα τῷ σχήματι
βέδισμα, καὶ βλέμμα, καὶ Φωνή, καὶ τράχη-
λος ἐπικεκλασμένος, καὶ ψιμύθιον, καὶ μασί-
χη, καὶ ὅλως, κατὰ τὴν παροιμίαν, θᾶττον
ἢ πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρύψαις, ἢ
ἓνα κίναidon. εἴτα ἡ λεοντῇ μὲν τὸν τοιᾶτον ἐκ
ἂν ἐκρυψε, σὺ δ' οἶσι λήσσειν σκεπόμενος βιβλίῳ;
ἀλλ' εἰ δυνατόν. προδώσει γάρ σε, καὶ ἀποκα-
λύψει τὰ ἄλλα ὑμῶν γνωρίσματα.

Τὸ δ' ὅλον ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, ὅτι τὰς ἀγα-
θὰς ἐλπίδας εἰ παρὰ τῶν βιβλιομαπήλων δεῖ
ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτῶν, καὶ τῶν καθ' ἡμέραν
βίβλιν λαμβάνειν. σὺ δ' οἶσι συνήγορον κοινὸν καὶ
μάρτυ-

ta enim sunt, quae testimonium aduersus illum ha-
bitum perhibeant, incessus, coniectus oculorum, et
vox, et ceruix infraeta, et cerussa, et mastiche, et fu-
cus, quibus vos ornamin. Et omnino facilius,
quod est in prouerbio, quinque sub axilla ele-
phantos tegas, quam vnum cinaedum. Tum
leonina talem non tegat: tu vero speras futurum,
vti libro tectus deliteas? Sed fieri id quidem
non potest. Prodent enim te ac detegent reliqua
indicia vestra.

24. Quod caput est, ignorare mihi videris;
bonas spes non a bibliopolis esse petendas, sed a
se ipso vnicuique, atque a quotidiana vita sua,
sumendas. Tu vero putas aduocatum tibi com-
munem

μάρτυρα ἔσεσθαι σοι τὸν Ἀττικὸν, καὶ Καλλι-
νον τὰς βιβλιογράφας; ἐκ ἄλλ' ὧμ'ες τινὰς ἀν-
θρώπους ἐπιτρέφοντάς σε, ἣν οἱ θεοὶ ἐθέλωσι,
καὶ πρὸς ἔσχατον πενίας ξυνελάσσοντας· δέον
ἔτι νῦν σωφρονήσαντα ἀποδόσθαι μὲν τινι τῶν
πεπαιδευμένων τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐ-
τοῖς τὴν νεότητις αὐτῆς οἰκίαν· ἀποδεῖναι δὲ
τοῖς ἀνδραποδοκαπήλοις μέρος γὰρ ἀπὸ πολλῶν
τῶν ὀφειλομένων.

Καὶ γὰρ καί κ' εἴτα περὶ δύο ταῦτα δεινῶς ἐσπ'έ-
δασας, βιβλίων τε τῶν πολυτελῶν κτήσιν, καὶ
μειρακίων τῶν ἐξώρων, καὶ ἤδη καρτερῶν ὠνῆν,
καὶ τὸ πρᾶγμα σοι πάντα σπ'αδάζεται, καὶ θη-
ρεύεται. ἀδύνατον δὲ πένητα ἔντα, τρὸς ἄμ-
Φω

munem testemque futurum Atticum, et Callinum
librarios? Non, sed crudeles quosdam homines,
qui te obterent, ubi Dis visum erit, et ad extre-
mum paupertatis adigent: qui debebas vel nunc
ad sanitatem reuocatus vendere eruditorum alicui
libros istos, et cum his recens aedificatam illam
domum, ac reddere mangonibus partem certe
de multis, quae illis debentur.

25. Etenim in duobus istis studiosissime elabo-
rasti, in libris magni pretii exquirendis et in ado-
lescentulis exoletis, iamque robustis coëmendis:
eamque rem calide admodum tractas et venaris.
Fieri autem non potest, ut homo pauper utriusque
studio

Φω. διαρκεῖν. σκοπεῖ τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα
 συμβουλή. ἀξιῶ γὰρ σε ἀφόμενον τῶν μηδὲν
 προσηκόντων, τὴν ἑτέραν νόσον θεραπεύειν, καὶ
 τὰς ὑπηρετάς ἐκείνας ὧν ἡ δ' ὅμως 6) μὴ ἐπι-
 λειπόντων σε τῶν οἰκοθέν, μεταστέλλοιό τινας
 τῶν ἐλευθέρων, οἷς εἰδ' ἀκίνδυνον ἀπελθεῖσιν, ἢν
 μὴ λάβωσιν, ἅπαντα ἐξαγορεύσαι τὰ πραχθέν-

τα

studio par sis. Vide ergo quam diuina res sit con-
silium. Censeo enim te relictis, quae nihil ad
te pertinent, alteri tantum morbo vacare, et il-
lius ministros pretio emere, ne deficientibus fer-
vis, liberos homines arceffas, quibus nempe non
aeque ac seruis periculofum, nisi acceperint quan-
tum volunt, eliminare omnia quae post computa-
tionem

6 ὧν ἡ δ' ὅμως] Locus difficilis. Nempe cor-
 ruptum esse illud indicat, quod infinitum,
 postulante constructione, non sequitur. Ait,
 ἀξιῶ σε ἀφόμενον — θεραπεύειν, καὶ τὰς
 ὑπηρετάς — quid expectamus? non profe-
 cto ὧν ἡ δέ, sed ὧν εἶσθαι, nec ὅμως, sed
 ὅπως. Denique εἰδ' mutandum censeo in
 εἶν. Sententiam huic loco esse, quam in
 versione expressimus, nemo in dubium vo-
 cabit, arbitror. Suadet, ut seruis ad ma-
 lam libidinem abutatur potius, quam libe-
 ris; illos obnoxios, hos sine suo periculo
 enuntiare turpitudinem illius posse. Hoc
 satis declarant, quae sequuntur. *Gesner.*

τα ὑμῖν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ πρώην αἰσχι-
 σα περὶ σὲ διηγείτο ἐξελθὼν ὁ πόρνος, ἔτι καὶ
 δείγματα ἐπιδεικνύς. ἀλλ' ἐγὼ γε καὶ μάρτυ-
 ρας ἂν παρσχοίμην τῆς τότε παρόντας, ὡς
 ἡγανάκτησα, καὶ ὀλίγῃ πληγὰς ἐνέτριψα αὐ-
 τῷ, χαλεπαίνων ὑπὲρ σέ. καὶ μάλισθ' ὅτε
 καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσατο μάρτυρα τῶν ὁμείων,
 καὶ ἄλλον, ταῦτα καὶ λόγοις διηγεμένους. πρὸς
 δὴ ταῦτα, ὧ' γὰρ δέ, ταμιεύς τὰργύριον, καὶ
 φύλαττε, ὡς οἴκοι καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφά-
 λειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἔχῃς. ὥς μὲν
 γὰρ μηκέτι ἐργάζεσθαι, τίς ἂν μεταπείσειέ σε;
 εἰδὲ γὰρ κύων ἅπαξ παύσαιτ' ἂν, σκυτοτραγεῖν
 μὴ θῆσα.

Τὸ

tionem a vobis fiunt. Qualia nuper turpissima
 de te scortum illud effutiebatur, qui ipsa indicia
sceleris ostenderet. Ac possum ego testes etiam
 praebere, qui tum aderant, quam indigne tule-
 rim, et tantum non plagis hominem mulcaverim,
 tuam vicem nimirum iratus. Praesertim cum
 alium quoque testem aduocaret similiū, et
 alium, eadem multis verbis enarrantes. Ad haec
 igitur, vir bone, repone tibi pecuniam, et serua,
 ut domi et secure talia facere et pati possis. Ut
 enim planè non amplius facias, quis ita in aliam
 te sententiam transducatur? Nec enim canis desinat
 temere, gorium semel docta rodere.

26. At

Τὸ δ' ἕτερον ῥάδιον, τὸ μακρότερον ὠνεῖσθαι βιβλία. ἱκανῶς πεπαίδευσαι, ἄλλης σοι τῆς σαφείας, μόνον ἐκ ἐπ' ἄκρῃ τῇ χερίᾳς ἔχεις τὰ παλαιὰ πάντα, πᾶσαν μὲν ἰσορίαν οἶσθα, πάσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ καλλὴ αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ὀνομάτων χρῆσιν τῶν Ἀττικῶν· πάντα σοφὸν τι χρῆμα καὶ ἄκρον ἐν παιδείᾳ γαγένησαι, διὰ τὸ πλεῖστον τῶν βιβλίων· κωλύει γὰρ ἄδεν καὶ μέ σοι ἐνδιατρίβειν, ἐπειδὴ χαίρεις ἐξαπατῶμενος.

Ἡδέως δ' ἂν καὶ ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦτα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγινώσκεις αὐτῶν; τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀντισθένης; τὰ Ἀντιλόχου; τὰ Ἰππώναντος; ἢ τέτων μὲν ὑπερφρονεῖς, ῥήτορες

26. At alterum facile, ut libros non amplius emas. Satis eruditus es: satis tibi sapientiae: tantum non supremis in labiis habes antiquae omnia. Historiam nosti omnem: artes omnes dicendi, et elegantias, et vitia, et Atticorum nominum usum. Omnino sapiens quiddam, et summum in eruditione, librorum ista multitudine factus es. Nihil enim prohibet, quo minus ego quoque tempus in te *illudenda* fallam, quandoquidem imponi tibi gaudes.

27. Lubens autem te interrogem, tot libros cum habeas, quem potissimum inter eos legas? Platonisne, an Antisthenis, Antilochi, an Hipponactis? An hos quidem contemnis, sed orato-

τορες δὲ μάλιστα καὶ τέτων διὰ χειρός; εἶπέ μοι,
καὶ Αἰσχίνε· τὸν κατὰ Τιμαρχε λόγον ἀκαγῆ-
τηνίσκεος; ἢ ἐπεινὰ γε πάντα οἶσθα, καὶ γυγνώ-
σκεις αὐτῶν ἕκαστον; τὸν δὲ Ἀριστοφάνην καὶ τὸν
Εὐπολιν ὑποδέδουκας 7); ἀνέγκως καὶ τὰς Βά-
πτας τὸ δρᾶμα ἄλόν; εἴτ' ἔδέν σε τὰ καὶ καδί-
ητο, ἔδ' ἤνθ' ἔρξκας γνωρίσας αὐτὰ; τοῦτο
γὰρ καὶ μάλιστα θαυμάσεις ἄν τις, τίνα ἀπὸ
ψυχῆς

res potius quam illi in manibus tibi sunt? Dic
mibi, an Aeschiniis etiam contra Timarchum ora-
tionem legis? An illa quidem, nosti omnia, et
vnumquodque illorum agnoscis? Aristophanem
et Eupolin egisti? legisti etiam fabulam totam
Baptas? Tum nihil ea, quae ibi sunt, te mouere,
neque in te agnoscens illa erubuisti? Itaque vel
maxime illud admiraretur aliquis, quo tandem ani-
mo

7. ὑποδέδουκας] Cum omnium, qui modo
laudabantur, auctorum commemoratio acer-
bum quid habeat, ut qui asperere inuecti sint
in ea flagitia, quae Indoclio bibliothecae pos-
sessori obiicit Lucianus; tum in *Aristopha-
nis* atque *Eupolidis* comoediis utitur voca-
bulo ὑποδέδουκας, puto ut indicet, eum
personas turpes, v. g. Hyperboli, et simi-
lium subisse, et histriionis instare egisse: quem
intellectum verbi hic tanto magis adnotan-
dum putavi, quod adhuc nondum mihi ob-
seruatus est. Gesner.

ψυχῆς ἔχων 8) ἀπτεῖ τῶν βιβλίων, ὅπως
αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις, πότε δὲ ἀναγιγνώσκεις;
μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' ἔδεις ἐώρωνε ποιεῖν τὰ τῆς
ἀλλ' νύκτωρ; πότερον ἐπιτεταμένος ἦδη ἐκεί-
νοις; ἢ πρὸ τῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ πρὸ σιότη-
τος μή τοι μῆτις τοιοῦτο μῆδεν.

Ἄφες δὲ τὰ βιβλία, καὶ μόνον ἐργάζεσθαι σου-
τῆ. καττοι ἔχρην μῆτις καὶ ἐκείνα, αἰδοῦσθαι
καὶ δὲ τὴν τῆς Εὐριπίδος Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ τῶν
γυναικῶν ἀγανακτῆσαι, καὶ λέγεσθαι.

Οὐδὲ σιότητι φρίσσει τὸν συνεργάτην.

Τέρεμνά τ' οἰκῶν μήποτε φθογγὴν ἀφῇ.

molibros attingas? quibus illos euoluas manibus?
quando illos legas? Interdiu? At nemo te vidit
hoc facere? Sed noctu? vtrum, cum iam istis
intentus es? An ante studia, immo ante tenebras,
nihil quidquam istorum audes?

28. Quin tu relinquis libros et etiam solam rem
agis! Quamquam nec istuc amplius oportebat,
sed Euripidis illam Phaedram reuereri, indignan-
tem pro mulieribus ac dicentem:

Tenebras nec horret ulla lecti conscias,

Vocemue, si grauis prorumpat, parietum.

F 2

Sin

8. τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων] Vult sine dubio
dicere Lucianus, quo animo, qua mente?
Sed scripsisse videtur τίνα παρὰ ψυχὴν ἔχων
vel τί ποτε ψυχῆς ἔχων. Gesner.

Εἰ δὲ πάντως ἐμμένειν τῇ ὁμοίᾳ νότῳ δεῖναι
 εἶναι, ἴθι, ὦντι μὲν βιβλία, καὶ οἶνοι κατακλέρ-
 σαις ἔχει, καὶ καρπῶν τὴν δόξαν τῶν κτημάτων
 ἱκανόν σοι καὶ τὸτο· προσάψη δὲ μηδέπω, μή
 δὲ ἀναγνῶς, μηδὲ ὑπαγάγῃς τῇ γλωττῇ πα-
 λαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήματα, μηδὲν δε-
 τόν σε ἐργασμένην. αἶδα ὡς ματὴν ταῦτά μοι
 πεληρηται, καὶ, κατὰ τὴν παρόμιαν, Αἰθιοπᾶ
 ἐμήχεν ἐπιχειρῶ· σὺ γὰρ ὠνήσῃς, καὶ χρησῇ
 εἰς ἄδην, καὶ καταγέλασθήσῃ πρὸς πῶν πεπα-
 δευμένων, οἷς ἀπόχρη ὠφελεῖσθαι, οὐκ ἐκ τῶ
 κάλλους τῶν βιβλίων, ἀδ' ἐκ τῆς πολυτελείας
 αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς Φωνῆς καὶ τῆς γνώμης τῶν
 γεγραμμένων.

Σὺ

Sin omnino perseverare in morbo tibi decretum
 est, abi, eme libros, et domi conclusos tibi habe,
 et frui gloria possessionis. Satis tibi hoc quo-
 que. Sed noli unquam illos attingere, nec lege,
 nec linguae isti tuae veterum virorum orationes
 et poemata subiicito, quae nihil tibi mali fecerint.
 Noui equidem frustra me ista nugatum esse, me-
 que Aethiopem, quod est in proverbio, lauare
 conatum esse. Etenim tu emes, et nihil vteris,
 et deridere ab eruditis, quibus vtilitatem perci-
 pere satis est, non e pulchritudine librorum, ne-
 que ex magno illorum pretio, sed e sermone et
 sententia auctorum.

Τὸ δὲ οὐκ ἀρεσκόντων τὴν ἀπαίδευσιν, καὶ
ἐπικαλύψαν τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξον τῷ
πλήθει τῶν βιβλίων, καὶ εἰδὼς ὅτι καὶ οἱ ἅμα
θέσφατοι τῶν ἰατρῶν τὸ αὐτὸ σοὶ ποιῶσιν, ἐλε-
φαντίνες νόσθηκας, καὶ σκυμνάς ἀσχυρὰς ποιεῖ-
μενοι, καὶ σκυμνάς χρυσοκωλύητες· ὁπότεν δὲ
καὶ χρῆσασθαι τέτοις δέη, οἱ μὲν ἔδε ὅπως καὶ
μεταχειρίζασθαι αὐτὰ, ἰσάσι, παρὰ δὲ
τίς εἰς τὰ μέγιστα τῶν μαλακισμάτων, φλεβοτρυ-
μον εὖ μάλα ἀναισθημένον ἔχων· ἵνα γὰρ μέγαν
ἀπὸ πάλαι τῆς ὀδύνης τὸν κασάρτα ἵνα δὲ καὶ
χελιοειτέρῃ τινὶ τὰ τὰ εἰκάσω, τὰς κερὰς τῆς
πυλῆς ἐπίσπινυται, καὶ ὅπως τὰς μὲν τεχνίτας αὐ-
τῶν, ἑυρόν καὶ μαχαλίδας, καὶ κατόπιστρον
σύμμε-

29. Tu vero putas, cum a te posse incisionem
tegique ista opinione, percellique posse homines
librorum multitudine, ignarus, idem, quod tu,
facere, etiam imperitissimos quosque medicos, qui
eburneas medicamentorum capsulas, et cucurbi-
tas argenteas sibi faciunt, et scalptra auro ferrumi-
nata: cum vero illis utendum est, illi, neque quo-
modo tractanda sint, norunt. At progressus in
medium aliquis eorum, qui didicere, scalpellum
habens probe acutum, de caetero rubigine obli-
tatum, dolore aegram liberat. Ut vero ridiculus
magis rei tuam rationem comparerem, tonfores
tibi istos considere, et videbis, eos, qui sunt
in illo genere artifices, nouacula, et cultellos,

καυμνέτρον ἔχοντάς· καὶ δὲ ἀνὰ θείας καὶ ἰδιώ-
 τας πλῆθος μαχαίριδιον προτίθεντας· καὶ κα-
 τ' ὀπτρεῖ μεγάλαι, ἃ μὴ λήσεν γε διὰ ταῦτα
 εἶδεν εἰδοτάς· ἅλλα τὸ γελοϊότατον ἐκείνο πα-
 ρέχον· ὅτε κείροντάς μὲν οἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς
 γειτόσιν αὐτῶν, πρὸς δὲ τὰ ἐκείνων κατ' ὀπτρεῖ
 παρ' ἐκείνοτες, τὰς κόμας εὐθετίζουσι.

Καὶ δὲ τοῖσιν αὖτις μετὰ δειψάνῃ χρησείας,
 ἀνὰ τὰ βιβλία· χρησάσθαι δὲ αὐτοὺς ἐκείνους δὲ
 ναίον· καὶ τοὶ εὐδὲ ἐχρησάς εὐδὲ βιβλίον πᾶσι
 εἶς, ἅλλα τὸ τῆς κινδύους ποιεῖς, τῆς ἐν αὐτῇ φάτι-
 γῃ κατὰ κινδύνου, ἢ ἔτε αὐτῇ τῶν ἐκείνων εὐδύναι,
 οὔτε τὸ ἀπὸ δυνάμεως φάσθαι ἐκίρσειν
 καὶ τὰς τῶν εὐδύναι, ὑπὲρ μόνον τῶν βιβλίων
 παρ-

et speculum modicam habere; Imperitos autem
 atque indoctos multitudinem cultellorum expro-
 nere, et specula magna: nec tamen propterea
 obsecrum esse, illos nihil levere. Sed illud ipse
 usu venit, quod oppido ridiculum est: et vulgo
 quidem homines apud vicinos illorum tondentibus
 se carent, ad illorum vero specula accedentesq;
 disponant comas. Quare et quoque alii roganti commodare
 possis libros, ipse vel illis nequias. Quamquid
 librum nemini unquam commodasti, sed factis
 quod canis incutubens praesepio; quae nec ipsa
 esse de honore, neque equum edere, qui potest
 patitur. Nec in praesens de solis libris libere
 apud

παρρησιαζομαι προς σε, παρ' δε τῶν ἀλλων ὡς
κατάπτυσα καὶ ἐπονείδισα ποιῆς, αὐθιγα καὶ
ση πολλῶν.

apud te disputo: de aliis quae despuenda et flagi-
tiosa facis; saepe in posterum audieris
quod te despuenda et flagitiosa facis.

Περὶ τῆς αὐτῆς φωνῆς πικρῶς διαβολή.

Δεῖν γὰρ ἡ ἀγνοία, καὶ πολλῶν κακῶν ἀν-
θρώποις αἰτία, ὥς περ' ἀχλὺν τινα κατα-
χέουσα τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν ἀληθεῖαν ἀμαυ-
ρῶσα, καὶ τὸν ἐκάστη βίον ἐπισκιάουσα. ἐν σκό-
τῳ γὰρ πλανωμένοις πάντες εἴοικαμεν, μᾶλλον
δὲ τρυφλοῖς ὁμοίᾳ πεπόνθαμεν, τῷ μὲν προ-
πταίοντες ἀλογῶς, τῷ δὲ υπερβαίνοντες ἔδεν
δεῖν.

Non temere credendum esse delationi.

Graue sane malum ignotantia, cui incommodo-
rum plurimum causa hominibus, quae velut
caliginem quandam rebus offundat, et obscures
verum, et umbram vitae vniuersisque obiciat.
Per tenebras enim oberrantibus similes fumus
cannae; potius autem caecorum timore affecti par-
tim offendimus, partim rationem, partim ultra
quam

δέον· καὶ τὰ μὲν πλησίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ
 ὀρώμετες· τὸ δὲ πᾶρξον καὶ πᾶμπολυ διεστηκός,
 ὥς ἐνοχλῆν δεδιότες· καὶ ὅλως ἐφ' ἑκάστω τῶν
 πραττομένων, ἡ δαλεῖπαμεν τὰ πολλὰ ὀλισθαί-
 νοντες· τοιγαροῦν μυρίας ἤδη ταῖς τραγυρδισ-
 δασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦ-
 τον παρέσχεται, τὰς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς
 Πελοπίδας, καὶ τὰ τέτοις παραπλήσια· σχε-
 δὸν γάρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόν-
 των κακῶν εὖροι τις ἂν ὑπὲρ τῆς ἀφροσύνης, καὶ δὲ
 ἔπειθ' ὑπὸ τραγικῆς δαίμονος, τινος μεχορηγούμενα·
 δέγω δὴ καὶ ἐς τὰ ἄλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλι-
 ὤντα δὲ εἰς τὰς ἐκ ἀληθείας κατὰ τῶν συνήθων
 καὶ φίλων διαβολὰς· ὑφ' ὧν ἡδὴ καὶ οἰμοὶ ἀναστα-

τοι
 quam par est, progredimur, non videntes quod
 ante pedes est; quod vero procul est, et longe
 distat; tanquam molestum quiddam metuentes.
 Atque in vniuersum, in vnoquoque negotio labi
 multum non intermittimus; licet infinita iam tra-
 gœdiarum scriptoribus, scribendarum, fabularum
 argumenta haec res praeberit, Labdaci Pelopis-
 quæ progeniam, et istorum familiae. Pleraque
 enim fere, quæ in scenam ascendunt, mala in-
 veniat aliquis ab ignorantia, velot a tragico quo-
 dam daemone, subministrata. Dico autem istuc
 cum ad alia respiciens, tum maxime ad alienas et
 verò contra familiares atque amicos delationes
 quarum opera iure et euerbis promissum sunt; et vo-
 bes

τοῖς γεγάσιν, καὶ πόλεις ἄρδην ἀπαλώσας, πλε-
 τέρεις τε κατὰ παῖδων ἐξαμύνησαν, καὶ ἀδελ-
 φοὶ κατὰ τῶν ὁμογενῶν, καὶ παῖδες κατὰ πῶν
 γενναίων, καὶ ἄρσας κατὰ τῶν ἐραμένων
 παλὰ, δὲ καὶ φρούριον συνέκλιναν, καὶ οἶκοι
 συνεχυθυσαν ὑπὲρ τῆς κατὰ τὰς ἀκρότητας πε-
 φανότητος. ἡ γὰρ πόλις ὅλη ἐπεπύκνωται, ὡς
 ἡμεῖς παραπίπτωμεν αὐτοῖς, ὑπο-
 δέχεται βύλομασιν, πρὸς ἡμῶν, καὶ ἀπὸ ἐπὶ τῶν
 καφῶν, ἀποδοῦν τὴν ἑαυτοῦ διαβολὴν καὶ πόρ-
 ραν, καὶ ὅπου ἐξαερίζεται. μᾶλλον δὲ
 Ἀπελλῆς ὁ Ἐφεσίους πάλιν τὰ κεν τρεῦλαβε
 τὴν εἰκόνα. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ ἐπὶ διαβολῆς
 πρὸς Πτολεμαῖον, ὡς μετέσχηκεν Ἰ Θεόδω-
 τῆς συννομίας ἐν Τύρῳ, ὁ δὲ Ἀπελλῆς ἐχέων
 καὶ

bes vastatas funditus, patresque in furorem acti
 contra liberos, et contra fratres germani, et liberi
 aduersus parentes, et contra amatores suos, amantissimi.
 Multae vero etiam amicitiae rescissae, et confusae
 domus sunt ab illa calumniarum probabili specie.
 Vt igitur quam minime in illas, inuicemque
 hinc illuc quasi in tabula quadam ostendamus vo-
 lo, quale quid sit delatio, unde incipit, quid
 efficiat. Quin Apelles Ephesius olim imaginem
 illam occupauit. Nam ipse quoque delatus fuerat
 apud Ptolemaeum, ut qui coniurationis illius,
 quam Tyri confluxerat Theodotas, socius fuisset.
 Atque Tyrum inquam viderat Apelles, neque,

καὶ ποτὲ τὸν Πύρρον, καὶ τὸν Θεοδοτόν, ὅστις
 ἦν, ἀγγέλωσκα, ἢ καὶ ὁσὸν ἤκουε Πτολεμαίου
 ἐκ τῶν ὑπορχῶν ἐνταῦθα κατὰ τὴν Φοινίκην ἐπὶ
 στρατηγῶν, ἀλλ' ἔμεινε τῶν ἐκτιστέων ἡγε-
 τῶν, ὡς καὶ ἔμελλε, ὑπὸ Φιδίου τοῦ πατρὸς
 αὐτοῦ, καὶ τῆς αὐτῆς τῆς ἐκείνου ζήλου
 πίας, κατέβηκεν αὐτὸς πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, καὶ
 εἰς μεσσηνικῶν τῶν ἄλλων, καὶ ὡς θεοκρίτο
 καὶ αὐτὸν ἐν Φοινίκῃ ἐκτιστέων Θεοδοτόν
 καὶ παρ' ὅλον τὸ δαίτυν πρὸς τὸ οὐδ' ἀναστρε-
 φόμενον, καὶ τέλος ἀπέφηνε τὴν Εὐφρο-
 σίνην καὶ τὴν Πηνελόπην καὶ ἄλλων τῶν
 Ἀπυλῶν δυνάμεων, ὡς καὶ ἔμελλε
 ὁ δὲ Πτολεμαῖος ὡς ὦν κατὰ, καὶ τῶν
 πάντων φρενῶν τῶν ὡν, ἀλλ' ἐν κολλοῖσιν ἑαυτοῦ καὶ
 τετραμ-

quis esset Theodotus, qui esset, missus quatenus
 audierat Ptolemæi quendam Legatum esse, et
 Phoenice commissum esset. Interim tamen aemba-
 torum nomine, Antiphantis nomine, qui invidet
 illi in Phoenice, quo apud regem erat, et artis in-
 treationis, illum Ptolemæus detulerat, quasi
 omnibus esset conscius, et ipse qui illum invidet
 in Phoenice commisit eum Theodoto, et
 quamvis duraret consilium, acipit cum ipso
 conferentem. Breuiter idcirco Pyrronem Pe-
 lusium captem de Apollis consilio, indicibusque
 g. Ptolemæus, et illorum etiam non admo-
 dum prudens, sed adulationi immittens, et
 cae,

τετραμμένος· ἔτι καὶ ἐξ αὐτῆς καὶ συντεταράχθη
 πρὸς τῆς παραδόξου ταύτης διαβόλου, ὥς· μηδὲν
 τῶν εἰκότων λογισάμενος, καὶ δὲ ὅτι ἀντίτεχνος
 ἦν ἡ διαβολικὴ μηχανή· ὅτι μικρότερος ἢ κατὰ
 ταύτην προσδοκῶν ζωγράφος· καὶ ταῦτα, καὶ
 πέπονθως ὑπὸ αὐτῶν καὶ παρ' ὄντιν' αὐτῶν ὁμοί-
 τεχνῶν τετιμημένος, ἀλλ' ἔδοξεν παραπάνω, ὥς
 εἰ ἐξέπλευσεν Ἀπελλῆς εἰς Τύρον· ἐξήμεραν, αὐ-
 θύς ἑαδὲς μνησθῆναι, καὶ βούλῃς ἐνατίστανται βαρ-
 σάνειν τὸν ἀρχαῖον· ἀνεπαύτως, καὶ ὄντι ἐπι-
 βλεπῶν καὶ συναισθῶν· καὶ εἰρημνίαν τῶν συναρ-
 χαμένων τι, ὁρῶναι ποτὶ σὰς ἐκείνῃ τῇ Ἀντι-
 φιλῇ ἀνασχυντῶν· ἑαυτὸν τὸν ἑαυτοῦ Ἀπελλῆν
 κατελεήσει, ἐφ' ἡμετέροισιν αὐτοῖς κατοικωνήσει
 τὸ νοήτως· ἡλοθαιδὲς ἢ καὶ καὶ τὸ καὶ καὶ
 cae, adeo ad absurdam calumniam exarsit et per-
 turbatus est; ut nihil eorum, quae sit mentem
 venire debebant, reputans, neque aemulum
 esse delatorem, neque, minorem esse pictorem,
 quam qui tantam preditionem sustinere posset,
 eum praefertim, qui beneficio illius affectus, et
 omnibus artis eundem hominibus praelatus esset,
 quin neque explorato ante, nauigassetne omnino
 Tyrum· Apelles si furere statim vellent, et clamore
 impleret regiam, ingratum clamans, et indige-
 ntorem, et confusum. Et nisi comprehenso-
 rum aliquis, indigne ferens illam Amphilli
 impudentiam, et miseri Apellis misericordia mo-
 tus, exisset, nihil quidquam tamis ipse secum
 fuisse,

ὑπερβολὴν πάγκαλον, ὑπόθεσιν δὲ καὶ παρρη-
 κεινημένον, οἷον δὴ τὴν λύτταν, καὶ τὴν ὀργὴν
 δεκνύσασα, τῇ μὲν ἀριστερᾷ δαῖδα καισαμένην ἔχε-
 υα, τῇ ἐτέρᾳ δὲ νεανίαν τινὰ τῶν τριχῶν σύ-
 ρεσα, τὰς χεῖρας ἐρέγοντα εἰς τὸν ἔρπον, καὶ
 μαρτυρούμενον τῆς θύξ. ἠγάταμ δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς,
 καὶ ἄμορφος, ὃξὺ δεδορκὼς, καὶ εἰκὼς τοῖς ὤ-
 ροις μακρᾷς κατεσκληκόσι. τῆτον γὰρ εἶναι
 τὸν φθόνον αὐτὸς εἰκόσαστε. καὶ μὴ καὶ ἄλλαι
 τινὲς δύο παρομαρτῆσι, προτρέψασα, καὶ πε-
 ριέλευσα, καὶ κατὰκοσμήσαμ τὴν διαβολὴν.
 ὡς δὲ μοι καὶ ταύτας ἐμήνυσεν ὁ περιηγητὴς τῆς
 εἰκότος 1), ἡ μὲν Ἐπιβελή τις ἦν, ἡ δὲ Ἀπάτη
 κατό-

dem muliercula, sed calidiuscula, et emota, ut
 quae furorem atque iram ostendat, sinistra manu
 accensam faciem gestans, altera iuuenem quendam
 trahens capillis, manus caelo tendentem, testan-
 temque Deos. Praecedit vir pallidus et deformis,
 acutum cernens, similis eis, qui a magno morbo
 exaruerunt. Hunc Liuorem esse facile aliquis
 coniecerit. Verum aliae quoque duae sequuntur
 hortantes, et componentes, ornantesque Delatio-
 nem. Ut vero mihi illas quoque indicauit My-
 stagogus atque interpres imaginis, altera quidem
 Infidiarum quaedam erat, altera Fallacia. A ter-
 go

1. ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκότος] Περιηγηταὶ pro-
 prie sunt illi, qui hospites ad perhastranda
 urbis

κατόπισιν δὲ προσέειπεν πάντι προσκνηθεὶς τις ἐστὶν ἀν-
 εμένη, μελαινέμων, καὶ κατέσπεραρχμένη. Με-
 τάνοια δὲ καὶ αὕτη ἐλέγτο. ἔπεσσεφθετο γοῦν
 ἐς τὰ πίσω δακρύκτα, καὶ μετ' αἰδῶς πάντι τῶν
 Ἀλῆθειας προσέειπεν ὑπέβλεπεν. ἔτι μὲν οὖν
 Ἀπελλῆς τὸν ἑαυτοῦ κινδυνὸν ἐπὶ πῶς γραφῆς
 ἐκμήσασα.

Φέρε δὲ καὶ ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὴν τῶ Ἐ-
 Φασίε ζωγραφίᾳ τέχνην, διελθώμεν τὰ πρὸς-
 όντα τῇ διαβολῇ, πρότερόν γε ὅρα τινὶ περὶ
 γραφῆσαντ' αὐτήν. ἔτι γὰρ ἀνὴρ μὲν ὁ εἰκὼν γε-
 νῆσεται. ἔστι τοίνυν διαβολὴ κατηγορία, τῆς
 ἐξ ἐρημίας γιγνομένη, τὸν κατηγορούμενον ἀελλῆ-
 θυία,

go sequebatur lugubri quaedam habitu, pullata,
 lacera: Poenitentia haec dicebatur. Respiciebat
 enim retrorsum lacrumans, et cum pudore prius
 no intuebatur accedentem Veritatem. Atque ita
 suum periculum pictura expressit Apelles.

6. Ago vero nos etiam, si videtur, secundum
 Ephesi pictoris artem ea, quae insunt delationi,
 persequamur, cum fine quodam illam ante de-
 scripserimus. Est ergo delatio accusatio, quae-
 dam, absente altera parte facta, ignota accusato-

urbis praecipua loca et monumenta circum-
 ducunt, iisque singula exponunt. Hinc per
 translationem de explanatoribus, et interpre-
 tibus ea vox usurpatur. *Tollius.*

θυῖα, ἐκ τῆς μονομερῆς ἀνάντηλέκτως πεπλεγμένης. τοιαύτη μὲν ἡ ὑπόθεσις τῆς ἀπομνηστεύσεως δ' ὄντων προσώπων, κατὰ περ ἐν ταῖς κωμικοῖς δίσκῳ, τῆς διαβάλλοντος, καὶ τῆς διαβαλλομένης καὶ τῆς πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίνεται, κατὰ ἑκάστην αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν, οἷον εἰκὸς εἶναι τὰ γιγνώμενα.

Πρῶτον μὲν δὲ, εἰ δοκεῖ, παραγάγωμεν καὶ πρωταγωνιστὴν 2) τῆς δράματος, λέγω δὲ τὸν ποιητὴν τῆς διαβολῆς. ἄτος δὲ δὲ, ὡς μὲν ἀγαθὸς ἀνθρώπος ἔστι, πᾶσιν, οἷμαί, γνωρίμοισι ἑδοῖς γὰρ, ὡν ἀγαθός, κακῶν αἴτιος γενεῖτο τῶν πλη-

vni parti, nemine contradicente, creditur. Hoc argumentum erit nostrae disputationis. Cum vero tres sint, velut in comoediis personae, delatoris, eius, quem defert, et illius, apud quem delatio instituitur; singulatim eas inspiciamus, qualia ab iis fieri verisimile sit.

7. Ac primo quidem, si videtur, inducamus primarum partium actorem, ipsum dico auctorem calumniae. Hunc sane virum bonum non esse, omnibus puto, manifestum est. Neque enim bonus quisquam malorum auctor alteri fuerit. At est.

2. τὸν πρωταγωνιστὴν] Πρωταγωνιστῆς in fabula dicebatur, qui plurima recitabat: siue, qui primas partes agebat. Tullius.

πλησίον· καὶ ἔστιν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὖ
 παιᾶσιν. ἀρτοὶ τὰς Φίλας, ἐκ ἀφ' ὧν τὰς ἄλ-
 λας ἀδικῶντες αἰτιῶνται, καὶ μισῆσθαι παρα-
 σκευάζουσιν, εὐδοκμεῖν, δοῦναι εὐνοίας προσλα-
 βόντες.

Ἐπειτὰ δὲ ὡς ἄδικος ὁ τσιᾶτος, καὶ παράνο-
 μός ἐστι, καὶ ἀσεβής, καὶ τοῖς χρωμένους ἐπιζή-
 μιος, ῥαδίον καταμαθεῖν. τίς γάρ ἐκ ἂν ὁμο-
 λογήσει τῆς μὲν ἰσότητος ἐν ἅπαντι, καὶ τὸ
 μηδὲν πλεόν, δικαιοσύνης ἔργα εἶναι· τὸ δὲ ἄνι-
 σού τε καὶ πλεονεκτικῶν, ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ δια-
 βοῇ κατὰ τῶν ἀπόντων λάθρα χρώμενος, πῶς
 ἂν πλεονέκτης ἐστὶν ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφετερι-
 ζόμενος, καὶ προκαταλαμβάνων αὐτῷ τὰ ὦτα,
 καὶ

est bonorum virorum, suis in amicos benefactis,
 non accusandis aliorum iniuriis, conciliandaque
 illis invidia, bene audire, et beniuolentiae sibi
 parare opinionem.

8. Tum vero quam iniustus sit talis homo, et
 iniquus, et impius, et noxius illis, qui se vtun-
 tur, discere facile est. Quis enim eat inficias,
 aequalitatem in vnaquaque re, et nihil plus sibi
 arrogandi moderationem, iustitiae munera esse;
 sed inaequalitatem, et plus sibi sumendi audaciam
 iniustitiae? At qui delatione clanculum vititur
 contra absentes, quomodo non plus iusto, totum
 nempe auditorem, sibi vindicat? cuius aures oc-
 cupet,

καὶ ἀποφράττων, καὶ τῷ δευτέρῳ λόγῳ παν-
 τελῶς ἄβαρα κατασκευάζων αὐτὰ, ὑπὸ τῆς
 διαβολῆς προεμπεπλησμένα; ἐσχάτης ἀδικίας
 τὸ τοιῆτον, ὡς Φαῖεν ἂν καὶ οἱ ἄριστοι τῶν νο-
 μοθετῶν, οἷον ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἔνορ-
 κον ποιησάμενοι τοῖς δικασαῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν
 ἀκροῦσθαι, καὶ τὸ τὴν εὐνοίαν ἴσην τοῖς κρινο-
 μένοις ἀπονέμειν, ἄχρις ἂν ὁ τῷ δευτέρῳ λόγος
 παρατεθεῖς, θατέρῃ χεῖρῳ ἢ ἀμείνων Φαινῇ.
 πρὶν δέ γε ἀντεξτάσαι τὴν ἀπολογίαὶν τῇ κατ-
 ηγορίᾳ, παντελῶς ἀσεβῇ καὶ ἀνόσιον ἠγάσαντο
 ἔσσεσθαι τὴν κρίσιν. καὶ γὰρ ἂν καὶ αὐτὰς ἀγα-
 γακτῆσαι τὰς θεὰς εἵπομεν, εἰ τῷ μὲν κατη-
 γόρῳ μετ' ἀδείας ἃ θέλει λέγειν ἐπιτρέποι-
 μεν,

cupet, atque obturet, et alteri orationi plane red-
 dat imperuias, quippe ante iam a delatione op-
 pletas? Extremae id quidem iniuriae, vt optimi
 etiam Legislatorum dixerint, vti Solon et Dracon,
 qui iuris iurandi religione obstrinxerint iudices,
 ad similitur vtrofque audiendos, aequalemque his
 qui iudicantur tribuendam beniuolentiam, donec
 comparata alterius causa, vel deterior altera vel
 melior appareat. Ante vero quam comparata ef-
 set crimini defensio, impium plane et profanum
 fore iudicium arbitrati sunt. Etenim ipsos quo-
 que indignari Deos dixerimus, si accusatori sine
 metu dicere permittamus, quae velit, obturatis

μεν, ἀποφράξαντες δὲ τῷ κατηγορουμένῳ τὰ ὦτα, ἢ τῷ σώματι σιωπῶντες, καταψηφίζοιμεθα τῷ προτέρῳ λόγῳ κεχειρωμένοι. ὥς οὐ κατὰ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ νόμιμον, καὶ τὸν ὄρκον τὸν δικασικόν, Φαίη τις ἂν γήνεσθαι τὰς διαβολάς. εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξιόπιστοι 3) δοκῶσιν οἱ νομοθέται, παραινέντες ἔτω δικαίας καὶ ἀμερεῖς ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον ἐπαγαγεῖν τῷ λόγῳ, εὖ μάλα περὶ τέτων ἀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαντα. Φησὶ δὲ, Μήτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκέσης. ἠπίσατο γὰρ, οἶμαι, καὶ ἕτος;

vero defendenti auribus, vel ipso oris silentio calculum contra alterum, priore oratione subacti feramus. Igitur non ex iusto, neque ex lege, neque ex iudicialis iurisiurandi religione, delationes fieri aliquis dixerit. Si cui vero non satis digni fide videantur legeslatores, cum iubent sic iusta et in neutram partem propensa iudicia facere; Poëta optimus inducendus orationi videtur, qui praeclare de his pronuntiauit, vel legem tulit potius. Ait autem, *Iudicium caue ferte, prius quam dixit uterque*. Nouerat enim, puto, ille etiam,

3. ἀξιόπιστοι] Hic* non tam fide dignos, quam auctoritate pollentes, quibus obtemperandum sit, τὸ ἀξιόπιστοι significat. Latini idoneos auctores dicerent. Tollius.

ἐτός, ὡς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ βίῳ ἀδικημάτων,
οὐδὲν ἂν τις εὖροι χειρόν οὐδὲ ἀδικώτερον,
ἢ ἀκρίτως τινὰς, καὶ ἀμείβεας λόγων καταδεδι-
κασθαι· ὅπερ ἐξ ἅπαντος ὁ διαβάλλων ἐπιχει-
ρεῖ ποιεῖν, ἀκριτον ὑπάγων τὸν διαβαλλόμενον
τῇ τῷ ἀκρόντος ὀργῇ, καὶ τὴν ἀπολογίαν τῷ
λαθραίῳ τῆς κατηγορίας παρατρέμενος.

Καὶ γὰρ ἀπαρρησίαστος καὶ δειλὸς ἅπας ὁ τοιαύ-
τος ἄνθρωπος, ἐδὲν ἐς τὸ ἐμφανὲς ἄγων, ἀλλ'
ὥσπερ οἱ λοχῶντες, ἐξ ἀφανῆς πτόθεν τοξεύων,
ὡς μηδὲ ἀντιτάξασθαι δυνατόν εἶναι, μηδὲ ἀντ-
αγωνίσασθαι, ἀλλ' ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀγνοίᾳ τοῦ
πολέμου διαφθείρεσθαι. ὁ μέγιστόν ἐστι σημεῖον,
τῷ

etiam, cum multa sint iniusta in vita facinora,
nullum inueniri posse deterius nec iniustius,
quam si sine iudicio, et indicta causa quidam dam-
nentur, quod omni studio delator conatur effice-
re, indemnatum obiciens eum, quem petit ca-
lumnia, irae audientis, et clandestina accusatio-
ne causae dicendae facultatem illi intercipientis.

9. Etenim fiducia in dicendo expers et meti-
culosus unusquisque huius farinae homo nihil
aperte molitur, sed, instar collocatorum in insi-
diis, ex obscuro alicunde iaculatur, ut neque
contra consistendi in acie facultas sit, neque re-
pugnandi; sed inopia consilii et belli ignorantia
pereundum: quod quidem maximo est indicio,

τῷ μηδὲν ὑγιὲς τὰς διαβάλλοντας λέγειν. ἐπεὶ εἴ τις γε τάληθῆκατηγορεῖντι ἑαυτῷ συνεπίσται, ἔτος, οἶμαι, καὶ εἰς τὸ φανερόν διελέγχει, καὶ διευθύνει, καὶ ἀντεξετάζει τῷ λόγῳ· ὥσπερ ἔδειξ ἂν ἐκ τῷ προφανῆς νικᾶν δυνάμενος, ἐνέδρα ποτὲ καὶ ἀπάτη χρήσαντο κατὰ τῶν πολεμίων.

Ἴδοι δ' ἂν τις τὰς τοιαύτας μάλιστ' ἐν τε βασιλέων αὐλαῖς, καὶ περὶ τὰς τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόντων φιλίας εὐδοκιμῆντας, ἐνθα πολλὸς μὲν ὁ φθόνος, μυρία δὲ ὑπόνοιαι, πάντ' ὅσας δὲ κολακειῶν καὶ διαβολῶν ὑποθέσεις, ὅπου γὰρ αἰεὶ μείζας ἐλπίδες, ἐνταῦθα καὶ οἱ φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ τὰ μίσση ἐπισφαλές
 σερα,

fani nihil a delatoribus proferri. Si quis enim vera a se accusari, sibi conscius sit, ille, puto, etiam aperte conuincit, et ad rationem dicendam vocat, et oratione contra contendit: quemadmodum nemo, qui aperto Marte se vincere posse speret, infidiis vnquam et fraude contra hostes temere vtatur.

10. Videas vero tales maxime in Regum aulis, et principum atque potentium virorum amicitiiis florere, vbi inuidia multa, suspiciones sexcentae, adulationumque et delationum argumenta quam plurima. Vbi enim spes semper maiores, ibi etiam grauiiores inuidiae, et odia periculosiora,
 et

φερα, καὶ ζηλοτυπία κακοτεχνήσερα. πάντες
 ἐν ἀλλήλας ὁξὺ δεδόρηκασιν, καὶ ὥσπερ οἱ μονο-
 μαχῶντες ἐπιτηρῶσιν, εἴ πᾶσι γυμνωθέν μέ-
 ρος θεάσαιντο τῷ σώματος. καὶ πρῶτος αὐτὸς
 ἑκαστος εἶναι βελλόμενος, παρωθεῖται, καὶ παρ-
 αγκωνίζεται τὸν πλησίον, καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ
 εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ, καὶ ὑποσκειλίζει. ἔνθα ὁ
 μὲν χρεσὸς ἀτεχνῶς εὐθύς ἀνατέτραπται, καὶ
 τὸ τελευταῖον ἀτίμως ἐξέωσα. ὁ δὲ κολακευ-
 τικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας
 πιθανώτερος, εὐδοκιμεῖ. καὶ ὅλως ὁ φθάσας
 κερτεῖ. τὰ γὰρ τῷ Ὀμήρῳ πᾶν ἐπαληθεύε-
 σιν, ὅτι

Εὐνὸς ἐνυάλιος, καὶ τὸν κτανέοντα κατέκτα.

ΤΟΙ-

et maleficientiores obtreccationes. Quare intentis
 se inuicem speculantur oculis, et tanquam gladi-
 atores obseruant, si quam nudam corporis partem
 conspiciant, dumque unusquisque primus esse
 cupit, detrudit et cubito dimouet alterum, eum-
 que qui ante se est, si possit, detrahit et supplan-
 tat. Hic vir bonus statim videlicet euerfus tra-
 hitur, expelliturque tandem cum ignominia: flo-
 ret contra ea, qui plus adulando valet, et ad ma-
 las id genus artes est probabilior. In vniuersum
 vincit, qui alterum occupat, veraque depren-
 duntur Homericæ illa:

Nam communis amat caedentem caedere Mauors.

τοιγαροῦν ὡς ἔ· περὶ μικρῶν τ᾽ ἀγῶνες ὄντος,
 ποικίλας κατ' ἀλλήλων ὁδὸς ἐπινοῶσιν, ὧν τα-
 χύτη καὶ ἐπισφαιλεσάτη ἐστὶν ἢ τῆς διαβολῆς·
 τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ φθόνης ἡμισευέλπιδος λαμ-
 βάνουσα· οἰκτρότερα δέ, καὶ τραγικὰ ἐπάγουσα
 τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν ἀνάπλεα.

Οὐ μέντοι μικρὸν, ἔδὲ ἀπλᾶν ἐστὶ τᾷτο, ὡς
 ἂν τις ὑπολάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, ἐκ
 ὀλίγης δὲ ἀγχινοίας, ἀκριβὲς δέ τινος ἐπιμε-
 λείας δεόμενον. ἔ· γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐβλάπτεν ἢ
 διαβολή, εἰ μὴ πιθανόν τινα τρόπον ἐγίγνετο.
 ἔδ' ἂν κατίσχυσε τὴν πάντων ἰσχυροτέραν ἀ-
 λήθειαν, εἰ μὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγόν, καὶ πιθανόν,
 καὶ μυρία ἄλλα παρεσκεύαστο κατὰ τῶν ἀκρόντων.

Δια-

Igitur cum de rebus non parvis certamen fit, varia
 comminiscuntur contra se inuicem compendia, quo-
 rum celerrimum et periculosissimum est delatio,
 quae initium sumit ab invidia bonae aliquid spei
 reliquum habente, sed miseres longē tragicos-
 que exitus, et multis refertos calamitatibus inferens.

II. Verum enim vero non paruum, neque
 simplex quiddam hoc est, ut suspicetur aliquis,
 sed arte multa, nec ingenio paucō, exquisitaque
 cura indigens. Neque enim tantum noceret de-
 latio, nisi probabili quadam ratione fieret: neque
 valeret aliquid, contra valentiozem omnibus veri-
 tatem, nisi allestamenti plurimum, et probabili-
 tatis, et sexcenta alia ad audientes machinaretur.

12. De-

Διαβάλλεται μὲν ἔν ὡς τὸ πολὺ μάλιστα ὁ
τιμώμενος, καὶ διὰ τῆτο τοῖς ὑπολειπομένοις
αὐτῷ ἐπίφθονος· ἅπαντες γὰρ τῷ δ' ἐπιτοξά-
ζονται, καθάπερ τι κώλυμα καὶ ἐμπόδιον προο-
ρώμενοι. καὶ ἕκαστος οἶεται πρῶτος αὐτὸς ἔσε-
σθαι, τὸν κορυφαῖον ἐκείνον ἐκπαλιορκήσας,
καὶ τῆς Φιλίας ἀποσκεινάζαμενος. οἷόν τι καὶ
ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὑπὸ τῶν δρομέων γί-
γνεται. καὶ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς, τῆς
ὑσπληγγος εὐθὺς καταπεσέσσης 4), μόνον τοῦ
πρόσω

12. Defertur ergo vt plurimum ille, qui maxi-
mo in honore est, atque ob id ipsum eorum,
quos post se reliquit, inuidiae expositus. In hanc
enim tela omnes dirigunt, tanquam obstaculum
quoddam atque impedimentum ipsum intuentes,
dum putat vnusquisque, primum se se futurum,
expugnato illo principe, et de amicitia regis
amoto. Quale quid in gymnico etiam certamine
fit in cursoribus. Nam ibi quoque bonus cursor,
vbi primum decidit repagulum, solum anteriora

G 4

petens,

4. τῆς ὑσπληγγος — καταπεσέσσης] Constat
iam satis, docente praesertim *Salmasio* Plin.
exercit. p. 648. ὑσπληγγα esse *repagulum*,
vestimtransuersum, quae aequaret vel equos
vel cursores, iam in linea stantes, ac para-
tos ad cursum. Haec ὑσπληγξ subito vtrin-
que laxata decidebat in subiectam γραμμὴν,
βαλβίδα, lineam cauatam, ad cuius modu-
lum

πρόσω ἐφειόμενος, καὶ τὴν διάνοιαν ἀποτείνας
 πρὸς τὸ τέλος, καὶ τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς
 νίκης ἔχων, τῷ πλησίον ἔδδεν κακουργεῖ, ἔδδεν
 τῶν κατὰ τὰς ἀγωνιστὰς πολυπραγμονεῖ. ὁ δὲ
 κακὸς ἐκεῖνος, καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστῆς, ἀπο-
 γνῆς τὴν ἐκ τῆς τάχως ἐλπίδα, ἐπὶ τὴν κακοτε-
 χνίχην ἐστράπετο· καὶ τῆτο μόνον ἐξ ἅπαντος
 σκοπεῖ, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχὼν, ἢ ἐμπό-
 δίσας, ἐπιζομιεῖ, ὥς, εἰ τέττε διαμάρτοι, ἐκ
 αὐτοῦ ποτε νικῆσαι δυνάμενος. ὁμοίως δὲ τέτοις,
 καὶ

petens, et ad metam intendens animum, suisque
 in pedibus spei victoriae reponens, nihil mali in-
 fert alii, neque quidquam aduersus certatores
 machinatur. At ille malus, abiecta spe celerita-
 tis, ad malas artes conuersus, illud solum omni-
 no spectat, quomodo retentum impeditumue il-
 lum cursorem sufflaminet, ut qui, si hoc non
 succedat, vincere nunquam possit. Simile quid
 hisce

lum ita attemperate facta erat, ut decidens
 illam cauitatem impleret, et reliquo solo ae-
 quaret. Vnice huc facit *Statii* locus Theb.
 6, 593.

*Ve ruit, atque aequam submisit regula limen,
 Corripuere leues spatium.*

Dilectus etiam *Harpocrationis* locus in *Βαλ-
 θίς*. Haec faciunt etiam ad similem locum
 nostri *Timon*. c. 20. *Gesner*.

καὶ ταῖς Φιλίαις τῶν εὐδαιμόνων γίνεσθαι· ὁ γὰρ προσέχων, αὐτίκα ἐπιβουλεύεται· καὶ ὁ Φύλακτος ἐν μέσῳ ληφθεὶς τῶν δυσμενῶν, ἀναηρπάσθη· οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ Φίλοι δοκῶσιν, ἐξ ὧν ἄλλος βλάπτειν ἔδοξεν.

Τό, τε ἀξιοπίστον τῆς διαβολῆς ἔχ' ὡς ἔτυχεν ἐπινοῶσιν, ἀλλ' ἐν τῷ τὸ πᾶν αὐτοῖς ἔστιν ἔργον, δεδοικόσι τι προσάψαι ἀπωδόν, ἢ καὶ ἀλλότριον. ὡς γὰρ ἐπὶ πολὺ τὰ προσόντα τῷ διαβαλλομένῳ πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες, ἐκ ἀπιθάνους ποιῶνται τὰς κατηγορίας, οἷον τὸν μὲν ἰατρὸν διαβάλλουσιν ὡς Φαρμακέα, τὸν πλέσιον δὲ ὡς τύραννον, τὸν τυραννικὸν δὲ ὡς προδοτικόν.

Ενίοτε

hisce in amicitiiis beatorum solet euenire. Qui enim primas tenet, insidiantibus statim expositus est, et si incautus deprehendatur inter medios inimicos, abripitur. At isti amantur et videntur amici ob id ipsum, quod laedere visi sunt alios.

13. Fidem autem delationi non temere excogitant, sed in eo omni elaborant studio, veriti, ne quid absonum affingant aut alienum. Quare plerumque iis, quae insunt huic, quem calumniari volunt, in peiorem partem detortis, crimina faciunt non improbabilia: medicum, vt hoc vtar, calumniantur veneficum, diuitem vero tanquam dominationis appetentem; ministrum denique dominationis *suspectum* proditiōnis faciunt.

• G 5

14. In-

5. τὸν τυραννικὸν] Mutuo se explicant ὁ βασι-

σίου

Ἐνίοτε μέντοι καὶ ὁ ἀκροώμενος αὐτὸς ὑποβάλλει τῆς διαβολῆς τὰς διαφοράς. καὶ πρὸς τὸν ἐκείνην τρόπον οἱ κακοήθεις αὐτοὶ ἀρμολογούμενοι, εὐσοχῶσιν. ἦν μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἴδωσι, Διόνυσέ, Φάσι, τῇ γυναικί σου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιδὼν ἐς αὐτήν, ἀπεβέβηκε. καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν ἐ μάλ᾽ ἀηδής, καὶ ὅλως ἐρωτική· καὶ τινες καὶ μοιχικαὶ πρὸς

14. Interdum vero ipse, qui audit, diuerfam calumniandi rationem subiicit, vt maligni, ad ipsius se mores dum componunt, scopum feriant. Si enim Zelotypum esse videant, *In coena, inquit, inuit uxori tuae, et intuitus eam ingemuit: vicissim ad illum Stratonice respexit non sana iniucunde, et vultu omnino amoris.* Et praestita sunt, quaedam etiam aliae de ipsius adulteriis calumniae.

σιλικὸς *Ioann. 4, 46.* et hic noster τυραννικός. Non est tyrannus ipse ὁ τυραννικός, sed minister tyrannidis, humilis apud tyrannum, ad opprimendos ciues operam suam illi commodans, certe pollicens, atque opportunus ob id ipsum suspicioni, illum ad eo sedulo agere omnia, vti proditiōis consilium tegat: vt ille Callicrates, qui dum se τυραννικὸν simulat apud Dionem Syracusanum, illum euertit. *Vld. Nepos 10, 8. Gesner.*

πρὸς αὐτὸν αἱ διαβολαί. ἦν δὲ ποιητικὸς ἦ, καὶ ἐπὶ τέττῳ μέγα φρονῇ, μὰ Δι', ἐχλεύασέ σα. Φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ διέσυρε, καὶ ἄμετρα εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακοσύνητα. πρὸς δὲ τὸν εὐσεβῆ, καὶ Φιλόθεον, ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ φίλος διαβάλλεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρωθέμενος, καὶ τὴν πρόνοιαν ἀρνέμενος· ὁ δὲ ἀκέσας, εὐθύς μύωπι διὰ τῶ ἐπὶ τυπεῖς, διακέναντα ὡς τὸ εἶκος, καὶ ἀπέσραπται τὸν φίλον, ἔπεριμείνας τὸν ἀκριβῆ ἔλεγχον.

Ὅλως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινοῶσι καὶ λέγουσιν, ἃ μάλιστα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνάμενα προκαλέσασθαι τὸν ἀκροώμενον· καὶ ἔνθα τρωτὸς ἐστὶν ἕκαστος ἐπιτάμενος, ἐπ' ἐκείνῳ τοξεύει, καὶ ἀκοντίζει-

luinniae. Si vero valeat poetica facultate, eaque in re sibi placeat, *Per Iouem*, ait, *risit versus tuos Philoxenus, et traduxit, et immodulatos esse dixit, et male compositos*. Apud religiosum autem atque pium, pro atheo et profano amicus defertur, qui Deum respuat, et neget prouidentiam. Alter autem audiens, oestro statim in aure percussus, incenditur, ut facile est ad intelligendum, et auersatur amicum, non expectata accurata demonstratione.

15. Talia enim omnino excogitantque et dicunt, quibus maxime norunt ad iram prouocari audientem. Cumque sciant, ubi quisque vulnere maxime sit opportunus, eo collineant, et feriunt:

τίξουσιν ἐς αὐτὸ, ὥς τῇ παραυτίκῃ ὀργῇ τεταραγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ ἐξετάσει τῆς ἀληθείας· ἀλλὰ καὶ θέλη τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ προσίεσθαι τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως, ὡς ἀληθεῖ προκατειλημμένον.

Ἀνυσιμώτατον γὰρ ἐν τῷ εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τῷ ἀκρόντος ἐπιθυμίας, ἐπότε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσιῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις, ὃς διέβαλε τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τε πίνει, καὶ μύσας τῶν ἄλλων γυναικῶν ἐκ ἐνεδύσατο ἐν τοῖς Διονυσίοις. καὶ εἴ γε μὴ κληθεὶς ἔωθεν ἔπινε τε πάντων ὀρώντων, καὶ λαβὼν ταραντινίδιον, ἐκυρβάλισε τε καὶ προσωρχήσατο, ἀπολώλει ἂν, ὡς ἔχ
ἡδόμε-

riunt: adeo ut praesenti ita turbatus, non amplius veritati inquirendae vacet; sed etiam si causam dicere velit aliquis, non admittat, qui nec opinata auditione, tanquam vera, iam ante occupatus sit.

16. Efficacissimum enim profecto genus calumniae, quod contrarium est audientis cupiditati: cum etiam apud Ptolemaeum illum qui Dionysus appellatus est, fuerit, qui deferret Platonium Demetrium, quod aquam biberet, et solus muliebrem vestem non indueret Dionysiis. Et nisi ille vocatus postridie bibisset in conspectu omnium, et Tarentinula indutus saltasset cum cymbalis; perierat homo, qui non delectaretur vita regis,
sed

ἡδόμενος τῷ βίῳ τῆ βασιλείας, ἀλλ' ἀντισοφισ-
 τῆς ὦν, καὶ ἀντίτεχνος τῆς Πτολεμαίει τρυφῆς.

Παρά δὲ Ἀλεξάνδρῳ, μεγίστη τότε ἂν ἅπαν-
 τῶν διαβολὴ λέγοιτο, εἰ ἔλοιτό τις μὴ σεβεῖν,
 μηδὲ προσκυνεῖν τὸν Ἡφαισίωνα. ἐπεὶ γὰρ ἀ-
 πέθανεν Ἡφαισίων, ὑπὸ τῆ ἔρωτος Ἀλεξάν-
 δρος ἐβαλλήθη προσθεῖναι καὶ τῷ τῇ λοιπῇ με-
 γαλουργίᾳ, καὶ θεὸν χειροτονῆσαι τὸν τετελευ-
 τηκότα, εὐθύς ἔν νεώς τε ἀνέστησαν αἱ πόλεις,
 καὶ τεμένη καθιδρύετο, καὶ βωμοί, καὶ θυσίαι,
 καὶ ἑορταὶ τῷ καινῷ τῷ τῷ θεῷ ἐπετελέετο, καὶ
 ὁ μέγιστος ὄρκος ἦν ἅπασιν, Ἡφαισίων. εἰ δὲ
 τις ἢ μειδιάσειε πρὸς τὰ γινόμενα, ἢ μὴ φαί-
 νοιτο πάνυ εὐσεβῶν, θάνατος ἐπέκειτο ἢ ζημία.
 ὑπο-

sed accumulatione quadam ductus sententiis, vitae,
 luxuriae, Ptolemaei contradiceret.

17. Apud Alexandrum vero maximum omnium
 crimen dictum esset, si quis neque colendum sibi
 neque adorandum sumisset Hephaestionem. Cum
 enim decessisset Hephaestion, prae amore illius
 Alexander reliquae suae hoo etiam adstruere ma-
 gnificentiae voluit, et Deum suo suffragio facere
 defunctum. Statim ergo et templa excitare vrbes,
 et loca consecrari et arae, atque sacrificia, festi-
 que dies nouo Deo parari, sanctissimumque omni-
 bus iusiuranduni esse Hephaestion. Si quis vero
 subrideret ad ista, aut non satis religiosus esse vi-
 deretur; mortis illi poena erat proposita. Exci-
 pien-

ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μεираκιώδη ταύτην τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιθυμίαν, προσεξέτασαν εὐθὺς, καὶ αἰνέζωπύρεον, ὄνειρατα διηγόμενοι τῷ Ἡφαιζίωνος, ἐπιφανείας τινὰς, καὶ ἰάματα προσάπτοντες αὐτῷ, καὶ μαντείας ἐπιφημίζοντες. καὶ τέλος ἔθουν παρέδρω 6), καὶ ἀλεξιμάκῳ θεῷ. ὁ δὲ Ἀλεξάνδρος ἡδετό τε ἀκῶν, καὶ τὰ τελευτάῃα ἐπίστευε, καὶ μέγα ἐφρόνει,

pientes porro puerilem hanc Alexandri cupiditatem adulatores, magis statim eam incenderunt, excitaruntque, qui immissa sibi ab Hephæstione insomnia narrarent, præsentiāque sibi illius oblatam, et sanationes quasdam illi tribuerent, vulgarentque edita ab illo oracula. Tandem sacrificarunt velut Assessori Depulsorique malorum Deo. His audiendis delectari Alexander, ac tandem credere, et placere sibi, qui non Dei modo filius

6. παρέδρω] Πάρεδρον hic esse præsentem auxilio, et tanquam assidentem mortalibus ægris Deum vel Heroem, recte monuit d' Arnaud de Diis παρέδροις, c. 27. cuius observationis adiiciendum, quod Salmas. docuit Exerc. Plin. p. 248. b, B. iungi etiam solere παρέδρεως et ὀνειροπομπὰς δαίμονας. Ἐπιφανείαν etiam de somniis dici, ibidem monet vir summus, et Spanhem. de V. et P. N. diss. 7. 425. seq. Gesner.

ἐφρονεῖ, ὥσπερ καὶ θεὸς πᾶς ὢν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεὸς ποιεῖν δυνάμενος. πόσας τοίνυν οἰόμεθα τῶν Ἀλεξάνδρου φίλων παρὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαισίωνος θειότητος; διαβληθέντας, ὡς καὶ τιμῶσι τὸν κοινὸν ἀπάντων θεόν, καὶ διὰ τῆτο ἐξελαθέντας, καὶ τῆς τῆ βασιλείας εὐνοίας ἐκπεσόντας.

Τότε καὶ Ἀγαθοκλῆς ὁ Σάμιος ταξιαρχὸν παρ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ τιμώμενος παρ' αὐτῷ, μικρὰ δεῖν συγκατείρχθῃ λέοντι, διαβληθεὶς ὅτι δακρύσειε παριὼν τὸν Ἡφαισίωνος τάφον. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν λέγεται βοηθῆσαι Περδίκκας, ἐπιστάμενος κατὰ πάντων τῶν θεῶν, καὶ κατὰ Ἡφαισίωνος, ὅτι δὴ κυνηγετᾶντι οἱ, φανέντας

ἐναρ-

filius esset, sed facere etiam posset Deos. Quot ergo amicis Alexandri putamus eo tempore, male expetiisse Hephaestionis diuinitatem? cum deferrentur, ut qui non colerent communem omnium Deum, eiciendi ea causa, atque benivolentia regis excidentibus.

18. Tum etiam Agathocles Samius, qui ordines duxerat apud Alexandrum, et in honore fuerat, parum absuit quin cum leone concluderetur, delatus nempe, ut qui sepulcrum Hephaestionis praeteriens fleuisset. Verum succurrisse illi dicitur Perdikkas, deierans per omnes Deos, ipsumque adeo Hephaestionem, venanti sibi apparuisse

mani-

ἐναργῇ τὸν θεὸν ἐπισκῆψαι εἶπεῖν Ἀλεξάνδρῳ, Φείσασθαι Ἀγαθοκλέους. ἔ γάρ ὡς ἀπιστῶντα, ἔδὲ ὡς ἐπὶ νεκροῦ δακρύσαι, ἀλλὰ τῆς πάλας συνηθείας μνημονεύοντα.

Ἡ γὰρ κολακεία καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλις αὐτῷ χώραν ἔσχε πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρῳ πάθος συντιθεμένη. καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ καὶ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ, καὶ ἀπόκρημνα, καὶ ἀσφαλῆ τῶν τειχέων προσίστιν οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ἐν ἡ 7) ἀφύλακτον

τι

manifestum Deum, ac iussisse dicere Alexandro, parceret Agathocli; neque enim quod fidem non haberet, vel tanquam de mortuo, sed veteris consuetudinis memoria, fleuisse.

19. Adulatio igitur atque calumnia tum maxime locum inuenere apud Alexandrum, cum ad illius se affectionem animi componerent. Quemadmodum enim in obsidione non ad excelsa, et praecepta, et tuta murorum accedunt hostes, sed si qua incustoditam partem aliquam corruptamue

7. ἀλλ' ἐν ἡ] Non satis placere mihi fateor hoc ἐν ἡ. Possis quidem intelligere χώρα· sed vsum formulae huius desidero: ac malim legi ἀλλ' ἐνθ' α, vel, quod magis probō, ἡ ἂν vel εἰ πη, quod forte omnium proxime ad scripturam receptam accedit, ἀφύλακτον τι μέρος κ. τ. λ. et sic interpretatus sum. Gesner.

τι μέρος ἢ σαθρόν αἰσθωνται, ἢ τρυφερόν, ἐπὶ
 τῆτο πάσῃ δυνάμει χωρεῖσιν, ὡς ῥᾶτα παρεισ-
 δύναι καὶ εἰλῆν δυνάμενοι· ἔτω καὶ οἱ διαβάλλ-
 οντες, ὅ, τι ἂν αἰσθενὲς ἴδωσι τῆς ψυχῆς, καὶ
 ὑπόσαθρον, καὶ εὐεπίβατον, τάτω προσβάλ-
 λαι, καὶ προσάγαι τὰς μηχανάς· καὶ τέλος
 ἐκπολιορκῶσι, μηδενὸς ἀντικατασσομένου, μηδὲ
 τὴν ἐφοδὸν αἰσθομένης. εἴτ' ἐπειδὴν ἐντὸς ἀ-
 πᾶς τειχῶν ᾔσωνται, πυρπολεῖσι πάντα, καὶ
 καίγουσι, καὶ σφάττεσι, καὶ ἐξελαύνουσιν, οἷα
 εἰκὸς ἀλίσκομένης ψυχῆς, καὶ ἐξηνδραποδισμέ-
 νης ἔργα εἶναι.

Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τῶ ἑπὶόντας ἡ-
 τε ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιτοκία, καὶ
 προσ-

ptamue animaduertant, aut humilem; hanc viri-
 bus omnibus inuadunt, ubi nempe facillime sub-
 ire, et capere urbem possint: sic delatores quam-
 cumque imbecillam viderint animi, vitiosamque
 partem, et superatu facilem, hanc oppugnant,
 huic machinas adhibent, et expugnant denique,
 cum obiciat se nemo, quin oppugnationem ne-
 que sentiat. Deinde cum semel sunt intra moe-
 nia, igne vastant omnia, vrunt, caeduntque et
 abigunt, qualia nempe victo animo et in seruitu-
 tem redacto, fieri probabile est.

20. Machinae autem illis contra absentem fraudem,
 et mendacium, et periurium, et improba assidui-

προσλιπάρησις, καὶ ἀνασχυντία, καὶ ἄλλα μυ-
ρία ραδικεργήματα· ἡ δὲ μεγίστη πασῶν ἡ κο-
λακεία ἐς, συγγενῆς, μᾶλλον δὲ ἀδελφῇ τις
ἔσται τῆς διαβολῆς. ἀδεῖς γὰρ οὕτω γεννάδας
ἐς, καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς προβε-
βλημένος, ὃς ἔκ ἂν ἐνδοίῃ πρὸς τὰς τῆς κολα-
κείας διαβολάς· καὶ ταῦτα ὑπορυττάσης, καὶ
τὰς θεμελίους ὑφαιρέσης τῆς διαβολῆς.

Καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς ταῦτα. ἐνδοθεν δὲ πολλαὶ
προδοσίαι συναγωνίζονται, τὰς χειρὰς ὀρέγεται,
καὶ τὰς πύλας ἀναπετῶσαι, καὶ πάντα τρόπον
τῇ ἀλώσει τοῦ ἀκούοντος συμπροθυμούμενα.
πρῶτον μὲν τὸ Φιλόκαινον, ὃ Φύσει πᾶσιν ἀν-
θρώποις ὑπάρχει, καὶ τὸ ἀψίκορον. ἔπειτα
δὲ

tas, et impudentia et sexcenta alia maleficia. Ma-
xima autem omnium adulatio est, cognata vel
soror potius delationis. Nemo enim tam genero-
sus est, et adamantino muro sic munitum pectus
habet, quin concedat adulationis calumniis: cum
praesertim velut cuniculis quibusdam fundamenta
subruat delatio.

21. Et extra quidem sunt ista. Intus vero pro-
ditiones multae *hostem* adiuuant, quae manum
praebent, et portas aperiunt, et omni modo ex-
pugnationi audientis fauent. Primo quidem νό-
vιtαtιs amor, qui natura inest omnibus homini-
bus; et illud celere eorum, quae vix attigimus,
fasti-

δὲ τὸ πρὸς τὰ παράδοξα τῶν ἀκισμάτων ἐπὶ
 μνον. ἔ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λα-
 θρηδὰ, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας 8) καὶ μεσὰς
 ὑπονοίας ἀκόντες. οἶδα γὰρ τινὰς ἔτιως ἡδέως
 γαργαλιζόμενας τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν,
 ὥσπερ τὰς πτεροῖς κνωμένας.

Ἐπειδὴν τοίνυν ὑπὸ τῶν πάντων συμμα-
 χήμενοι προσπέσωσι, κατὰ κράτος αἰροῦσιν, οἶ-
 μα, καὶ ἔδὲ δυσχερὴς ἡ νίκη γένοιτο, μηδενὸς ἀν-
 τιπαταταττομένης, μηδὲ ἀμυνομένης τὰς προσ-
 βολάς.

fastidium: tum quod mirabiles auditiones secta-
 mur. Gaudemus enim, nescio quomodo, uni-
 versi audire; quae clanculum atque ad aurem di-
 cuntur, et plena sunt suspicionum. Noui enim
 quosdam, quorum aures non minus fusuiter titil-
 lantur a calumniis, quam si plumis tangerentur.

22. Cum igitur tantis undique auxiliis nixi in-
 gruunt, vi vincunt, puto, nec difficilis victo-
 ria fuerit, cum nemo stet in contraria acie, nec

H 2 impe-

8. πρὸς τὰς λεγομένας] Vix mihi tempero,
 quin *Solani* emendationem (πρὸς τὸ 8ς) in
 contextum recipiam; ac miror cur ad con-
 firmandam suam sententiam non addiderit
 idem occurere supra c. 2. Cumque *Gesnero*
 eadem emendatio in mentem venerit, iste
 consensus magnum veritatis indicium. Pro-
 inde habeat Lector, ac si πρὸς τὸ 8ς λεγόμε-
 να καὶ μεσὰ edī curassem. *Reitz.*

βολάς. ἀλλὰ τῷ μὲν ἀκρόντος ἐκόντος ἐαυτὸν
ἐνδιδόντος· τῷ διαβαλλομένῃ δὲ τὴν ἐπιβεβλην
ἄγνοοντος. ὥσπερ γὰρ ἐν νυκτὶ πέλεως αἰλού-
ρης, καθεύδοντες οἱ διαβαλλόμενοι φονεύονται.
Καὶ τὸ πάντων οἰκτιζον, ὁ μὲν ἐκ εἰδῶς τὰ
γεγενημένα, προσέρχεται τῷ Φίλῳ Φαιδρὸς,
ἅτε μηδὲν Φαῦλον ἐαυτῷ συνεπιστάμενος, καὶ
τὰ συνήθη λέγει, καὶ ποιεῖ, παντὶ τρόπῳ δ'
ἀθλιος ἐνηδρευμένος. ὁ δὲ, ἣν μὲν ἔχη τι γεν-
ναῖον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ παρρησιαστικόν, εὐθὺς
ἐξέρρηξε τὴν ὄργην, καὶ τὸν θυμὸν ἐδέχεε, καὶ
τέλος, τὴν ἀπολογίαν προαισθόμενος 9), ἐγνώ-
μάτην κατὰ τῷ Φίλῳ παρωξυμένος.

Ἦν

impetum repellat; sed ille qui audit sua se sponte
dedat; qui vero petitur, ignoret insidias. Velut
enim capta noctu vrbe, dormientes caeduntur
quos petit delatio.

23. Et quod omnium miserrimum est, hic qui-
dem, rerum omnium ignarus, accedit ad amicum
hilaris, ut qui nullius mali sibi sit conscius; et
consueta loquiturque ac facit, undique insidiis
circumuentus miser. Alter vero, si quid gene-
rosi pectoris habeat ac liberalitatis, et fiduciae,
statim erumpit iram, et impetum animi effundit,
tandemque admissa defensione intelligit, se frustra
contra amicum incitatum fuisse.

24. Si

9. προαισθόμενος] Si praesentis, praecipit, cur
adii.

Ἦν δὲ ἀγαυέστερος καὶ ταπεινότερος, προσίε-
ται μὲν καὶ προσμειδιᾷ τοῖς χεῖλεσιν ἄκροισι, μι-
σαὶ δὲ, καὶ λάθρα τὰς ὀδόντας διαπρίει, καὶ
ὡς ὁ ποιητὴς Φησι, Ἰβυσσοδομεῖται τῇ ἀργύνῃ.
ἔ δὲ ἐγὼ ἔδδην οἶμαι ἀδικιώτερον, ἔδδὲ δαλοπρε-
πέστερον, ἐνδακόντα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν τὴν
χολὴν, καὶ τὸ μῖσος ἐν αὐτῷ κατὰκλεισον αὖ-
ξειν, ἑτέρα μὲν κεύθοντα ἐνὶ Φρεσίν, ἄλλα δὲ
λέγοντα, καὶ ὑπακρινόμενον ἱλαρῷ καὶ κωμικῷ
προσώπῳ, μάλα περιπαθῇ τινα καὶ πένθους
γέμψαν τραγωδίαν. μάλιστα δὲ τῆτο πάσχε-
σιν, ἐπειδὴν πάλαι Φίλος ὁ ἐνδιαβάλλων δοκῶν
εἶναι

24. Si vero minus generosus sit atque humilior,
admittit ille quidem, et summis labris arridet;
sed idem odit, et clanculum frendit dentibus, et,
ut ait poeta, iram tenet alta mente repositam. Qua
sane re nihil equidem iniustius esse arbitror, aut
feruilius; commotio labio, clanculum alere bi-
lem, et conclusum intra se augere odium, aliud
sub pectore testum habere, aliud vero dicere, at-
que simulare, sub hilari et comica persona, tri-
stem plenamque tragoediam. Maxime vero ita
afficiuntur, cum delator qui olim amicus videtur
H 3 fuisse

adiicitur τέλος; Suspicio scripsisse Lucianum
προσιέμενος, admittens, vel si quod verbum
eiusdem potestatis propius ad literas verbi
προαισθόμενος accedit. Gesner.

εἶναι τῷ ἐνδιαβαλλομένῳ, ποιῆται ὁμοίως 10). τότε γὰρ ἔτε Φωνὴν ἀκῆειν ἔτι θέλξει τῶν διαβαλλομένων, ἢ τῶν ἀπολογαζμένων, τὸ ἀξιόπιστον τῆς κατηγορίας ἐκ τῆς πάλας δεκτικῆς Φιλίας προειληφότες· ἔδὲ τῷτο λογιζόμενοι, ὅτε πολλὰ πολλὰκις ἐν τοῖς Φιλτάτοις μίσος παρὰ πῖπτεσιν αἰτία, τὰς ἄλλας λανθάνουσαι. καὶ ἐνίοτε οἷς αὐτὸς τις ἔνοχος ἐστὶ, ταυτὶ φθάσας κατηγορήσῃ τῷ πλησίον, ἐκφυγεῖν ἔτῳ πειρώμενος τὴν διαβολήν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἂν τολμήσειε διαβάλλειν· ἄπιστος γὰρ αὐτόθι ἡ κατηγορία, πρόδηλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν· τοῖς δοκᾷ δὲ μάλιστα φίλοις ἐπιχειρεῖσι,

τὴν
fuisse eius quem defert, tamen hoc facit. Tum enim neque vocem audire amplius volunt eorum, quos calumnia petiit, dum causam dicunt: quod fide dignam accusationem ex longa, quam putant, amicitia praeſumunt, neque hoc cogitant, multas saepe inter amicissimos causas odii incidere, quae fugiant alios. Nonnunquam etiam, quorum aliquis ipse reus est, eorum accusare occupat alium, effugere ita criminationem tentans. Atque in uniuersum inimicum criminari nemo auit. Fidem enim statim amittit delatio, quae causam manifestam habeat. Sed illos aggrediuntur, qui maxime videntur amici, qua re suam aduersus

10. ὁμοίως] Interpretatus sum, quasi legeretur ὁμως, quod placuit etiam Caselio. G.

τὴν πρὸς τὰς ἀκούοντας εὐνοίαν ἐμφῆναι προαι-
ρέμενοι, ὅτι ἐπὶ τῷ ἐκείνων συμφέροντι οὐδὲ
τῶν σικαιοτάτων ἀπέσχοντο.

Εἰσὶ δέ τινες, οἱ καὶ μάθωσιν ὑπερον ἀδίκως
διαβεβλημένους παρ' αὐτοῖς τὰς Φίλκας, ὅμως
ὑπ' αἰσχύνης, ὧν ἐπίστευσαν, ἔδ' ἔτι προσίε-
σθαι, ἔδὲ προσβλέπειν τολμῶσιν αὐτὰς, ὥσ-
περ ἡδικημένοι, ὅτι μηδὲν ἀδικούντας ἐπέγνωσαν.

Τοιγαρὲν πολλῶν κακῶν ὁ βίος ἐπλήσθη ὑπὸ
τῶν ἔτω ῥαδίως καὶ ἀνεξετάσως πεπιστευμένων
διαβολῶν. ἡ μὲν γὰρ Ἀντεια,

Τεθναίης, Φησὶν, ὦ Προῖτε, ἡ κακταὴν
Βελλεροφόντην,

Ὅς

sus audientes beniuolentiam ostentatum eunt, qui
ipsorum vtilitatis causa ne familiarissimis quidem
parcant.

25. Sunt vero qui etiam cum deinde didice-
runt, iniuria delatos apud se amicos, tamen vere-
cundia quadam fidei temere habitae, neque ad-
mittere quidquam *excusationis*, nec adspicere illos
audent, tamquam iniuria affecti *ex ipso*, quod
nihil iniuste egisse illos deprehenderunt.

26. Itaque malis multis impleta est vita, a cre-
ditis ita temere et sine examine delationibus. An-
tia enim,

Aus morere, inquit, *o Proeta, aut interfice*
Bellerophonem.

H 4

Qui

Ὅς μ' ἔθελεν Φιλότῃτι μιγήμεναι ἐν ἐθελῶσιν.

αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑπεροφθεῖσα καὶ μικρῶ ὁ νεανίας ἐν τῇ πρὸς Χιμαιραν συμπλοκῇ διεφθάρη, ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποσχών, καὶ τῆς πρὸς τὸν ξένον αἰδῶς ὑπὸ μάχῃ θυνακὸς ἐπιβεβελυμένος. ἡ δὲ Φαῖδρα, κακίην τὰ ὅμοια κατεπῆσα τῇ προγόνῃ, ἐπάρσταν ἐποίησε τὸν Ἰππόλυτον γενέσθαι, ὑπὸ τῷ πατρὶ, ἔδεν, ὡς θεοί, ἔδεν ἀνόσιον εἰργασμένον.

Ναί, Φήσει τις. ἀλλ' ἀξιοπικρός ἐστιν ἐνίοτε ὁ διαβάλλων ἀνὴρ, τάτε ἄλλα δίκαιος, καὶ συνετὸς εἶναι δοκῶν, καὶ ἐχρῆν προσέχειν αὐτῷ, ἅτε μηδὲν ἂν τοιοῦτο κακουργήσαντι. ἄρ' οὖν τῷ

Qui nostrum iuvencis voluit conscendere lectum: cum tamen ipsa prius pudore illius tentato repulsam tulisset. Et parum absuit quin in certamine cum chimaera periret iuuenis, qui hanc mercedem retulit suae temperantiae, et pudoris aduersus hospitem, ut libidinosae mulieris infidiis peteretur. Phaedra autem ipsa quoque similia cum detulisset contra suum priuignum, effecit ut execrabilis fieret patri, nihil, Dii boni! nihil nefandum cum patrasset.

27. Sane quam! dicet aliquis. Sed fide dignus nonnunquam est delator, qui iustus caetera et prudens esse videatur: et oportebat rationem illius habere, qui nunquam tale maleficium commiserit. Numquid

τῷ Ἀριστείδῃ ἔστι τις δικαιότερος; ἀλλ' ὁμῶς καὶ
καῖνος συνέστη ἐπὶ τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ συμπαρ-
ώξυνε τὸν δῆμον, ἧς Φησιν ἐκεῖνος πολιτικῆς
Φιλοτιμίας ὑποκεκνησμένος. δίκαιος μὲν γὰρ ὡς
πρὸς τὰς ἄλλας Ἀριστείδης, ἀνδρῶπος δὲ καὶ αὐ-
τὸς ἦν, καὶ χολὴν εἶχε, καὶ ἠγάπα τινὰς, καὶ
ἐμίσει.

Καὶ εἶγε ἀληθὴς ἔστιν ὁ περὶ τῷ Παλαμῆδῃς
λόγος, ὁ συνελθόντος τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τοῖς
ἄλλοις ἄριστος, τὴν ἐπιβουλὴν καὶ ἐνέδραν ὑπὸ
Φθόνῳ φαίνεται συνεθεστικῶς κατὰ ἀνδρὸς ὁμαί-
με, καὶ Φίλε, καὶ ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον ἐκ-
πεπλευκότος· ἥτως ἐμφυτον ἅπασιν ἀνδρῶ-
ποις ἢ περὶ τὰ τοιαῦτα αἵμαρτία.

Τί

quid ergo est aliquis Aristide iustior? Sed tamen
ille etiam coiuit contra Themistoclem; et conci-
tauit vna populum, eodem *nempe*, aiunt, quod
iste ciuilis ambitionis pruritu sollicitatus. Scilicet
iustus, si cum aliis comparetur, Aristides: at
homo erat ipse quoque; et bilem habebat, et
amabat quosdam atque oderat.

28. Et, si vera est illa de Palamede narratio,
Graecorum ille prudentissimus, et aliis rebus opti-
mus, machinationem illam atque insidias inuidia
composuisse deprehenditur contra virum consan-
guineum, et amicum, et qui ad eiusdem societa-
tem periculi vna nauigauerat. Adeo insitum est
hominibus omnibus in tali re peccare.

H 5

29. Quid

Τί γάρ ἂν τις ἢ τὸν Σωκράτην λόγοι, τὸν ἀδίκως πρὸς τὰς Ἀθηναίους διαβεβλημένον ὡς ἀσεβῆ καὶ ἐπίβελον; ἢ τὸν Θεμιστοκλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην τὰς μετὰ τηλικαύτας νίκας ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτως γενομένους; μυρία γάρ τὰ παραδείγματα, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἤδη γνώριμα.

Τί ἔν χρεῖναι πείθειν τὸν γε νῦν ἔχοντα, ἢ ἀρετῆς, ἢ ἀληθείας ἀμφισβητῆντα; ὅπερ, οἶμαι, καὶ Ὅμηρος ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνίξατο, παραπλῆξιν κελεύσας τὰς ὀλεθραίους ταύτας τῶν ἀκασμάτων ἡδονὰς, καὶ ἀποφραττεῖν τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνέδην αὐτὰ ἀναπεταίνουσιν τοῖς πάθει προειλημμένοις, ἀλλ' ἐπισήσαντα

29. Quid enim de Socrate dicamus, iniuste delato apud Athenienses pro impio atque infidiatore? vel de Themistocle aut Miltiade, post tantas victorias prodicionis Graeciae suspectos? Infinita enim numero sunt exempla, et pleraque fere iam cognita.

30. Quid ergo facere par est prudentem, cum de *alicuius* virtute aut veritate disceptat? Quod, puto, Homerus etiam fabula de Sirenibus obscure significavit, praeternavigare iubens perniciofas illas auditionum voluptates, et obturare aures, nec ita temere illas pandere iis qui perturbatione quadam sunt occupati: sed apponere curiosi ianitoris

τα ἀκριβῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν! ἀπάσι τοῖς λεγομένοις, τὰ μὲν ἄξια προσέσθαι καὶ παραβάλλεσθαι, τὰ φαῦλα δὲ ἀποκλείειν καὶ ἀπωθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς μὲν οἰκίας θυρωρὸς καθιστάναί, τὰ ὦτα δὲ καὶ τὴν διάνοιαν ἀνεωγμένα εἶναι.

Ἐπειδὴν τοίνυν τοιαῦτα προσή τις λέγων, αὐτὸ ἐφ' αὐτῷ χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν· μήτε ἡλικίαν τῷ λέγοντι ὀρῶντα, μήτε τὸν ἄλλοφθον, μήτε τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀγχίνουσαν. ὅσα γὰρ τις πιθανώτερος, τοσέτω ἐπιμελεσεύρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. εἰ δὲ τοίνυν πιστεύειν ἀλλοτρίᾳ κρίσει, μᾶλλον δὲ μίσει καὶ κατηγορεῖντος, ἀλλ' ἑαυτῷ τὴν ἐξέτασιν φυλακτέον, τῆς ἀλη-

toris instar rectam rationem his quae dicuntur omnibus; quae admittat digna *admissione*, atque adsumat, mala autem excludat repellatque. Ridiculum enim fuerit, domus quidem ianitores constituere, aures autem ac mentem apertas sinere.

31. Cum igitur dicens talia aliquis accesserit, ipsum per se explorare negotium oportet, neque aetate considerata dicentis, neque vita alia, neque ea, quae in sermonibus illius forte inest, solertia. Quo enim quis probabilior est, eo curiosiore exploratione opus habet. Non oportet igitur credere alieno iudicio, vel odio potius accusantis, sed examen veritatis sibi seruare, suamque sibi inui-

ἀληθείας ἀποδόντα καὶ τῷ διαβάλλοντι τὸν φθό-
νον, καὶ ἐν φανερῷ ποιητῶμενον τὸν ἐλεγχον τῆς
ἐκατέρωθεν διανοίας, καὶ μισεῖν ἔτι, καὶ ἀγαπᾶν
τὸν δεδοκιμασμένον. πρὶν δὲ τῆτο ποιῆσαι ἐκ
τῆς πρώτης διαβολῆς κεννημένον, Ἡερίκλεις,
ὡς μετράκιῳδες, καὶ ταπεινὸν, καὶ πάντων ἐχ-
θρὸν ἄνθρωπον.

Ἄλλα τῶν πάντων αἰτίων, ὅτε ἐν ἀρ-
χῇ ἔφημεν, ἡ ἀγνοία, καὶ τὸ ἐν σκότῳ περὶ αὐ-
τοῦ τὸν ἐκάστη τρόπον. ὡς εἶγε θεῶν τις ἀπο-
καλύψειεν ἡμῶν τὰς βίβας, οἷχοιτο ἂν φεύγοντες
ἐς τὸ βάραθρον ἢ διαβολή, χόρον ἐκ ἐχθροῦ
ὡς ἂν πεφωτισμένων τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῆς
ἀληθείας.

inuidiam delatori reddere, et qua quisque mente
sit in claram lucem protrahere, ac sic demum vel
amare vel odisse, prout quemque probaueris.
Prius autem hoc facere prima perimotum delatio-
ne, quam puerile est, bone Hercules! et humile,
et non minime inter omnia inhonestum.

32. At harum rerum omnium causa, quam
principio dicebamus, ignorantia, et quod mores
vniuscuiusque in obscuro sunt. Quae cum ita
sint, utinam Deorum aliquis vitas nostras aperiat!
iret sane fuga praecipue in barathrum delatio, lo-
cum nempe, rebus a veritate collustratis, non
iam habitura.

ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΣΤΗΣ,

ἡ περὶ τῆς Ἀποφράδος· κατὰ Τιμάρχου.

Αλλ' ὅτι μὲν ἠγνόεις τ' ὄνομα τὴν Ἀποφράδα,
 παντί περ δῆλον. πῶς γὰρ ἂν ἤτιώ βαρε-
 βαρον εἶναι μετὰ τὴν Φωνὴν ἐπ' αὐτῷ εἰπόντας
 ὑπὲρ σῆ, ὡς ἀποφράδι ἑμοῖος εἴης; (τὸν γὰρ
 τροπον σὲ, νῆ Δία, μέμνημαι, εἰκάσας τῇ τοι-
 αύτῃ ἡμέρᾳ) εἰ μὴ καὶ παντάπασιν ἀνήκοος ἦ-
 σθα τῆ ὀνόματος; ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀποφράδα,
 ἥ τι καὶ βέλεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕψε-
 ρον· τὸ δὲ τῆ Ἀρχιλόχου ἐκεῖνο ἤδη σοι λέγω,
 ὅτι τέττιγα τῆ πτερῆ συνείληφας· εἴπερ τινα
 πρηνῶν ἰάμβων ἀκούεις Ἀρχιλόχον, Πά-
 ριον

Pseudologista,

sive de die nefasto. Contra Timarchum.

Verum enim vero ignotum tibi fuisse nomen
 Apophras, vnicuique manifestum. Quis
 enim accusares me hoc ipso nomine barbariei cir-
 ca linguam, qui dixerim, esse te Apophradi,
 hoc est atro diei similem? (Memini enim profecto
 tuos me mores tali diei assimilare) si omnino no-
 men illud intelligeres? Ego vero, Apophras
 quid sibi velit, paullo post te docebo. Iam vero
 illud tibi Archilochi dicam, Cicadam alis preben-
 disti! si quidem iamborum quendam poetam no-
 sti

ριον τὸ γένος, ἄνδρα κομιδῇ ἐκείθερον, καὶ παρ-
 ῥησίᾳ συνόντα, μηδέν ὀκνῶντα ὀνειδίζειν, εἰ καὶ
 ὅτι μάλιστα λυπήσεν ἐμελλε τὰς περιπετεῖς ἐσο-
 μένας τῇ χολῇ τῶν ἰάμβων αὐτῷ. ἐκείνος τοί-
 νυν πρὸς τινὸς τῶν τοιούτων ἀκούσας κακῶς,
 Τέττιγα, ἔφη, τὸν ἄνδρα εἰληφέναι τῷ πτε-
 ρῷ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι· ὁ Ἀρχιλόχος
 φύσει μὲν λάλῳ ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης·
 ὁπόταν δὲ καὶ τῷ πτερῷ ληφθῇ, γεγωνότερον
 βοῶντι. καὶ σὺ δὴ, ἔφη, ὦ κακὸδαίμον ἄνθρω-
 πε, τί βελλόμενος ποιητὴν λάλον παροξύνεις
 ἐπὶ σεαυτὸν, αἰτίας ζητῶντα, καὶ ὑποθέσεις
 τοῖς ἰάμβοις;

Ταυτά

fiti Archilochum, Parium genere, virum omnino
 liberum, et fiducia quadam vti solitum, nec
 cunctantem maledicere, si vel maxime laesurus
 videretur eos, qui in bilem iamborum suorum
 incidissent. Hic igitur, cum male ipsi a quodam
 ex illo genere dictum esset, dicebat, alis prehen-
 sam ab eo esse cicadam, ipsum se cicadae com-
 parans Archilochus, strepero natura sua, etiam
 nemine cogente, *animali*, si vero etiam ala pre-
 hendatur, clamanti sonantius. Sic tu, inquit, erat,
infelix, quid tibi vis, cum loquacem in te poetam
 concitas, occasiones et argumenta iambis quaeren-
 tem?

2. Haec

Ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀπειλῶ, οὐ, μὰ τὸν Δία, τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἐμαυτὸν· πόθεν; πολλὰ γε καὶ δέω· σοὶ δὲ μυρία συνειδώς ἱάμβων ἄξια βεβιωμένα, πρὸς ἃ μοι δοκεῖ ἄδ' ἂν ὁ Ἀρχιλόχος αὐτὸς διαρκέσαι, προσπαρκαλέσας καὶ τὸν Σιμωνίδην, καὶ τὸν Ἱππώνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτῶ καὶ ἐν τι τῶν προσόντων σοι κακῶν. ἔτω σύ γε παῖδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ, τὸν Ὀροδοκίδην, καὶ τὸν Λυκάμβην, καὶ τὸν Βύπαλον, τὰς ἐκείνων ἱάμβεις. καὶ εἴποιε θεῶν τις ἐπὶ χεῖλος ἀγαγεῖν σε τότε τὸν γέλων ἐπὶ τῇ ἀποφράδι λεχθείσῃ, ὡς αὐτὸς μὲν Σκυθῶν καταφάνεζερός γένοιτο, κομιδῇ ἀπαίδευτος ὢν, καὶ

2. Haec ipse quoque tibi comminor, non profecto, quasi Archilochus me comparem. Vnde enim? multum sane ab eo absum; sed quod noui sexcenta tua facinora iambis digna, quibus ne ipse quidem sufficere mihi Archilochus videtur, etiam si Simonidem et Hipponactem aduocet, ut secum vel vnum eorum, quae tibi insunt, maiorum carmine describant: adeo tu pueros in omni impuritate ut videantur effecisti Orodoecides, et Lycambus, et Eupalus, iamborum illorum argumenta. Ac videtur Deorum aliquis in labiatum adduxisse tibi risum de dicta a me Apophrade, ut ipse quidem manifestius quam Scythae ruditis omnium rerum conuincereris, qui communia ista

καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν,
ἀρχὴν δὲ εὐλογον παρὰσχῶς τῶν κατὰ σὲ λό-
γων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἴκοθεν σε ἀκριβῶς
εἰδότει, καὶ μηδὲν ὑποσελεμένῳ τὸ μὴ ἔχει πάν-
τα ἐξείπειν· μᾶλλον δὲ κηρύξαι ἃ πράττεται νύ-
κτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἔτι καὶ νῦν, ἐπὶ πολλοῖς
τοῖς πρὶν ἐκείνοις.

Καίτοι μάταιον ἴσως, καὶ περιττὸν, ἐν πα-
θείας νόμῳ παρρησιάζεσθαι πρὸς σέ. ἔτε γὰρ
ἂν αὐτὸς ποτε βελτίων γένοιο πρὸς τὴν ἐπιτί-
μησιν, ἢ μᾶλλον ἢ κύνθαρος I) μεταπεισθεῖη
αὐν,

ista et quae ante pedes sunt ignores; occasionem-
que et principium praeberes contra te scribendi
viro libero, quique te domo inde accurate nouit,
neque metuat quidquam, quo minus omnia pro-
ferat, vel praeconio vulget potius, quaecumque,
praeter multa illa antiqua, nunc etiam noctu
atque interdum perpetras.

3. Quamquam vanum fortasse et superuacuum
fuerit, libertate illa, quae eruditos decet, apud
te uti: neque enim ipse vnquam a reprehensione
fias melior, non magis quam scarabaeus dediscat
voluere

I. κύνθαρος] Impurum animal, et turpitudi-
nis, quam iniunco obicit Lucianus, sym-
bolum. *Arist. Hist. anim.* 5, 19. οἱ κύνθα-
ροι ἦν κυλίσσι κόπρον, ἐν ταύτῃ Φωλεύε-
σι τε τὸν χειμῶνα, καὶ ἐντίκτεσι σκώλη-
κας, ἐξ ὧν γίνονται κύνθαροι. *Difertius*

Aelian.

ἂν, μηκέτι ταιαυτὰ κυλινδεῖν, ἅπαξ αὐτοῖς
 συνήθης γενόμενος. ἔτ' εἶναι τινα νομίζω τὸν
 ἀγνοῶντα ἔτι τὰ ὑπὸ σῶ τολμώμενα, καὶ ἃ γέ-
 ρων ἄνθρωπος ἐς ἑαυτὸν παρανομεῖς. ἔχ' ἔτι
 ἀσφαλῆς, ἔδ' ἀφανὴς βδελυρὰς εἶ. ἔδ' δεῖ τι-
 νος τῷ ἀποδύσοντος τὴν λεοντήν, ὡς Φανερός
 γένοιο, κανθήλιος ὢν. εἰ μὴ τις ἄρα ἐξ Ἑπερ-
 βορέων ἄρτι ἐς ἡμᾶς ἦκοι, ἢ ἐς τοσῶτον Κυ-
 μαῖος εἴη, ὡς μὴ ἰδὼν, εὐθύς εἰδέναι ἔνων ἀ-

πάν-
 voluere talia, cum semel iis affucuerit; neque
 puto quemquam esse, qui adhuc ignoret, quae
 audeas, quaeque senex homo in te ipsum desi-
 gnes. Non ita securus, non ita obscure impurus
 es: neque opus est, qui leoninam tibi detrahat,
 ut appareat te asinum esse, nisi quis forte ab Hy-
 perboreis inde modo ad nos venerit, aut adeo sit
 Cumanus, ut non ad primum statim conspectum
 cogno-

Aelian. Hist. Anim. 10, 15. ὁ κανθαρός ἀθη-
 λυ ζῶον ἐστίν. σπεῖρει δὲ εἰς τὴν σφᾶραν,
 ἣν κυλίει. ὁκτῶ δὲ καὶ εἴκοσι ἡμερῶν τὰ το-
 δράσας, καὶ θάλψας αὐτήν, εἰτα μέντοι
 τῇ ἐπὶ ταύταις, προάγει τὸν νεοττόν.
Quo loco recte utuntur viri docti ad inter-
pretandum illud Ausonii Epigr. 70, 7. per
μετεμψυχωσιν

Non taurus, non mulus erit, non hippocame-
lus,

Non caper, aut aries, sed scarabaeus
-erit. *Gesner.*

πάντων ὑβριζότατον σε ὄντα, μὴ περιμείνας
 ὀγκωμένῃ προσέτι ἀκέειν. ἔτιω πάλαυ καὶ πρὸς
 ἐμῶ, καὶ παρὰ πᾶσι καὶ πολλάκις κεκήρυκται τὰ
 σὰ, καὶ δόξαν ἔ μικρὰν ἔχεις ἐπ' αὐτοῖς ὑπὲρ
 τὸν Ἀριφραδην, ὑπὲρ τὸν Συβαρίτην Μίσθωνα,
 τὸν Χίον ἐκείνον Βάσαν, τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις
 σοφόν. ῥητέον δὲ ὅμως, εἰ καὶ ἔωλα δόξω λέ-
 γειν, ὡς μὴ αἰτίαν ἔχοιμι μόνος αὐτὰ ἀγνοεῖν.

Μᾶλλον δὲ παρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου
 προλόγων εἷς, ὁ ἑλεγχος 2), Φίλος ἀληθείᾳ καὶ
 παρρησίᾳ θεός, οὐχ ὁ ἀσημότατος τῶν ἐπὶ
 τὴν

cognoscat, asinorum te omnium esse insolentissi-
 mum, neque expectet, dum rudentem etiam
 audiat, adeo olim et a me, et apud omnes, et
 saepe, tua vita praeconio vulgata est; et famam
 eo nomine non parvam habes supra Ariphradem,
 supra Sybaritam Misthonen, supra Chium illum
 Bastam, illum similibus in rebus doctum. Di-
 cendum tamen, licet obsoleta dicere videar, ne
 reprehendar, qui solus ea ignorem.

4. Vel potius aduocandus erit Menandri pro-
 logorum vnus, Elenchus, amicus Veritati et Li-
 bertati in dicendo Deus, non obscurissimus eorum,
 qui

2. ἑλεγχος] Sine dubio est, hic non indicari
 Comoediae nomen, non laudari versus ipsius
 Menandri. Porro Elenchi, h. e. *conuictionis*,
 personam iam adhibuit noster in fine *Piscar*.
 c. 48. *Gesner*.

τὴν σκηνὴν ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδιόσι τὴν γλῶτταν αὐτῶ, πάντα καὶ εἰδότος, καὶ σαφῶς διεξιόντος, ὅποσα ὑμῖν συν-
οιδε. χάριεν γὰρ τῷτο γένοιτ' ἂν, εἰ ἐθελήσειεν ἡμῖν προεισελθὼν ἔτος διηγήσασθαι τοῖς θεα-
ταῖς σύμπαντα τῷ δράματος τὸν λόγον. "Ἄγε τοίνυν, ὦ προλόγων καὶ δαιμόνων ἄρισε" Ελεγε-
χε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξης τὰς ἀκούοντας, ὡς ἔματῃν, ἐδὲ Φιλαπεχθημόνως, ἐδ' ἀνί-
πτοις ποσὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐπὶ τὸν δε-
τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἰδίον τι ἀμυ-
νόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισῶντες τὸν ἀνθρώπου ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα μόνον εἰπὼν, καὶ σα-
φῶς προδιηγησάμενος, ἴλεως ἅπιθι ἐκπρδὼν, τὰ
δδ

qui in scenam prodeunt, solis vobis inimicus, qui linguam ipsius timetis, qui et nouit omnia, et diserte, quae de vobis nouit, eloquatur. Lepidum sane fuerit, si velit ille ad nos accedere, et enarrare spectatoribus totam fabulae rationem. Age igitur, Prologorum atque Geniorum optime, Elenche, vide vt diserte auditores edoceas, quam non temere, neque animo ad inimicitias prono, neque illotis, quod aiunt, pedibus ad hanc disputationem deuenerimus, sed cum propriam iniuriam vlciscentes, tum communi quodam odio hominem impuritatis causa persequentes. Haec sola vbi dixeris, et aperte exposueris e vestigio discedere hinc poteris, et reliqua nobis permit-

δὲ ἄλλα, ἡμῖν κατὰλειπε· μιμησόμεθα γὰρ σε, καὶ διελέγξομεν τὰ πολλὰ, ὡς παρρησίας τε καὶ ἀληθείας ἔνεκα, μηδὲν αἰτιάσασθαι σε 3). μήτε δὲ ἐμὲ πρὸς αὐτὰς ἐπαινέσης, ὦ Φίλτατε ἔλεγχε, μήτε τὰ ἐκείνῳ προσόντα προεκχέης αὐτως· ἔ γὰρ ἄξιον θεῷ ὄντι ἐπὶ σῶμα σοι ἐλθεῖν τὰς περὶ τῶν ἔτῳ καταπτύσεων λόγους.

Ὁ γὰρ σοφιστὴς ἔτος εἶναι λέγων, ὁ πρόλογος ἤδη φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἦκε, λόγον

tere. Te enim imitabimur, et conuincemus eum in plerisque, ut libertatis veritatisque neglectae nemo te accusare possit. Neque vero me laudaveris apud illos, Elenche carissime, neque isti quae insunt, temere effundas. Neque enim dignum fuerit, tibi, qui Deus es, in os venire sermones de rebus adeo despuendis.

5. *Nimirum iste, qui Sophistam se esse ait, ista iam loquitur Prologus, Olympiam venit aliquando, oratio-*

3. αἰτιάσασθαι σε] Obscuriusculum facit locum actio comica. *Nemo te, Elenche, accusabit veritatis et libertatis causa*, h. e. nemo meam narrationem, qua in pudorem dare inimicum, et turpitudinis convincere studebo, ut parum veram, vel ut parum liberam accusabit. Ita, quae sequuntur, intelligenda non *laudabis me, Elenche*, h. e. non admiscebo ego quidquam meae laudis. *Gesner-*

γον τινὰ πρὸ πολλῶν συγγεγραμμένον ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγυρισαῖς. ἦν δὲ ὑπόθεσις τῆς συγγράμματος, ὁ Πυθαγόρας κωλυόμενος ὑπὸ τινος Ἀθηναίου, οἶμαι, μετέχευεν τῆς ἐν Ἐλευσίνι τελετῆς, ὡς βάρβαρος, ὅτι ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας πρὸ τῆς πατὸς, καὶ Εὐφορβος γεγονέναι. ἐτύγχανε δὲ ὁ λόγος αὐτῷ κατὰ τὸν Αἰσώπην κολοῖον, συμφορητὸς ὢν ἐκ ποικίλων ἀλλοτρίων πτερῶν. βεβλόμενος δὴ μὴ ἔωλα δοξαζομένην λέγειν, ἀλλ' αὐτοσχεδιάζειν τὰ ἐκ τῶν βιβλίων, δεῖται τῶν συνήθων τινός (ἦν δὲ ἐκ Πατρῶν ἐκεῖνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ πολλὰ) ἐπειδὴν αἰτήσῃ 4) τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις, τὸν

orationem olim conscriptam habiturus in panegyri. Erat autem argumentum libelli, Pythagoras prohibitus ab aliquo, Atheniensium puto, Sacris Eleusiniis interesse, tanquam Barbarus, quod ipse dictitauerat Pythagoras, se quondam Euphorbum fuisse. Erat porro oratio illa ad Aesopicae corniculae instar consarcinata ex multis pennis alienis. Cum autem vellet non antiqua videri dicere, sed velut ex tempore proponere quae de libro edidicerat: rogat sodalium aliquem (erat ille Patrensis, in causis multum versatus homo) cum argumenta posceret dicendi,

I 3

Pytha-

4. αἰτήσῃ] Sicut ille apud Plin. ep. 2, 3, 1. Isaeus, qui et ipse poscebat controuersias plures, electionem auditoribus permittebat. Nempe

pe

τὸν Πυθαγόραν αὐτῷ προσέειπε. καὶ ἔτι
 ἀνὴρ ἐποίησε, καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκῆν
 τὸν ὑπὲρ τῆς Πυθαγόρας ἐκείνον λόγον.

Ἦν δὲ τὸ ἐπὶ τῷ, ὁ μὲν πάνυ ἀπίθανος
 ἐν τῇ ὑποκρίσει, συνείρων οἷον εἰκὸς ἐκ πολλῶν
 ἐσκεμμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λιστα ἡ ἀναισχυντία ἔσα 5) ἐπήμυνα, καὶ χεῖ-
 ρα

*Pythagoram ut ipse deligeret. Idque facit homo,
 ac persuadet theatro, ut audire vellent homines il-
 lam pro Pythagora orationem.*

6. Postea iste in actione valde improbabilis, qui
 connecteret orationem, qualem videri necesse est a
 longo inde tempore commentatam et meditatam, etsi
 quam maxime praesens homini impudentia pro illo
 pu-

pe poscebant Sophistae plures controuersias
 aut ὑποθέσεις, argumenta declamationum;
 et inter illas deinde optionem quoque au-
 ditoribus permittebant. Quidam forte bona
 fide. Hic noster quidem fraude vsus, quae
 hic describitur. *Gesner.*

5. ἡ ἀναισχυντία ἔσα] Nisi aliud quid hic
 desit, certe excidisse puto syllabam, s. prae-
 positionem participio praemissam, legendum-
 que παρῆσα, atque ita interpretatus sum.
Gesner. Etsi *Gesn.* non male παρῆσα conii-
 cit, et ego quoque vellem in aliquo libro
 sic inuenire, nondum tamen vulgatum muto;
 quia potest pleonasmus esse, ut supra de Ca-
 lum.

ρα ὤρεγε, καὶ συνηγωνίζετο αὐτῷ. γέλως δὲ πολὺς παρὰ τῶν ἀκρόντων. καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸν Πατρεῖα ἐκείνον μεταξὺ ἀποβλέποντες, ὑπεδή- λην ὡς ἔ λελήθε συμπράξας αὐτῷ τὴν ῥαδιερ- γίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες τὰ λεγόμενα, πρὸ ὀληιωτὴν ἀκρόασιν διστέλεσαν, ἐν τῷτο μό- νον ἔργον ἔχοντες ἀλλήλων περὶφώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχωσι πρὸς τὰ διαγιγνώσκειν, ὅτε ἔκα- ρον ἦν τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν εὐδοκίμησάντων ἐπὶ ταῖς καλεμένας μελέταις σοφιστῶν.

Ἐν δὲ τέτοις ἅπασι καὶ ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας ἦν ἐν τοῖς γελοῖσι καὶ αὐτός. τί δ' ἔκ

pugnaret, ex manum illi porrigeret et certamen illius adiuvaret. Risus interim multus apud auditores, cum alii in Patreuseni illum intuentes, subindica- rent, auxilium istius imposturae ab illo praestitum non latere: alii vero qui agnoscerent quae dicebantur, toto quo audiebant tempore illud unum agebant, ut alter alterius memoriam tentaret in agnoscendo cuius esset unumquodque eorum Sophistarum, qui paulla ante nostram aetatem in declamationibus floruerunt.

7. Inter hos autem omnes, qui viderent, ipse quoque fuit, qui hunc libellum scripsit. Qui enim

I 4

non

lum. c. 16. τὸ ὄν, vel videndum, an τὸ ἔσα, hic non efficax plane sit, pro vera, vti ex Demosth. ἡ ἔσα ἀρχή, verus principatus, et ἔν ἔσα falsus, ab Lexicogr. adfertur. Reitz.

ἐκ ἐμελλε γελᾶν ἐφ' ἔτῳ περιφανεῖ, καὶ ἀπι-
θάνῳ, καὶ ἀνασχύντῳ τολμήματι; καὶ πῶς
(ἐστὶ δὲ ἀκρατὴς γέλωτος) ὁ μὲν τὴν Φωνὴν ἐν-
τρέψας εἰς μέλος, ὡς ὤστο, θρήνον τινα ἐπηύ-
λει τῷ Πυθαγόρᾳ, ὁ δὲ τῷτο δὲ τὸ τῷ λόγῳ,
ὄνον κιθαρίζειν πειρώμενον ἄρῳν, ἀπανάγκασε
μᾶλα ἡδὺ ὁ ποιητὴς ἔτος ὁ ἐμός 6). ὁ δὲ εἶδεν
ἐπιστραφείς· τῷτο ἐξεπολέμωσε τότε αὐτοὺς
ἐναγχος.

Ἐνθεν δὲ ἦν μὲν ἡ τῷ ἔτος ἀρχή, μᾶλλον δὲ
ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νεμηνίας τρίτη 7), ἐν ᾗ οἱ Ῥω-
μαῖοι,

*non rideret auso tam manifesto, et improbabili at-
que impudenti? Qui, inquam? Est autem alioqui
risus impotens. Atque ille quidem inflexa ad mo-
dulationem voce, threnum quendam, vti putabar,
accinebat Pythagorae: at hic poeta meus, in suaves
cathinnos solui, asinum videns citbaram tractare co-
nantem. Verum iste conuersus hoc obseruat. Hoc
illos tum nuper inimicos reddidit.*

8. Deinde fuit principium anni, vel potius dies
a magnis illis Kalendis tertius, quo Romani prisco
quo-

6. ὁ ποιητὴς ἔτος ὁ ἐμός] Hic est ipse Lucia-
nus ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας, vt modo
dicebat. Loquitur enim Prologus dramatis
Elenchus, qui Lucianum poetam suum vocat,
vt Terentiani prologi Terentium. Gesner.

7. ἡ ἀπὸ τῆς μεγ. ν. τ.] Romano stilo III Non.
Ian. solennis ille *Votornus* dies, *Vota* etiam f.

Βῶτα

μαῖοι, κατὰ τὴ ἀρχαῖον, εὐχοντάς τε αὐτοὶ
 ὑπὲρ ἅπαντος τῆ ἕτης εὐχάς τινας, καὶ θυγαῖ,
 Νεμῶ τῆ βασιλείας κατασησαμένῃ τὰς ἱερουργίας
 αὐτοῖς, καὶ πεπιστεύκασι τὰς θεὰς ἐν ἐκείνῃ μά-
 λιστα τῇ ἡμέρᾳ χρηματίζειν τοῖς εὐχομένοις. ἐν
 τοιαύτῃ τοίνυν ἑορτῇ καὶ ἱερομηνίᾳ, ὁ τότε γε-
 λάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκβῆνος ἐπὶ τῷ ὑποβολι-
 μαίῳ Πυθαγόρᾳ, ἰδὼν προσιόντα τὸν κατὰ-
 πτυσον, καὶ ἀλαζόνα, τὸν τῶν ἀλλοτρίων λό-
 γων ὑποκριτὴν (ἐτύγχανε δὲ καὶ τὸν τρόπον ἀ-
 κριβῶς εἰδὼς αὐτῆ, καὶ τὴν ἄλλην ἀσέλγειαν,
 καὶ μιαντὶν τῆ βίᾳ, καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέγετο, καὶ
 ἃ ποιεῖν κατεῖληπτο) "Ὡρα ἡμῖν, ἔφη πρὸς τι-
 να

*quodam more, et ipsi vota quaedam pro toto anno,
 et sacra faciunt, a Numa, rege praescripta, cre-
 duntque, Deos illo maxime die operam dare precan-
 tibus. Hoc igitur festo die atque sacro, is qui ri-
 serat Olympiae insititium illum Pythagoram, cum
 videret accedere conspuendum istum atque superbum
 alienae orationis bistrionem, cuius etiam mores ac-
 curate nosset, et reliquam vitae istius libidinem at-
 que impuritatem, quaeque facere diceretur, et in
 quibus deprehensus fuerat, Suadeo, inquit ad so-
 I 5 dalium*

Βῶτα dictus in antiquis monumentis. Quae
 dici possunt ea de re, occupavit omnia Span-
 hem. ad *Julian. Orat. I. p. 276. Gesner.*

να τῶν ἐταίρων, ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσάντητον
 τῷτο θέαμα, ὃς Φανσίς ἔοικε τὴν ἡδίστην ἡμέ-
 ραν ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσαιν. τῷτ' ἀκέσας ὁ
 σοφιστὴς τὴν ἀποφράδα, ὥς τι ξένον καὶ ἀλλό-
 τριον τῶν Ἑλλήνων ὄνομα, ἐγέλα εὐθύς, καὶ
 τὸν ἄνδρα τῷ πάλαμ ἐκείνῃ γελωτος ἡμύνετο,
 ὡς γὰρ ὤετο, καὶ πρὸς ἅπαντας ἔλθεν, ἀπο-
 φράς, τί δὲ τῷτό ἐσι; καρπὸς τις, ἢ βοτάνη
 τις, ἢ σκεῦος; ἄρα τῶν ἐσθιομένων ἢ πινομέ-
 νων τί ἐσιν ἀποφράς; ἐγὼ μὲν ἔτε ἤκασα πώ-
 ποτε, ἔτ' ἂν συνίην ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγει.

Ταῦθ' ὁ μὲν ὤετο κατὰ τοῦτου διεξιέναι,
 καὶ πολὺν ἐπῆγε τῇ ἀποφράδι τὸν γέλωτα. ἐλε-
 λήθει

*dalium quendam, deuitemus infelicis occurfus hoc
 spectaculum, qui sua praesentia iucundissimum
 nobis diem atrum (Apophrada) videtur facturum.
 Hoc ipsum nomen Apophrada audiens Sophista, tan-
 quam peregrinum et alienum Graecis nomen statim
 risit, et prioris illius risus nomine virum ultus est,
 ut quidem sibi videbatur, et apud omnes usurpabat
 hoc ipsum, Apophras! Quid vero id rei est? fru-
 ctus ne aliquis? an herba quaedam? an vas? an
 esculentorum quiddam vel poculentorum est Apo-
 phras? Equidem nec audiui vnquam, neque in-
 telligebam vnquam, quid sibi velit.*

9. *Talia iste contra hunc meum se disputare opi-
 nabatur, multumque Apophradi risum conflagrat,
 igna-*

λήθει δὲ καθ' αὐτῆ τὸ ὕστατον τεκμήριον ἀπαι-
δευσίας ἐκφέρων. ἐπὶ τῷ τὸνδε τὸν λόγον
συνέγραψεν, ἐμὲ προεισπέμψας ὑμῖν, ὡς δεί-
ξετε τὸν αἰοδιμον σοφιστὴν τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλή-
νων ἀγνοῶντα, καὶ ὅποσα καὶ οἱ ἐπὶ τῶν ἐργα-
σιρίων καὶ τῶν καπηλείων εἰδεῖεν. ταῦτα μὲν
ὁ ἐλεγχος.

Ἐγὼ δὲ (ἥδη γὰρ αὐτὸς παρείληφα τῆ δρᾶ-
ματος τὰ λοιπὰ) δίκαιος ἂν εἴην, τὰ ἐκ τοῦ
Δελφικοῦ τρίποδος ἥδη λέγειν, οἷα μὲν σε τὰ ἐν
τῇ πατρίδι, οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, οἷα δὲ
τὰ ἐν Αἰγύπτῳ, οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συ-
ρίᾳ, εἶτα ἐξῆς τὰ ἐν Ἑλλάδι, καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ
ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν, ὥστε κεφαλαιω-
δέσα-

*ignarus nempe, ultimum se hoc ruditis contra se
indicium proferre. Hac igitur causa hunc libellum
conscripsit ille Poëta meus, qui me ad vos praemi-
sit, ut ostendat nobilem Sophistam communia Grae-
corum ignorare, quaeque de officinis etiam et cau-
ponis homines norunt. Ista quidem Elenchus.*

10. Ego vero (iam enim ipse suscepi quod re-
liquum est fabulae) iure meo iam possem, ista
velut e Delphico tripode dicere, quid in patria
egeris, quid in Palaestina, quid in Aegypto,
quid in Phoenice et Syria, quid deinde in Grae-
cia et Italia: ac super omnia, quae nunc Ephesi,
quae quidem maxime capitalia et fastigium amen-
tiae

δέσατα τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς, καὶ κορυφῇ, καὶ
κορωνίς τῷ τρόπῳ. ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν παροι-
μίαν, Ἰλιεύς ὢν, τραγωδᾶς ἐμισθώσω, καιρὸς
ἤδη σοι ἀκχεῖν τὰ σαυτῷ κακὰ.

Μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν μηδέπω· περὶ δὲ τῆς
ἀποφράδος πρότερον. εἰτὲ γὰρ μοι πρὸς Παν-
δήμῃ, καὶ Γενετυλλίδος 8), καὶ Κυβήβης, πῇ
σοι μεμπτὸν, καὶ γέλωτος ἄξιον τένομα εἶναι
ἔδοξεν ἢ ἀποφράς; νῆ Δί', εἰ γὰρ ἦν τῶν Ἑλ-
λῆνων ἴδιον, ἀλλὰ πόθεν ἐπεισχωμάσαν αὐτοῖς
ἀπὸ

tiae tuae, et *imposita* moribus tuis coronis. Cum
enim, quod est in proverbio, *Iliensis ipse tragoe-*
dos conduxeris, iam decebat tua te mala audire.

11. Sed potius ista nondum: de *Apophrade* au-
tem prius. Nam dic mihi, per ego te *Vulgi-*
vagam, et *Genetriculam*, et *Cybeben* oro, qua-
re tibi reprehensione aut risu dignum *Apophradis*
nomen visum est? Ita sane. Nec enim erat Grae-
corum proprium; sed alicunde quasi commissatum
venit

8. Γενετυλλ.,] Eandem vim habet haec obte-
statio, seu adiurationem malis, quam in li-
bello *contra Indoctum* c. 3. illa *Libanitidis*
mentio. Videtur autem etiam Γενετυλλίς pa-
rum honesta iam *Aristophanis* aetate fuisse.
Hanc ipsam ob causam ausus sum non *Gene-*
tricem hic reddere; quod honestum Romae,
ac tantum non seuerum numen est, sed *Ge-*
netriculam. Gesner.

ἀπὸ τῆς πρὸς Κελτὰς ἢ Θρᾷκας, ἢ Σκυῦθας, ἐπι-
 μιξίας. σὺ δὲ (ἅπαντα γὰρ οἶσθα τὰ τῶν Ἀ-
 θηναίων) ἐξέκλεισας τῆτο εὐθύς, καὶ ἐξεκήρυ-
 ξας τῷ Ἑλληνικῷ. καὶ ὁ γέλως ἐπὶ τῷ τῷ, ὅτι
 βαρβαρίζω, καὶ ξενίζω, καὶ ὑπερβαίνω τὰς ὄρας
 τὰς Ἀττικὰς. καὶ μὴν τί ἄλλο ἔτιως Ἀθηναίοις
 ἐπιχώριον, ὡς τετὶ τένομα, Φαῖεν ἂν οἷγε σὺ
 μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰδότες; ὥς θᾶπτον ἂν
 Ἐρεχθεά, καὶ τὸν Κέκροπα, ξένος ἀποφήναις,
 καὶ ἐπήλυδας εἶναι τῶν Ἀθηναίων, ἢ τὴν ἀπο-
 Φράδα δείξαις. ἐν οἰκίᾳ καὶ αὐτόχθονα τῆς
 Ἀττικῆς.

Πολλὰ μὲν γὰρ ἐστίν, ἃ καὶ αὐτοὶ κατὰ ταύ-
 τὰ τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν, ἀποΦράδα
 δὲ

venit illis a Celtarum, aut Thracum, aut Scy-
 tharum colluue. Tu vero (nostri enim Athenien-
 sium omnia) statim hoc exclusisti, et ipraeconio
 de Graeco solo eiecisti. Hinc risus, quod bar-
 bare loquor, et peregrinum in morem, et ter-
 minos Atticos egredior. Verum enim vero quod
 aliud ita Atheniensibus patrium sit, atque hoc
 nomen, qui magis quam tu norunt talia, dixe-
 rint: adeo ut citius Erechtheum et Cectopem
 peregrinos atque aduenas esse Athenis ostendas,
 quam *Apopbrada* demonstres non domesticam esse
 indigenamque Atticae.

12. Multa enim sunt, quae ipsi eodem modo,
 ac reliqui homines, appellant. *Apopbrada* autem
 soli

δὲ μόνοι ἐκείνοι τὴν μιαν, καὶ ἀπεικτὴν, καὶ ἀπαίσιον, καὶ ἀπρακτον, καὶ σοὶ ὁμοίαν ἡμέραν. ἰδὲ καὶ μεμάθηκας ἤδη ὁδὸν πάρεργον, τί βέλεται αὐτοῖς ἡ ἀποφραὶς ἡμέρα, ὅταν μὴτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μὴτε εἰσχωγώγιμοι αἱ δίκαι ᾧσι, μὴτε τὰ ἱερὰ ἱερουργῇται, μὴδ' ὅλως τι τῶν αἰσίων τελεῖται, αὕτη ἀποφραὶς ἡμέρα.

Ἐνομίσθη δὲ τὲτο ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις αἰτίας· ἢ γὰρ αὖ ἡττηθέντες μάχαις μεγάλαις, ἔπειτα ἔταξαν ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ τοιαῦτα ἐπεπόνθεισαν, ἀπράκτες καὶ ἀκύρες τῶν ἐννόμων πράξεων εἶναι, ἢ καὶ, νῆ Δία. καίτοι ἄκαλον ἴσως, καὶ ἐξωρὸν γε ἤδη, γέροντα ἀνδρες

μετα-

foli isti, atrum, et abominandum, et infaustum, et inauspicatum, et similem tibi diem. Ecce iam obiter didicisti, quid tibi velit apud illos dies *Apophras*: cum neque magistratus sui copiam faciunt, neque in iure aliquis conveniri potest, neque sacra peraguntur, neque omnino rerum, quas faustas esse volumus, quidquam peragitur: illa dies *Apophras* est.

13. Illud vero aliis aliisque de causis receptum est. Aut enim magnis superati praeliis, deinde dies hosce, quibus talia illis euenerant, nefastos esse constituerunt, quibus nihil legitimae actionis, ita quidem ut ratum deinde esset, posset suscipi: aut etiam per Iouem Quamquam intempestivum forte, et serum nimis iam, aliter institue-

μεταπαιδεύειν, καὶ ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μηδὲ τὰ πρὸ τέτων εἰδότες. πάνυ γὰρ τέτ' ἐστὶ τὸ λοιπὸν, καὶ ἐκμάθης αὐτὸ, πᾶν ἡμῖν εἰδὼς ἔσθ'. πόθεν γὰρ, ὦ ἄνθρωπε; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ ἀγνοῆσαι συγγνώμη, ὅποσα ἔξω τέ πολλὰ πάτε, καὶ ἄδηλα τοῖς ἰδιώταις. τὴν ἀποφράδα δὲ, ἔδὲ βεληθεῖς ἂν, ἄλλως εἴποις. ἐν γὰρ τέτο καὶ μόνον ἀπάντων τοῦνομα ἔσω, Φησί τις.

Ἄλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων τὰ μὲν λεκτέα, τὰ δ' οὐκ, ὅποσα αὐτῶν μὴ συνήθη τοῖς πολλοῖς, ὡς μὴ ταράττοιμεν τὰς ἀκοάς, καὶ τιτρώσκοιμεν τῶν συνόντων τὰ ὦτα. Ἐγὼ δὲ, ὦ βέλ-

stitueret senem hominem, ac de nouo docere talia, qui neque ea, quae praecedunt, nouerit. Nimirum, *dicas forte*, hoc est *solum* reliquum: et hoc si discas, futurum ut omnia deinde noueris. Vnde enim, mi homo? Reliqua enim si ignores condonandum fuerit, quae extra comunem quasi viam, et plebeiis incognita: sed *apophrada*, ne si velis quidem, aliter dixeris. Vnum nempe hoc et solum omnium nomen hoc esto, dicit *forte* aliquis.

14. Sed de veteribus quoque nominibus alia dicenda sunt, alia minus: quae nimirum non vsitata vulgo, ne perturbemus audientes, auresque eorum quibuscum versamur, vulneremus. Ego vero,

ὦ βέλτιστε, πρὸς μὲν σέ ἴσως ταῦτα περὶ σὲ εἰπὼν, ἡμαρτον· ἐχρῆν γάρ, ἐχρῆν ἢ κατὰ τὰ Παφλαγόνων, ἢ Καππαδοκῶν, ἢ Βακτριῶν πάτρια διαλέγεσθαί σοι, ἕως ἐμάθης τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀπέειν ἡδέα· τοῖς δ' ἄλλοις Ἑλλησιν, οἶμαι, καθ' Ἑλλάδα γλώτταν συνεῖναι χρῆ. εἴτα καὶ τῶν Ἀττικῶν κατὰ χρόνους τινὰς πολλὰ ἐντρεψάντων τῆς αὐτῶν Φωνῆς, τῷτο ἐν τοῖς μάλιστα τέννομα διετέλεσεν, οὕτως αἰεὶ, καὶ πρὸς ἀπάντων αὐτῶν λεγόμενον.

Εἶπον ἂν καὶ τὰς πρὸ ἡμῶν κεχρημένους τῷ ὀνόματι, εἰ μὴ καὶ ταύτῃ σε διαταράξῃ ἐμελλον, ξένα σοι καὶ ἄγνωστα ποιητῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιὼν. μᾶλλον

vero, bone vir, peccaueram, si ad te ista de te dixissem; oportebat enim, oportebat aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum vernacula tecum agere, ut intelligeres, quae dicerentur, et auditu tibi essent iucunda. Sed apud Graecos reliquos Graeca, puto, lingua utendum est. Deinde cum Attici etiam diuersis temporibus multa in lingua sua mutauerint, hoc inter praecipua nomen remansit, ita semper dictum, et ab omnibus.

15. Dicerem etiam eos, qui ante nos hoc nomine vsi sunt, nisi et ea ratione te perturbaturus essem, peregrina tibi et incognita poetarum, ac rhetorum, et historicorum nomina recensendo.

Potius

λον δὲ ἐδ' ἐγὼ σοι τὰς εἰπόντας ἐρῶ. πάντες γὰρ ἴσασιν. ἀλλὰ σὺ μοι ἓνα τῶν πάλας δείξας καὶ κεχρημένον τῷ ὀνόματι, Χρυσῆς, Φασίν, ἐν Ὀλυμπίᾳ σάθητι. καίτοι, ὅσις γέρων ὢν, καὶ ἀφῆλιξ, τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖ, δοκεῖ μοι ὅτι καὶ Ἀθῆνας πόλιν εἶναι ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ Κόρινθος ἐπὶ τῷ Ἴσθμῳ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, μὴ εἰδέναι.

Λοιπὸν ἴσως ἐκείνῳ σοι λέγειν, ὡς τὸ μὲν ὄνομα ἤδεις, τὴν δὲ χρῆσιν αὐτῆς ἀκαιρον ἡτιάσω. Φέρε δὴ καὶ ὑπὲρ τούτων πρὸς σὲ ἀπολογήσομαι τὰ εἰκότα, σὺ δὲ πρόσεχε τὸν νῦν, εἰ μὴ πάνυ ὀλίγον σοι μέλει τῆς μηδὲν εἰδέναι. εἰ οἱ πάλας
πολλ-

Potius nec ego tibi, qui dixerint, nominabo. Omnes enim norunt. At tu mihi vnum si ostenderis antiquorum non vsum eo nomine, aureus, aiunt, stabis Olympiae. Etsi, quisquam senex et deuexa aetate haec talia ignorat, idem mihi videtur ignorare, Athenas urbem esse in Attica, et in Isthmo Corinthum, et Spartam in Peloponneso.

16. Reliquum illud forte tibi fuerit, uti dicas, nomen quidem te sciuisse, sed vsum intempestivum a te esse reprehensum. Age igitur, pro hoc etiam, ut par est, causam dicam, tu vero animum aduerte, si non nimis parum tua referre putas, nihil scire. Si antiqui multa id genus

πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπέρριψαν ἐς τὰς σοὶ
 ὁμοίας ἑκάστοι τὰς τότε ἦσαν γὰρ καὶ τότε
 ὡς τὸ εἶκος, βδελυροὶ τινες ἐς τὰ ἡθῆ, καὶ
 μιχροὶ, καὶ κακοήθεις τὸν τρόπον. καὶ ὁ μὲν
 Κόθορνον 9) τινὰ εἶπεν, εἰκάσας αὐτὰ τὸν βίον
 ἀμφίβολον ὄντα τοῖς τοιέτοις ὑποδήμασιν· ὁ
 δὲ Λυπάην, ὅτι τὰς ἐκκλησίας θορυβώδης ἔ-
 τωρ ὦν, ἐπετάραττεν· ὁ δὲ Ἑβδόμην 10), ὅτι
 ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἐβδόμαις, κακῆϊνος ἐν
 ταῖς

ante nos iecerunt in tui similes suae quisque ae-
 tatis: (fuerunt enim tam quodque, ut vero simile
 est, abominandi quidam moribus, et impuri,
 et malefica vita) et alius Cothurnum quendam
 appellavit, vitam illius depingens, quae talibus
 calceamentis comparari posset; alius Rabiem,
 quod conciones tumultuosus orator perturbaret;
 alius septimum, quod ut pueri septimis cuiusque
 men-

9. κόθορνον] Pollux 7, 90. sq. inter genera
 calceorum, ὁ δὲ κόθορνος ἑκάτερος ἀμφοῖν
 τοῖν ποδοῖν. ὅθεν καὶ τὸν Θηραμένην κόθορ-
 νον ἑκάλεον, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν
 ἀμφοτερισμὸν. Gesner.

10. ἐβδόμην] Septimus hic dies mensis septi-
 mus est, ut ex Gellio patet XV, 2. Apollinī
 sacer (Graev. ad Hesiod. συμπ. 770.). non
 in orbem recurrens septimus quisque. du
 Soul.

ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε, καὶ διεγέλα, καὶ παι-
διὰν ἐποιεῖτο τὴν σπερδὴν τῷ δήμῳ· μὴ δὼς ἔν
καί μοι, πρὸς Ἀδώνιδος, εἰκάσαι παμπόνηρον
ἄνθρωπον, ἀπάσῃ κακίᾳ σύντροφον, ἡμέρας
δυσφήμῳ καὶ ἀπασιῳ;

Ἡμεῖς καὶ τὰς χωλὰς τῷ δεξιῷ ἐκτρεπόμεθα
καὶ μάλιστα εἰ ἔωθεν ἴδοιμεν αὐτάς. καὶν εἴ τις
βαίηλον ἢ εὐνῶχον ἴδοι, ἢ πίθηκον, εὐθύς ἐξιών
τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀνασρέφει, καὶ ἐπανέρχε-
ται, ἢ ἀγαθὰς μαντευόμενος τὰς ἐφημέρας
ἐκείνας πρᾶξεις ἔσεσθαι αὐτῷ, ὑπὸ πονηρῷ τῷ
πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κληδονίσματι. ἐν ἀρχῇ
δὲ, καὶ ἐν θύρακι, καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ
ἔωθεν τοῦ ἀπαντός ἔτους, εἴ τις ἴδοι κίναιδον,
καὶ

*mensis diebus, sic ille in concionibus luderet, ri-
deretque, ac ludibrio sibi seriam rem populi habe-
ret: nonne igitur mihi etiam hoc, per Adoni-
dem, dederis, uti comparem hominem undique
malum, flagitio omni innutritum, inauspicato
diei atque infausto?*

17. Nos etiam claudos dextro pede auersamur,
et maxime si mane illos videamus: et si quis aut
exsectum videat aut castratum, aut simiam, ad pri-
mum domo egressum, in sua vestigia reuersus redit,
auguratus non bonas sibi futuras illius diei actiones,
post malum illud atque obscenum primum omen.
In principio vero, atque in foribus, primoque egres-
su, summoque velut mane totius anni, si quis videat

καὶ ἀπόρρητα ποιῶντα, καὶ πάσχοντα, ἐπίσημον ἐπὶ τέτῳ, καὶ ἀπερρώγοτα, καὶ μονονεχὲς τέτομα τῶν ἔργων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα, γόητα, ἐπίορκον, ὀλεθρον, κύφωνα II), βάραθρον, μὴ Φύγη, μηδ' εἰκάση τέτον ἀποφράδι ἡμέρα;

Ἀλλ' ἔχι σὺ τοιῆτος; ἔκ ἂν ἕξαρνος γένοιτο, εἰ ἐγὼ τὴν ἀνδρίαν οἶδα τὴν σὴν, ὅσγε καὶ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τέτῳ μοι δοκεῖς, ὅτι μὴ ἀπολύται σοι ἡ δόξα τῶν ἔργων, ἀλλὰ πᾶσι δῆλος εἴ καὶ περιβόητος. εἰ δὲ καὶ ὁμόσε χωρήσεις, καὶ

cinaedum, facientem infanda patientemque, notabilem hac ipsa re, ruptumque et vietum, et tantum non nomine fuorum operum appellatum, impostorem, praestigiatores, periurum, perniciem, carcerem, barathrum, non fugiat? non atro hunc diei comparet?

18. Verum nonne talis tu es? Non negaueris, si fortitudinem tuam noui, qui etiam multum tibi ea in re placere videaris, quod non periit tibi fama operum, sed manifestus es omnibus et famosus. Si vero manum conferere velis ac negare te

II. κύφωνα] De propria vocis significatione, in quantum notat lignum, cui collum inferitur, vt κύπτειν cogatur, qui ita vinctus est, plura *Salmas. de Mod. Vsur. p. 814. sq. Gesner.*

καὶ ἀρνήσαιο μὴ τοιῦτος εἶναι, τίσι πιεῖς ἐρεῖς; τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς (ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεσθαι δίκαιον); ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι τὰς πρώτας σου τροφάς, καὶ ὡς παρὰδὲς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμπεριεΦθείρεα πάντα ὑπηρεστῶν, ἄχρι δὴ σε τὸ τῷ λόγῳ τῷτο, ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἐξέωσα.

Καὶ κῆνα μέμνηνται, ὡς τὸ εἰκὸς, ἃ πρὸς τὸ θέατρον ἐνεανιεύεα, τοῖς ὀρχησαῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης ἀξιῶν εἶναι. εἰδὲς γὰρ πρὸ σῶ ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θέατρον, εἰδ' ἂν ἐμήνυσεν, ὅ, τι τᾶνομα τῷ δράματι· ἀλλὰ σὺ κοσμίως πάνυ, χρυσᾶς ἐμβάδας ἔχων, καὶ ἐσθῆ-
τα

te talem esse: quibus fidem dictorum facies? civibusne tuis? inde enim incipere æquum est. Sed norunt illi prima tua alimenta, et quomodo deditus tua voluntate perditō illi militi cum illo corruptus fueris, in omnibus ei subseruiens, donec te lacerum, quod aiunt, pannum cum effecisset, exegit.

19. Etiam illa meminerunt, ut probabile est, quomodo in scena adolescentem te validum ostenderis, cum saltatoribus accommodares operam tuam, et dux gregis esse postulares. Nemo enim te prius in theatrum prodibat, neque quod nomen esset fabulae indicabat. Sed tu decenti habitu, aureis indutus calceis, vesteque tyrannica

τα τυραννικὴν, προεισεπέμπε, εὐμένειαν αἰτή-
 σων παρὰ τῷ θεάτρῳ, σεφάνους κομίζων, καὶ
 κρότῳ ἀπιὼν, ἤδη τιμώμενος πρὸς αὐτῶν. ἀλ-
 λά νῦν ῥήτωρ καὶ σοφιστής. καὶ διὰ τῆτο ἦν
 πύθωντά ποτε τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σῶ ἐκείνοι,
 τῆτο δὲ τὸ ἐκ τῆς τραγωδίας, δύο μὲν ἡλίους 12)
 ὄρᾱν δοκῶσι, δισσὰς δὲ Θήβας. καὶ πρόχειρον
 ἅπασιν εὐθὺς τὸ, Ἐκείνος, ὁ τότε, καὶ μετ'
 ἐκείνα. τοιγάρτοι καὶ αὐτὸς εὖ ποιῶν, ἐκ ἐπι-
 βάλινει τὸ παράπαν, οὐδ' ἐπιχωρίζεις αὐτοῖς,
 ἀλλὰ

praemittebare, beneuolentiam petiturus a theatro,
 coronas ferens, discedens cum plausu, iam tum
 honoratus ab illis; sed modo orator ac Sophista.
 Itaque cum audient quondam talia de te illi, il-
 lud sane quod est in Tragoedia, duo sibi soles vi-
 dere vidēbuntur ac Thebas duplices: atque in
 promptu statim erit omnibus, *Istene? qui tum?*
post ista? Itaque ipse, prudenti sane consilio,
 omnino non accedis ad illos, neque in ista regio-
 ne

12. δύο μὲν ἡλίους] Pentheus furens apud Eu-
 rip. Bacch. 916. καὶ μὴν ὄρᾱν μοι δύο μὲν
 ἡλίους δοκῶ, Δισσὰς δὲ Θήβας, quod imi-
 tatus Virg. Aen. 4, 469. ubi reliquas imi-
 tationes dedit Lacerda. Add. Ouid. Art. 3,
 764. ubi de ebrietate. Furiosos et ebrios
 hac in re iungit Lactant. de Opif. Dei 9,
 1. Gesner.

ἀλλὰ Φεύγεις ἐκὼν πατρίδα, οὔτε χεῖμα κακὴν 13), ἔτε θέρει ἀργαλέην, ἀλλὰ καλλίστην καὶ μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκη ἀπασῶν. τὸ γὰρ ἐλέγχεσθαι, καὶ τοῖς εἰδόσι καὶ μεμνημένοις τῶν πάλαι ἐκείνων συνεῖναι, βρόχος ὡς ἀληθῶς ἔστι σοι. καίτοι τί ταῦτα ληρῶ; τίνα γὰρ ἂν αἰδεσθεῖς σύ; τί δ' ἂν αἰσχρὸν ἡγήσαιο τῶν ὑστέρων; πυρδάνομαι δὲ καὶ κτήματα εἶναι σοι μεγάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο πυργίον, ὡς τὸν τῆ Σινωπῆως πίθον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. τὰς μὲν δὴ πολίτας ἔδαμῃ ἔδαμῶς μεταπείσεις ἂν, μὴ ἔχι τῶν ἀπάντων βδελυ-

ne versaris, sed sponte exulas e patria, nec mala per hiemem, neque graui per aestatem, sed pulcherrima et maxima earum quae in Phoenice sunt omnium. Nempe redargui, et versari cum scientibus et recordantibus antiquorum illorum, vere tibi suspendium est. Verum quid ita deliro? Quem enim tu vereris? Quid ultimum turpe putares? Audio vero etiam possessiones apud illos magnas tibi esse, miseram illam turriculam adeo, ut Sinopensis dolium cum illa comparatum Iouis aula esse videatur. Cuius ergo tuis nulla vnquam ratione persuadeas, quo minus omnium

K 4

te

13. χεῖμα κακὴν] Alludit ad Hesiod. 'Egy.
640. Gesner.

βδελυρώτατόν σε ἡγεῖσθαι, ὄνειδος κοινὸν ἀπά-
ση τῇ πόλει.

Τάχα δ' αὖ τὰς ἄλλας τὰς ἐν τῇ Συρίᾳ προ-
λάβοις ὁμοψήφες, εἰ λέγοις μηδὲν πονηρὸν μη-
δεὶ ἐπαίτιον βεβιωσθαί σοι. Ἡράκλεις, ἡ μὲν
Ἀντιόχεια καὶ τῆργον αὐτὸ εἶδεν, ὅτε τὸν Ταρ-
σόθεν ἦκοντα ἐκείνῳ νεανίσκῳ ἀπαγαγών. ἀλ-
λὰ καὶ ἀναδέρειν αὐτὰ, αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί. πλὴν
ἀλλὰ ἴσασί γε, καὶ μέμνηνται οἱ τότε ὑμῖν ἐπι-
στάντες, καὶ σὲ μὲν ἐς γόνυ συγκαθήμενον ἰδόν-
τες, ἐκείνῳ δέ, οἶσθα ὅ, τι καὶ ποιῶντα, εἰ μὴ
παντάπασιν ἐπιλήσμων τις εἶ.

Ἀλλ' οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοοῦσί σε, οἱ με-
τὰ τὰς ἐν Συρίᾳ θαυμαστὰς ἀθλὰς ἐκείνας ὑπο-
δεξά-

te putent impurissimum, commune totius ciui-
tatis opprobrium.

20. Fortasse autem reliquorum in Syria suffra-
gia feras, si dicas, nihil tibi malum neque ob-
noxium patratum esse? At Hercule ipsum opus
vidit Antiochia, cum venientem illum e Tarso
adolefcentem abduxisti. . . . Verum etiam dete-
gere ista turpe forte mihi fuerit. Interim norunt
et meminere, qui tum adstiterunt, ac te conqui-
nifcentem viderunt, illum autem, facientem illud,
quod tu nosti, nisi omnino obliuiosus es.

21. Sed Aegyptii forte te ignorant, qui post
praeclara illa in Syria certamina fugientem ob ea,
quae

δεξάμενοι Φεύγοντα, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπὸ τῶν
 ἱματιοκαπήλων διωκόμενον, παρ' ὧν ἑσθῆτας
 πολυτελεῖς πριάμενός, ἐφόδια εἶχες. ἀλλ' ἐκ
 ἐλάττω σοὶ ἢ Ἀλεξάνδρεια σύννοιδεν, εἰδὲ, μὰ
 Δί', ἐχρῆν δευτέραν τῆς Ἀντιοχείας κενερίσθαι
 αὐτήν· ἀλλ' ἥτε ἀκολασία γυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰ-
 σχερὰ σοὶ ἐκεί ἐπιμανεστέρα, καὶ τῆνομα ἐπὶ
 τέτοισ μείζον, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἀκάλυπτος ἡ κε-
 Φαλή 14)· εἰς μόνος ἂν ἐπίσευγέ σοι ἐξάρνηαι γι-
 γνομένῳ μηδὲν τοιῶτον ἐργάσασθαι, καὶ βοή-
 θος ἂν κατέσῃ, ὁ τελευταῖος μισθοδότης ἀνὴρ
 ἐν τοῖς ἀρίστοις Ῥωμαίων. τῆνομα δὲ αὐτὸ δώ-
 σεις

quae dixi te, receperunt, cum vestiarii te mer-
 catores persequerentur, a quibus emtas vestes
 pretiosas habebas pro viatico. Sed nec minorum
 tibi Alexandria conscia est, nec oportebat, ita
 me Iupiter, illam Antiochia inferiorem iudicari.
 Verum libido magis nuda, et turpitudine flagitio-
 rum furiosa magis, et maior propter ista cele-
 britas, et super omnia caput apertum. Unus so-
 lus neganti tibi credidit, nihil te tale fecisse; et
 auxilio tibi fuit, ultimus, qui te conduxit, vir
 inter principes Romanorum. Nomen ipsum ta-

K 5

cere

14. ἀκάλυπτον κεφαλὴν refero ad notum mo-
 rem obnubendi in turpitudine et pudore ca-
 put. Vid. interpp. Petron. ad illud c. 7:
 operui caput. Gesner.

σειε ἀπόσιωπῆσαί μοι, καὶ ταῦτα πρὸς πάντας
εἰδόμενος, ὃν λέγω. ἐκείνος τοίνυν τὰ μὲν ἄλλα
ὁπόσα ἔτλη ἐν τῇ συνεσίᾳ τολμηθέντα ὑπὸ σῆ,
τί χρὴ λέγειν; ἀλλ' ἦνίκα σε κατέλαβε τῷ μει-
ρακίᾳ τῷ οἰνοχόῳ τῷ Οἰνοπίωνος ἐν γόνασι κεί-
μενον, τί οἶει; ἐπίστευσεν ἂν σοὶ μὴ εἶναι τοιῶ-
τον, αὐτὸ τὸ ἔργον ὁρῶν; ἔκ, εἴγε μὴ παντά-
πασι τυφλὸς ἦν, ἀλλ' ἐδήλωσε τὴν γνώμην, αὐ-
τίκα ἐξελάσας τῆς οἰκίας, καὶ καθάρσιόν γε,
ὡς Φασι, περινεγκνὼν ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ.

Ἀχαΐα μὲν γὰρ καὶ Ἰταλία πᾶσα ἐμπέπλη-
σαι τῶν σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης,
καὶ ὄναίό γε τῆς εὐκλείας. ὥς πρὸς τὰς θαυ-
μάζονα

cere mihi permittes, idque cum sciant omnes,
quem designem. Ille igitur quot alias res fusti-
nuerit in tua consuetudine a te perpetratas, quid
attinet dicere? Sed cum deprehendisset te pueri
pocillatoris Oenopionis in genibus iacentem,
quid putas? crediditne tibi, te non esse talem?
ipsum opus cum videret? Non: nisi caecus o-
mnino fuit. Verum indicauit nempe sententiam
suam, qui statim domo te eiiceret, et purgami-
na quaedam, vt aiunt, post excessum tuum cir-
cumferret.

22. Ergo Achaia quidem et omnis Italia tuo-
rum plena facinorum, et partae inde famae. Ac
fruaris, opto, ista gloria. Itaque ad eos, qui
miran-

μαζόντας ἔγωγε τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν πραττόμενα ὑπὸ σοῦ, ἐκεῖνο λέγω, ὅπερ ἀληθές εἰσιν, πῶς ἂν αὖ ἐθαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σε ἤδεισαν; καίτοι καὶ ἐνταῦθα καὶ τὸ πρὸς τὰς γυναῖκας προσέμαθες.

Οὐ περὶ πόδα ἔν τῳ τοιᾷτῳ, εἰπέ μοι ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι; ἀλλὰ τί, πρὸς Διός, καὶ Φιλῆσαι τῷ σώματι προσέτι ἀξιώσεως ἡμᾶς ἐπ' ἐκείνοις τοῖς ἔργοις; τῆτο γὰρ τὸ ὑβριζόντα τον ποιῆς, καὶ μάλις πρὸς θεῶν ἡμισυ ἐχρῆν, καὶ τὰς ὁμιλητάς, οἷς ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τῶν σώματός ἀπελαύνειν, τὸ βάρβαρον τῶν ὀνομάτων, τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς, τὸ ἀκριτον, τὸ ατακτον, τὸ πάντῃ ἄμεινον, καὶ τὰ τοιαῦ-

mirantur, quae nunc fiunt Ephesi, illud equidem dico, quod est verissimum, quam non admirari tum essent, si priora tua nossent? Verum etiam nouum quiddam hic, circa mulieres, addidicisti.

23. Nonne ergo tali homini conuenit, dic mihi, *Apophrada* vocari. Sed quid, per Iouem, etiam osculum offerre nobis adhuc audes post isthaec facinora? hoc enim facis contumeliosissime, et illis maxime, quibus minime oportebat, tuis sodalibus, quos satis erat illa sola oris tui mala exhaustire, nomina barbara, vocem asperam, nihil discretum, nihil ordinatum, a multis aliena omnia, et quae his familia sunt. Osculum autem

τοιαῦτα· Φιλῆσαι δέ σε ἐπὶ ταῦτοis μὴ γένσῃτο,
ὦ ἀλεξίκακε· ἀσπίδα μᾶλλον ἢ ἔχιδναν Φιλῆ-
σαι ἀμεινον, δῆγμα ἐκεῖ τὸ κινδύνευμα, καὶ
ἀλγῆμα, καὶ ὁ ἰατρὸς εἰσκληθεῖς, ἐπήμυνεν·
ἀπὸ δὲ τῶ σὺ Φιλήματος, καὶ τῶ ἰῷ ἐκείνου, τίς
ἂν ἢ ἱεροῖς ἢ βωμοῖς προσέλθοι; τίς δ' ἂν θεὸς
ἐπακέσειεν ἔτι εὐχομένῃ; πόσων περιρρέαντη-
ρίων, πόσων ποταμῶν δεῖ;

Καὶ τοῖςτος αὐτὸς ὢν, κατεγέλας τῶν ἄλλων
ἐπ' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοιαῦτα καὶ
πηλικαῦτα ἐργαζόμενος. καίτοι ἐγὼ μὲν ἀπο-
φράδα μὴ εἰδώς, ἡσχυρόμην ἂν μᾶλλον, οὐχ
ὅπως εἰπὼν ἀρνηθεῖν ἂν· σὲ δὲ ἄδεις ἡτιάσα-
το

autem te ferre insuper, absit, Depulsor malo-
rum! natricem aut viperam osculari potius est.
Morsus hic periculum, et dolor, quem aduoca-
tus depellit medicus. A tuo vero osculo, et isto
veneno, quis ad templa accedat vel altaria? Quis
Deus amplius precantem exaudiat: quot adspersionibus,
quot fluminibus opus erit?

24. Ac talis ipse cum esses, risisti alios de no-
minibus ac verbis, facinora talia ac tanta perpe-
trans? Verum ego si nescissem *Apopbrada*, pudore
afficerer potius, tantum abest, ut me usum eo
nomine, negem: at te nemo nostrum adhuc ac-
cusa-

τὸ ἡμῶν βρωμολόγας 15) λέγοντά, καὶ τροπο-
μασθλητας, καὶ ῥησιμαστρεῖν, καὶ Ἀθηναῖο, τὸ
Ἀθηναίων ἐπιθυμῶ, καὶ ἀνδοκρατεῖν, καὶ σφεν-
δικίζεν, καὶ χειροβλημᾶσθαι. κακὸν κακῶς σε
ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρεῖφειν αὐτοῖς λόγοις. πᾶ-
σα γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὐρίσκεις; ἐν γωνίᾳ πρὸς
τάχα τῶν ἱαλῶμων 16) τιμὸς ποιητῶν κατορω-
ρυγμέ-

cusavit, cum *verbicrepor* diceres, et *morefutilis*,
et *vocimaziri*, et *Atbenurio* h. e. Athenas cupio,
et *floripotentem esse*, et σφενδικίζεν, et χειρο-
βλημᾶσθαι. Male te malum hominem dicendi
arbitr Mercurius ipsis tuis cum verbis conterat.
Vbi enim librorum ista inuenis? In angulo forte
Ialemorum poetarum cuiusdam defossa, rubiginis
et

15. βρωμολόγας] Tenui hanc in interpretan-
do rationem, ut quae verba sola compositi-
onis insolentia peccare viderentur, ea simili-
bus, quoad possem Latinis redderem; vlti-
ma vero, quae plane barbara sunt, Graece
scripta apponerem. Nempe pro σφενδονί-
ζειν, *funda emittere*, σφενδικίζεν dixerat
homo, quasi nomen esset σφένδιξ, et χει-
ροβλημᾶσθαι voluit esse *manu praeicere*, quod
formauit contra omnem analogiam ἐκ βέ-
βλημαι. *Gesner.*

16. τῶν ἱαλῶμων] Ialeum frigidum fuisse
poetam, facile credimus *Hesychio*; *Eustath.*
ad Il. Z, p. 494, 43. *Bas.* atque adeo ἱαλέ-
μα ψυχρότερος, quod refertur etiam ab

Apo-

εὐγμένα, εὐρώτος, καὶ ἀραχνίων μεσὰ, ἥπερ ἐκ
τῶν Φιλαενίδος δέλτων, ἃς διὰ χειρὸς ἔχεις.
σὺ μέντοι, καὶ τῷ σὺ σώματος ἄξια.

Ἐπεὶ δὲ τῷ σώματος ἐμνήσθην, τί Φαίης ἀν-
εἶ σε ἢ γῆλῶτα εἰς δικασθῆσιν προκαλεσάμεν
(θῶμεν γὰρ ἔτως) ἀδικήματος, ἢ, τὸ μετρίω-
τατον, ὑβρεως 17) διώκοι, λέγῃσα; Ἐγὼ σε,

ὦ

et aranearum plena, aut forte de Philaenidis ta-
bulis, quas prae manu habes; te tamen ac tuo
ore dignissima.

25. Cum vero in mentionem oris incidi, quid
dicas, si tecum in ius vocato lingua (ita enim
ponamus) iniuriae, aut minimum contumeliae
agat,

Apostolio 10, 39. Sed luctus etiam, *θρήνη*,
πένθος notionem illi homini adiunctam ne-
gari non potest. Vid. *Eurip.* *Orest.* 1391.
Supplic. 281. *Troad.* 600. *Apostol.* l. c.
itemque 6, 54. *Gesner.*

17. ἀδικήματος ἢ τὸ μετρίωτε. ὑβρ.] Si haec ve-
ra est lectio, oportet ἀδικήματα etiam specio-
le, et grauis quidem criminis, nomen fuisse,
forte impietatis, vt in illa Socratis accu-
satione, ἀδικεῖ ὁ Σωκράτης, cuius respectu
ὑβρις possit μετρίωτατον videri. Lingua,
res sancta ac diuina, turpissime profanata
etc. Alioquin transpositione leui ita con-
cinnari possit hic locus, vt nihil, quod of-
fendere quemquam possit, relinquatur, ὑ-
βρεως, ἢ τὸ μετρίωτατον, ἀδικήματος,
διώκοι. *Gesner.*

ὦ ἀχάρισε, πένητα καὶ ἄπορον παραλαβοῦσα,
καὶ βίῃ δεόμενον, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θεά-
τροις εὐδοκίμειν ἐποίησα, νῦν μὲν Νῆνον, νῦν δὲ
Μητίοχον, εἴτα μετὰ μικρὸν Ἀχιλλέα τιθεῖ-
σα, μετὰ ταῦτα δέ, παιδας συλλαβίζειν διδά-
σκοντα, μακρῷ χρόνῳ ἔβασκον, ἤδη δὲ καὶ τὰς
ἀλλοτρίας τέχας λόγους ὑποκρινόμενον, σοφί-
στην εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ τὴν μηδὲν προσή-
κασαν δόξαν περιῆψα· τί τοίνυν τηλικῆτον ἔχων
ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με διατίθης, καὶ ἐπιτάττεις
ἐπιτάγματα αἰσχίστα, καὶ ὑπεργίας καὶ ἀπτύς;
ἔχ' ἱκανά μοι τὰ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἔργα, ψεύδε-
σθαι, καὶ ἐπισηκῆν, καὶ ἰτὲς τοσέτες ὕθλεις
καὶ λήρους διαντλεῖν, μᾶλλον δὲ τὸν βόρβορον
τῶν λόγων ἐκείνων ἐμῆν; ἀλλ' οὐδὲ νυκτὸς
τὴν

agat, dicens, Ego te, ingrate, pauperem et omnium
inopem cum acceperissem, et viculus indigum, primo
in theatris ut floreres effeci, quae modo Ninum te,
modo Meriochum, et paullo deinde post Achilleum
constituerim. Postea syllabas colligere docentem pue-
ros diu alui. Iam vero, alienas agens orationes,
Sophista ut videreris, effeci, gloriamque tibi, quae
nihil ad re pertineat conciliaui. Quid igitur tan-
tum babes, quod mihi obiicias, quod ita mecum agis,
et imperia mihi imperas spurcissima, ac despuenda
ministra? Nonne satis mihi erant diurna illa opera,
mentiri, peierare, tot nugae et deliramenta exbau-
rive, vel potius coenum orationum illarum vomere?

At

τὴν κακοδαίμονα σχολὴν ἄγαν εἶς· ἀλλὰ μόνῃ
 σοι πάντα ποιῶ, καὶ πατῆμαι, καὶ μαινόμαι·
 καὶ ἀντὶ γλιόσσης, ὅσα καὶ χερεὶ χρῆσθαι· διέ-
 γνωκας, καὶ ὥσπερ ἄλλοτριαν ὑβρίζεις, καὶ
 ἐπικλύζεις τοσάτοις κακοῖς· λαλεῖν μοι ἔρχου
 ἐς ἰόνον· τὰ δὲ τοιαῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν
 ἄλλοις μέρεσι προσέstantαι· ὡς αἴφελαι καὶ μά-
 τες, ὥσπερ τὴν τῆς Φιλομήλας, ἐντεμῶν· μα-
 καριώτεράν γὰρ μοι αἰ γλώτται τῶν τὰ τέκνα
 κατεδηδοκότων.

Πρὸς θεῶν, ἣν λέγῃ ταῦτα ἡ γλῶττα, ἰδίαν
 αὐτῇ Φωὴν λαβῆσα, καὶ τὸν πῶγονα συνήγο-
 ρον ἐπιμαλεσαμένη, ἢ τί ἂν ἀποκρίνατο αὐτῇ·
 ἐκείνη δὲ δηλονότι, αἰ καὶ πρὸς τὸν Γλαῦκον ἐναγχοῦς
 εἶρη-

At tu neque noctibus infelicem me oriosam esse pateris: sed sola tibi facio omnia et conculcor, et insanio. Et pro eo quod lingua nata sum, ut manu uti me decreuisti: meque tanquam alienam contumeliose tractas, et tot malis obruis. Loqui meum opus unicum est: ista vero talia et facere ac pati aliis membris a natura iniunctum est. Itaque vitiam me quoque aliquis, ut illam Philomelae excecerit. Beatiores enim me sunt linguae eorum, qui suos ipsi pueros deuorauerunt.

26. Per Deos! si ista dicat suum sibi Termonem fumens lingua, et aduocatam sibi adsciscat barbam tuam, quid illi respondeas? Illa nempe, quae etiam ad Glaucum nuper a te dicta sunt, de
 perpe-

ἐξηταί σοι, ἐπὶ πεπραγμένῳ ἤδη τῷ ἔργῳ αἰ-
τιώμενον, ὡς ἐπὶ τέτῳ ἐνδοξος ἐν βραχεῖ, καὶ
γνώριμος ἀπασὶ γενένησθαι. πόθεν ἂν ἔτω πε-
ριβόητος ἐπὶ τοῖς λόγοις γενόμενος; ἀγαπητὸν
ὅθ' ὅπως ἐν κακίῳ καὶ ὀνόμασθαι εἶναι; εἴτα κατ-
αριθμήσῃ 18) καὶ τὰς πάλαις σε προσηγο-
ρίας, ὁπότε κατὰ ἔθνη προσείληφας, ὃ καὶ
θαυμάζω, ὅτι τὴν μὲν ἀποφραδα ἐδυσχέρα-
νας ἀκέσας, ἐπ' ἐκείνοις δὲ ταῖς ὀνόμασιν οὐκ
ἠγανάκτεις.

Ἐν Συρίᾳ μὲν ῥοδοδάφνη κληθεῖς, ἐφ' ᾧ
δὲ, νῆ τὴν Ἀθηναίαν, αἰσχρόνομα διηγείσθαι.
ὥς

perpetrato iam facinore expostulantem, te hac
ipsa re nobilem breui tempore et conspicuum
omnibus factum. Vnde enim tantum celebritatis
dicendo consecutus esses? Optabile autem est,
quacumque demum ratione celebrem esse atque
nobilem. Tum enumerares illi multas illas tuas
appellationes, quas per gentes accepisti. Qua
in re miror, te Apophrade audita indignatum
esse, illis autem nominibus non fuisse offensum.
27. In Syria rhododaphne vocatus es: qua vero
causa, ita me Pallas amet! enarrare pudet, itaque quan-

18. καταριθμήσῃ] Non apparet, vnde hoc
infinitivum pendeat. Connexa est oratio cum
illo τί ἂν ἀποκρίναί; Itaque suspicor κατα-
ριθμήσας vel καταριθμήσεως. Gesner.

ἄσπε τόγῃ ἐπ' ἐμοί, ἀσαφὲς ἔτι ἔσω. ἐν Παλαι-
στίνῃ δέ, Φραγμός ἐς τὰς ἀκάνθας τῶ πώγωνος
οἶμαι, ὅτι ἐνυττε μεταξύ· ἔτι γὰρ ἔξυρες αὐ-
τόν. ἐν Αἰγύπτῳ δέ συναγχῆ, πρόδηλον τὸ το-
μικρὸν γοῦν Φασιν ἀπαπνιγῆναι σε ναύτῃ τιμῇ
τῶν τριακμήνων ἐντυχόντα, ὅς ἐμπροσθὼν ἀπέ-
Φραξέ σοι καὶ σῶμα. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ βέλτι-
σοι, ἀνιγματοῶδες ἔδεν, ἀλλὰ γραμματος ἑνὸς
προσθήκη τιμήσαντές σε, Ἀτίμαρχον ὠνόμα-
ζον· ἔδει γὰρ καὶ κείνῃ τι περὶ τὸ τώτερον 19) προσ-
εἶναι

quantum ad me, obscurum porro sit: in Palaes-
tina vero sepes, propter barbae spinas arbitror,
quae interea pungeret, tum enim adhuc eam
radebas: in Aegypto angina, quod manifestum
est; parum enim abfuisse aiunt, quin suffocareret,
cum in nautam quendam, de iis qui trium velo-
rum naues habent, incidisses, qui irruens ip-
sum tibi os obturauerit. Athenienses quidem,
viri optimi, nulla circuitione vsi, sed vnus te
litetae additione honorantes Atimarchum (*prin-
cipem infamiam*) appellabant: oportebat enim
illo etiam amplius quiddam tibi inesse. In Italia
autem

19. καὶ κείνῃ τι περὶ τὸ τώτερον] Ambigua ora-
tio, non satis clarum, quo referatur καὶ κείνῃ.
Nihil mihi videtur magis conuenire, quam
vt dicamus comparari hic inimicum Luciani
cum Timarcho illo, contra quem habita ex-
stat Aeschini oratio, qua eadem fere illi,
quae

εἶναι σοι. ἐν Ἰταλίᾳ δέ, βαβαί, ἡρωϊκὸν ἐκεί-
 νο ἐπεκλήθης, ὁ Κύκλωψ, ἐπειδὴ ποτε καὶ πρὸς
 ἀρχαίαν διασκευὴν παρ' αὐτὰ τὰ τῆ Ὀμήρου
 ξαψαδῆσαι, καὶ σὺ τὴν ἀσχεργίαν ἐπεθύμη-
 σας. καὶ αὐτὸς μὲν ἕκαστο μεθύων ἤδη, κισσύ-
 βιον ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βνηθιῶν Πολύφημος,
 νεανίας δὲ ὑπόμισθος, ὀρθὸν ἔχων τὸν μοχλόν,
 εὖ μάλα ἡκονημένον, ἐπὶ σὲ Ὀδυσσεύς τις ἐπῆει,
 ὥς τυχόντων τὸν ἐφθαλμόν·

Κάκει-

autem vah! Heroicum illud cognomen adeptus
 es, Cyclops, cum supra veterem illum appara-
 tum, ad Homericæ fabulæ imitationem peragere
 impuritatem velles. Atque ipse quidem iacebas
 ebrius iam, poculum illud manu tenens libidi-
 nans Polyphemus. Adolescens vero mercede
 conductus, rectum gestans vectem probe acutum,
 te velut Vlysses aliquis inuasit, vt exterebraturus
 oculum:

L 2

Hinc

quæ hic nostro obiiciuntur, summa prae-
 fertim peruerſæ libidinis impuritas. Dicit
 igitur, in mentem veniſſe Athenienſibus,
 cum ſpurciſſimum hunc mortalem viderent,
 fui Timarchi illius antiqui: ſed cum vellent
 indicare, hunc illo multum peſtilentio-
 rem, non Timarchum vocaſſe, ſed aucto nomine
 Atimarchum, vt ſimul πάντων τῶν ἀτίμων
 πρῶτον dicerent. Geſner.

Καίμεινε μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ'
ἔγχος.

Αἰχμή δ' ἐξελύθη παρὰ νεύατον ἀνδραῖονα.
καὶ γὰρ εἰδὲν ἄτοπον ὑπὲρ σὲ λέγοντα ψυχρο-
λογεῖν· σὺ δὲ ὁ Κύκλωψ, ἀναπετάσας τὸ σό-
μα, καὶ ὡς ἐνι πλατύτατον κεχηνηώς, ἠνείχου
τυφλάμενος ὑπ' αὐτῆ τὴν γνώθον. μᾶλλον δὲ,
ὥσπερ ἡ Χαρυβδὶς, αὐτοῖς ναύταις, καὶ πηδα-
λίοις, καὶ ἰσίοις, ὅλον ζητῶν καταπιεῖν τὸν Οὐ-
τιν. καὶ ταῦτα ἐώρων καὶ ἄλλοι παρόντες. εἴ-
τά σοι ἐς τὴν ὑπεραίαν μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέ-
θη, καὶ εἰς τὸν ἄκρατον ἐνέφευγες.

Τοιούτοις δὴ καὶ τοσούτοις ὀνόμασι πλατῶν,
αἰσχύνῃ τὴν ἀποφράδα; πρὸς θεῶν εἶπέ μοι τί
πάσχεις,

Hinc at aberravit: aliorum vertitur hasta,

Cuspisque ad menti extremas effunditur oras.

Nec enim absurdum est, de te qui dicat, frigi-
de dicere. Τῷ vero Cyclops, aperto ore et quam
poteras latissime hians, buccas tibi ab illo excoe-
cari patiebaris, vel potius ut Charybdis, ipsis
cum nautis et gubernaculis ac velis, totum gluti-
re Vtin cupiens. Atque haec alii quoque vide-
bant praesentes. Deinde postridie illius diei sola
tibi pro defensione ebrietas, confugiebasque ad
merum.

28. His ergo talibus ac tantis cum nominibus
abundes, *Apophraḗdis* te pudet? Per Deos dic mi-
hi,

πάσχεις, ἐπειδὴν καὶ κῆνα λέγουσιν οἱ πολλοὶ
 λασβιάζειν σε καὶ Φοινικίζειν; ἄρα καὶ ταῦτα
 ὥσπερ τὴν ἀποφράδα ἀγνοεῖς, καὶ αἰεὶ τάχα
 περ ἐπαμειβόμενος πρὸς αὐτῶν; ἢ ταῦτα μὲν διὰ
 τὸ σύντροφον εἶσθαι, τὴν ἀποφράδα δὲ ὡς
 ἀγνώστα μὲν ἀτιμάζεις, καὶ ἀποκλείεις τοῦ
 καταλόγου τῶν ὀνομάτων; τοιγαρὲν ἔμεμπτάς
 ἡμῖν τίνας τὰς δίκας, ἀλλὰ μέχρι καὶ τῆς γυναικω-
 νίτιδος περιβόητος εἶ. πρῶτον γὰρ ἐπέκηδη τινα γά-
 μον ἐν Κυζίκῳ μὲνᾶσθαι ἐτόλμησας, εὐμάλαι ἐκτε-
 πυσμένη πάντα ἢ βελτίστη ἐκείνη γυνή, οὐκ ἂν
 προσείμην, ἔφη, ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἄνδρὸς δεόμενον.

Εἶτα ἐν ταῖς τοῖς ὄντι σοι, ὀνομάτων μέλει,
 καὶ γελοῖς, καὶ τῶν ἄλλων καταπτύσεις, εἰκότως
 οὐ

hi, quid tibi est animi, cum etiam illa vulgus
 ait, Lesbio te et Phoenicio morbo laborare?
 Numquid ista quoque, ut *Apophrada* ignoras, et
 putas forte illis te laudari? An ista quidem, ut
 familiaria tibi, nosti, *Apophrada* autem solam ut
 ignotam respuis, et tuorum catalogo nominum
 excludis? Haec cum ita sint, non leues nobis
 poenas luis, sed ad Gynaeconitidem usque cele-
 braris. Nuper enim cum nuptias quasdam Cyzi-
 ci ambire auderes, bene edocta de omnibus opti-
 ma illa mulier, *Non admiserim*, inquit, *virum,*
qui virum ipse quaerat.

29. Deinde cum hic loci sint res tuae, nomi-
 na curas, et rides, et despicias alios? Merito sane.

οὐ γὰρ ἂν ἅπαντες ὅμοιά σοι λέγεσθαι δυνάμεθα
 πύθεν; τίς ἄτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος, ὡς
 ἐπὶ μὲν τοὺς τρεῖς μοιχὰς 20), ἀντὶ ξίφους,
 τρεῖς αἰτεῖν; τὸν δὲ Θεόπομπον ἐπὶ τῷ Τρι-
 καράνῳ κρίνοντα Φάναϊ, τριγλώχινι λόγῳ κα-
 ῖησέναι αὐτὸν τὰς πρὸ χασσας πόλεις; καὶ πάλιν,
 ἐκτρισανῶσαι αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἶναι
 Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις; πρῶτην γὰρ καὶ λύχνην
 ἄψως ἐζητεῖς ἀδελφεὸν τινα, σῆμαι, ἀπολωλό-
 τα· καὶ ἄλλα μυρία, ὧν εἰδὲ μνησθῆναι ἄξιον,
 ἢ μόνον ἐκεῖναι, ὅπερ οἱ ἀκαστάντες ἀπεμνημόνευον.
 πλὴ-

Nec enim, qualia tu, dicere omnes possumus.
 Unde? Quis ita audax in verbis, ut contra tres
 moebos pro gladio tridentem poscat? aut ut Theo-
 pompum de Tricarano iudicantem dicat, *tricus-*
pide oratione destituisse eminentes urbes: et rursus,
extridentasse illum (tridente illo expugnasse) Grae-
 ciam, et esse in dicendo Cerberum? Nuper quidem
 etiam accensa lucerna quacrebis fratrem quendam,
 puto, perditum: et sexcenta alia, quorum neque
 meminisse operae pretium est, praeterquam istius
 solius, quod auditores referebant. *Diues aliquis,*
 puto,

20. ἐπὶ — τρεῖς μοιχὰς] Nempe in declama-
 tione fixerat, a marito tres vxoris suae moe-
 chos deprehensos: maritum poscere non gla-
 dium, sed ita magnum tridentem, uti tres
 vno ictu posset confodere. *Gesner.*

πλεσίους τις, αἶμα, καὶ δύο πένητες ἦσαν ἐχ-
θροί. εἶτα μετὰ περὶ τῶν πλεσίων λέγων, Ἀ-
πέκτενε, ἔΦης, θάτερον τῶν πενήτων· γε-
λασάντων δὲ, ὡς τὸ εἰκός, τῶν παρόντων, ἐπ-
αινεσθέντος δὲ σὺ, καὶ ἀνατιθέμενος τὸ δια-
μαρτημένον, Οὐ μὲν γάρ, ἔΦης, ἀλλὰ ἄτερον αὐ-
τῶν ἀπέκτενε. εἶδ' τὰ ἀρχαῖα, τὰ τριῶν μη-
νοῖν, καὶ τὸ ἀνηνεμία, καὶ τὸ πέταμα, καὶ τὸ
ἐκχύνειν, καὶ ὅσα ἄλλα καλὰ τοῖς σοῖς λόγοις
ἐπαυθεῖ.

Ἄ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πενίας ἐλαυνόμενος ποιεῖς,
Ἀδράσεια Φίλη, ἐκ ἂν τινι ὀνειδίσαιμι. συγ-
γνώσῃ γάρ, εἴ τις λιμῷ πιεζόμενος, παρακατα-
θήκας

puto, et duo pauperes inimici erant. Deinde, cum
de diuite diceres, Interfecit, aiebas, θάτερον
pauperum (alterum, τὸν ἕτερον). Ridentibus au-
tem, vt facile est ad credendum, qui aderant,
emendaturus peccatum tuum, et repositurus in
quo peccatum erat, Non ita volebam, dicebas,
sed interfecit ἄτερον. Omitto antiqua illa τριῶν
μηνοῖν, (trium duorum mensium) et ἀνηνεμία (pro
νηνεμία tranquillitas a ventis) et illud πέταμα
(volo) et ἐκχύνειν, (effundere) et quae alia pulchra
tuis in orationibus efflorescunt.

30. Quae enim paupertate stimulante facis, il-
la ego, o faue Adrastea! nemini exprobrauerim.
Ignoscendum enim, si quis fame subactus depo-
situm

δύνας παρ' ἀνδρῶν παλῆτε λαβῶν, εἴτα ἐπὶ κρη-
 κησεν, ἢ μὴν μὴ παρελθὴ φένομαι· ἢ εἴ τις ἀνα-
 σχύντως αἰτέῃ, μᾶλλον δὲ προσαιτέῃ, καὶ λω-
 ποδυτέῃ, καὶ πεζικνεῖ. ἔ δὴ λέγω ταῦτα, Φθό-
 νας γάρ ἔδεις ἐξ' ὅπαντος ἀμύνασθαι τὴν ἀπε-
 ρίαν· ἐκείνο δὲ ἀκέτι Φορητὸν, πένητά σεόντα,
 εἰς μόνους τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχρῆν· τὰ ἐν πῆς
 ἀνασχυντίας περιγυγνόμενα. πλὴν εἴ γέ τι καὶ
 ἐπανέσαι μοι δώσεις πᾶν ἀσείτως ὑπὸ σὲ πε-
 πραγμένον, ὅποτε τῷ Τισίᾳ τὴν τέχνην 21) εἶ
 σθα,

litum a ciue acceptum, deinde periurio interpo-
 sito abneget; aut si quis impudenter roget, vel
 mendicet potius, et spoliēt alios vestibus, et te-
 phonium *humile* exerceat. Non dico sane talia.
 Nulla est inuidia paupertatem omni ope depelle-
 re. At illud iam ferri non potest, pauperem tē
 hominem in solas id genus libidines effundere
 impudentiae tuae lucra. Verum si quid etiā
 laudare mihi permittis, illud vrbane admodum a
 te factum est, cum Tisiae artem, nosti quomodo;
 bis

21. τῷ Τισίᾳ τὴν τέχνην] Meminerint, qui
 acumen Luciani volunt assequi, *primo* frau-
 dem commissam, circa Artem, h. e. librum
 de institutione Rhetorica Tisiae illius Siculi,
 qui discipulus fuit Coracis: *deinde* Coracem,
 νόρακα, esse *coruum* Graecis, furax animal;
 cum itaque δις νόρακα vocat Lucianus ini-
 micum suum, *bis* *furem* appellare: *tertio* lu-
 sum

εθα, ὡς τὸ διακόσμος ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, ἐξαρκάσας τῷ ἀνοήτῃ ἐκείνῳ πρεσβύτεν χρυσῶν τριάκοντα· ὁ δὲ διὰ τὸν Τισίαν, ἀντὶ τῷ βιβλίῳ, πεντήκοντα καὶ ἑπτακόσιας ἐξέτισε, καὶ τασσοφισθεῖς.

Παλλὰ ἐγὼ ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα ἐκὼν ἀφίημί σοι. ἐκείνο δὲ μόνον προσλέγω, πρᾶττε μὲν ταῦτα, ὅπως σοι Φίλον, καὶ μὴ παύσαιο τὰ τοιαῦτα ἐς ἑαυτὸν παροινῶν, ἐκείνο δὲ μηκέτι, ἀπαγε. ἔγχαρ' ὅσιον ἐπὶ σῇ αὐτῇ ἐσίαν τὰς ταῦτα διατιθέοντας καλεῖν, καὶ φιλοτησίας προπίνειν, καὶ ὅψων τῶν αὐτῶν ἀπτεσθαι. ἀλλὰ

bis Coracis (corai) opus ipse fecisti, triginta aureis illum imprudentem senem emungens: at ille propter Tisiam pro libro quinquaginta et septingentas drachmas astu circumuentus exsoluit.

31. Multa cum dicenda adhuc habeam, reliqua tibi remitto lubens. Illud vero solum adificio. Age istaec ut lubitum fuerit, ne desine ebrios in te ipsum furores exercere. At illud, quod dicere nolo, ne amplius. Apage. Neque enim fas est ad eandem mensam vocare, qui ita se instituunt, et amicitiae illis poculum propinare, et eisdem attingere cibos. Verum nec il-

L 5

lud

sum verborum esse in τισίας et ἐξέτισε. Gesner.

λα μηδὲ ἐκείνο ἔσω τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις, Φιλή-
 ματα· καὶ ταῦτα πρὸς τὰς ἑπὶ πολλὰ ἀπο-
 φράδα σοὶ ἐργασαμένους τὸ σῶμα· καὶ περὶ τῆς
 ἀπαξ Φιλικῆς παρανέσεως ἡρξάμεν, καὶ κῆναι,
 εἰ δοκεῖ, ἄφελαι, τὸ μύρω χρίεσθαι τὰς πο-
 χιάς, καὶ τὸ πιττάσθαι μόναι ἐκείνα. εἰ μὲν
 γὰρ νόσος τις ἐπέγχει, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπευ-
 τέον· εἰ δὲ μηδὲν νοσεῖς τοῖς τόν, τί σοὶ βέλτε-
 ραι καθαρὰ, καὶ λεῖα, καὶ ὀλισθηρὰ ἐργάζε-
 σθαι, ὃ μηδὲ ὀρεῖσθαι θάμεις; ἐκείνο σοὶ μόνον
 σοφόν, αἷ πελῖαι, καὶ τὸ μακρὲν μελαινέσθαι,
 οἷς προκαλύμμα εἶεν τῆς βδελυρίας. Φεῖδω δὲ
 αὐτῶν πρὸς Διὸς, καὶν τέτω, καὶ μάλιστα τῇ
 πώγωνος αὐτοῦ, μηδὲ μιάνης ἔτι, μηδὲ ὑβρί-
 σης.

lud fiat quod post sermones solet; oscula: eaque
 apud illos, qui paullo ante ipsum tibi os ut Apo-
 phtas (*obscenum; detestabile*) fieret, effecere. Et
 quando semel amice te cohortari coepi, etiam
 illa, si videtur, aufer; ut unguento ungas canos,
 ac vellas ista sola. Si quis enim morbus virget,
 totum corpus curandum est: fin tale nihil aegro-
 tas, quid sibi vult quod pura, et leuia, et lubri-
 ca facis, quae nec videri fas est? Illud solum in-
 te sapiens, cani, et quod non amplius niger es.
 Itaque velum sit parere tuae impuritatis. Parce
 sane illis, per Iouem, vel haecenas, et in primis
 barbae ipsi, nec amplius illam pollue, vel con-
 tume.

σης· εἴ δὲ μή, ἐν νυκτί γε, καὶ σὺν σκοτίᾳ τὸ
δὲ μετ' ἡμέραν, ἄπαγε, καμὶδῇ ἄγριον καὶ θη-
ριώδες.

Θραῖς, ὡς ἄμενον ἦν σοι ἀκίνητον τὴν Καμα-
ρίναν εἶν, μηδὲ καταγαλᾶν τῆς ἀποφράδος, ἥ
σοι ἀποφράδα τὸν βίον ὅλον ἐργάσεται; ἢ ἔτι
προσδεῖ τινος, ὡς τὴν γε ἐμὸν ἔποτ' εἰλαίψει;
ἀδέπω γὰρ εἶσθαι, ὡς ὅλην τὴν ἁμαξάν ἐπεσπά-
σω, δέον, ὦ παιπάλημα, καὶ κίναδος 22),

tumeliose tracta. Si vero minus hoc potes, certe
noctu et in tenebris fac quae facis; interdum enim,
apage, nimis ferum et belluinum est.

22. Vides, quanto melius tibi fuisset non mo-
visse Camarinam, nec derisisse Apophrada, quae
tibi, apophrada, detestabilemque totam vitam red-
det? Aut deest forte adhuc ad eam rem aliquid?
Quantum in me est, nunquam deficiet. Non-
dum enim scis, quam totum in te plaustrum at-
traxeris, qui deberes, o pollens, o vulpes, metu
trepid-

22. ὦ παιπάλ. καὶ κίναδος] Irridet stultitiam
hominis, qui astutus sibi videretur, nomini-
bus Atticis ab Aristoph. repetitis, qui 'Ory.
429. sq. haec ita iungit, πυκνότατον κίνα-
δος, σόφισμα, κύημα, τρίμμα, παιπά-
λημι ὅλον. Nempe παιπάλημα pollens est:
eo nomine subtilitatem quandam a tritura
fori et usu rerum ὀρτάν indicant: qua re et-
iam nomen Latinum servaui. Κίναδος vul-
pes

ἀποπτήσουσιν εἴ τις ἀνὴρ δαΐς, καὶ τὰτο δὴ τὸ
 ἀρχαῖον, μελᾶμπυγος, δερμὶ μένον εἰς σὲ ἀπο-
 βλέψειεν. ἴσως ἤδη καὶ ταῦτα γελάσῃ, τὸ
 παιπαλῆμα, καὶ τὸ κίναδος, ὥσπερ τινὰ ἀνί-
 γματα, καὶ γρίφας ἀκέραια. ἄγνωστα γὰρ σοι
 πάντων ἔργων τὰ ὀνόματα. ὥς ὥρα ἤδη καὶ
 πάντων συκοφαντῆιν, εἰ μὴ τριπλῇ καὶ τετρα-
 πλῇ σοι ἢ ἀποφραὶς ἐκπέμπειν. αἰτιῶ δ' οὖν
 ἐκαστὸν ἐκτεπᾶσιν. ὥς γὰρ ὁ καλὸς Εὐριπίδης
 λέγειν εἶωθεν, Ἀχαλίνων σομάτων, καὶ ἀφρο-
 σύνης, καὶ ἀνυμίας τὸ τέλος δυστυχία γίνεται.

trepidare, si quis vir hirsutus, et, vt veteres di-
 cebant, nigro podice, vel torum te intueretur?
 Forte iam haec etiam ridebis, cum illud *pollen*
 et illud *vulpes* tanquam aenigmata quaedam et
 griphos audieris. Incognita enim tibi sunt ope-
 rum tuorum nomina. Itaque haec etiam licet
 calumpnieris, nisi iam tripli aut quadrupli poenas
 tibi dedit Apophras. Tibi nimirum imputabis
 omnia. Vt enim praeclarus Euripides docere
 solet, *Effrenis eris, et stuporis impii solet esse finis*
infortunium.

pes est. Nempe κίναδος legendum, non
 κίναδος, ex ipso vocum Atticarum connu-
 bio iam suspicaretur aliquis, *Vulpem* reti-
 nui. *Gosner.*

Περὶ τοῦ οἴκου ι).

Εἴτα Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῷ Κύδ-
νω λούσασθαι, καλὸν τε καὶ διαυγῇ τὸν
ποταμὸν ἰδὼν, καὶ ἀσφαλῶς βαθύν, καὶ προσ-
ηνῶς ὀξύν, καὶ νήξασθαι ἡδύν, καὶ θέραις ὥρα
ψυχρόν, ὥς τε καὶ ἐπὶ προδήλῳ τῇ νόσῳ, ἣν
ἐνόσησεν ἀπ' αὐτῆς, δοκεῖ μοι ἐκ αὐτῆς λατρεῖ
ἀποσχέσθαι· οἶκον δὲ τις ἰδὼν μεγέθει μέγι-
στον, καὶ κάλλει κάλλιστον, καὶ Φωτὶ Φαιδρότα-
τον, καὶ χρυσῷ σιλπνέτατον, καὶ γραφαῖς ἀν-
θηρό-

De Oeco.

Ergo Alexander lauare in Cydno cupiit, cum
pulchrum videret et pellucidam amnem, et
sine periculo profundum, et blande celerem, et
ad natandum iucundam, et frigidum aestate;
adeo ut videatur mihi ne praesenti quidem mor-
bi, quem inde nactus est, periculo a lauandi vo-
luptate reuocari potuisse: Oecum autem aliquis
conspicatus magnitudine ingentem, et specie pul-
cherrimum, et luce multa hilarem, et fulgentem
ab

- Ι. περὶ τῆς οἴκου] Non totam domum esse; quae
hic laudatur, i. e. aedes plurium conelauium;
sed eam, quae proprie οἶκος vocatur, nomi-
ne etiam Latinis retento, oecus; tota descri-
ptio loquitur. *Gesner.*

θηρῶτατον, ἐν ἂν ἐπιθυμήσεις λόγους ἐν αὐτῷ διαθέσθαι, εἰ τύχοι περὶ τέχας διατρέβων, καὶ ἐνευδοκιμῆσαι, καὶ ἐλλαμπρύνασθαι, καὶ βοῆς ἐμπλῆσαι, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα καὶ αὐτός μερος τῆ κάλλους αὐτῆ γενέσθαι, ἀλλὰ περισκοπήσας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἄπεισι, κωφὸν αὐτὸν καὶ ἄλογον καταλιπὼν, μήτε προσηπὼν, μήτε προσομιλήσας, ὥσπερ τις ἀναιδὴς, ἢ φθάνω σιωπᾶν ἐγνωκώς;

Ἡράκλεις, ἔ Φιλοκάλε τινός, ἐδὲ περὶ τὰ εὐμορφότατα ἐρωτικῆ τὸ ἔργον, ἀγροικία δὲ πολλή, καὶ ἀπειροκαλία, καὶ προσέτι γε ἀμυσία, τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξίσαν, καὶ τῶν καλίστων

ab auro, et picturis floridum; non concupiscat orationem (si haec forte illius sit professio) in eo habere, et in illo probari, et claritatem sibi in eo parare, et clamoribus eum implere, et quantum licet, et ipse pars illius pulchritudinis fieri? sed perspectis cum cura omnibus, et admiratus solum, abeat, surdum relinquens et orationis suae expertem, nec allocutus eum, neque sermone cum illo habito, ut mutus aliquis, aut qui invidia tacere decreuerit?

2. Non elegantis istuc, Hercules, neque amore pulcherrimorum capti fuerit, sed rusticitas multa, et stupor quidam circa pulchra, ipsasque insuper musas, rebus facundissimis se indignum iudicare, et alienum ostendere a rebus pulcherrimis,

λίσων ἀποξενῶν, καὶ μὴ συνιέναι ὡς ἔχ' ὁ αὐ-
 πὸς περὶ τὰ θεάματα νόμος ἰδιώταις τε καὶ πε-
 παιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἀπόχρη
 τὸ καὶνὸν τῷτο ἰδεῖν μόνον, καὶ περιβλέψαι, καὶ
 τῷ ὀφθαλμῷ περιενεγκεῖν, καὶ πρὸς τὴν ὀρο-
 φὴν ἀνακύψαι, καὶ τὴν χεῖρα ἐπισείσαι, καὶ
 καθ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι, δεῖ τε μὴ ἂν δυνηθῆναι
 ἄξιόν τι τῶν βλεπομένων εἰπεῖν· ὅσις δὲ μετὰ
 παιδείας ὄρῃ τὰ καλὰ, ἔκ' ἂν, οἶμαι, ἀγαπή-
 σαιεν, ὅφει μόνῃ καρπωσάμενος τὸ τερπνόν, εἰδ'
 ἀνυπομῆναι ἄφωνος θεατῆς τῷ καλῷ γενέσθαι.
 πειράσεται δὲ, ὡς οἶόν τε, καὶ ἐνδιατρίψαι. 2),
 καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὴν θεάν.

Η

mis, nec intelligere, non eandem circa specta-
 cula legem esse imperitis literarum; atque erudi-
 tis hominibus: cum illis sufficiat commune illud,
 videre solum, et circumspicere, et circumferre
 oculos, et ad lacunar suspicere, et mouere *ab ad-*
miratione manum, et tacite oblectari prae metu,
 ut quidquam dignum iis quae spectantur proferre
 possint. Qui vero eruditus pulchrarum rerum
 spectator est, non, puto, satis habeat oculis tan-
 tum fructum illius iucunditatis percipere, neque
 sustineat mutus pulchri spectator esse: sed tentabit,
 quantum potest, immorari spectaculo, et oratione
 illud *quasi* pensare.

3. Pre-

2. ἐνδιατρίψαι] Plus est, .quam solo visu im-
 mora-

Ἡ δὲ ἀμοιβή, ἣν ἑπαινοῦς τῷ οἴκῳ μόνον (τῷ
 τοῦ μὲν γὰρ ἴσως ἐκείνῳ τῷ θησιώτῃ μεϊρακίῳ
 ἔπρεπε, τὴν Μενέλεω οἰκίαν ὑπερέκπεπληχθῆαι
 καὶ πρὸς τὰ ἐν ἄρῳ καλὰ, τὸν ἐλέφαντα καὶ
 τὸν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάσειν, ἅτε μηδὲν ἐν γῇ
 καλὸν τι ἄλλο εἰρακότι) ἀλλὰ καὶ τὸ εἶπέν ἐν
 αὐτῷ, καὶ τὰς βελτίστες συγκαλῶντα λόγων
 ἐπίδειξιν ποιήσασθαι, μέρος τῆς ἑπαινεῖς καὶ τῆς
 τοῦ γένειοι ἂν. καὶ τὸ πρῶγμα ὑπερήδισον, οἴ-
 μα, οἴκων ὃ καλλις ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀνα-
 πεπταμένος, καὶ ἑπαινεῖς καὶ εὐφημίας μεσὸς
 ὢν, ἡρέμα καὶ αὐτὸς ὥσπερ τὰ ἄντρα συνεπη-
 χῶν,

3. Pretium vero illud non laus modo concla-
 vis. Hoc forte insularum illum adolescentulum
 decuerit, ut admiratione domus Menelai percella-
 tur, et cum caelestium rerum pulchritudine ebur
 atque aurum illius compareret, ut qui nihil in terra
 pulchrum aliud viderit. Sed ipsum illud dicere
 in eo, et conuocatis praestantissimis hominibus,
 orationis facultatem ostendere, id ipsum, in-
 quam, pars forte laudis fuerit. Ac res meo iu-
 dicio iucundissima, pulcherrimus oecus ad acci-
 piendam orationem apertus, laude et fauentium
 vocibus plenus, placide et ipse antrorum instar
 reso.

morari; sed quasi non posse satiari admiran-
 do atque laudando. cf. *Aduers. Indoct.* 26. et
Alex. 33. *Reitz.*

χῶν, καὶ τοῖς λεγομένοις παραβολαῶν, καὶ παρατείνων τὰ τελευταῖα τῆς Φωνῆς, καὶ τοῖς ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβραδύνων, μᾶλλον δὲ ὡς ἂν τις εὐμαθὴς ἀκροατὴς διαμνημονεύων τὰ εἰρημένα, καὶ τὸν λέγοντα ἐπαινῶν, καὶ ἀντίδοσιν ἂν ἄμεινον ποιῶμενος πρὸς αὐτὰ· οἷόν τι πάσχεισι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπτιᾷ ἐπαυλῆσαι, τῆς Φωνῆς ἐπανίστης κατὰ τὸ ἀντίτυπον, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀναστρέφειν· οἱ δὲ ἰδιῶται νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι τὴν ἀμειβομένην τὰς ἀδοντας, ἢ βοῶντας, ἐν μέσοις περ τοῖς κρημνοῖς κατοικῆσαν, καὶ λαλῶσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἔνδοθεν.

"Εμοὶ γὰρ δοκεῖ καὶ συνεξάρεσθαι οἷα πολυτελείᾳ ἢ τῷ λέγοντος γνώμῃ, καὶ πρὸς τὰς λόγους

resonans, et subsequens quae dicuntur, et ultima vocis protendens, extremisque orationis immorans, vel potius ut docilis auditer memorans quae dicta sunt, laudansque dicentem, et aliquid non alienum a Musis reddens. Quale quiddam excelsis rupibus accidit, quae tibiatarum pastoriciarum cantum resonant, redeunte per percussione vocis, et in se ipsam reuertente. Imperiti autem putant, virginem quandam esse, quae canentibus respondeat clamantibusue, in mediis alicubi prae-ruptis habitantem, et intus loquentem e rupibus.

4. Videtur enim mihi, cum pretioso conclavi efferri etiam animus dicentis et ad orandum exci-

γας ἐπεγείρεσθαι, καθάπερ τι καὶ ὑποβαλλέ-
σης τῆς θεάς· σχεδὸν γὰρ εἰσρεῖ τι διὰ τῶν
ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν. εἴτα πρὸς
αὐτὸ κοσμήσαν ἐκπέμπει τὰς λόγους. ἢ τῶ μὲν
Ἀχιλλεῖ πισύουмен, τὴν ὄψιν τῶν ὀπλων ἐπι-
τεῖναι κατὰ τῶν Φρυγῶν τὴν ὁρμὴν, καὶ ἐπειδὴ
ἐνέδου αὐτὰ πειρώμενος, ἐπαρθῆναι καὶ πτερω-
θῆναι πρὸς τὴν τῷ πολέμῳ ἐπιθυμίαν· λόγῳ δὲ
σπαρδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς ἀλλήν χωρίων;
καί τοι Σωκράτει μὲν ἀπέχρησε πλάτανος 3)
εὐφυῆς, καὶ πόα εὐθαλής, καὶ πηγὴ διαυγής, μι-
κροῦ

tari, quasi subiiciente aliquid spectaculo. Fere enim per oculos pulchrum quiddam in ipsum etiam animum influit, quod exornatam ad illud *exemplum* orationem deinde emittit. Nisi credimus, Achilli ab ipso conspectu armorum auctum esse impetum contra Phryges, et cum tentandi causa illa induisset, elatum esse et quasi alatum ad belli cupiditatem; dicendi autem studium non intendi ad pulchritudines locorum? Verum Socrati satis ad hoc erat platanus bene nata, et herba florida, et fons pellucidus parum *distans* ab Ilisso:

3. πλάτανος] Haec de platano, de Ilisso, de musis etc. omnia pertinent ad Platonis Phaedrum, in principio cum totius dialogi, tum ipsius disputationis Socraticae, quae Lyssae opposita est. *Gesner.*

πρὸν ἀπὸ τῆς Ἰλισσοῦ· καὶ ταῦτα καθεζόμενος,
Φαίδρε τε τῆς Μυρρινουσίας κατειρωνεύετο, καὶ
τὸν Λυσίαν τῆς Κεφαλῆς λέγειν διηλεγχε, καὶ τὰς
Μέσας ἐκάλει, καὶ ἐπίστευεν ἥξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν
ἐρημίαν, συμπεριληφόμενας τῶν περὶ τῆς ἔρω-
τος λόγων. καὶ ἐκ ἡσυχύετο ἡρώων ἄνθρωπος,
παρακαλῶν παρθένους, συνεσσυμένας τὰ παιδο-
ρασιακά. ὅς δὲ ἔτω καλὸν χωρίον, ἐκ ἧς οἰσθ-
μεθα καὶ ἀκλήτεις αὐτὰς ἐλθεῖν;

Καὶ μὲν ἐκαστὰ γε σκιὰν μόνην, ἐδὲ κατὰ
πλατάναν κάλλος, ἢ ὑπόδοχήν, ἐδ' αὖ τὴν ἐπὶ
τῷ Ἰλισσῷ καταλιπὼν, τὴν βασιλέως λέγης
τὴν χρυσῆν 4). ἐκείνης μὲν γὰρ ἐν τῇ πολυτε-
λείᾳ

Ilisso: atque ibi assidens Phaedrum Myrrhinusium
dissimulatae sermonibus sapientiae lusit, et Ly-
siae Cephalii F. orationem redarguit, et Musas
vocauit, ratus, in illud desertum venturas, ad-
iuturasque illam de amore disputationem. Nec
puduit hominem senem vocare virgines, auditu-
ras de puerorum amore sermones: in locum au-
tem adeo pulchrum non putemus etiam non vo-
catas illas venire?

5. Atqui non umbram modo habet, aut pla-
tani pulchritudinem, hoc diuersorium, etiam si
relicta ista ad Ilissum, illam Regis auream dicas.

M 2

Istius

4. τὴν βασιλέως — τὴν χρυσῆν] Haec est
illa aurea platanus, quam cum vite eius ge-
neris

λεία μόνῃ τὸ θῆμα· τέχνη δὲ, ἢ καλὸς, ἢ
 τέψις, ἢ τὸ συμμετρον, ἢ τὸ εὐρυθμον, οὐ
 συνείργασο, ἀδὲ κατεμέμεκτο τῷ χρυσῷ, ἀλλ'
 ἦν βαρβαρικὸν τὸ θέαμα, πλῆτος μόνον, καὶ
 φθόνος τῶν ἰδόντων, καὶ εὐδαιμονισμὸς τῶν
 ἐχόντων. ἔπανος δὲ ἄδαμ᾽ προσῆν· ἀδὲ γὰρ
 ἔμελε τοῖς Ἀρσamideis τῶν καλῶν, ἀδὲ πρὸς τὸ
 τετραγὸν ἐποιῶντο τὰς ἐπιδείξεις, ἀδὲ ἐφρέν-
 τιζον, εἰ ἔπανέσσονται οἱ θεαταί, ἀλλ' ὅπως ἐκ-
 πλαγήσονται. ἃ φιλόκαλοι γὰρ, ἀλλὰ φιλό-
 πλαστοί εἰσιν οἱ βάρβαροι.

Τὰ τε

Istius enim in solo pretio inerat miraculum: ars
 vero, aut pulchritudo, aut delectatio, aut com-
 mensurata proportio, non vna elaborata aut per-
 mixta auro erat.* sed barbaricum spectaculum,
 diuitiae solum, quibus inuiderent spectantes,
 beati possidentes iudicarentur. Laus autem inerat
 nusquam. Neque enim pulchra curabant Arsa-
 cidae, neque ad delectationem hominum visui
 exponere sua solebant, neque curabant, lauda-
 turine essent spectatores; sed id solum, vt per-
 cellerentur. Neque enim elegantiarum, sed
 diuitiarum studiosi sunt barbari.

6. Hu-

neris Dario, Xerxis patri, donarat Pythius
 Lydus Herod. 7, 27. Gesner.

Τέτα δὲ τῆ οἴκῃ τὸ κάλλος, ἡ κατὰ βαρβα-
ρικὰς τινας ὀφθαλμὰς, ἔδὲ κατὰ Περσικὴν αὐ-
λαζονίαν, ἢ βασιλικὴν μεγαλαυχίαν, ἔδὲ πένη-
τος μόνον, ἀλλὰ εὐφυῆς θαυτῇ δεδωμένον, καὶ
ὅτω μὴ ἐν εἴ-ᾧψει ἢ κρίσει, ἀλλὰ τις καὶ λογισ-
μοῦ ἐπαυλασθεὶ τοῖς λεγομένοις. τὸ γὰρ τῆς
τῆ ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλισον ἐποβλέπειν (κάλ-
λισον δὲ αὐτῆς καὶ ποθεινότατον ἢ ἀρχὴ) καὶ
τὸν ἥλιον ἐπεκνήψαντα εὐφυῆς ὑπαδέχασθαι, καὶ
τῇ φωτὶ ἐμπέπλασθαι ἐς μέρος, ἀναπαύτα-
μένων τῶν θυρῶν, καὶ ὁ καὶ τῇ ἱερᾷ βλέπον-
τα ἐποίεν οἱ παλαιοί, καὶ τὸ πᾶ μῆκος πρὸς
τὸ πλάτος, καὶ ἀμφεῖν πρὸς τὸ ὕψος εὐρυθυρόν
καὶ τῶν φωταγωγῶν τὸ εὐερέρον, καὶ πρὸς
ὥραν

6. Huius autem pulchritudo oeci non ad bar-
baricos oculos *exacta est*, neque ad Persicam su-
perbiam, aut iactationem regiam, neque paupe-
rem solum sed ingeniosum spectatorem postulat,
cui non in solis oculis sit iudicium, sed ratioci-
natio etiam dicta consequatur. Quod enim pul-
cherrimam diei partem spectat (est autem pulcher-
rima, et amabilissima pars principium) et tollen-
tem statim caput solem excipit; quod valuis aper-
tis luce ad saturitatem repletur; quo positu templa
faciebant antiqui: quod longitudo latitudini et
vtriusque altitudo decora proportionem respondet:
quod fenestrae sunt liberae, et ad unamquamque

ἄρα, εὐκρίνη εὐσοχον, πῶς ἔχῃ ἡδέα ταῦτα πάν-
τα, καὶ ἐπαίικον ἄξιον;

Ἐπὶ δὲ θαυμάσιον ἂν τις καὶ τῆς ὀρθότης ἐν
τῷ εὐκρίνῳ τὸ κατ'ἐρίττον, καὶ τῷ εὐκόσμῳ
τὸ ἀνεπίληπτον, καὶ τὸ τῷ χρυσῷ ἐς τὸ εὐπρε-
πὲς σύμμετρον, ἀλλὰ μὴ περὶ τὰς χρείας ἐπί-
φθορον, ἀλλ' ἐπόσον ἂν καὶ γυναικὶ σιῶφρονι καὶ
καλῇ ἀρεσῇ ἐπισημώτερον ἐργάσασθαι τὸ κάλ-
λος, ἢ περὶ τῇ δακτύλῳ λεπτὰς τις ὄρμος, ἢ περὶ
τῷ δακτύλῳ σφενδάκι εὐφορος, ἢ ἐν τοῖν ὠτεινῇ
ἐκλόβια, ἢ πόρπη τις, ἢ ταινία τὸ ἀφαιοντῆς
κόμης συνδέσσει, τοσούτον τῇ εὐκρίνῃ προσι-
θεῖσα, ὅσον τῇ ἐσθῇτι ἡ πορφύρα· αἱ δὲ γὰρ
ἐταῖροι; καὶ μάλιστα αἱ ἀμορφώτεραι αὐτῶν,
καὶ

partem anni recte dispositae: quæ non iucunda
haec omnia et digna laudibus?

7. Insuper admiretur aliquis, quod in formoso
lacunari nihil superfluum, in ornato nihil quod
reprehendi possit; illa auri decora et commensu-
rata distinctio, nihil habens in usu inuidiosum;
sed quantum etiam in muliere pudica et pulchra
ad formam insigniorem reddendam sufficiat, aut
tenue circa collum monile, aut in digito anulus
habilis, aut inaures in auribus, aut fibula quae-
dam, aut cohibens comam fluctuantem taenia,
quæ tantum addat formæ, quantum vesti pur-
pura. At meretrices, præsertim si qua est defor-
mior,

καὶ τὴν εὐδαίτητά ἔλαυν πορφυρεῶν, καὶ τὴν δειρὴν
 χρυσοῦν πεποιήνται, τῷ πολυτελεῖ θηρώμεναι
 τὸ ἐπαγλαῖον, καὶ τὸ ἐνδόν τῷ καλῷ, προσθέ-
 σαι τῷ ἔξωθεν περπνῶ παραμυθέμεναι. ἡγῶν-
 ται γάρ καὶ τὴν ὠλεσίνην αὐτῶν σιλπνοτέραν φαί-
 νουσι, συναπολαμβάνουσιν τῷ χρυσῷ, καὶ τῷ
 ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγραφον, λήσαν ὑπὸ χρυσῷ
 σπανδάλῳ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἐρασμιώτερον
 ἐκνήσεσθαι, τῷ φασκτοτάτῳ συνορώμενον. ἀλλ'
 εὐρίκῃ μὲν ἔτως, ἡ δὲ γε σώφρων γυνὴ χρυσῷ
 μὲν τὰ ἀρκούντα, καὶ μόνον τὰ ἀναγκαῖα προσ-
 χρεῖται, τὸ δ' αὐτῆς κάλλος, ἐκ αὐτῶν αἰσχύνοι-
 το, οἶμαι, καὶ γυνῶν δεικνύουσα.

Καὶ

miior; et vestem totam purpuream; et collum sibi
 faciunt aureum, ipso pretio venantes illecebras,
 et quod pulchritudini deest, extra apponendis,
 quae aliquam suauitatem habent, solantes. Pu-
 tant enim, et brachium sibi candidius visum iri,
 aurum si vna refulgeat; et pes quod minus cir-
 cumscripte formosus est, illud occultatum iri sub
 auro sandalio; ipsam faciem visum iri amabilio-
 rem, si vna cum eo, quod splendidissimum est,
 adspiciatur. Atque istae quidem hoc modo. Ve-
 rum modesta mulier auro, quantum satis est, et
 ad necessaria tantum vitur: suam vero pulchritu-
 dinem neque nudam ostendere: erubescat.

Καὶ τοίνυν ἡ τῷδε τῷ οἴκῳ ὄρασις, μᾶλλον δὲ κεφαλὴ, εὐπρόσωπος μὲν καὶ κατ' ἐαυτὴν, τῷ χρυσῷ δὲ ἐς τασῆτον κεκόσμηται, ἐς ὅσον καὶ ἄρανος ἐν νυκτί ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκ διασημασίας περιλαμπόμενος, καὶ ἐκ διαλείμματος ἀνδρῶν τῷ πυρί. εἰ δὲ γὰρ πῦρ ἦν τὸ πᾶν, ἐκαλὸς αὐτῇ ἀλλὰ φοβερός ἡμῖν ἔδοξεν, ἴδοι δ' αὖ τις ἐδ' αἶργον ἐνταῦθα τὸν χρυσόν, εὐδὲ μόνον τῷ πέρποντος εἶναι τῷ λοιπῷ κόσμῳ συνεσπαρμένῃ, ἀλλὰ καὶ αὐγὴν τινα ἡδεῖαν ἀπολαμβάνει, καὶ τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχρῶννυσι τῷ ἐρυθήματι. ἐπὶ τῷ γὰρ τὸ Φῶς προσπεσὼν ἐφαίψηται, καὶ ἀναμειχθῇ τῷ χρυσῷ, καίναν τι ἀπεστέπτει, καὶ διπλασίαν τῷ ἐρυθήματος ἐκφαίνεσι τὴν αἰθρίαν.

Τὰ

8. Igitur lacunar oeci huius, vel caput potius, formosum quidem per se quoque, auro catehus ornatum est, quatenus etiam caelum noctu a stellis per intervalla collustratum, et ignibus per interstitia quaedam a se remotis floret. Si vero totum esset ignis, non pulchrum nobis, sed terribile videatur. Videat autem hic aliquis neque otiosum aurum, neque solius delectationis causa reliquo ornatui adpersum; verum splendore etiam quodam iucundo relucet, totique domui rutilum quendam colorem adiecit. Cum enim incidens lumen attingit aurum, permistumque illi est, commune quiddam resurgit, ac duplicem ruboris serenitatem reddunt.

9. Ex-

Τὰ μὲν δὲ ὑψηλὰ καὶ κορυφαῖα τὰ οἴκα τοῖα-
 δα, Ὅμηρος τὰς δέοντα ἐπαινέει, ἵνα αὐτὸν
 ὡς ὑψόροφον, ὡς τὸν Ἑλένης θαλάμην, ἢ αὖ-
 τήν τε, ὡς τὸν Ὀλυμπόν, εἶποι. τὸν δὲ αὖ-
 τοι κόσμον, καὶ τὰ τῶν τοίχων γέμματα, καὶ
 πῶν χρωμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὸ ἐνέργει ἐκείναι,
 καὶ τὰ ἀνδρείας, καὶ τὸ ἀληθές, ἕκτος οἶσι καὶ
 λοιμῶν δὲ εὐανδρὶ καλῶς ἀν' ἔχοι παραβαλεῖν.
 πλὴν παρ' ὅταν εὐεῖα μὲν ἀπαιδεῖ, καὶ μαρτυ-
 ρῇ, καὶ αἰσθητικῇ, καὶ ἀποβαλεῖ τὰ κάλ-
 λος, τοῦτε δὲ τὰ εἶδη αἰδίου, καὶ ὁ λοιμὸς αὐ-
 ραντος, καὶ τὸ ἀνδρὸς ἀθάνατον, ἅτε μόνος τῆς
 εὐεῖας ἐφαπτομένης, καὶ δρεπομένης τὰ ἡδύ-
 στων δρεπομένων.

Τὰ

9. *Excelsa ergo oeci et fastigio proxima talia
 sunt, Homero quodam laudatore indigentia, qui
 illam aut alte fastigiatam, ut Helenae thalamum,
 aut splendidam, ut Olympum, forte dicturus
 esset. Ornatum vero reliquam, et picturas parietum,
 et colorum pulchritudinem, et euidentiā
 vniuscuiusque, adurationemque, et veritatem,
 ad spectui veris, et prato florido comparare rectum
 fuerit: nisi quod ista deflorent, marcescuntque,
 et mutantur, ac pulchritudinem amittunt; hoc
 vero perpetuum ver, et nunquam marcescens
 pratum, et flos aeternus, quem solus attingat
 visus, et spectanti illam suauitatem demetat.*

M 5

10. Haec

Τὰ δὲ τούτῳ καὶ τοιαῦτα, τίς ἐκ ἀνθρώπων
βλέπων, ἢ τίς οἱ ἂν προθυρωθεῖ καὶ παρὰ
τὴν δύναμιν ἐν αὐτοῖς λέγειν, εἰδώς αἰσχισον ὅς
ἀπολειφθῆναι τῶν δρωμένων; ἐπικυρότατος
γάρ τι ἢ ὄψις τῶν καλῶν, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων
μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππος ἡδιστὸν αἶψα, δράκοντες
κατὰ πρηνῆς πέδις, καὶ μαλακῆς, προσηνῶς δε-
χομένῃ τὴν βάσιν, καὶ ἡρέμα ὑπεκοντοῖς τῶν
ποδῶν, καὶ μὴ ἀντικυπνόντες τῇ ἰσχυρίᾳ. ἔπειτα
γὰρ τότε χρήται τῷ δρόμῳ, καὶ ὅλον ἐπιδόντες
ἑαυτὸν τῷ τάχει, ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς τὰ πε-
δίς τὸ μάχος.

Οὗ δὲ παύεις, ἢ πρὸς ἀρχομένους, πρὸς λαμψύνας
τινα ἐλθὼν, ὅποτε καὶ τὰ ἀνθρώπων πρόεισιν, οὗ
ποδοί-

10. Haec igitur tanta ac talia quis non cum vo-
luptate videat? aut quis non cupiat, etiam prae-
ter vires, inter haec verba facere? qui sciat tur-
pissimum esse non paria facere his quae videmus.
Est enim res illecebrarum plena pulchrarum re-
rum adspectus, non in hominibus modo, sed e-
quus etiam lubentius, puto, decurrat per pro-
prium campum ac mollem, placide accipientem
gressus, et molliter pedi cedentem, nec repellens
tem ungulas. Omnibus enim tum utitur viribus
ad currendum, totumque se celestati impendit,
eaeque cum campi pulchritudine certat.

11. Ac paulo sub veris initiis in campum ven-
niens, cum flores etiam prodeunt non desiderabi-
lio-

ποθεινότερα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἂν εἴποι τις
 ἀνδρεότερα, καὶ τὰς βαφὰς καθαρώτερα, τό-
 τε καὶ ἔτος ἐκπετάσας τὰ πτερὰ, καὶ ἀναδεί-
 ξας τῷ ἡλίῳ, καὶ τὴν ἑρὰν ἐπαφρας, καὶ πάντα
 θέν αὐτῷ περισήσας, ἐπιδείκνυται τὰ ἀνθη τὰ
 αὐτῆ, καὶ τὸ εἶος τῶν πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν
 προκαλῶντος τῆ λειμῶνος ἐς τὴν ἀμύδα. ἐπι-
 σρέφει γὰρ ἑαυτὸν, καὶ περιάγει, καὶ ἐκπομ-
 πεῦει τῷ κάλλει. ὅτε δὲ καὶ θαυμασιώτερος
 φαίνεται πρὸς τὴν αὐγὴν, ἀλλαττομένῳ καὶ τῷ
 τῶν χρωμάτων, καὶ μεταβαλλόντων ἡρέμα, καὶ
 πρὸς ἕτερον εὐμορφίας εἶδος τρεπομένων. πάν-
 σχει δὲ αὐτὸ μάλας ἐπὶ τῶν κύκλων, ἐς ἐπ'
 ἄκροις ἔχει τοῖς πτεροῖς, ἰριδὸς τινος ἑκασθεν
 περι-

billiores tantum, verum etiam, vt dicat aliquis,
 floridiores, coloribusque purioribus; ipse quoque
 pennis ac soli ostensis, elata cauda, et in or-
 bem circa se erecta, suos itidem flores exponit,
 suarumque ver pennarum, prato velut ad oerta-
 men ipsum prouocante. Conuertit se itaque et
 circumagitur, et pulchritudinis suae quandam ve-
 lut pompam agit: vbi sane admirabilior etiam vi-
 detur, mutantibus subinde ad lucem coloribus,
 et sensum in alios transeuntibus, atque in aliam
 se pulchritudinis speciem vertentibus. Maxime
 hoc illi accidit in illis orbibus, quos in extremis
 habet pennis, quorum vnumquemque velut iris
 quae-

παραθέσης· ὁ γὰρ τέως χαλκὸς ἦν, καὶ τὸ ἐγ-
κλίναντος ὀλίγον, χρυσὸς ὤφθη, καὶ τὸ ὑπὸ
τῷ ἡλίῳ κινουμένης, εἰδικασθεῖν, χλοαυγὴς ἐστὶν
ἔτιω μετακινουμένη πρὸς τὸ Φῶς ἢ πτέρωσις.

Ὅτι μὲν γὰρ ἡ θαλάττα ἰκανὴ προσκαλέσα-
σθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐκινεπάσασθαι ἐν γαλή-
νῃ Φανθεῖα, ἴσε, καὶ μὴ εἶπω· ὥσε, εἰ καὶ
παντὰ πρὸς τὴν ἡπειρώτην καὶ ἀπειρώτην τις εἴη,
πάντως ὥς ἐθέλησεν καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι, καὶ
παρακλεῖσθαι, καὶ πολλὰ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπά-
σαι, καὶ μάλιστα εἰ βλέποι τὴν μὲν αὔραν καὶ
Φῶς ἐπεριείχσαν τὴν ὀφθαλμῶν, τὴν δὲ ναῦν προσ-
ηνῶς τε καὶ λείως ἐπ' αἰθρῶν ἡρέμα διαλισθαίνε-
σαν τῶν κυμάτων.

Καὶ

quaedam circuit. Quod enim modo aes erat,
hoc, modice illo inclitante, aurum videtur: at-
que ille caeruleus ad solem splendor si inumbre-
tur, viridem lucem spargit: ita alium atque alium
ornatum pennae litibus ad lucem induunt.

12. Quia ipsum etiam mare habere, quo nos
alliciat, et cupidine quadam, cum tranquillum
est, ad se trahat, vel me tacente nosis; cum et-
iam si aliquis plane mediterraneus sit et nauigandi
imperitus, tamen et ipse conscendere navim velit,
et circumnavigare, et multum discedere de terra,
idque in primis si videat ab aura secunda leniter
inflari vela, navim autem blando leuique motu
per summos labi fluctus.

13. Ita-

Καὶ τοῖνυν καὶ τῷδε τῷ οἴκῳ τὸ κάλλος ἱκανὸν
καὶ παρορμῆσαι ἐς λόγους, καὶ λέγοντα ἐπεγεί-
ραι, καὶ πάντα τρόπον εὐδοκίμῆσαι παρασκευά-
σαι. ἐγὼ μὲν δὴ τέτοις κείδομαι, καὶ ἤδη πέ-
πεισμαι, καὶ ἐς τὸν οἶκον ἐπὶ λόγοις παρελήλυ-
θα, ὥσπερ ἀπὸ Ἰωγγος ἢ Σειρῆνος τῷ κάλλει
ἐλκόμενος, ἐλπίδα κ' μικράν ἔχων, εἰ καὶ τέως
ἡμῖν ἄμαρφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλῶς αὐτὰς Φα-
ρεῖσθαι, καθάπερ ἐσθῆτι καλῇ κεκοσμημέναις.

Ἔτερος δέ τις ἐκ ἀγεννῆς λόγος, ἀλλὰ καὶ
πάνυ γενναῖος, ὥς Φησι, καὶ μεταξὺ μὲ λέγον-
τος ὑπέκρεε, καὶ διακόπτειν ἐπειρᾶτο τὴν ῥῆσιν
καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, ἐκ ἀληθῆ ταῦτα λέγειν
Φησί με, ἀλλὰ θαυμάζον, εἰ φάσκειμι ἐπὶ τῇ
δειότε-

13. Itaque huius etiam pulchritudo oeci apta
est, quae impellat ad dicendum, et dicentem ex-
citet, et plausum illi omni ratione paret. Equi-
dem his ipsis moueor, et iam sum motus, et in
oecum dicendi causa ingressus sum, tanquam ab
iynge quadam aut Sirenae tractus a pulchritudine,
spe non parua fretus, etiamsi ad hunc diem in-
formis nostra fuit oratio, pulchram visum iri, ve-
lut veste honesta ornatam.

14. Verum enim vero etiam alia non ignaua
oratio, sed generosa, ut videri vult, cum inter
dicendum me interpellauit et abrumpere dictio-
nem conata est, tum postquam desii, non vera,
ait, me dixisse, sed mirari se, si aptiorem esse ad
eden-

βειότερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οὐκ κάλ-
λος, γραφῇ καὶ χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ
γὰρ περὶ τέναντιον ἀποβαίνειν. μᾶλλον δέ, εἰ
δοκεῖ, αὐτὸς παρελθὼν ὁ λόγος ὑπὲρ ἑαυτοῦ,
καθάπερ ἐν δικασαῖς ὑμῖν; εἰπάτω, ὅπη λυσι-
τέλεστον ἡγεῖται τῶν λέγοντι εὐτέλειαν οἶκε,
καὶ ἀμορφίαν. ἐμὲ μὲν ἀκηκόατε ἤδη λέγοντος,
ὥς ἐδὲν δέομαι δις περὶ τῶν αὐτῶν εἰπεῖν. ὁ
δὲ παρελθὼν ἤδη λεγέτω, καὶ γὰρ σιωπήσομαι,
καὶ πρὸς ὀλίγον αὐτῷ μεταστήσομαι.

Ἄνδρες τοίνυν δικασαί, Φησὶν ὁ λόγος, ὁ μὲν
προεπιπὼν ῥήτωρ, πολλὰ καὶ μεγάλα τόνδε τὸν
δίκον ἐπῆνεσε, καὶ τῷ ἑαυτῷ λόγῳ ἐκόσμησεν·
ἐγὼ δὲ τοσούτε δέω ψύγον αὐτῷ διεξελεύσεσθαι,
ὥς

edenda eloquentiae specimina dicam pulchritudi-
nem oeci pictura et auro ornatam. Contrarium
enim quodammodo euenire. Quin, si videtur,
ipsa in medium progressa oratio pro se apud vos,
tanquam iudices, dicat, quare commodiorem
esse putet dicenti vilitatem loci atque deformita-
tem. Me quidem orantem iam audistis: ergo
non opus est, me bis de eadem re verba facere.
Ista vero iam progressa in medium dicat, tacebo
interim ego, et paullulum illi decedam.

15. Sic igitur oratio: *Qui modo dixit orator,
Iudices, multis et magno opere laudauit hunc oecum,
suaque illum oratione ornauit. Ego vero tantum
abest, ut reprehensionem illius velim dicere, ut et-
iam*

ὥς τε καὶ τὰ ὑπ' ἐκείνης παραλελειμμένα προσθή-
σειν μοι δοκῶ. ὅσα γὰρ αὖν ἡμῖν καλλίων φαί-
νηται, τόσῳ δὲ ὑπεναντίως τῇ τῷ λέγοντος
χρεία δευχθήσεται. καὶ πρῶτόν γε ἐπειδὴ γυ-
ναικῶν, καὶ κόσμου, καὶ χρυσῷ ἐκείνος ἐμνημό-
νευσε, καὶ μοι ἐπιτρέψατε χρῆσασθαι τῷ παρα-
δείγματι. Φημί γὰρ ἔν καὶ γυναιξὶ καλαῖς εἶχ-
ῶπως συλλαμβάνειν ἐς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ
καὶ ἐναντιῶσθαι τὸν κόσμον τὸν παλύν, ὅπό-
ταν τῶν ἐντυγχανόντων ἕκαστος ὑπὸ τῷ χρυσῷ,
καὶ τῶν λίθων τῶν πολυτελεῶν ἐκπλαγεῖς, ἀν-
τὶ τῷ ἐπαινῆν ἢ χρόαν, ἢ βλέμμα, ἢ δειρήν,
ἢ πῆχυν, ἢ δάκτυλον. ἔ δὲ ταῦτ' ἀφείς, εἰς
τὴν σαφδῶ, ἢ τὸν σμάραγδον, ἢ τοῦ ὄρμον, ἢ
τὸ

*iam praetermissa ab illo additurus mihi videar.
Quo enim ille vobis pulchrior videbitur, tanto ma-
gis contrarius dicentis vsui ostendetur. Ac primum
quandoquidem mulierum, et mundi et auri mentio-
nem iste fecit, etiam mihi, ut ea similitudine utar,
permittite. Aio enim ego pulchris etiam mulieribus
non modo nihil ad hoc, ut formosiores videantur,
conferre, sed contrarium etiam esse mandum copio-
sum, cum videntium unusquisque ab auro et lapidi-
bus pretiosis percussus, pro ea quod laudare debebat
aut colorem, aut oculorum coniectum, aut collum,
aut brachium, aut digitum; relictis hisce ad Sar-
dam aut Smaragdum, aut monile, aut armillam
respi-*

τὸ ψέλλιον ἀποβάλλει, ὥς ἂν ἄχθοιτο ἂν εἰκότως παρορωμένη, διὰ τὸν κόσμον, καὶ ἀγόντων σχολὴν ἐπανεῖν αὐτὴν τῶν θσατῶν, ἀλλὰ πάρεργον αὐτῆς ποιημένων τὴν θέαν.

Ὅπερ ἀνάγκη, οἶμαι, παθεῖν καὶ τὸν ἐν οὐτῷ καλοῖς ἔργοις λόγους δεικνύοντα. λανθάνει γὰρ ἐν τῷ μεγέθει τῶν καλῶν τὸ λεχθέν, καὶ ἁμαυρᾷται, καὶ συναρπάζεται. καθάπερ εἰ λύχνον τις εἰς πυρκαϊάν μεγάλην φέρων ἐμβάλοι ἢ μύρμηκα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλας δεικνύοι. τῆτο γέν φυλακτέον τῷ λέγοντι. καὶ προσέτι γε μὴν καὶ τὴν Φωνὴν αὐτὴν ἐπιταράττεται, ἐν ᾧ τῶς εὐφώνῳ καὶ ἡχῇεντι οἴκῳ λέγων. ἀντιφθεγγεται γὰρ, καὶ ἀντιφωνεῖ, καὶ ἀντιλέγει,

respicit; adeo ut illa babeat, quod indigne ferat, se propter mundum praeteruideri, non habentibus otium ad eam laudandam spectatoribus, sed obiter tantum ad ipsam respicientibus.

16 *Quod quidam necessario etiam accidere arbitror illi, qui inter opera adeo pulchra dicendi facultatem velis ostendere. Delitescit enim quicquid dicitur in magna vi rerum pulchrarum, et obscuratur, atque una abripitur, quasi lucernam quis magnum in incendium huciat, aut formicam in elephanto vel camelo ostendat. Hoc ergo cauendum dicenti. Ad haec vox etiam ipsa confunditur, in vocali adeo et sonoro oeco dicentis. Resonat enim, et reclamatur*

λέγει, μᾶλλον δὲ ἐπικαλύπτει τὴν βοήν, οἷόν τι καὶ σάλπιγξ δρᾷ τὸν αὐλόν, εἰ συναυλοῖεν, ἢ τὰς κελευσὰς ἢ θάλαττα, ὁπόταν πρὸς κύματος ἤχον ἐκβάδεν τῇ εἰρεσίᾳ θέλωσιν. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἥττον.

Καὶ μὴν καὶ κῆνο, ὅπερ ἔφη ὁ ἀντίδικος, ὡς ἄρα ἐπεγείρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα, καὶ προθυμότερον παρασκευάζει· ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖ. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει, καὶ δειλότερον ἐργάζεται ἐνθυμώμενον ὡς ἀπάντων ἐστὶν αἰσχισον ἐν εὐμόρφῳ χωρίῳ μὴ ὁμοίως φαίνεσθαι τὰς λόγους. ἐλέγχων γὰρ ἕτος γε ὁ φανερώτατος, ὥσπερ ἂν εἴ τις πανοπλίαν καλὴν ἐνδύς, ἔπει-
τα

et contra dicit, aut potius occultat clamorem, quale quid etiam tuba facit tibiae, si una canant, aut celeusma canentibus mare; si per fluctus illum sonum accinere remigio velint. Vincit nimirum sonus magnus, et ad silentium illum qui minor est redigit.

17. Quin illud ipsum, quod dicebat aduersarius, excitari a pulchro oeco dicentem, et alacriorem reddi, illius, mea quidem sententia, fit contrarium. Percellit enim ac terret, et cogitationem perturbat, facitque timidiorem; dum cogitat, omnium turpissimum esse, si in loco formoso habita non similis ei videatur oratio. Sic enim manifestissime aliquis deprehendatur. Velut si quis armis indutus pulcherrimis

τα Φεύγοι πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπισημότερος ὢν
 δειλὸς ἀπὸ τῶν ὀπλων. τὲτο δέ μοι δοκεῖ λο-
 γισάμενος καὶ ὁ τῷ Ὀμήρῳ ῥήτωρ ἐκείνος, εὐ-
 μορφίας ἐλάχιστον Φροντίσαι, μᾶλλον δὲ καὶ
 παντελῶς αἰδρεῖ Φωτὶ ἑαυτὸν ἀπεικάσαι, ἵνα
 αὐτῶν παραδοξότερον Φαίνεται τῶν λόγων τὸ
 ἄλλος, ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀμορφότερον ἐξετάσεως.
 ἄλλως τε ἀνάγκη πᾶσι καὶ τὴν τῷ Λέγαντος αὐ-
 τῷ διάνοιαν ἀσχολεῖσθαι περὶ τὴν θέαν, καὶ
 τῆς Φροντίδος τὸ ἀκριβὲς ἐκλύειν, τῆς ὀψews
 ἐπικρατεῖσης, καὶ πρὸς αὐτὴν καλέσσης, καὶ τῷ
 λόγῳ προσέχειν ἐκ εὐώσης. ὥς τε τις μηχανὴ μὴ
 ἔχῃ πάντως ἐλαττον εἶναι αὐτὸν, τῆς ψυχῆς
 διατριβῆς περὶ τὸν τῶν ὀρωμένων ἔπαυον;

Ἐὼ

*mis deinde fugiat ante alios, cuius nempe ignavia
 ipsis ab armis fiat apertior. Hoc ipsum perpendens
 Homericus ille orator videtur minimam curam ba-
 buisse pulchritudinis; potius imperito omnium homi-
 ni se assimilasse, ut ipsius pulchritudo orationis tan-
 to admirabilior ex ipsa ad illam deformitatem com-
 paratione appareret. Alioqui necesse est, ipsum di-
 centis animum occupari in spectaculo, et exquisitam
 illam curam remittere, cum vincat illa species et ad
 se vocet, atque attendere ad orationem non patiatur.
 Quomodo ergo fieri potest, ut non omnino dicat de-
 terius, occupato circa laudem eorum, quae videntur,
 animo?*

18. Omiz.

Ἐὼ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτοί, καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν παρελημμένοι, ἐπειδὴν εἰς τὸν τοιαῦτον οἶκον παρέλθωσιν, ἀντὶ ἀκροατῶν θεαταὶ καθίσαντο. καὶ οὐχ οὕτω Δημοδόκος, ἢ Φήμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμφίων, ἢ Ὀρφεὺς τις λέγων ἐσὶν, ὥς ἀποσπάσαι τὴν διάνοιαν αὐτῶν ἀπὸ τῆς θεάς. ἀλλ' οὖν ἕκαστος, ἐπειδὴν μόνον ὑπερβῇ τὸν οὐδὸν, ἀφρόω τῷ κάλλει περιχυθεὶς, λόγων μὲν ἐκείνων, ἢ ἀκροάσεως, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αἰόντι ἔοικεν· ὅλος δὲ πρὸς τοῖς ἑρωμένοις ἐσὶν, εἰ μὴ τύχοι τις παντελῶς τυφλὸς ὢν, ἢ ἐν νυκτὶ, ὥσπερ ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή, ποιῶτο τὴν ἀκρόασιν.

Ὅτι

18. Omitto dicere, quod ipsi etiam praesentes eo ad audiendum assumti, cum intrant in talem oecum, spectatores sunt pro auditoribus. Neque quisquam illa vel Demodocus est, vel Phemius in dicendo, vel Thamyris, vel Amphion, vel Orpheus adeo, qui abstrahere mentem illorum a spectaculo possit: verum unusquisque transmissio solum limine, conferta illa pulchritudine circumfusus, orationem illam, siue auditionem, nec omnino audire videtur: sed totus est in his, quae videntur, nisi quis forte plane caecus sit, aut noctu, ut illud Areopagitarum consilium, audiat.

Ὅτι γὰρ ἐκ ἀξιομαχονλόγων ἰσχύς ὄφει ἀνταγωνίσασθαι, καὶ ὁ Σειρήνων μῦθος παρατεθείς τῷ περὶ τῶν Γοργόνων διδάξειεν ἂν· ἐκείναι μὲν γὰρ ἐκήλυν τὰς παραπλέοντας, μελωδῆσαι, καὶ κολακεύειν τοῖς ἄσμασι, καὶ καταπλεύσαντας ἐπιπολὺ κατεΐχον, καὶ ὅλως τὸ ἔργον αὐτῶν ἐδειτό τινας διατριβῆς· καὶ πᾶς τις αὐτάς καὶ παρέπλευσε, καὶ τῷ μέλῳ παρήκασε. τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, ἅτε βιαϊστάτον τε ὄν, καὶ τοῖς καιριωτάτοις τῆς ψυχῆς ὁμιλῶν, εὐθύς ἐξίστη τὰς ἰδόντας, καὶ ἄφῶντος ἐποίει· ὥς δὲ ὁ μῦθος βέλεται, καὶ λέγεται, λίθινοι ἐγένοντο ἀπὸ τῷ θαύματος. ὧς καὶ ὅν ὑπὲρ τῷ ταῷ λόγον εἶπε πρὸς ὑμᾶς μικρὸν ἔμπροσθεν,

19. Neque enim satis valere vim verborum, quoties cum visu pugnandum est; Sirenium etiam fabula, cum altera Gorgonum composita, doceat. Nam illae quidem praeternauigantes mulcebant, canendo et adulando carminibus, detinebantque appulsor, et mora omnino quadam opus illarum indigebat. Ex aliquando aliquis praeternauigauit, et inaudita praetermisit illorum carmina. At Gorgonum pulchritudo, quae esset violentissima, et ad principes animae partes pertineret, statim videntes extra se rapiebat, faciebatque mutos: ut vero vult fabula, ac dicitur, lapidei prae admiratione facti sunt. Igitur et quae de pauone paullo ante ad vos iste dixit, ea pro me dicta

προσθεν, ὑπὲρ ἑμαυτῆ εἰρησθαι νομίζω. καὶ γὰρ, ἐκείνῃ ἐν τῇ ὄψει, καὶ ἐν τῇ Φωνῇ τὸ τερπνόν. καὶ εἰ γέ τις παρασησάμενος τὴν ἀηδονὰ ἢ τὸν κύκνον, αἰδέν κελεῖοι, μεταξύ δὲ αἰδόντων παραδείξαι τὸν τῶ σιωπῶντα, εὖ οἶδ' ὅτι ἐπ' ἐκείνον μεταβησεται ἡ ψυχὴ, μακρὰ χαίρειν φράσασα τοῖς ἐκείνων ᾄσμασιν. ἕτως ἁμαχόν τι ἔοικεν εἶναι ἢ δι' ὄψεως ἡδονή.

Καὶ ἔγωγε, εἰ βάλισθε, μάρτυρα ὑμῖν παρασήσομαι σοφὸν ἄνδρα, ὃς αὐτίκα μοι μαρτυρήσει, ὡς πολὺ ἐπικρατέστερά ἐσι τῶν ἀκχομένων τὰ ὁρώμενα, καὶ μοι σὺ ἤδη, ὁ κήρυξ, προσκαλεῖ αὐτὸν Ἡρόδοτον σὺ Λύξῃ Ἀλικαρνασσόθεν· καὶ πειδὴ καλῶς ποιῶν ὑπῆκασε, μαρτυρεῖ-

τω

dicta arbitror. Etenim illius quoque quod delectat in specie inest, non in voce. Et si quis iuxta collocatos hinc lusciniam et cygnum canere iubeat, hinc inter ipsum cantum tacentem ostendat pavonem; noui ego transituram ad hunc mentem, longum valere iussis illorum cantibus: adeo inuictum quid esse videtur ea, quae per visum voluptas contingit.

20. Et ego, si vultis, testem ad vos allegabo virum sapientem, qui statim testimonium mihi perbibebit, multo, quae videntur, his quae auditu percipiuntur esse validiora. Et mihi tu iam, praeco huc voca ipsum Herodotum Lyxi F. Halicarnasso. Et quando, praeclare ille quidem, obsequius est,

τω παρελθὼν, ἀναδέξασθε δὲ αὐτὸν, Ἰαςί
 πρὸς ὑμᾶς λέγοντα, ὥσπερ αὐτῷ ἔθος. Ἀλη-
 θεὰ ταῦτε ὁ λόγος ὑμῖν, ἄνδρες δικασταί, μυ-
 θέεται, καὶ οἱ πείθεσθε ὅσα ἂν λαλήσῃ ταῦτέων
 περὶ, ὅψιν ἀκοῆς προτιμῶν. ὥτα γὰρ τυγ-
 χάνει ἔντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. ἀκούετε
 τῷ μαρτυροῦ, ὃ φησιν, ὡς τὰ πρῶτα τῇ ὀψει
 ἀποδεδώκεν; εἰκότως. τὰ μὲν γὰρ ἔπεα πτε-
 ρόεντά 5) ἐσι, καὶ οἴχεται ἅμα τῷ προσελθεῖν
 ἀποπτύμενα· ἢ δὲ τῶν ὀρωμένων τέρεψις, ἀπὸ
 παρε-

*in medium progressus iam dicat testimonium. Pa-
 tiemini autem illum Ionice vobiscum pro more suo
 loqui: Vera ista haec oratio apud vos, iudices,
 loquitur, et credite illi, quae in hanc sententiam
 dixerit, visum esse praefendum auditui, aures
 enim oculis fere sunt infideliores. Auditis testem,
 quae dicat, ut primas tribuat visui. Merito sane.
 Verba enim alata sunt et abeunt, et simul dum prod-
 eunt, auolant. Verum delectatio ex his, quae vi-
 dentur,*

5. ἔπεα πτερόεντα] Cur verba alata vocentur,
 hanc rationem reddit *Julian.* Epp. ad Eugen.
 p. 141. Collect. Epp. Graecanic. πάντως πε
 καὶ Ὀμηρος — πτερόεντας ὀνομάζει, διότι
 δυνάμει πάντα χεῖ Φοιτᾶν, ὥσπερ οἱ τα-
 χύτατοι τῶν ὀρνίθων, ἢ ἂν ἐθέλωσιν, ἀπ-
 τοντες. *Reitz.*

παρεσῶσα, καὶ παραμένουσα, πάντως τὸν θεα-
τὴν ὑπάγεται.

Πῶς ἔν' ἡ χαλεπὸς τῷ λέγοντι ἀνταγωνιστῆς,
οἶκος ἔτῳ καλὸς, καὶ περίβλεπτος ὢν; μᾶλλον
δὲ τὸ μέγιστον ἐδέσσω Φημί· ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ οἱ
δικασαί, καὶ μεταξὺ λεγόντων ἡμῶν, ἐς τὴν
ὄροφὴν ἀπεβλέπετε, καὶ τὰς τοίχας ἐθαυμά-
ζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε, πρὸς ἐκάστην
ἡποσρεφόμενοι. καὶ μὴδὲν αἰσχυνθῆτε· συγ-
γνώμη γάρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε, ἄλ-
λως τε, καὶ πρὸς ἔτῳ καλὰς καὶ ποικίλας τὰς
ὑποθέσεις. τῆς γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβές, καὶ τῆς
ἱστορίας μετὰ τῶ ἀρχαίᾳ τὸ ὠφέλιμον, ἐπαγω-
γὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ πεπαιδευμένων θεατῶν δεέ-
μενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκείσε ἀποβλέπητε, ἡμᾶς
ἀπο-

*dentur, adstans semper ac manens, subit omnino
spectatorem.*

21. Qui igitur non validus dicenti aduersarius
sit oculus adeo pulcher, adeo spectabilis? Quin quod
maximum est nunciam dico. Vos enim ipsi, iudices;
dum nos dicimus, lacunar respiciebatis, muros ad-
mirabamini, picturas examinabatis conuersi ad sin-
gulas. Nec est, quod vos pudeat. Ignoscendum
enim, si quid humani vobis acciderit: praesertim in
argumentis ita pulchris ita variis. Ars enim exqui-
sita, et historiae cum antiquitate utilitas, illecebras
habent vere, et eruditus spectatoribus indigent. Ex-
ne omnino relictis nobis eo respiciatis, age; quan-

ἀπολιπόντες, φέρε, ὡς οἶόν τε γράψωμαι αὐ-
τὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ, ἡσθήσεσθε γάρ, οἶμαι,
ἀκούοντες, ἃ καὶ ὁρῶντες θαυμάζεσθε. καὶ ἴσως
ἂν με καὶ δι' αὐτὰ ἐπαινέσατε, καὶ τῷ ἀντιδί-
κῃ προτιμήσατε, ὡς καὶ αὐτὸν ἐπιδείξαντα,
καὶ διπλασιάσαντα ὑμῖν τὴν ἡδονήν. τὰ χαλε-
πὸν δὲ τῷ τολμήματος ὁρᾶτε, ἄνευ χρωμάτων,
καὶ σχημάτων καὶ τόπων, συστήσασθαι τοσαύ-
τας εἰκόνας· ψιλὴ γάρ τις ἢ γραφὴ τῶν λόγων.

Ἐν δεξιᾷ μὲν ἔν εισιόντι, Ἀργολικῷ μῦθῳ
ἀναμείκτα πάθος Αἰθιοπικόν, ὁ Περσεύς τὸ
κῆτος Φονεύει, καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν καθαιρεῖ,
καὶ μετὰ μικρὸν γαμήσει, καὶ ἄπεισιν, αὐτὴν
ἄγων· πάρεργον τῷτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας πτή-
σεως.

rum eius fieri potest, verbis illa vobis depingam.
Delectabimini enim, puta, iis audiendis, quae spe-
ctantibus admirationi sunt. Ac forte illo ipso no-
mine me laudabitis, et aduersario praeponetis, ut
qui et ipse ostendam oecum, et voluptatem vobis ge-
minem. Difficultatem autem incepti mei videre,
qui audeam sine coloribus, et figuris, et loco, tot
imagines constituere. Tenuis nempe est verborum
pictura.

22. Igitur ad dextram intranti Argolicae fabulae
Aethiopicus affectus permixtus est. Perseus cetum
interficat, et liberat Andromedan, uxorem paullo
post sibi habiturus, abitque illam ducens. Agit hoc
obiter in suo ad Gorgonas volatu. In breui autem
tabel-

σεως· ἐν βραχεῖ δὲ πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμίμη-
σατο, αἰδῶ παρθένης, καὶ Φέβον· ἐπισυναπτὴν
γὰρ τὴν μάχην ἀνωθεν ἐκ πέτρας, καὶ νεανίου
τόλμαν ἐρωτικὴν, καὶ θηρία ὄψιν ἀπρόσμηχον·
καὶ τὸ μὲν ἐπείσι πεφρικὸς ταῖς αἰκάνθαις, καὶ
δεδιττόμενον τῷ χάσματι· καὶ ὁ Περσεύς δὲ τῇ
λαίᾳ μὲν προδείκνυσσι τὴν Γοργόνα· τῇ δεξιᾷ δὲ
καθικνεῖται τῷ ξίφει, καὶ τὸ μὲν ὅσον τῆ κή-
της εἶδε τὴν Μεδουσαν, ἤδη λίθος ἐστὶ· τὰ δ'
ὅσον ἐμψυχον μένει, τῇ ἄρπῃ κόπτεται.

Ἐξῆς δὲ μετὰ τήνδε τὴν εἰκόνα, ἕτερον γράμ-
μα γέγραπται δικαιοτάτον, ἢ τὸ ἀρχέτυπον ὁ
γραφεὺς παρ' Εὐριπίδου ἢ Σοφοκλέους δοκεῖ μοι
λαβεῖν. ἐκεῖνοι γὰρ ὁμοίαν ἔγραψαν τὴν εἰκό-
να, τῷ νεανίᾳ τῷ ἐταίρῳ, Πυλάδῃς τε ὁ Φω-
κεύς,

*tabella multa expressit artifex; pudorem virginis
ac metum: inspicit enim pugnam desuper e scopulo;
et ausum iuuenis amatorium; et difficilem oppugnatu
speciem belluae. Atque haec quidem irrui spinis
horrens, ac terribilis rictu: Perseus autem laeua
Gorgonem obiicit; dextra ferit gladio, et qua parte
vidit Medusam cerus, iam lapis est; qua adhuc vi-
vit, falce caeditur.*

23. Deinde post hanc imaginem, alia tabula pi-
cta est plena iustitiae, cuius animale exemplum ab
Euripide vel Sophocle sumfisse pictor videtur, qui si-
milem et ipsi pinxerunt imaginem: Iuvenes duo so-
dales

κεῦς, καὶ Ὀρέσης, δοκῶντε ἤδη τεθνάναι, λαθόντε τὰ βασίλεια 6), καὶ παρελθόντε, Φονεύσιν ἄμφω τὸν Αἰγισθον. ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἤδη ἀνήρηται, καὶ ἐπ' εὐνῆς τινος ἡμέγυμνος πρόκειται, καὶ θεραπείᾳ πᾶσα, ἐκπέπληγμένοι τὸ ἔργον, οἱ μὲν ὥσπερ βοῶσιν, οἱ δὲ τινες, ἔπη φύγωσι, περιβλέπουσι. σεμνὸν δέ τι ὁ γράφεις ἐπενόησε, τὸ μὲν ἀσεβὲς τῆς ἐπιχειρήσεως δείξας μόνον, καὶ ὡς ἤδη πέπραγμένον παραδραμὼν, ἐμβραδύνοντας δὲ τὰς τεανίσκας ἐργασάμενος τῷ τῷ μοιχῷ Φόνῳ.

Μετὰ

dales Pylades Phocensis atque Orestes, qui iam putabantur esse mortui, atque sic latentes, in regiam intrant, interficiuntque ambo Aegisthum. Clytaemnestra vero iam occisa in cubili quodam seminuda iacet, ac ministerium omne circumstat, consternati facinore, alii clamant, alii quorsum fugiant, circumspiciunt. Speciose illud commentus est pictor, cum impium quod fuit in hoc facinore ostendit modo, et tanquam perpetratum iam praetercucurrit: sed immorantes pinxit iuvenes in caede adulteri.

24. Post

6. λαθόντε τὰ βασ.] Verti ac si legeretur καὶ παρελθόντε τε λαθόντε εἰς τὰ βασ. Casus similes fecerunt, opinor, vt λαθόντε praeponeretur, inde reliqua confusio. *Gesnier*:

Μετὰ δὲ ταῦτο θεός ἐστιν εὐμορφος, καὶ με-
ράκιον ὠραῖον, ἐρωτικὴ τις παιδία· ὁ Βράγχος
ἐπὶ πέτρᾳ καθήμενος, ἀνέχει λαγῶν, καὶ προσ-
παίζει τὸν κύνα. ὁ δὲ πηδησομένῳ ἔοικεν ἐπὶ
αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος· καὶ Ἀπόλλων παρεσὼς με-
δίᾳ, τερπόμενος ἀμφοῖν, καὶ τῷ παιδί παί-
ζοντι, καὶ πειρωμένῳ τῷ κυνί.

Ἐπὶ δὲ ταῖτοις ὁ Περσεύς πάλιν τὰ πρὸ τῆς
κῆρας ἐκείνα τολμῶν, καὶ ἡ Μεδουσα τεμνομένη
τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηνᾶ σκέπασα τὸν Περ-
σεά· ὁ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἰργασαί, τὰ δὲ ἔρ-
γον ἔχ' ἐώρακέ πω 7), ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀσπίδος,
τῆς

24. Post haec vero formosus Deus est, et ado-
lescentulus pulcher, lusus quidam amatorius. Bran-
chus in petra sedens, leporem retinet, et alludit ca-
ni: hic vero assilientis ad ipsum in alium speciem
habet. Atque adstans Apollo subridet delectatus
viroque, et puero ludente, et tentante capturam cane.

25. Post ista iterum Perseus, ausus illa, quae
ante cerum gesta sunt, et Medusa cui caput praeci-
ditur, regensque Perseum Minerva. At ille pere-
git facinus, ut opus ipse suum non videret, prae-
terquam

7. οὐχ ἐώρακέ πω] Qui non ignorat historiam
facti, ille hic aliquid deesse sentit. Phere-
cydes apud Schol. Apoll. Argon. 4, 1515. de
Mercurio et Minerva, Persei in hoc facto
adiutoribus, ὑποτίθενται αὐτῷ ἔτοι οἱ
θεοὶ

τῆς Γοργόνος τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὸ πρόσμιον
τῆς ἀληθῆς ὄψεως.

Κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἀντίθυ-
ρος δ), Ἀθηναῖς ναὸς πεποιήται. ἡ θεὸς λίθῃ
λευκῇ,

*terquam Gorgonis in clypeo suo imaginem: nouerat
nimirum quanti constaret directo visu illam adspe-
xisse.*

26. In medio pariete, superne, e regione ianuæ
aedicula Mineruæ facta est. Dea e candida mar-
more:

θεοί, ὅπως χρεὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν ἐπ-
ετραμμένον· καὶ δεικνύεισιν ἐν τῷ κατό-
πτρῳ (ipso nimirum clypeo politissimo)
τὴν Μεδέσσαν κ. τ. λ. Ipse Perseus narrat
apud Ouid. Met. 4, 781.

*Se tamen horrendae clypei, quod laeua gerebat
Aere percussio formam adspexisse Medusae.
Itaque omnissimam apparet particulam excepti-
vam, quae hoc forte modo expleri poterit,
ἐχ' ἐώρακέ πω, ἢ μὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. At-
que ita interpretatus sum. Gesner.*

δ. ἄνω τῆς ἀντίθυρος] Quum puer essem,
censui scripsisse auctorem, ἄνω τις ἀντίθυ-
ρος, neque huius cogitationis nunc poenitet.
Gronou. Sine vlla dubitatione recipienda
coniectura Gronouii. Ἀντίθυρος ναὸς Ἀθη-
ναῖς est aedicula Mineruæ, in medio pariete,
ex aduerso ianuæ posita. Ναὸν vel ναὸν
non semper esse iustum templum et aedem,
sed machinationem angustam, recipiendo
signo

λευκῆ, τὸ σχῆμα δὲ πολεμιστήριον, ἀλλ' οἷον ἂν γένοιτο εἰρήνην ἀγάσῃς θεῆ πολεμικῆς.

Εἶτα μετὰ ταύτην ἄλλη Ἀθηναῖ, οὐ λίθος αὕτη γὰρ, ἀλλὰ γραφὴ πάλιν. ἩΦαιστος αὐτῇ διώκει φρῶν, ἥ δὲ Φεύγει· καὶ τῆς διώξεως Ἐριχθόνιος γίγνεται.

Ταύτη ἔπεται παλαιὰ τις ἄλλη γραφὴ. Ὡρίων φέρει τὸν Κηθαλίωνα, τυφλὸς ὢν. ὁ δ' αὐτῷ σημαίνει τὴν πρὸς τὸ Φῶς ὁδὸν, ἐποχόμενος.

Καὶ ὁ Ἥλιος Φανείς, ἰάται τὴν πῆρῳσιν, καὶ ὁ ἩΦαιστος Λημνόθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον.

Ὀδυσ-

more: habitus non bellicus; sed qualis fuerit pacem agente Dea bellica.

27. Tum post hanc Minerva alia, non marmor illa quidem, sed pictura rursus. Persequitur illam Vulcanus amator, illa se subducit, atque ex illa persecutione nascitur Erichonius.

28. Hanc sequitur vetus quaedam alia pictura. Caecus Orion fert Cedalionem, hic vero infidens illi viam ad lucem monstrat.

29. Oriensque Sol caecitati illius medetur. Ac Vulcanus e Lemno rem inspicit.

30. Vlys-

signo Dei alicuius factam, luculenter ipse Lucianus docet *Amor. c. 13.* ὅτι ἀμφίθυρος, quemadmodum hic ἀντίθυρος, Veneris νεώς describitur. *Aediculam* e Plinii narratione ibi reddidimus: qui etiam alias illa appellatione utitur. *Gesner.*

Ὀδυσσεὺς τὸ μετὰ τῷτο, δῆθεν μεμνηνός,
 ὅτε συστρατεύειν τοῖς Ἀτρίδαις μὴ θέλων 9).
 πάρεσι δὲ οἱ πρέσβεις ἤδη καλῶντες. καὶ τὰ
 μὲν τῆς ὑποκρίσεως, πιθανὰ πάντα, ἡ ἀπήνη,
 τὸ τῶν ὑπερυγμένων ἀσύμφωνον, ἄγνοια τῶν
 δρωμένων· ἐλέγχεται δὲ ὅμως τῷ βρέφει. Πα-
 λαμήδης γὰρ ὁ τῷ Ναυπλίῃ, συνεῖς τὸ γιγνό-
 μενον, ἀρπάσας τὸν Τηλέμαχον, ἀπειλεῖ φο-
 νεύσειν, πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, καὶ πρὸς
 τὴν τῆς μανίας ὑπόκρισιν, ὀργὴν καὶ οὗτος ἀνθ-
 υποκρίνεται. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν Φό-
 βον τῷτον σωφρονεῖ, καὶ πατὴρ γίγνεται, καὶ
 λῶει τὴν ὑπόκρισιν.

Ἴσα-

30. *Vlysses post ista, nempe furens, ut qui ex-
 peditionem suscipere cum Atridis nolit. Adsunt
 autem legati iam vocantes. Et simulatio ipsius satis
 illa quidem probabilis: currus, discrepantia iumen-
 torum, eorum quae agerentur ignorantia. At de-
 prebenditur tamen in puero. Palamedes enim Nau-
 plii F. intelligens quid ageretur, raptum Telema-
 chum interfecturum se minatur, stricto iam gladio,
 et aduersus furoris simulationem iram et ipse vi-
 cissim simulat. At Vlysses ab hac metu resipiscit,
 et fit pater, et simulationem soluit.*

31. *Vli-*

9. ὅτε συστρ. μὴ θέλων] Legendum est, nisi
 vehementer fallor, ατε μὴ θέλων. Gesner.

Τσάτη δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ ζήλῳ διακαῆς, τῷ παῖδε ὑποβλέπουσα, καὶ τι δεινὸν ἐννοοῦσα· ἔχει γοῦν ἤδη τὸ ξίφος, τῷ δ' ἀθλίῳ καθῆσον γελῶντε, μηδὲν τῶν μελλόντων εἰδότε· καὶ ταῦτα ὀρῶντε τὸ ξίφος ἐν ταῖν χερσίν.

Ταῦτα πάντα, ὧ ἄνδρες δικασαί, οὐχ ὁρᾶτε ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀκροατὴν, καὶ πρὸς τὴν θεάν ἀποσρέφει, μόνον δὲ καταλείπει τὸν λέγοντα; καὶ ἔγωγε διεξῆλθον αὐτὰ, ἔχ' ἵνα τὸν ἀντίδικον τολμηρὸν ὑπολαβόντες, καὶ θρασὺν, εἰ τοῖς οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἐκὼν φέρων ἐπέβαλε, καταγνῶτε, καὶ μισήσητε, καὶ ἐπὶ τῶν λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον αὐτῷ

31. *Ultima Medea picta est zelotypia inflammata, pueros duos toruum adspiciens, et dirum quiddam animo agitans. Iam enim habet gladium. At miselli sedent ridentes, futurorum ignari, idque cum in manu videant gladium.*

32. *Haec omnia, iudices, nonne, ut abducant auditorem, videtis, et ad spectaculum auertant, solumque eum qui dicit relinquunt? Atque ego ista persecutus sum, non ut adversarium meum, audacem rati ac temerarium, qui difficilibus adeo rebus volens ipse se ingesserit, damnatum habeatis odio, atque in ipsa oratione destitueris: sed ut potius adiu-*

αὐτῷ συναγωνίσθηθε, καὶ ὡς οἶόν τε καταμύ-
οντες, ἀκέητε τῶν λεγόμενων, λογίζόμενοι τῇ
πραγματὸς τὴν δυσχέρειαν. μόλις γὰρ ἂν οὗ-
τω δυνηθεῖη οὐ δακρυαῖς, ἀλλὰ συναγωνισαῖς
ὑμῖν χρησάμενος, μὴ παντάπασιν ἀνάξιος τῆς
τῷ οἴκου πολυτελείας νομισθῆναι. εἰ δὲ ὑπὲρ
ἀντιδίκου ταῦτα δέομαι, μὴ θαυμάσητε· ὑπὸ
γὰρ τοῦ τῶν οἴκων Φιλῆν, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ λέ-
γοντα, ὅστις ἂν ᾖ, βαλοίμην ἂν εὐδοκιμεῖν.

*adiunctis ipsi certamen, et conuiuentes, quantum
eius fieri potest, verba illius audiat, perpenſa ni-
mirum operis difficultate. Vix enim vel ſic potue-
rit, etiam ſi non iudicibus vobis ſed ſociis utatur,
non uſquequaque indignus magnifico iſto oeco putari.
Quod vero pro aduerſario iſta peto, nolite mirari;
Ob amorem enim huius oeci, quiſquis eſt, qui in eo
dicat, velim probari.*

Μακρόβιοι.

Οναρ τί τῆτο, λαμπρότατε Κυϊντίλλε, κελυσθεῖς προσφέρω σοι δῶρον, τὰς μακροβίας, πάλαι μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἰσορῆσας τοῖς φίλοις, ὅτε ἐτίθεσο τῷ δευτέρῳ σε παιδί τ' ἄνομα· συμβαλεῖν δὲ ἔκ ἔχων, τίνας ὁ θεὸς κελεύει μοι προσφέρειν σοι τὰς μακροβίας, τότε μὲν ἠϋξάμην τοῖς θεοῖς ἐπὶ μήκισον ὑμᾶς βιώναι, σέ τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τὰς σὰς· τῆτο συμφέρεν νομίζων καὶ σύμπαντι μὲν τῶ τῶν ἀνθρώπων γένει, πρὸ δὲ τῶν ἀπάντων αὐτῷ τε ἐμοί, καὶ πᾶσι τοῖς ἐμοῖς. καὶ γὰρ καὶ μὲν τι ἀγαθὸν ἐδόκει προσημαίνειν ὁ θεός.

Σκε-

Longaeui.

Somnio monitus hoc facere, o Quintille clarissime, munus ad te deferō Longaeuós: *Somnia, inquam*, quod olim vidi, cum nomen ponerēs filio tuo secundo, ac narraui amicis. Sed quod conicere non possem, quosnam Longaeuos tibi offerri Deus iubcret: tum quidem vota Diis nuncupauī, vt quam longissime et tu viuas et tui filii; vtile id esse ratus cum vniuerso hominum generi, tum praeter caeteros et ipsi mihi et meis omnibus: etenim mihi quoque bonum quiddam praesignificare videbatur Deus.

Σκεπτόμενός δὲ κατ' ἐμαυτὸν, εἰς σύννοιαν ἤλθον, εἰκὸς εἶναι τὰς θεάς, ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι ταῦτα προτάσσοντας, καλεῦσαι τὴν προσφέρειν σοι τῶν ἀπὸ τῆς τέχνης. ταύτην ἐν αἰσιωτάτῃ νομίζων τὴν γε τῶν σῶν γενεθλίων ἡμέραν, δίδωμί σοι τὰς ἱσορημένους εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγιαίνουσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ ολοκλήρῳ τῷ σώματι. καὶ γὰρ ἂν καὶ Ὀφέλος γένοιτο τί σοι ἐκ τῆ συγγράμματος διπλῆν. τὸ μὲν εὐθυμία τις, καὶ ἐλπίς ἀγαθή, καὶ αὐτὸν ἐπιμήκισον διασῆσαι βιῶναι. τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ παραδειγμάτων, εἰ ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα ἑαυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμενοι κατὰ τὸ σῶμα, καὶ κατὰ ψυχὴν, οὗτοι δὲ
εἰς

2. Re autem mecum considerata, in cogitationem veni, vero esse simile, Deos, quum viro doctrinae studiis operato haec imperent, iubere, de arte tibi *mea* aliquid vt offeram. Hunc igitur auspiciatissimum ratus nataliciorum tuorum diem, dono tibi eos, qui ad longam senectutem peruenisse, cum sana mente et corpore integro, memorantur. Etenim duplex quaedam tibi vtilitas ex hoc libello nascatur: hinc animus alacris et bona spes, fieri posse vt ipse quoque viuas quam diutissime, hinc quaedam *petita* ab exemplis disciplina, si cognoscas, vt quique maxime et corporis sui et animi curam gesserit, ita ad longissimam

εἰς μακρότατον γῆρας ἤλθον, σὺν ὑγείᾳ παν-
τελεῖ.

Νέστορα μὲν ἐν τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν
ἐπὶ τρεῖς παρατεῖναι γενεάς Ὅμηρος λέγει, ἐν
συνίησιν ἡμῖν γεγυμνασμένον ἄριστα καὶ ψυχῇ
καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν ἢ τρα-
γῳδία μέχρις ἑξ γενεῶν παρατεῖναι λέγει. πι-
θανὸν δ' αὖ εἶη ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ
καθαρωτέρᾳ διαίτῃ χρώμενον τὸν Τειρεσίαν,
ἐπὶ μήκισον βιώσαι.

Καὶ γένη δὲ ὅλα μακρόβια ἰσορροῦται διὰ τὴν
διαίταν, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλέμενοι ἱερο-
γραμματεῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξη-
γῆται

mam senectutem, cum valetudine integra, per-
venisse.

3. Itaque Nestorem, Achiuorum sapientissi-
mum, ad tria saecula extendisse *aetatem*, Home-
rus narrat, quem proponit nobis corpore pariter
atque animo exercitatum optime: Tiresiam vero
vatem ad sex usque saecula produxisse *vitam* ait
Tragoedia. Probabile autem fuerit, virum Diis
dicatum, et puriore usum victu, Tiresiam, vi-
xisse longissime.

4. Commemorantur autem genera quoque ho-
minum integra longaeua propter victus rationem
fuisse, ut Aegyptiorum, qui sacri scribae vocan-
tur; Assyriorum autem et Arabum, qui inter-

γηταὶ τῶν μύθων· Ἰνδῶν δέ, οἱ καλλέμενοι Βραχμαῖνες, ἄνδρες ἀκριβῶς Φιλοσοφίᾳ σχολάζοντες, καὶ οἱ καλλέμενοι δὲ μάγοι, γένος τῆτο μαντικόν, καὶ θεοῖς ἀναμείμενον, παρὰ τε Πέρσαις, καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χωρασμίοις, καὶ Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μήδοις, καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλαις βαρβαροῖς ἐξέωμένοι τέ εἰσι, καὶ πολυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγυεῖν διακτώμενοι καὶ αὐτοὶ ἀκριβέστερον.

Ἦδη δὲ καὶ ἔθνη ὅλα μακροβιώτατα, ὥσπερ Σήρας μὲν ἰσορᾶσι μέχρι τριακοσίων ἔτην ἐτῶν. οἱ μὲν τῷ αἵρι, οἱ δὲ τῇ γῇ τὴν αἰτίαν τῆ μακροῦ γήρεως προσιδέοντες, οἱ δὲ καὶ τῇ διαίτῃ ὑδροποτεῖν γάρ Φασι τὸ ἔθνος τῆτο σύμπαν.

pretes fabularum; Indorumque, qui vocantur Brachmanes, viri in solidum vacantes philosophiae; et qui dicuntur magi, genus hominum fatidicum et dicatum Diis, apud Persas, et Parthos, et Bactros, Choramiosque, et Arios, atque Sacas, et Medos, Barbaros denique multos alios, valentes sunt ac longaeui, cum ob magiae exercitium exquisitiore viuendi ratione ipsi quoque vtantur.

5. Iam vero gentes etiam totae diutissime viuunt, vt Seres referunt ad trecentos vsque annos vitam proferre, cuius longae senectutis causam alii aëri, terrae alii imputant, alii vero etiam rationi victus; aquam enim bibere vniuersam gentem

καὶ Ἀθώτας δὲ μέχρι τριάκοντα καὶ ἑκατὸν
ἐτῶν βιᾶν ἰσόρηται, καὶ τὰς Χαλδαίους ὑπὲρ τῆ
ἑκατὸν ἔτη βιᾶν λόγος. τὰς μὲν καὶ κριθίνω
ἄρτω χρωμένους, ὡς ὀξυδορκίας τὸτο Φάρμακον·
οἷς γε Φασὶ διὰ τὴν τοιαύτην δίαιταν, καὶ
τὰς ἄλλας αἰσθήσεις ὑπὲρ τὰς ἄλλας ἀνθρώπους
ἐξωμένους εἶναι.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τῶν μακροβίων γε-
νῶν, καὶ τῶν ἐθνῶν, ἃ τινὰ Φασιν ὡς ἐπὶ πλεῖ-
στον διαγιγνέσθαι χρόνον. οἱ μὲν διὰ τὴν γῆν,
καὶ τὸν αἶρα, οἱ δὲ διὰ τὴν δίαιταν, οἱ δὲ καὶ
δι' αἴμφω. ἐγὼ δ' ἂν σοι δικαίως τὴν ἐλπίδα
βαδύνω παρασχοίμι, ἰσόρησας ὅτι καὶ κατὰ πᾶν-
σαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα αἶρα, μακροβίους
γεγόνασιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίους τοῖς κατήκησι,
καὶ αἰὺν. Athotes etiam ad triginta et centum
annos vivere literis proditum est; et Chaldaeos
supra centum annos fertur vivere, hos etiam pa-
ne hordeaceo vti, acuti visus remedio: quibus
nempe dicant ob talem victum reliquos etiam sen-
sus supra reliquos homines vigere.

6. Sed haec de longaevis et generibus hominum
et gentibus, quos longissimo durare tempore a-
iunt, partim propter terram et aërem, partim
propter rationem victus, partim propter vtrum-
que. Aequum autem est, ut facilem tibi spem
iniiciam, narrando, in omni loco, in aëre omni;
longaeuos fuisse viros, exercitationibus conue-

καὶ διαίτῃ τῇ ἐπιτηδαιοτάτῃ πρὸς ὑγίαν χρῶ-
μενοι.

Διαιρῶσιν δὲ τὰ λόγῳ ποιήσομαι τὴν πρώτην
κατὰ γὰρ τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνδρῶν καὶ
πρῶτον γὰρ σοι τὰς βασιλικὰς καὶ στρατηγικὰς
ἀνδρᾶς ἰσορήσω, ὧν ἓνα καὶ εὐσεβασίῃ μεγάλη
θαιοτάτῃ αὐτοκράτορος τύχῃ εἰς τὴν τελευτά-
την ἀγαγῆσα τάξιν, εὐηγήθηκε τὰ μέγιστα τὴν
οἰκωμένην τῶν ἑαυτῶν ἔτω γὰρ ἂν ἀπιδὼν καὶ
σὺ, τῶν μικροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον τῆς
ἕξεως καὶ τῆς τύχης, ἐτοιμότερον ἐλπίσεως γῆ-
ρας ὑγιεινόν, καὶ μακρόν, καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐρ-
γασαίῳ σπουδῇ τῇ διαίτῃ μέγιστον τε ἅμα καὶ
ὑγιεινότητα βίαν.

Πομπή-

nientibus, et aptissima ad sanitatem victus ratio-
ne vfos.

7. Distribuiam vero orationem prime pro vitæ
generibus virorum, et initio quidem regii fastigii
viros, aut exercituum duces, commemorabo
(quorum vno etiam pia magni augustique Impe-
ratoris nostri Fortuna in supremum ordinem eue-
cto, maximum beneficium suo terrarum orbi tri-
buit). Sic enim respiciens tu quoque ad longæ-
vorum similes habitus, æ fortunas, senectutem
sanam longamque speraueris facilius; simulque
æmulatus eos, longissimam pariter atque saluber-
rimam tibi vitam eadem seruata victus ratione
paraueris.

8. Pom-

Πομπίλιος Νουμάς ὁ εὐδαιμονότατος τῶν Ῥωμαίων βασιλέων, καὶ μάλιστα περὶ τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν ἀσχοληθεὶς, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βεβιωκέναι ἰσχυρίζεται. Σέρβιος δὲ Τάλλιος Ῥωμαίων καὶ αὐτὸς βασιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας ἰσχυρίζεται. Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φυγαδευθεὶς, καὶ ἐπὶ Κύμης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἐννηήκοντα ἔτη λέγεται ζῆν ὀκτώτα βιώσας.

Οὗτοι μὲν ἐν Ῥωμαίων βασιλεῖς, οἷς συνάψω καὶ τὰς λοιπὰς βασιλούς, τὰς εἰς μακρὴν γῆρας ἀφαιρούμενας, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐκάστω. ἐπὶ τόλμῃ δὲ σοὶ καὶ τῶν λοιπῶν Ῥωμαίων, τὰς εἰς μακρὴν γῆρας ἀφαιρούμενας προσαναγράψω, προσθεὶς ἅμα καὶ τὰς κατὰ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ

8. Pompilius Numa felicissimus Romanorum regum, et maxime circa Deorum cultum occupatus, supra octoginta annos vixisse memoratur. Servius Tullius, rex et ipse Romanorum supra octoginta itidem vixisse refertur. Tarquinius vero ultimus Romanorum rex, exul Cumis cum ageret, ultra nonagesimum annum firmissima valetudine dicitur pervenisse.

9. Hi Romanorum reges, quibus adiungam reliquos etiam reges longam senectutem adeptos, et vnius cuiusque studia. In fine aptam Romanos adscribam reliquos, qui ad longissimam senectutem pervenere, additis etiam, qui in reliqua

ἐπὶ πλείον βιάσαντας. ἀξιώλογος γὰρ ἐλεγ-
χος ἡ ἰστορία τῶν διαβάλλειν, πειραμένων πρὸν
ἐνταῦθα αἶρα, ὥς, καὶ ἡμᾶς χρηστέρας ἔχειν
τὰς ἐλπίδας, τελείας ἡμῖν τὰς εὐχὰς ἔσσεσθαι
πρὸς τὸ εἰς μήκιστον τε καὶ λιπαρόν, τὸν πάσης
γῆς καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ὠφικέσθαι
τῇ ἐκυτᾷ εὐκλεμένη βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γέ-
ροντα.

Ἀργανθωνίος μὲν ἐν Ταρτησίων βασιλεὺς
πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιώων λέγεται, ὡς
Ἡρόδοτος ὁ λογοποιός, καὶ ὁ μελοποιός Ἀνα-
κρέων· ἀλλὰ τῆτο μὲν μῦθος τισὶ δοκεῖ· Ἀγα-
θουκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος, ἐτῶν ἐνανηκόν-
ταπέντε τελευτᾷ, καθάπερ Δημοχάρης καὶ Τι-
μαριος

Italia diutissime vixerunt. Digna enim literis ra-
tio refutandi eos, qui istam aërem criminantur,
historia. Quo meliorem nos quoque spem habe-
mus, rata futura vota nostra, vt in longissimam
que et pinguem senectutem perueniat terrae co-
titus atque maris dominus, qui iam senex suum
terrarum orbem regit.

10. Arganthonius ergo Tartessiorum rex quin-
quaginta et centum annos vixisse dicitur, vt vo-
lunt Herodotus historicus, et poeta Anacreon.
Verum ista quibusdam videtur fabula. Agatho-
cles autem Siciliae tyrannus cum esset annorum
quinque et nonaginta, mortuus est, sicut Democ-
chares

μαχος ἰσθρῶσιν· Ἰέρων δὲ ὁ Συρακυσίων τύραν-
νος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐτελεύ-
τα νοσῶν, βασιλεύσας ἐβδομήκοντα ἔτη, ὥσπερ
Δημήτριός τε ὁ Καλαττιανός, καὶ ἄλλοι λέγουσιν.
Ἀντέας δὲ Σκυθῶν βασιλεὺς, μαχόμενος πρὸς
Φίλιππον περὶ τὸν Ἰστρον ποταμὸν, ἔπεσεν ὑπὲρ
τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βαρδύλης δὲ ὁ Ἰλ-
λυρῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἵππου λέγεται μάχεσθαι
ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα
τετλῶν ἔτη. Τήρης δὲ Ὀδρυσιῶν βασιλεὺς, κα-
θὰ Φησι Θεόπομπος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν
ἐτελεύτησεν.

Ἀντίγονος δὲ ὁ Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος, βα-
σιλεύων Μακεδόνων, περὶ Φρυγίαν μαχόμενος
Σελεύ-

chares ac Timaeus tradunt. Hiero Syracusanor-
um tyrannus, duo et nonaginta annos natus
morbo finiit vitam, cum septuaginta annos re-
gnasset, ut Calatianus Demetrius et alii perhi-
bent. Anteas Scytharum rex, pugnans contra
Philippum circa Istrum flumen cecidit, supra no-
naginta annos natus. Bardylis rex Illyriorum ex
equo dicitur pugnasse in bello contra Philippum;
annos natus nonaginta. Teres Odrysarum rex,
ut refert Theopompus, duorum et nonaginta
annorum cum esset, obiit.

II. Antigonus Philippi F. Cocles, rex Mace-
donum, in Phrygia pugnans cum Seleuco et Ly-
sima-

Σελεύκῳ καὶ Λυσιμάχῳ, τραύμασι πολλοῖς πε-
 ριπεσὼν, ἐτελεύτησεν ἑτῶν ἑνὸς καὶ ὀγδοήκοντα,
 ὥσπερ ὁ συσρατευόμενος αὐτῷ Ἰερώνυμος ἰσορεῖ
 καὶ Λυσίμαχος δὲ Μακεδόνων βασιλεὺς ἐν τῇ
 πρὸς Σέλευκον ἀπώλετο μάχῃ, ἕτος ὀγδοήκοντον
 τελῶν, ὡς ὁ αὐτὸς Φησὶν Ἰερώνυμος. Ἀντίγον-
 νος δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίῳ, υἱῶδες δὲ Ἀντι-
 φῶνα τῷ μονοφθαλμῳ, ἕτος τέσσαρα καὶ τεσ-
 σαράκοντα Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε
 δὲ ὀγδοήκοντα, ὡς Μήδιος τὸ ἰσορεῖ, καὶ ἄλλοι
 συγγραφεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀντίπατρος ὁ Ἰο-
 λᾶς μέγιστον δυνθεὶς, καὶ ἐπιτροπέυσας πολ-
 λὰς Μακεδόνων βασιλέας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη
 ἕτος ζήσας, ἐτελεύτα τὸν βίον.

Πτολε-

simacho, vulneribus multis confectus cecidit, an-
 norum cum esset unius et octoginta, ut narrat,
 qui expeditionis illius socius fuit, Hieronymus.
 Etiam Lysimachus Macedonum rex in praelio
 contra Seleucum perit annum agens octogesimum,
 ut idem ait Hieronymus. Antigonus filius De-
 metrii, Antigoni Coclitis nepos, quatuor et qua-
 draginta annos imperavit Macedonibus, vixit au-
 tem octoginta, ut Medius refert, et scriptores
 alii. Sic etiam Antipater Iolai F. potentissimus
 vir, aliquot Macedoniae regum tutor, cum supra
 octoginta annos vixisset, vitam finiit.

12. Pto-

Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγk, ὁ τῶν κατὰ τὴν αὐτὸν
εὐδαιμονέστερος βασιλέων, Αἰγύπτῳ μὲν ἐβασί-
λευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη·
ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸς δύο· ἑστὶν τῆς
τελευτῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ
δὲ ἐπικλητῖν, ὅς τις δεδέξατο τὴν πατρῴαν βασι-
λείαν. (ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος 1), πρῶτος μὲν
ἐκτίσαστο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχὴν, καὶ κατέ-
σχεν, εὐνῆχος ὢν· κατέσχευε δὲ τὸν βίον,
ὀγδοήκοντα ἔτων γενόμενος, Ἀτταλος δὲ ὁ ἐπι-
κληθεὶς Φιλάδελφος, τῶν Περγαμηνῶν καὶ ἕτος
βασιλεύων, πρὸς ὃν καὶ Σικηπίων ὁ τῶν Ῥω-
μαίων στρατηγὸς ἀφίκετο, δύο καὶ ὀγδοήκοντα
ἔτων ἐξέλιπε τὸν βίον.

Μιθρι-

12. Ptolemaeus Lagi, regum suae aetatis feli-
cissimū, Aegypti regnum tenuit ad quartum et
octogesimum vitae annum: idque duobus ante
mortem annis tradidit Ptolemaeo filio, qui Phil-
adelphi cognomen habuit, qui *solus* fratrum in
paterno regno successit. Philetaerus, eunuchus,
prius Pergami imperium peperit pariter iac te-
nuit, annos natus octoginta vitam cum morte
commutavit. Attalus is, qui Philadelphi cogno-
men habuit, Pergamenorum et ipse rex, ad quem
etiam Scipio ille Dux Romanus venit, annorum
octoginta quorum cum esset, e vita discessit.

13. Μι-

1. Praue antea legebatur Ἀδελφῶν. Φιλαι-
τερος δὲ. du Soul.

Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντος βασιλεὺς, ὁ ἀπὸ τα-
γορέυθαις Κτίσης, Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον
Φεύγων, ἐπὶ Πόντον ἐτελεύτησε, βιώσας ἔτη
πένσασα καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ Ἰερώνυμος ἰσο-
ρεῖ, καὶ αἱλοὶ συγγραφεῖς. Ἀριαράθης δὲ ὁ
Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο μὲν καὶ ὀγδοήκοντα
ἔζησεν ἔτη, ὡς Ἰερώνυμος ἰσορεῖ. ἐδυνήθη δὲ
ἰσως καὶ ἐπὶ πλεον διαγενέσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς
Περδικκᾶν μάχῃ ζώρηθεις, ἀνθοχολοπίσθη.
Κύρος δὲ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαῖος, ὡς
ἀηλῆσται οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὄροι²⁾, αἷς καὶ
ὄντι.

13. Mithridates Ponti rex, cognomine Condi-
tor, Antigoniū Caclitem fugiens in Ponto mor-
tuis est, cum vixisset quatuor et octoginta annos,
ut refert Hieronymus, et scriptores alii. Aria-
rathes Cappadocum rex, duo et octoginta vixit
annos, ut narrat Hieronymus. Poterat forte diu-
tius superstes esse: sed captus in praelio contra
Perdiccam, et in crucem actus est.

14. Cyrus, Persarum rex, antiquus ille, ut in-
dicant Persarum atque Assyriorum cippi, quibus
etiam

2. ὄροι] Lapides aut columnas intellige, λι-
θας, στήλας, exponente Polluce III. f. 85.
Nam his, aequē ut tabulis aeneis, inuenta
artium, resque notatu dignas inscribebant
veteres Babylonii, Aegyptii, Graeci, Ro-
mani. *Mainus.*

Ονησίκριτος δ' τὰ περὶ Ἀλεξάνδρου συγγράψας, συμφωναῖν δοκεῖ, ἑκατοντῆτος γενόμενος ἐξήτε μὲν ἓνα ἑκάσον τῶν Φθῶν· μαθὼν δὲ τὰς πλείους διεφθαρμένους ὑπὸ Καμβύση τῇ ὑφ' αὐτοῦ καὶ Φάσκοτος Καμβύση κατὰ πρόσαγμα τὸ ἐκείνη ταῦτα πεποιημένα, τὸ μὲν τι πρὸς τὴν ὁμότητα τῇ ὑφ' διαβληθεῖς, τὸ δέ τι, ὡς παρανόμῃντα αὐτὸν αἰτιασάμενος, ἀθυμήσας ἔτεν λείψα τὸν βίον.

Ἀρταξέρξης δ' Μνήμων ἐπικληθεὶς, ἐφ' οὗ Κύρου ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύσατο, βασιλεύων ἐν Πέρσαις ἐτελεύτησε νοσῶν, ἐξ καὶ ὀρθοκοντα ἑτῶν γενόμενος· ὡς δὲ Δείνων ἰστορεῖ, τεσσαρῶν καὶ ἐνενηκοντα. Ἀρταξέρξης, ἕτερος Περσῶν βασιλεὺς,

etiam Onesicritus, vitae Alexandri scriptor, consentire videtur, centum annorum cum esset, amicorum unumquemque requisivit. Comperto autem, plerosque interfectos a Cambyse filio suo, qui ipsius se imperio fecisse diceret, contristatus partim, quod male audiret propter crudelitatem filii, partim, quod facinora ipsius coarguisset, vitam finit.

15. Artaxerxes Memoriosi cognominis notus, contra quem Cyrus frater expeditionem mouerat, regnans in Persis, morbo finiit annos natus sex et octoginta: ut vero Dino prodidit, quatuor et nonaginta. Artaxerxes Persarum rex alius, quem patrum

σιλεύς, ὃν φησιν ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν ἑαυτῶ
 Ἰσίδωρος ὁ Χαράκηνός συγγραφεὺς βασιλεύειν,
 ἔτη τρεῖς καὶ ἐνενήκοντα βίης, ἐπιβελῇ τὰδε-
 φῶ Γωσίθρη ἐδολοφονήθη. Συναρθοκλῆς δὲ ὁ
 Παρθυαίων βασιλεὺς, ἔτος ὀγδοηκοσὸν ἤδη γε-
 γονώς, ἀπὸ Σακαυράκων Σκυθῶν καταχθεὶς 3),
 βασιλεύειν ἤρξατο. καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτὰ.
 Τιγράνης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς, πρὸς ἐν Λέ-
 κκαλος ἐπολέμησε, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν
 ἐτελεύτα νόσω.

Τσπα-
 patrum suorum aetate regnasse dicit Isidorus Cha-
 racenus historicus, tres et nonaginta annos cum
 vixisset, insidiis fratris sui Gosithris periit. Sin-
 arthocles Parthorum rex, annum iam agens
 octogesium, ab Sacauracis Scythis reductus,
 regnare coepit, regnavitque annos septem. Ti-
 granes Armeniorum rex, quicum Lucullus bel-
 lum gessit, quinque et octoginta annos natus
 fuit, cum morbo decederet.

16. Hyf-

3. καταχθεὶς] Quid sibi velit hoc verbum,
 in ipsius historiae obscuritate, incertum est.
 Viderat notare *reditum ab exilio*. Notum
 est saepe exulare, qui propter spem imperiū
 suspecti aut exosi sunt imperantibus. Puto
 igitur hunc Parthorum regem exulasse apud
 Scythas; ut paullo post Artabazum Chara-
 cenum regulum apud Parthos; vtrumque
 hospitum opera in regnum patrium dedu-
 ctum. *Gesner.*

Ἰσπασίνης δὲ ὁ Χάρακος, καὶ τῶν κατ' Ἐρυθρεάν τόπων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν νοσήσας ἐτελεύτησε. Τήραιος δὲ ὁ μετὰ Ἰσπασίνην τρίτος βασιλεύσας, δύο καὶ ἐνενήκοντα βιᾶς, ἐτελεύτα νέσω. Ἀρτάβαζος δὲ ὁ μετὰ Τήραιον ἑβδομος βασιλεύσας Χάρακος, ἐξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν καταχθαίς ἀπὸ Πάρθων ἐβασίλευσε. καὶ Μνασκήρης δὲ βασιλεὺς Παρθυαίων ἐξ καὶ ἐννεμήκοντα ἔζησεν ἔτη.

Μασσινισσᾶς δὲ Μαυρασίῳ βασιλεὺς, ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἀσανδρος δὲ ὁ ὑπὸ τῷ Θεῷ Σεβαστῷ ἀντὶ ἐθνάρχῃ, βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς Βοσπόρῃ, περὶ ἔτη ὧν ἐνενήκοντα, ἵππομάχων καὶ πεζομάχων ἔδενός ἦττων ἐφάνη· ὡς δὲ ἐώ-
ρα

16. Hyspasines, Characis, et locorum Erythraeo mari vicinorum rex, quinto et octogesimo anno ex morbo decessit. Teraeus, tertius ab Hyspasine rex duo et nonaginta annos cum vixisset, morbo finiit. Artabazus a Teraeo septimus qui Charace regnavit, sexto et octogesimo anno deductus a Parthis, regnum tenuit. Et Mnascires rex Parthorum sex et nonaginta annis vixit.

17. Massinissa Maurorum rex nonaginta annos implevit. Asander ille, qui a Diuo Augusto pro Ethnarcha rex Bospori renunciatus fuerat, circa annum nonagesimum nullo neque equite neque milite deterior visus est. Cum vero videret suos
ciues

ρα τὰς ὑπὸ τῇ μάχῃ 4) Σκριβωνίῳ προσιδευέ-
 νας, ἀποσχόμενος σιτίων, ἐτελεύτησε, βίᾳς
 ἔτη τρία καὶ ἐνενήκοντα. Γόαισος δέ, ὡς φησιν
 Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς, ἐπὶ τῆς ἑαυτῆ ἡλικίας
 Ὀμανῶν τῆς ἀρωματοφόρου βασιλεύσας, πεν-
 τεκαίδεκα καὶ ἑκατὸν γεγονώς ἔτων, ἐτελεύτη-
 σε νύκτωρ. Βασιλέας μὲν ἂν τοσούτους ἰσορῆκασε
 μακροβίους οἱ πρὸ ἡμῶν.

Ἐπεὶ δὲ καὶ Φιλόσοφοι, καὶ πάντες 5) εἰ
 περὶ

ciues ad Scribonii se partes conferre, inedia de
 vitâ exiit, quam ad tres et nonaginta annos pro-
 duxerat. — Goæsus, auctore Isidoro Characeno,
 ipsius æquali, Omanorum in turifera regione
 rex, quindecim supra centum annos cum haberet,
 e morbo obiit. Tot reges longæuos nobis tra-
 diderunt, qui ante nos scripsere.

18. Quando vero etiam Philosophi, et omnino
 lite-

4. τὰς ὑπὸ τῇ μάχῃ] Quid si pro μάχῃ
 quod profectò huc non conuenit, legamus
 ἀρχῇ; Angebat senem τὰς ὑπὸ τῇ ἀρχῇ
 ciues suos, imperio suo subiectos, paulatini
 se conferre ad Scribonium, ventosum homi-
 nem, et ementitis Augusti promissis homi-
 nes sollicitantem, quod facile colligas e Dio-
 nis verbis lib. 54. p. 538. B. Sic certe po-
 fuisse in translatione, sine fraude fuerit. G.

5. πάντες] Nimis aperte falsum, omnes litera-
 rum studiosos longæuos fuisse. Suspicionem ita-

περὶ παιδείαν ἔχοντες, ἐπιμέλειάν πως καὶ ἔτοι-
 ποιέμενοι ἑαυτῶν, εἰς μακρὸν γῆρας ἤλθον, ἀ-
 ναγράψωμεν καὶ τῶν τὰς ἰσορημένους, καὶ
 πρώτας γε Φιλοσόφους. Δημόκριτος μὲν ὁ Ἀβ-
 δηρίτης, ἐτῶν γεγονώς τεσσαρῶν καὶ ἑκατὸν,
 ἐποσχόμενος τροφῆς ἐτελεύτα. Ξενοφίλος δὲ
 ὁ μασηδός, ὡς φησιν Ἀριστόξενος, προσχὼν τῇ
 Πυθαγόρῃ Φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πάντε καὶ ἑκα-
 τὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσε. Σόλων δὲ, καὶ Θα-
 λῆς, καὶ Πιττακός, οἳ τινες τῶν κληθέντων
 ἑπτὰ

literarum cultores, qui curam et ipsi sui ipsorum
exquisitiorem habent, ad longam senectutem per-
 venire; scribamus etiam de his quotquot in lite-
 rarum monumenta relati sunt, et primos quidem
 Philosophos. Democritus Abderitanus, annos
 natus quatuor supra centum, abstinens a cibo vi-
 tam finiit. Xenophilus musicus, eminens, ut
 ait Aristoxenus, philosophia Pythagorae, supra
 quinque et centum annos Athenis vixit. Solon,
 et Thales, et Pittacus, qui de septem illis qui sa-
 pien-

itaque legendum πάντως, quo aduerbio
 ostendat auctor, non philosophos modo ar-
 etiore appellatione ita dictos, verum *omnino*;
 vel *in uniuersum* homines literatos, se com-
 memoraturum. Si tamen mutare quis quid
 dubitet; potest πάντας fumere παντοίως,
 ut πᾶσαν νόσον sanasse Dominus dicitur
 Matth. IV, 23. *Gesner.*

Luc. Op. T. VII.

P

ἑπτά σοφῶν ἐγένοντο, ἑκάτὸν ἕκαστος ἔζησεν ἔτη.

Ζήνων δὲ ὁ τῆς Στωϊκῆς Φιλοσοφίας ἀρχηγός, οὐκ ἔτι καὶ ἐνενήκοντα, ὃν Φάσιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ προσπταίσαντα, ἀναφθέγγασθαι, τί με βοᾷς; καὶ ὑποσρέψαντα οἰκადε, καὶ ἀποσχόμενον τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος μαθητής, καὶ διαδοχός, ἐν ἡμέα καὶ ἐνενήκοντα ἔτος γεγονώς ἔτη, Φῦμα ἔσχεν ἐπὶ τῇ χεὶρ, καὶ ἀπικαρτερῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ' ἐταίρων τινῶν γραμμάτων, προσενεγκάμενος τροφήν, καὶ πράξας περὶ ὧν ἠξίεν οἱ φίλοι, ἀποσχόμενος αὐτῆς τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν βίον.

Ξενο-

pientes vocantur, fuere, centum quisque annos vixerunt.

19. Zeno, Stoicae philosophiae princeps, octo et nonaginta, quem aiunt, cum in concionem prodiret, et lapsus offenderet, exclamasse; *Quid me vocas?* (o terra!) reuersumque domum, inedia vitam finiisse. Cleanthes autem discipulus Zenonis et successor nouem et nonaginta annos natus, tuber in labio nactus est, iam suscepto moriendi consilio, cum superuenirent ipsi a sodalibus quibusdam literae, cibo assumpto perfecit, quae rogauerant amici, tum denuo a cibis se abstinens de vita exiit.

20. Xe-

Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίνης μὲν υἱὸς, Ἀρχελαίου
δὲ τῷ Φυσικοῦ μαθητῆς, ἐβίωσεν ἔτη ἑνὶ καὶ
ἐνενήκοντα. Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος μαθητῆς
γενόμενος, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Καρνεά-
δης δὲ ὁ τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας ἀρχηγός, ἔτη
πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. Χρύσιππος ἑνὶ καὶ ὀγδοή-
κοντα. Διογένης δὲ ὁ Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος,
Στωϊκὸς Φιλόσοφος, ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα. Πο-
σειδώνιος ὁ Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥό-
διος, Φιλόσοφος τε ἅμα, καὶ ἱστορικός συγγρα-
φεὺς, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Κριτόλαος ὁ
Περὶπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ ὀγδοήκοντα.

Πλάτων δὲ ὁ ἱερώτατος, ἑνὶ καὶ ὀγδοήκοντα.
Ἀθηνόδορος, Σάνδωνος, Ταρσεὺς, Στωϊκὸς, ὅς
καὶ

20. Xenophanes Dexini filius, Archelai Phy-
fici discipulus, annos vixit nonaginta vnum.
Xenocrates Platonis auditor, quatuor et octogin-
ta: Carneades, iunioris Academiae princeps,
annos quinque et octoginta: Chrysippus vnum
et octoginta: Diogenes Seleucienfis ad Tigrim,
Stoicus philosophus, octo et octoginta: Posido-
nius Apameensis Syriae, lege autem Rhodius,
Philosophus, et idem Historicus, quatuor et octo-
ginta: Critolaus Peripateticus, supra duos et
octoginta.

21. Plato Diuinus, vnum et octoginta. Athe-
nodorus Sandonis F. Tarsensis, Stoicus, qui Di-

καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβασῆ Θεῶ, ὃς ἔστι ἡ Ταρσέων πόλις καὶ Φόρων ἐκκλίσθη, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βίης, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τιμὰς ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ κατ' ἔτος ἔκαστον ἀπονέμει ὡς ἡρώϊ. Νέστωρ δὲ Στωϊκὸς ἀπὸ Ταρσῆ, διδάσκαλος Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα. Ξενοφῶν δὲ ὁ Γρύλλης, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη.

Οὗτοι μὲν Φιλοσόφων οἱ ἑνδοχοί, συγγραφῶν δὲ Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν ἐν περιπάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδορος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἰσορεῖ. Τερώνυμος δὲ ἐν πολέμοις γενόμενος, καὶ πολλὰς καμάτας ὑπομείνας καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἑκατὸν

vi quoque Caesaris Augusti praeceptor fuit, a quo etiam tributis leuata est Tarsensium ciuitas, duo et octoginta annos natus in patria mortuus est, cui honorem quotannis habet Tarsensium populus, tanquam Heroi. Nestor Stoicus e Tarso Caesaris Tiberii praeceptor, annos duo et nonaginta; Xenophon Grylli F. supra nonaginta vixit annos.

22. Hi philosophi nobiles. Inter Historicos Ctesibius centum viginti quatuor annos natus in Peripato obiit, ut auctor est in Chronicis Apollodorus. Hieronymus in bellis versatus, multos labores perpeffus et vulnera, annos vixit quatuor supra

ἡματὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν πε-
 ρὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν λέγει, καὶ θαυμάζει γὰρ
 τὸν ἄνδρα, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἀρ-
 τιον ὄντα ἐν ταῖς συνκρίσιν, καὶ πᾶσι τοῖς αἰ-
 σθητηρίοις μηδενὸς γενόμενον τῶν πρὸς ὑγίειαν
 ἐλλειπῇ. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος, ὀγδοήκοντα καὶ
 πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος, ὁμοίως ὀγδοή-
 κοντα καὶ πέντε. Τίμαος ὁ Ταυρομενεΐτης,
 ἕξ καὶ ἐνενήκοντα. Ἀριστάβελος δὲ ὁ Κασανδρεὺς,
 ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται βεβιωκέναι·
 τὴν ἱστορίαν δὲ τέταρτον καὶ ὀγδοήκοσόν ἔτος γε-
 γονώς ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ
 τῆς πραγματείας λέγει. Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρ-
 τα, Μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ'
 ἑπτα κατέπεσε, καὶ ἐκ τῆς νοσήσας, ἀπέθα-
 νεν

supra centum, ut ait Agatharchides nona histo-
 riarum Asiae, atque admiratur virum, qui ad
 ultimum vitae diem aptus fuerit consuetudini ho-
 minum, nec in yllius sensus usu aut sanitate quid-
 quam desiderauerit. Hellanicus Lesbios octoginta
 et quinque, et Pherecydes Syrus similiter octo-
 ginta et quinque. Timaeus Tauromenites sex
 et nonaginta: Aristobulus Cassandrinus supra no-
 naginta annos dicitur vixisse: historiam autem
 quatuor et octoginta annos natus coepit scribere,
 ut ipse refert in principio operis. Polybius Ly-
 cortae F. Megalopolitanus rure rediens ex equo
 cecidit, vnde morbum nactus diem obiit anno-

νεν ἐτῶν δύο καὶ ὀγδοήκοντα· Ὑψικράτης δὲ ὁ
Ἀμισηνὸς συγγραφεὺς, διὰ πολλῶν μαθημάτων
γενόμενος, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα.

Ῥητόρων δὲ Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλεῖ-
σιν, ἔτη ἑκατὸν ἄκτῳ. τροφῆς δὲ ἀποσχόμε-
νος, ἐταλεύτησεν· ὃν Φασιν ἐρωτηθέντα τὴν
αἰτίαν τῆ μακρῆ γῆρας, καὶ ὑγιεινῆ ἐν πάσαις
ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπεῖν, διὰ τὸ μηδέποτε συμ-
περιενσχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίας. Ἰσοκράτης
ἐνενήκοντα καὶ ἐξ ἐτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυρι-
κὸν ἔγραφε λόγον· περὶ ἔτη δὲ ἑνὸς ἀποδεόντα
ἑκατὸν γεγονώς, ὡς ἤσθετο Ἀθηναίαις ὑπὸ Φι-
λίππῳ ἐν τῇ περὶ Χαλκιδναίαν μάχῃ νενικημένος,

πο-

rum cum esset duorum et octoginta. Hypsicrates
Amisenus scriptor, multiplici doctrina eruditus,
vixit annos duo et nonaginta.

23. Inter Oratores Gorgias, quem Sophistam
quidam nominant, annos octo et centum. Absti-
nencia vero cibi finit: quem aiunt interrogatum
de causa longae senectutis, et omnibus sensibus
sanae, respondisse, quod nunquam ab aliorum se-
conuiuuiis passus sit auferri. Isocrates sex et no-
naginta annorum cum esset, Panegyricam oratio-
nem scripsit: circa annum vero vndecentesimum,
audito, Athenienses a Philippo pugna ad Chae-
roncam

ποτνιῶμενος, τὸν Εὐριπίδεον σίχον προσηνέγκατο, εἰς αὐτὸν ἀναφέρων·

Σιδωνιὸν ποτ' ἄστ' Κάδμος ἐκλιπών.

καὶ ἐπειπὼν ὡς δαλεύσει ἡ Ἑλλὰς, ἐξέλιπε τὸν βίον. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ, θεῶν Καίσαρος Σεβαστοῦ διδάσκαλος γενόμενος, καὶ σὺν Ἀθηνοδώρῳ τῷ Ταρσεὶ Φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν, ἐξῆσε τὰντὰ τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἔτη ὀγδοήκοντα δύο. Ποτάμων δὲ οὐκ ἄδοξος ῥήτωρ, ἐνενήκοντα.

Σοφοκλῆς δὲ τραγωδοποιὸς, ῥᾶγα σαφυλῆς καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πέντε καὶ ἐνενήκοντα ζήσας ἔτη. Ἔτος ὑπὸ Ἰοφῶντος τῷ υἱέος ἐπὶ τέλει τῷ βίῳ παρανοίας κρινόμενος, ἀνέγνω τοῖς
δικα-

roneam victos, lamentabili voce Euripides versiculum protulit, quem ad se referebat,

Quondam Sidonis urbe Cadmus excitus:

Cumque subiecisset, servitutem esse Graeciam, e vita discessit. Apollodorus Pergamenus rhetor Augusti Caesaris praeceptor, qui cum Athenodoro Tarsensi philosopho illum instituerat, sicut Athenodorus annos vixit octoginta duos: Potamo rhetor non ignobilis annos nonaginta.

24. Sophocles Tragicus poeta, glutito vitae acino suffocatus est, quinque et nonaginta annos cum vixisset. Hic ab Iophonte filio sub finem vitae accusatus dementiae, recitavit iudicibus

δικασαῖς Οἰδίπῳ τὸν ἐπὶ Κολωνῶ, ἐπιδραυνόμενος διὰ τῆ δράματος, ὅπως τὸν νῦν ὑγιαίνει, ὡς τὰς δικασάς, τὸν μὲν ὑπερθαυμάσαι, καταψηφίσασθαι δὲ τῆ υἱᾶ αὐτῆς μανίαν.

Κρατῖνος δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, ἑπτὰ πρὸς τοῖς ἐνευήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε, καὶ πρὸς τῷ τέλει τῆ βίᾳ διδάξας τὴν Πυτίνην, καὶ νικήσας, μετ' αὐτὸν πολὺ ἐτελεύτα. καὶ Φιλήμων δὲ ὁ κωμικός, ὁμοίως τῷ Κρατίνῳ, ἑπτὰ καὶ ἐνευήκοντα ἔτη βίᾳς, κατέκειτο μὲν ἐπὶ κλίνης ἡρεμῶν, θεασάμενος δὲ ὄνον τὰ παρσκευασμένα αὐτῷ σῦκα κατεσθίοντα, ὥρμησε μὲν εἰς γέλωτα, καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῷ καὶ ἀθρόῳ γέλωτι εἰπὼν προσδῆναι τῷ ὄνῳ ἀκρο-

τα

Oedipum in Colono, ostendens illa fabula, quam sibi mente constaret, adeo ut iudices ipsum quidem vehementer admirarentur, filii autem furorem dampnarent.

25. Cratinus Comicus poeta septem supra nonaginta annis vixit, cumque virtus finem vitae Pytinen docuisset, vicissetque, non ita multo post obiit. Etiam Philemon Comicus, non minus quam Cratinus septem et nonaginta annos natus, decumbebat quiescens in lectulo. Cum vero videret asinum paratas sibi ficus deuorantem, in cachinnos effunditur; vocatoque seruo cum multo *eadem* confertoque risu imperat, ut asino et-

iam

τῆ ροφεῖν, ἀποπνιγείς ὑπὸ τῆ γέλωτος ἀπέ-
θανε. καὶ Ἐπίχαρμος δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιη-
τῆς, καὶ αὐτὸς ἐνενήκοντα καὶ ἑπτὰ ἔτη λέγε-
ται βιωῖναι.

Ἀνακρέων δὲ ὁ τῶν μελῶν ποιητῆς, ἔζησεν
ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ Στησίχορος δὲ
ὁ μελοποιὸς, ταῦτά. Σιμωνίδης δὲ ὁ Κεῖος,
ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα.

Γραμματικῶν δὲ, Ἐρατοσθένης μὲν ὁ Ἀγλαῆ
Κυρηναῖος, ὃν ἂ μόνον γραμματικόν, ἀλλὰ καὶ
ποιητὴν ἂν τις ὀνομάσσει, καὶ Φιλόσοφον, καὶ
γεωμέτρην, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτος ἔζησεν ἔτη.

Καὶ Λυκῆργος δὲ ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμο-
νίων, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἰσορεῖται.

Τοσά-

iam merum sorbendum addat: atque ipsum per
risum intercluso spiritu moritur. Etiam Epichar-
mus Comicus septem et nonaginta annos dicitur
vixisse.

26. Anacreon canticorum poeta vixit annos
quinque et octoginta, et Stesichorus melicus toti-
dem: Simonides autem Ceus supra nonaginta.

27. Inter Grammaticos Eratosthenes Aglai F.
Cyrenaeus, quem non Grammaticum solum, sed
etiam poetam aliquis nominaverit, et Philoso-
phum, et Geometram; duo et octoginta hic vi-
xit annos.

28. Lycurgus Lacedaemoniorum legislator quin-
que et octoginta annos vixisse narratur.

Τοσάττας ἐδυνήθημεν βασιλέας, καὶ πεπαι-
δευμένους, ἀθροῖσιν· ἐπεὶ δὲ ὑπεσχόμεν καὶ Ῥω-
μαίων τινάς, καὶ τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκησάντων
μακροβίων ἀναγράψαι, τέττας σοι, θεῶν βε-
λουμένων, ἱερῶτατε Κυντίλλε, ἐν ἄλλῳ δηλώ-
σομεν λόγῳ.

29. Tot potuimus reges et eruditos homines
colligere. Cum vero promiserim etiam Romano-
rum quosdam, et Italicorum longaeuorum refer-
re, eos tibi, Diis volentibus, Quintille sanctis-
sime, alio libello indicabimus.

Πατρίδος Εὐκώμιον.

Οτι μὲν ἔδεν γλύκιον ἢς πατρίδος Φθάνει
προτεθρυλλημένον. ἄρ' ἔν ἥδιον μὲν ἔδεν,
σεμνότερον δέ τι καὶ θεϊότερον ἄλλο; καὶ μὴν
ὅσα σεμνὰ καὶ θεῖα κομίζουσιν ἄνθρωποι, τέτων
πατρὶς αἰτία, καὶ διδάσκαλος γεννησαμένη, καὶ
ἀνα-

Patriae Encomium.

Sua cuique patria nihil esse dulcius, olim illud
quidem tritum est. Numquid autem dulcius
quidem nihil; sed tamen augustius aliud quid est
ac diuinius? Quin quaecumque augusta et diuina
putant homines, eorum causa et magistra patria
est,

ἀναθρεψαμένη, καὶ παιδευσαμένη. πόλεων μὲν
 ἔν μεγέθει, καὶ λαμπρότητας, καὶ πολυτελείας
 κατασκευῶν, θαυμάζεσι πολλοί, πατρίδας δὲ
 ζήρυσσι πάντες· καὶ τοσῶτον ἄδεις ἐξηπατήθη
 τῶν καὶ πᾶν κεκρατημένων ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν
 θεῶν ἡδονῆς, ὥς ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς τῶν παρ'
 ἄλλοις θαυμάτων λήθην ποιήσασθαι τῆς πα-
 τρίδος.

“Ὅσις μὲν ἔν σεμνύνεται πολίτης ὢν εὐδαίμο-
 νος πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ τίνα χρὴ τιμὴν
 ἀπονέμεν τῇ πατρίδι· καὶ ὁ τοιοῦτος, δηλὸς
 εἶν ἀχθόμενος ἂν, εἰ μετρωτῆρας ἔλαχε τῆς
 πατρίδος. ἐμοὶ δὲ ἥδιον αὐτὸ τιμᾶν τὸ τῆς
 πατρίδος ὄνομα. πόλεις μὲν γὰρ παραβαλεῖν

πειρω-

est, quae genuerit ea, nutritur, instituerit.
 Itaque magnitudines urbium et claritates, et sum-
 tus aedificiorum, multi admirantur, patrias vero
 amant uniuersi. Atque in tantum se errorem
 abduci nemo passus est eorum etiam, qui valde
 spectaculorum voluptatibus deliniantur, ut pro-
 pter excellentiam spectaculorum apud alios, suae
 patriae obliuionem caperet.

2. Ac si quis beatæ se ciuitatis ciuem esse
 gloriatur, ille, quis honos habendus sit patriae,
 ignorare mihi videtur, manifestumque est, ae-
 gre fuisse laturum, si mediocrem magis patriam
 sortitus esset. At mihi ipsum nomen honorare
 patriae dulcius est. Ipsas enim comparare urbes

πειρωμένῳ, προσήκει μέγεθος ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ τὴν τῶν ὠνίων ἀφθονίαν. ὅπερ δ' αἰρεσίς ἐστι πόλεων, ἔδεις ἂν ἔλοιτο τὴν λαμπροτέραν, ἔασας τὴν πατρίδα, ἀλλ' εὖζαιτο μὲν ἂν εἶναι καὶ τὴν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι παραπλησίαν, ἔλοιτο δ' ἂν τὴν ὀπειανῶν.

Τὸ δ' αὐτὸ τέτα καὶ οἱ δίκαιοι τῶν παίδων πράττεισι, καὶ οἱ χρηστοὶ τῶν πατέρων. ἔτε γὰρ νέος καλὸς καὶ γαδρός, ἄλλεν ἂν προτιμήσαι τῷ πατρός, ἔτε πατήρ καταμελήσας τῷ παιδός, ἔτερον ἂν σέβειν νέον, ἀλλὰ τοσούτον γε οἱ πατέρες νικώμενοι, προσνέμωσι τοῖς παισίν, ὥς καὶ κάλλιστοι, καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσιν ἄριστα φαίνονται κηροσμημένοι οἱ παῖδες αὐτοῖς.

ὅσις

si quis velit, conueniens est, vt magnitudinem exigat, et pulchritudinem, et rerum venalium abundantiam: at de optione urbium vbi agitur, nemo sane, relicta sua patria, splendidiorem elegerit; sed optauerit ille quidem esse, suam patriam beatis illis proximam; caeterum ipsam qualiscumque demum sit, praetulerit.

3. Idem nempe liberi faciunt, si sunt iusti, ac boni parentes. Neque enim honestus bonusque iuuenis alium quemcumque patri praetulerit; neque suo neglecto filio pater iuuenem alium complectatur. Sed tantum amore victi patres ex se natis tribuunt, vt et pulcherrimi, et maximi, et rebus omnibus ornatissimi, sui illis liberi videantur.

ὅς τις δὲ μὴ τοιᾷτός ἐστι δικασῆς πρὸς τὸν υἱόν,
καὶ δοκεῖ μοι πατρός ὁφθαλμὸς ἔχειν.

Πατρίδος τοίνυν τὸ ὄνομα, πρῶτον, καὶ οἰ-
κειότατον πάντων· ἔδεν γὰρ ὁ, τι πᾶ πατρός
οἰκειότερον. εἰ δὲ τις ἀπονέμει τῷ πατρί τὴν
δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ καὶ ὁ νόμος, καὶ ἡ φύσις
κελεύει, προσηκόντως αὐτὴν πατρίδα προτιμή-
σαι. καὶ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὸς τῆς πατρίδος κτῆ-
μα, καὶ ὁ πᾶ πατὴρ, καὶ οἱ ἐκ τούτων
δικαῖοι πάντες ἀνωτέρω, καὶ μέχρι θεῶν πα-
τρώων πρόεισιν ἀναβιβάζομενον τὸ ὄνομα.

Χαίρουσι καὶ θεοὶ πατρίσι, καὶ πάντα μὲν,
ὡς εἶκος, ἐφορῶσι τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὐτῶν
ἡγούμενοι κτήματα πᾶσαν γῆν, καὶ θάλασσαν·
ἐφ'

deantur. Si quis vero talis non est filii sui iudex,
ille non patris mihi oculos videtur habere.

4. Ergo nomen patriae primum omnium et
familiarissimum: neque enim patre quidquam
familiarius. Si quis vero iustam suo patri hono-
rem habet, quod lex pariter ac natura praecipit,
conuenienter ille patriam praetulerit: quando
ipse quoque pater res patriae est, et patris pater,
et qui propter hosce ad nos pertinent sursum
omnes: atque ad patrios usque deos retro ascen-
dens illud nomen progreditur.

5. Gaudent ipsi quoque suis Dii patriis, et
cum omnia inspiciant humana, ut credere fas est,
qui suae ditionis et terram et mare esse arbitren-
tur:

ἐφ' ἧς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγένετο, προτιμᾷ τῶν
 ἄλλων ἀπασῶν πόλεων. καὶ πόλεις σεμνότεραι
 θεῶν πατρίδες, καὶ νῆσοι θεϊότεραι, παρ' αἷς
 ὑμνεῖται γενέσις θεῶν. ἱερὰ γὰρ γένεσις κεχαρισμένα
 ταῦτα νομίζεται τοῖς θεοῖς, ἐπειδὴν εἰς τὰς οἰ-
 κείας ἕκαστος ἀφικόμενος ἱερουργῇ τόπῳ. εἰ δὲ
 θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ
 ἀνθρώποις πολὺ γε μᾶλλον;

Καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον ἕκαστος ἀπὸ
 τῆς πατρίδος· ὥς καὶ τῶτον τὸν θεόν, εἰ καὶ
 κοινός ἐστιν, ἀλλ' ἔν ἑκάστῳ νομίζεσθαι πατρῶον,
 διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τῆς τόπῳ θέαν· καὶ Φω-
 νῆς ἐνταῦθα ἤρξατο, ἐπιχώρια πρῶτα λαλεῖν
 μανθάνων, καὶ θεὸς ἐγνώρισεν. εἰ δέ τις τοιαύ-

της

tur: tum in qua quisque illorum natus est, eam
 vrbibus praefert aliis omnibus. Itaque et vrbes
 augustiores, quae Deorum patriae sunt, et di-
 viniores insulae, in quibus natales celebrantur
 Deorum. Sacra quippe ea demum grata Diis
 putantur, quae in domestica illis loca delatus
 quisque peregerit. Si vero Diis carum est nomen
 patriae; quid ni multo magis hominibus?

6. Etenim vidit solem primum e sua quisque
 patria: ut hic quoque Deus, licet communis sit,
 patrius ille tamen unicuique videatur ideo, quod
 primum ex illo sibi loco conspectus sit. Et vocem
 mittere ibi auspicatus est, patria loqui lingua cum
 disceret; et Deos agnouit. Talem vero si quis
 patriam

της ἔλαχε πατρίδος, ὡς ἑτέρας δεηθῆναι πρὸς τὴν τῶν μειζόνων παιδείαν, ἀλλ' ἐν ἔχέτω καὶ τῶν τῶν παιδευμάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν· ἔ γάρ ἂν ἐγνώρισεν ἑδὲ πόλεως ὄνομα, μὴ διὰ τῆς πατρίδος, πόλιν εἶναι μαθόν.

Πάντα δέ, οἶμαι, παιδεύματα καὶ μαθήματα συλλέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμωτέρως αὐτὰς ἀπὸ τούτων ταῖς πατρίσι παρασκευάζοντες, κτῶνται δὲ καὶ χρήματα, Φιλοτιμίας ἕνεκεν τῆς εἰς τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανήματα. καὶ ἀκότως, οἶμαι· δεῖ γὰρ ἐν ἀχαρίστως εἶναι τὰς τῶν μεγίστων τυχόντας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ καὶ τοῖς καθ' ἓνα τις ἀπονέμοι χάριν, ὥσπερ ἐς δίκαιον, ἐπειδὴν εὖ πάθη πρὸς τινός, πολὺ μᾶλλον

patriam fortitus est, ut alia quoque ad maiorum rerum institutionem opus habuerit: habeat ille sane huius etiam institutionis patriae gratiam. Neque enim vel nomen illius alterius urbis scivisset, nisi patriae beneficio, urbem eiusmodi esse, didicisset.

7. Caeterum eruditionem, puto, doctrinamque omnem colligunt homines, ut ea se utiliores praestent suis quique patriis. Opes sibi parant iidem ambitione quadam ad publicas patriae impensas. Idque merito, arbitror. Oportet enim non ingratos esse, qui maximis affecti sunt beneficiis. Verum si quis singulis etiam gratiam, prout iustum est, refert obligatus beneficio, mul-

μᾶλλον προσήκει τὴν πατρίδα τοῖς καθήκουσιν ἀμείβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ γονέων εἰσὶ νόμοι παρὰ ταῖς πόλεσι· κοινὴν δὲ προσήκει πάντων μητέρα τὴν πατρίδα νομίζειν, καὶ χαρισηρία τροφῶν ἀποδιδόναι, καὶ τῆς τῶν νόμων αὐτῶν γνώσεως.

Ὡφθη δὲ εἰδὲς ἔτις ἀμνήμων τῆς πατρίδος, ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει γενόμενος, ἀμελεῖν. ἀλλ' οἷ τε κακοπραγῶντες ἐν ταῖς ἀποδημίαις, συνεχρῶς ἀνακαλῶσιν ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν ἡ πατρίς· οἷ τε εὐδαιμονῶντες, ἂν καὶ τὰ ἄλλα εὖ πράττωσι, τῆτο γὰρ αὐτοῖς μέγιστον ἐνδεῖν νομίζουσι, τὸ μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. ὄνειδος γὰρ τὸ τῆς ξενιτείας· καὶ τοὺς κατὰ τὸν
τῆς

to magis patriae rependere iusta conuenit. Etenim malae tractationis parentum leges sunt in ciuitatibus: communem autem parentem putare patriam conuenit, et praemia pro alimentis, ipsa-
que adeo legum cognitione, rependere.

8. Vilius autem est nemo adeo immemor patriae, qui in alia ciuitate constitutus illius curam abiciat. Sed cum ii quibus aduersa in peregrinatione obueniunt, perpetuo in animum reuocent, maximum bonorum esse patriam, tum quibus secunda sunt omnia, quantumuis reliquis rebus felices, tamen hoc sibi maximum putant deesse, quod patriam non inhabitant, sed peregrinantur. Ipsa enim crimen habet peregrinitas.

Ac

τῆς ἀποδημίας χρόνον λαμπρὰς γενομένους, ἢ διὰ χρημάτων κτῆσιν, ἢ διὰ τιμῆς δόξαν, ἢ διὰ παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρίας ἔπανον, ἔσιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντας ἐπειγομένους, ὥς ἔκ ἂν ἐν ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδειζομένους τὰ αὐτῶν καλὰ. καὶ τοσούτῳ γε μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαβέσθαι τῆς πατρίδος, ὅσωπερ ἂν Φαίνεται μεζόνων παρ' ἄλλοις ἡξιωμένος. ποθεινὴ μὲν ἔν καὶ νέοις πατρίς.

Τοῖς δὲ ἤδη γεγηρακόσιν, ὅσω πλέον τῇ Φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέτεσι, τοσούτῳ καὶ πλείων ἐργίνεται πόθος ὁ τῆς πατρίδος. ἕκαστος γὰρ τῶν γεγηρακότων, καὶ σπεύδει καὶ εὐχεται καταλῦσαι τὸν βίον ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἵν', ὅθεν ἤρξα-

το

Ac videre licet ipsos, qui peregrinationis suae tempore, vel bonorum possessione vel honorum gloria, vel eruditionis testimonio, vel laude fortitudinis, illustrati sunt, in patriam tamen festinare omnes; ut qui inter meliores sua ostendere bona non possint. Ac tanto magis festinat unusquisque ad suam complectendam patriam, quo maioribus rebus dignati ipsum sunt alii. Igitur iunioribus etiam amabilis est patria.

9. His vero qui pervenire ad senectutem, quanto maior quam iuuenibus prudentiae portio obtrigit, tanto etiam vehementius inest patriae desiderium. Senum enim unusquisque in patriae finire vitam et studet et optat, ut unde coepit

Luc. Op. T. VII.

Q

vive-

το βίβν, ἐνταῦθα πάλιν καὶ τὸ σῶμα παρακατά-
 θηται τῇ θρεψαμένη γῇ, καὶ τῶν πατρῶων κοι-
 νωνήσῃ τάφῳ. δεινὸν γὰρ ἐκάσῳ δοκεῖ ξενίας
 ἀλίσκεσθαι, καὶ μετὰ θάνατον ἐν ἀλλοτρίᾳ κει-
 μένῳ γῇ.

Ὅσον δὲ τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς τὰς πατρίδας
 μέτεσι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μά-
 θοι τις ἐκ τῶν αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπὴ-
 λυδες, καθάπερ νόθοι, ἐαδίας ποιεῖνται τὰς
 μεταναστάσεις, τὸ μὲν τῆς πατρίδος ἔνομα μῆ-
 τε εἰδότες, μῆτε σέροντες· ἡγᾶμενοι δ' ἀπαν-
 ταχῇ τῶν ἐπιτηδείων εὐπορήσιν, μέτρον εὐ-
 δαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. οἷς
 δὲ καὶ μήτηρ ἢ πατεὶς, ἀγαπῶσι τὴν γῆν, ἐφ'
 ᾗς ἐγένοντο, καὶ ἐτράφησαν, καὶ ὀλίγην ἔχω-
 σι,

viuere, ibi rursus et altrici terrae corpus com-
 mendet, et maiorum suorum inonumentis infe-
 ratur. Durum enim unicuique videtur, peregri-
 nitatis damnari in terra aliena iacenti.

10. Quantum porro beneuolentiae in patriam
 germanis vere ciuibus insit, ex indigenis aliquis
 intelligat. Nam aduenae, velut spurii, migra-
 tiones facile suscipiunt, qui neque intelligant
 nomen patriae, neque ament; sed, necessariarum
 rerum copiam praesto sibi vbique futuram rati,
 mensuram voluptatis in ventris voluptatibus col-
 locent. Quibus vero parens etiam est patria, hi
 amant in qua nati sunt et alibi terram, licet par-
 vam

σι, καὶ τραχεῖαν, καὶ λεπτόγευν· καὶ ἀπο-
 ρῶσι τῆς γῆς ἐπαινέσαι τὴν ἀρετὴν, τῶν γε ὑπὲρ
 τῆς πατρίδος ἐκ ἀπορήσασιν ἐγκωμίων. ἀλλὰ
 καὶ ἴδωσιν ἑτέρας σεμνυνομένους, πεδίοις ἀναι-
 μένοις, καὶ λειμῶσι φυτοῖς παντοδαποῖς διει-
 λημμένοις, καὶ αὐτοὶ τῶν τῆς πατρίδος ἐγκω-
 μίων ἐκ ἐπιλανθάνονται· τὴν δὲ ἵπποτρόφον
 ὑπερορῶντες, καὶ κροτόφον*) ἐπαιῶσι.

Καὶ σπεύδει τις ἐς τὴν πατρίδα, καὶ νησιώ-
 της ἦ· καὶ παρ' ἄλλοις εὐδαιμονεῖν δύνηται, καὶ
 διδο-

vam habeant, licet asperam, et tenuem: et licet
 non habeant quam terrae virtutem commendent,
 laudes certe non defunt illis, quibus ornent pa-
 triam. Verum etsi videant gloriantes alios campis
 laxis, pratisque vario plantarum genere distinctis;
 ipsi tamen patriae laudum non obliuiscuntur,
 despectaque equorum altrice terra, laudant suae
 nutriculam pueritiae.

II. Ac festinat in patriam aliquis insulanus et-
 iam, etiam cum felicem apud alios vitam licet

Q 2

agere,

*) καὶ κροτρ.] Legendum τὴν κροτόφον.
 Opponuntur enim sibi ἵπποτρόφος et κρο-
 τρόφος· illud Argorum epitheton, et alia-
 rum urbium, quae latos ac laetos campos
 habent: hoc Ithacae, quae ab Ulyssē suo
 vocatur Od. I, 27. τραχεῖ' ἀλλ' ἀγαθὴ κρο-
 τρόφος. Gesner.

διδωμένην ἀθανασίαν ἔ' προσήσεται, προτιμῶν
τὸν ἐπὶ τῆς πατρίδος τάφον· καὶ ὁ τῆς πατρί-
δος αὐτῷ καπνὸς λαμπρότερος ὀφθῆσεται τῷ
παρ' ἄλλοις πυρός.

Οὕτω δὲ ἄρα τίμιον εἶναι δοκεῖ παρὰ πᾶσιν
ἡ πατρίς· ὥς τε καὶ τὰς πανταχῶ νομοθέτας ἴδοι
τίς ἂν ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ὡς χαλε-
πωτάτην ἐπιβεβληκότας τὴν Φυγὴν τιμωρίαν.
καὶ ἔχ' οἱ νομοθέται μὲν ἔτως ἔχουσιν, οἱ δὲ πι-
στεύομενοι τὰς στρατηγίας ἐτέρως, ἀλλ' ἐν ταῖς
μάχαις τὸ μέγιστόν ἐστι τῶν παραγγελμάτων τοῖς
παραταττομένοις, ὡς ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῖς ὁ
πόλεμος. καὶ ἔδειξ' ὅστις ἂν ἀνέσας τὰ τε, κα-
κὸς εἶναι θέλῃ. ποιεῖ γὰρ καὶ τὸν δειλὸν ἀν-
δρεῖον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.

agere, nec oblatam sibi immortalitatem admittit,
sepeliri praeoptans in patria, fumusque patriae
igni apud alios ei clarior videbitur.

12. Adeo autem carum super omnia videtur
patria, ut, qui ubique fuere legum latores, eos
videas maximis quibusque criminibus gravissimam
imposuisse poenam, exilium. Nec vero legum
modo latores in ea sunt sententia; aliter animarum
exercituum ducibus: quin sub ipsa praelia ad eos,
qui stant iam in acie, maximum illud adhorta-
mentum est, bellum ipsis esse pro patria: neque
quisquam est, qui hoc audito ignavus esse velit:
virtutem enim timido etiam addit nomen patriae.

Περὶ τῶν διψάδων.

Τῆς Λιβύης τὰ νότια ψάμμος ἐστὶ βαθεῖα, καὶ γῆ διακεκαυμένη, ἔρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκριβῶς ἄμαρπος, πεδινὴ ἅπασα, καὶ χλόην, οὐ πόαν, καὶ φυτὸν, ἔχουσα ὕδωρ ἔχουσα, ἢ εἶπε ἄρα ἐν κείλοις συνεσηκὸς ὑετὲ ὀλίγη λεῖψανον, παχὺ καὶ τῆτο, καὶ δυσῶδες, καὶ δὲ πάνυ διψῶντι ἀνθρώπῳ πότιμον. ἀοίκητος γὰρ ἐστὶ διὰ ταῦτα. ἢ πῶς γὰρ ἂν οἰκοῖτο, ἀνήμερος ἔτω, καὶ ξηρὰ, καὶ ἄφορος ἔσα, καὶ πολλῶ τῷ αὐχμῷ πιεζομένη; καὶ τὸ θάλπος δὲ αὐτὸ, καὶ ὁ ἀῆρ, μομιδῇ πυρώδης, καὶ φλογερὸς ὢν, καὶ ἡ ψάμμος ὑπερζέουσα, παντελῶς ἀβατοντὴν χώραν τίθησι.

Γα-

De Dipfadibus.

Quae ad austrum spectant Libyae, arena sunt profunda, adusta tellus, deserta maiorem partem, infecunda plane, vniuersa campestris, quae non herbam, non gramen, non plantam, non aquam habeat; aut si quae etiam consistentes locis cauis pluuiarum tenues reliquiae, crassum et hoc atque odoris mali, nec sitienti licet homini potabile. Ergo propter ista inhabitabilis est: aut quomodo habitetur, quae immanis adeo atque arida sit et sterilis, multoque squalore obfita? cum vapor ipse et aër igneus vehementer atque aestuosus sit, et arena feruidissima, inuiam omnino regionem reddit.

Q 3

2. Ga-

Γαράμαντες μόνοι πρόσκοι ὄντες, εὐσταλές
 καὶ κῆφον ἔθνος, ἄνθρωποι σκηνίται, ἀπὸ θή-
 ρας τὰ πολλὰ ζῶντες, ἐνίοτε ἔτοι ἐσβάλλουσι,
 θηρεύοντες ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλι-
 σα ὕσιντα τὸν θεὸν τηρήσαντες, ὁπότε τὸ πο-
 λὺ τῆ καύματος σβεσθεῖν, καὶ ἡ ψάμμος νοτι-
 σθεῖν, καὶ ἀμηνέπη βατὰ γένοιτο. ἡ θήρα δὲ
 ἐστὶν ὄνων τὲ τῶν ἀγρίων, καὶ σαρκοῶν τῶν με-
 γάλων χαμαιπετῶν, καὶ πιθήκων μάλισα, καὶ
 ἐλεφάντων ἐνίοτε. ταῦτα γὰρ μόνα διαρκεῖ
 πρὸς τὸ δίψος, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ ταλαι-
 πωρέμενα ὑπὸ πολλῷ καὶ ὀξεῖ τῷ ἡλίῳ. καὶ ὁ-
 μως οἱ Γαράμαντες ἐπειδὴν τὰ σιτία κατκνα-
 λώσωσιν, ἅπερ ἔχοντες ἀφίκοντο, ἀπελαύνου-
 σιν

2. Garamantes soli accolae, gens succincta et
 levis, in tabernaculis vivere soliti homines, ve-
 natu viuentes plerumque; hi igitur per venatus
 causam irruunt interdum circa ipsam brumam,
 obliuato tempore maxime pluuio, cum ardoris
 maior pars extincta est, et conspersa arena, iti-
 neris copia utcumque contingit. Venatus autem
 est asinorum agrestium et marinorum passerum,
 ingentium illorum, qui humo tollere se non pos-
 sunt, et finiorum maxime, et interdum elephan-
 torum. Haec enim sola durant ad sitim, et vexa-
 tionem a multo acutoque sole sustinent. Et ta-
 men Garamantes consumtis cibariis, quibuscum
 venerant, celeriter reuertuntur, veriti, ne sibi
 accen-

σιν εὐθύς ὀπίσω, δεδιότες μὴ σφίσιν ἡ ψάμμος ἀναφλεγῆσαι δύσβατος καὶ ἀπορος γένηται, εἶτα ὥσπερ ἐντὸς ἀρκύων ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ ἀπόλωνται μετὰ τῆς ἀγρας. Ἄφυκτα γὰρ ἔσιν, ἣν ὁ ἥλιος ἀνασπάσας τὴν ἱμάδα, καὶ τάχιστα ξηράνας τὴν χώραν, ὑπερξέσῃ, ἀκμαιοτέραν τὴν ἀκτῖνα προσβαλὼν, ἅτε πρὸς τὴν νοτίδα παραπετεθηγμένην *). τροφή γὰρ αὕτη τῷ πυρὶ.

Καίτοι

accensa rursus arena transitum vel difficilem reddat, vel plana neget, ac deinde velut intra retia deprehensū cum captura ipsi sua pereant. Neque enim vlla superest effugiendi ratio, vbi sol sursum tracto humore, exliccataque celeriter regione, vehementer exarsit, radios iaculatus fortiores, tanquam ab ipso humore acutos, qui alimentum igni praestet.

Q 4

3. Quam-

*) ἀκτῖνα — παρατ.] Mirum dicendi genus, acui ab humore solis radios. Sed, si tollas metaphoram, illud relinquitur, intensiorem sentiri aestum post pluuiam, siue quod defuerunt, per ipsum refrigerationis tempus, corpora, aestum ferre: siue quod vapores copiosius sane, quam de siccis arenis, surgentes, sulphurei praesertim, magis angunt praecordia. Gesner.

Καίτοι ταῦτα πάντα ὅποσα εἶπον, τὸ θάλλος, τὸ δίψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς λαβεῖν, ἥττον ὑμῖν δυσχερὴ εἶναι δοξεῖ τᾷ λασχθησομένῃ· καὶ διὰ τᾷτο Φευκτέα πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἐρπετὰ γὰρ ποικίλα, μεγέθει τε μέγιστα, καὶ πλήθει πάμπολλα, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, καὶ τὸν ἰὸν ἄμαχα, ἐπινέμεται τὴν γῆν. τὰ μὲν ὑποβρύχια, Φωλεύοντα ἐν μυχῷ τῆς ψάμμου· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα, Φύσαλλοι, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναί, καὶ κεράσαι, καὶ βεπρησεις, καὶ ἀκοντίαι, καὶ ἀμφίσβιλαι, καὶ δράκοντες, καὶ σκορπίων γένος διττὸν, τὸ μὲν ἕτερον ἐπίγειόν τε καὶ πεζόν, ὑπέρμεγα, καὶ πολυσφόνδυλον, θάτερον δὲ

3. Quamquam ista quae adhuc commemoravi omnia, vapor, sitis, solitudo, inopia copiarum terrestrium, minus vobis difficilia videbuntur eo, quod iam dicam: et propter hoc fugienda omnino ista regio. Serpentes nempe varii, magnitudine ingentes, plurimi numero, formis peregrini, veneno *armati* inuito, terram pascuntur; partim submersi, nido in arenae recessibus defosso; alii in summo versantur, bufones, et aspidēs, et viperæ, et cerastæ, et buprestæ, et iaculi, et amphisbaenæ, et dracones, et scorpio-num genus duplex, terrestre alterum, pedestre, ingens, vertebrae (*in cauda*) habens plures; æ-
rium

δὲ ἐναέριον, καὶ πτηνόν, ὑμενόπτερον δὲ οἷα
ταῖς ἀκρίσι, καὶ τέττιξι, καὶ νυκτερίσι τὰ
πτερὰ. τοιαῦτα ὄρεα πολλὰ ἐπιπετόμενα, καὶ
εὐπρόσιτον ἀπεργάζεται τὴν Λιβύην ἐκείνην.

Τὸ δὲ δὴ πάντων ἐρπετῶν δεινότατον, ὧν ἡ
ψάμμος τρέφει, ἡ διψάς ἐστιν, ἥφισ οὐ πάνυ
μέγας, ἐχίδνη ὅμοιος, τὸ δῆγμα βίαιος, τὸν
ἰὸν παχὺς, ὀδύνας μὲν ἀλήκτως ἐπάγων εὐθύς·
ἐκκαίει τε γὰρ, καὶ σήπει, καὶ πίμπρασθαι
ποιεῖ, καὶ βοῶσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρὶ κείμενοι,
τὸ δὲ μάλισα καταπονῆν, καὶ κατατρυῆχον αὐ-
τῆς, ἐκείνὸς ἐστιν, ὁμώνυμον πάθος τῷ ἐρπετῷ.
διψῶσι γὰρ εἰς ὑπερβολὴν· καὶ τὸ παραδοξό-
τατον, ὅσῳ περ ἂν πίνωσι, τοσούτῳ μᾶλλον
ὀρέγον-

rium alterum et volucre, membranaceis quidem
alis, quales sunt locustis, et cicadis et vespertilio-
nibus alae. Id genus volucres oberrantes multae
difficilem accessu reddunt illam Libyam.

4. Bestiarum vero, quas ea nutrit arena, im-
portunissima est dipsas, serpens non ita magnus,
viperae similis, morfu violento, veneno crasso,
immedicabiles statim dolores adferens. Nam
exurit, et putredinem inducit, et vt ardeant
morsu efficit. Itaque clamant, vt qui in igni ia-
ceant. Quae autem maxime illos conficit atque
atterit, illa est affectio, a qua nomen accepit
bestia. Sitiunt nempe supra modum: quodque
maxime mirum est, quo plus biberint, tanto ma-

ὀρέγονται τῷ ποτῷ. καὶ ἡ ἐπιθυμία πολὺ πλεόν
ἐπιτείνεται αὐτοῖς. ἔδ' ἂν σβέσειάς ποτε τὸ
δίψος, ἔδ' ἦν τὸν Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸν Ἰσρον
ὅλον ἐκπιεῖν παράσχῃς, ἀλλὰ προσεκκαύσεις
ἐπάρδων τὴν νόσον, ὥσπερ ἂν εἰ τις ἐλαίῳ πῦρ
κατασβεννύοι.

Λέγουσιν ἰατρῶν παῖδες ἐκείνην τὴν αἰτίαν εἶ-
ναι, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἔπειτα δευόμενον τῷ
ποτῷ, ὀξύκίνητον γίγνεσθαι, ὑγρότερον, ὥς
τὸ εἰκὸς, καθιζάμενον, καὶ ἐπὶ πλεῖστον δια-
χεύμενον.

Εγὼ μὲν ἔν ἑδένα τῷτο πεπονθότα εἶδον.
μηδὲ, ὧ θεοί, ἴδοιμι ἔτω κολαζόμενον ἄνθρω-
πον, ἀλλ' ἔδὲ ἐπέβην τῆς Λιβύης τὸ παράπαν,
εἴ

gis potum appetunt, multoque magis intenditur
eorum bibendi cupiditas: nec vnquam sitim
extinxeris, neque si Nilum ipsum, totumue I-
strum ebibendum iis praebeas; sed ipsa illa irri-
gatione morbum accendas, velut si quis oleo ex-
tinguere ignem tentet.

5. Aiunt medicorum filii istam esse causam,
Venenum illud crassum potu deinde dilutum,
moueri celerius, quippe quod liquidius sic fiat,
et diffundatur maxime.

6. Equidem neminem vidi, cui hoc acciderit,
neque, Di boni! videam hominem talibus cru-
ciatum suppliciis. Sed, bono consilio, pedem
nunquam omnino intuli in Libyam. Sed Epi-
gram-

εὖ ποιῶν. ἐπίγραμμα δέ τι ἤκουσα, ὃ μοι τῶν
 εἰσάιρων τις ἔλεγεν αὐτὸς ἐπὶ σήλης ἀνεγνωκέ-
 ναι, ἀνδρὲς ἔτως ἀποθανόντος, ὃς ἐκ Λιβύης,
 ἔφη, ἀπὼν εἰς Αἴγυπτον, παρὰ τὴν μεγάλην
 Σύρτιν ἐποιεῖτο τὴν πορείαν· ἔ γάρ εἶναι ἄλ-
 λως. ἔνθα δὴ τὰ Φω ἐντυχεῖν, παρὰ τὴν ἡϊό-
 να, ἐπ' αὐτῷ τῷ κλύσματι, καὶ σήλην ἐφеса-
 ναι, δηλῶσαν τῷ ὀλέθρῳ τὸν τρόπον. κεκο-
 λάφθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἀνθρώπον μὲν τινα, οἷον
 τὸν Τάνταλον γράφασιν ἐν λίμνῃ ἐσῶτα, καὶ
 ἀρϋόμενον τῷ ὕδατος, ὡς πίοι δῆθεν· τὸ θη-
 ρίον δὲ, τὴν διψάδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ περιε-
 σπειρᾶσθαι τῷ ποδὶ, καὶ τινὰς γυναῖκας ὕδρο-
 φορέσας ἅμα πολλάς καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτῷ.
 πληγ

gramma audiui, quod in ipso se legisse cippo
 viri hoc modo defuncti sodalium aliquis mihi di-
 xit, qui e Libya, sic narrabat, dum Aegyptum
 transit iterque facit ad Syrtim maiorem, (neque
 enim posse aliter) ibi in monumentum incidit,
 ad oram maris, in ipso litore: hic adstare, ait,
 columellam, quae rationem interitus declaret.
 Insculptum enim in illa hominem, qualem pin-
 gunt Tantalum stantem in litore, haurientemque
 de aqua, bibendi nempe gratia. Bestiam vero
 dipsada adhaerescens ac pedi implexam, et
 mulieres quasdam, aquam adferentes simul mul-
 tas, ea hominem perfundere. In proximo autem
 oua

πλησίον δὲ ὡς κῆσθαι οἷα τῶν στρουθίων ἐκείνων,
 ἔς ἔφην θηρᾶν τὰς Γαράμαντας. γεγραῖφθαι
 δὲ πρὸς τ᾽ ἐπίγραμμα, ἔχῃρον δὲ καὶ αὐτὸ εἶπῃν,
 Τοῖα παθόντ', οἶμαι, καὶ Τάνταλον αἰδοπος ἰᾷ
 Μηδαμὰ κοιμίσαι διψαλέην ὀδύνην.

Καὶ Δαναοῖο κόρας τοῖον πῖθον ἔκ ἀνακλῆσαι,
 Αἰὲν ἐπαντλῆσας ὕδροφόρῳ καμάτῳ.
 ἔτι καὶ ἄλλα ἔπη τέτταρά ἐστι περὶ τῶν ὧν,
 καὶ ὡς ἀναγρέμενος αὐτὰ, ἐδήχθη. ἀλλ' οὐκ
 ἔτι μέμνημαι ἐκείνων.

Συλλέγεισι δὲ ἄρα τὰ ὡς, καὶ ἐσπεδάκασι
 περὶ αὐτὰ οἱ περίοικοι, ἔχ ὡς Φαγεῖν μόνον,
 ἀλλὰ καὶ σκεύεσι χρῶνται κενώσαντες, καὶ ἐκ-
 πώματα ποιοῦνται ἀπ' αὐτῶν. οὐ γὰρ ἔχου-
 σι

oua iacere, qualia illorum struthiocamelorum,
 quos venantur, vt. dixi, Garamantes. Adscri-
 ptum autem esse epigramma . . nihil vero prohi-
 bet ipsum recitare.

*Fallor, an haec talis de nigro accensa veneno,
 Tantale, vexauit te sine fine sis.*

*Tale olim, proles Danai numerosa, replere
 Frustrata te bauisti vas voluisse, reor.*

Adhuc alii versiculi quatuor sunt de ouis, et vt,
 dum tollit illa, morsus sit; sed eorum non am-
 plius memini.

7. Colligunt nimirum oua illa accolae non cibi
 modo causa, sed euacuatis etiam vtuntur in supel-
 lectile, et pocula sibi inde faciunt, cum fingere de

σι κεραμεύειν, διὰ τὸ ψάμμον εἶναι τὴν γῆν. εἰ δὲ καὶ μεγάλα εὐρεθείη, καὶ πῖλοι γίνονται δύο ἐκ τῆ ὥσ' ἐκάστω· τὸ γὰρ ἡμίτομον ἐκάτερον ἀποχωρῶν τῇ κεφαλῇ, πῖλός ἐστιν.

Ἐκεῖ τοίνυν λοχῶσιν αἱ Διψάδες παρὰ τὰ ὠα, καὶ ἐπειδὰν προσέλθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς ψάμμου ἐξεργύσασα, δάκνυνσι τὸν κακοδαίμονα· ὁ δὲ πάσχει ἐκεῖνα τὰ μικρὸν ἔμπροσθεν εἰρημένα, πίνων αἰεὶ, καὶ μᾶλλον διψῶν, καὶ πιμπλάμενος ἔδέεσθε.

Ταῦτα δ', μὰ Δία, πρὸς Νίκανδρον τὸν ποιητὴν Φιλοτιμώμενος διεξῆλθον, ἔδ' ὅπως ὑμεῖς μάθοιτε, ὡς ἐκ ἀμελὲς γεγέννηται μοι, Φύσεις τῶν

de luto non possint, quod *mera* arena illorum solum est. Si vero latis magna inueniantur, etiam pilei ex vnoquoque ouo bini parantur. Dimidiatum enim ouum vnumquodque capiti cum sufficiat, pileus est.

8. Ibi ergo insidiantur apud oua Dipśades: et cum accedit homo, prorepentes de arena, mordent miserum: at illi eueniunt illa quae paullo ante dicta sunt, vt bibat semper, et magis sitiat, et nunquam satietur.

9. Haec, ita me Iupiter, non contendendi quodam aduersus Nicandrum Poëtam studio a me dicta sunt, neque vti vos cognosceretis, non nihil me curae in discendis serpentium Libycorum inge.

τῶν Λιβυκῶν ἑρπετῶν εἰδέναι, ἰατρῶν γὰρ ἂν
 μᾶλλον ὁ ἔπανος εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναι ταῦ-
 τα, ὥς καὶ ἀμύνασθαι αὐτὰ μετὰ τῆς τέχνης
 ἔχοιεν. ἀλλὰ μοι δοκῶ (καὶ πρὸς Φιλίᾳ μὴ δυ-
 σχεράνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη ἔσαν) ὁμοίων τε
 καὶ αὐτὲς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκεῖνοι πάσχε-
 σι πρὸς τὸ ποτόν οἱ δηχθέντες ὑπὸ τῆς διψά-
 δος. ὥσπερ γὰρ ἂν ἐπὶ πλέον παρίω ἐς ὑμᾶς, το-
 σῶν μᾶλλον ὀρέγομαι τῷ πράγματι, καὶ τὸ
 δίψος ἀσχετον ὑπεκκαίεται μοι, καὶ εἶομαι ἔδ'
 ἐμπλήσσεσθαι ποτὲ τῷ τοιούτῳ ποτῇ, καὶ μά-
 λα εἰκότως. ποῦ γὰρ ἂν οὕτω διειδῇ τε καὶ
 καθαρωῶς ὑδατι ἐντύχοιμι; ὥστε σύγγνωτε, εἰ
 δηχθεὶς καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν ἡδίστω τέτῳ καὶ
 ὑγιει-

ingeniis posuisse. Ista enim Medicorum magis
 laus fuerit, quibus scire talia necesse est, ut et-
 iam depellere illa ex arte possint. Verum ego
 mihi videor, ac, per ego vos amicitiae praesidem
 Iouem rogo, nolite offendi transsumta a bestiis
 imagine, similiter erga vos affectus, atque illi a
 dipsade morfi ad totum affecti sunt. Quo fre-
 quentius enim prodeo in conspectum vestrum,
 tanto magis eius rei sum cupidus, sitisque me
 vrit, quae reprimi nullo modo potest, nec vn-
 quam illo satiari potu mihi posse videor. Nec
 iniuria. Vbi enim in aquam pellucidam adeo et
 puram incidam? Itaque ignoscite, si morsus et
 ipse in animo meo morsum istum suauissimum
 salu-

ὑγιεινοτάτῳ τῷ δῆγματι, ἐμφορῆμαι χαιδόν,
 ὑποθεῖς τῷ κρενῶ τὴν κεφαλὴν· εἴη μόνον μὴ
 ἐπιλείπειν τὰ παρ' ὑμῶν ἐπιρρέοντα, μηδὲ χυ-
 θεῖσαν τὴν σπερδὴν τῆς ἀκροάσεως, κεχηνότα
 ἔτι καὶ διψῶντα καταλείπειν· ὥς δίψους γε
 ἔνεκα τὰ μὲν πρὸς ὑμᾶς, εἰδὲν ἂν ἐκώλυε πίνειν
 αἰεὶ. κατὰ γὰρ τὸν ἰσοφὸν Πλάτωνα, Κόρος
 εἰδὲς τῶν καλῶν.

saluberrimumque, pleno me haustu, caput fa-
 lienti supponens, ingurgitem. Modo illud mihi
 contingat, ne, quae a vobis adfluunt, deficient,
 nec exhaustum vestrum audiendi studium hian-
 tem me et sitientem destituat. Quantum quidem
 ad meam vestri sitim attinet, nihil obstat, quo
 minus semper bibam. Platone enim auctore sa-
 pientissimo, Pulchrorum nulla satietas.

Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.

Αλλὰ ποιητὴν μὲν ἄριστον εἶναί σε, Ἡσίοδε,
 καὶ τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβεῖν μετὰ τῆς
 δάφνης αὐτός τε δεκνύεις ἐν οἷς ποιεῖς, ἔνδεα
 γάρ,

Disputatio cum Hesiodo.

Verum enimvero poëtam quidem optimum esse
 te, Hesiode, idque a Musis te vna cum lau-
 ro accepisse, ipse quoque tuis in carminibus o-
 stendis:

γὰρ, καὶ σεμνὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν
 ἄτως ἔχειν· ἐκεῖνο δὲ ἀπορῆσαι ἄξιον, τί δή-
 ποτε προειπὼν ὑπὲρ σαυτῶ, ὡς διὰ τῆτο λά-
 βois τὴν θεσπέσιον ἐκείνην ὁδὴν παρὰ τῶν θεῶν,
 ὅπως κλείois καὶ ὑμνοίης τὰ παρεληλυθότα, καὶ
 θεσπίζois τὰ ἐσόμενα, θάτερον μὲν καὶ πάνυ
 ἐντελῶς ἐξενήνοχας· θεῶν τε γενέσεις διηγάμε-
 νος, ἄχρι καὶ τῶν πρώτων ἐκείνων, χάρις, καὶ
 γῆς, καὶ ἔρανθ, καὶ ἔρωτος· ἔτι δὲ γυναικῶν
 ἀρετὰς, καὶ παραινέσεις γεωργικὰς· καὶ ὅσα
 περὶ Πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἀρότε, καὶ
 ἀμήτε, καὶ πλῆ, καὶ ὅλως τῶν ἄλλων ἀπάν-
 των, θάτερον δὲ, καὶ ὃ χρησιμώτερον ἦν τῷ
 βίῳ

stendis: diuina enim omnia atque augusta: et
 nos, ita rem se habere, credimus. De illo vero
 disceptare fas fuerit, quid tandem sit, quod cum
 de te ipso praedixisses, hanc te ob causam diui-
 num illud a Dis carmen accepisse, vti celebrares
 cantaresque praeterita, ac diuinares futura; alte-
 rum quidem, idque perfecte omnino perfecisti,
 Deorum generationibus enarrandis, vique ad pri-
 ma illa Chaos, Tellurem, Caelum, et Amo-
 rem: insuper etiam mulierum commemorandis vir-
 tutibus, et praeceptis agriculturae, et quae de
 Pleiadibus, ac de temporibus arandi, messis, na-
 vigationis, reliquarumque rerum omnium, dici
 possunt: alteram vero, quod multo vtilius futu-
 rum

βίῳ παραπολὺ, καὶ θεῶν δωρεᾶς μᾶλλον ἐαι-
κός, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων προαγόρευσιν,
ἔδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφηνας, ἀλλὰ τὸ μέρος τῆ-
το πᾶν λήθῃ παραδεδώκας, ἔδαμῃ τῆς ποιή-
σεως ἢ τὸν Τήλεφον, ἢ τὸν Πολυῖδον, ἢ καὶ
Φινέα μιμησάμενος, οἱ μὴδὲ παρὰ Μουσῶν τέ-
του τυχόντες, ὅμως προεθέσπιζον, καὶ οὐκ
ᾤκνην χρεῶν τοῖς δεομένοις.

"Ὡς ἐ ἀνάγκη σοι τῶν τριῶν τέτων αἰτιῶν
μῖα γε πάντως ἐνέχεσθαι. ἢ γὰρ ἐψεύσω, εἰ
καὶ πικρὸν εἰπεῖν, [ἐχ] ὥς ὑποσχομένων σοι
τῶν Μουσῶν καὶ τὰ μέλλοντα προλέγειν δύνα-
σθαι· ἢ αἱ μὲν ἔδοσαν ὥσπερ ὑπέσχοντο, σὺ
δὲ ὑπὸ φθόγου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ νόλπον
φυλάτ-

rum erat vitae, et Deorum muneribus magis si-
mile, dico autem futurarum rerum praedictio-
nem, plane non ostendisti, sed parte illa simpli-
citer obliuioni tradita, nusquam tua in poësi
vel Calchantem, vel Telephum, vel Polyidum,
vel Phineum adeo imitatus es, qui non consecuti
illud a Musis, tamen diuinarunt, nec oracula
reddere consulentibus dedignati sunt.

2. Itaque trium horum criminum in vno ad-
haerescas omnino necesse est. Aut enim, quan-
tumuis id dictu amarum sit, mentitus es, cum
non promiserint tibi Musae futura praedicendi
facultatem: aut illae dederunt, sicut fuere polli-
citae, at tu prae inuidia occultas, in sinuque

Φυλάττεις τὴν δωρεάν, ἔ μεταδιδῆς αὐτῆς τοῖς
δεομένοις· ἢ γέγραπται μὲν σοι καὶ τὰ τοιαῦτα
πολλὰ, ἔδεπω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ παραδédωνας,
ἐκ οἷδα εἰς ὃν καιρὸν τινὰ ἄλλον ταμιευόμενος
τὴν χρῆσιν αὐτῶν. ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἔδὲ τολμή-
σαι, ἂν εἰπεῖν, ὡς αἱ Μῆσαι δύο σοι παρέξουσιν
ὑποσχόμεναι, τὸ μὲν ἔδωκαν, ἐξ ἡμισείας δὲ
ἀνεκαλέσαντο τὴν ὑπόσχεσιν. λέγω δὲ τὴν τῶν
μελλόντων γνῶσιν. καὶ ταῦτα προτέραν αὐτὴν
ἐν τῷ ἔπει ὑπεσχημένα.

Ταῦτα οὖν παρὰ τίνος ἄλλου, Ἡσίοδε, ἢ παρ'
αὐτοῦ σοῦ μάθοι τις ἂν; πρέπον γὰρ ἂν, ὥσ-
περ οἱ θεοὶ δοτῆρες ἐάων εἶσιν, οὕτω δὲ καὶ
ὑμῖν τοῖς φίλοις καὶ μαθηταῖς αὐτῶν, μετὰ
πάσης

*absconditum servas munus, non impertiens illud
indigentibus: aut scripta quidem tibi sunt etiam
in hoc genere multa; tu vero nondum ea saeculo
tradidisti, cum vsum eorum ad nescio quod aliud
tempus reponas. Illud enim neque ausim dicere,
Mufas, duo tibi praestare pollicitas, alterum qui-
dem dedisse, ex dimidia vero parte promissionem
suam, de futurorum cognitione loquor, reuocaf-
se, cum tamen prius illam in versu pollicitae
essent.*

3. Ista ergo numquid ab alio, Hesiodo, quam
ab ipso te, aliquis potest discere? Decuerit enim,
quemadmodum ipsi Dii bonorum sunt auctores;
ita etiam vos illorum amicos atque discipulos
cum

πάσης ἀληθείας ἐξηγεῖσθαι περὶ ὧν ἴξε, καὶ
λύειν ἡμῖν τὰς ἀπορίας.

ΗΣΙΟΔ. Ἐνὴν μὲν μοι, ὦ βέλτιζε, ῥαδίαν
ἀποκρίσιν ἀποκρίνεσθαι σοι περὶ ἀπάντων, ὅτι
μηδὲν ἐστὶ τῶν ἐρῥαψωδημένων ὑπ' ἐμῶ, ἰδίον
ἐμὸν, ἀλλὰ τῶν Μουσῶν. καὶ ἔχρην σε παρ'
ἐκείνων τὰς λογισμὰς τῶν τε εἰρημένων καὶ τῶν
παραλελειμμένων ἀπαιτεῖν· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ μὲν
ὧν ἰδίᾳ ἠπισάμην, λέγω δὲ τῶ νύμειν, καὶ ποι-
μαίνειν, καὶ ἐξελάυνειν, καὶ βδάλλειν, καὶ τῶν
ἄλλων, ὅσα ποιμένων ἔργα, καὶ μαθήματα, δί-
καιος ἂν εἴην ἀπολογεῖσθαι. αἱ θεαὶ δὲ τὰς
αὐτῶν δωρεάς, οἷς τε ἂν ἐθέλωσι, καὶ ἐφ' ὅσον
ἂν οἴωνται καλῶς ἔχεν, μεταδιδόασιν.

Ὅμως

cum veritate omni, quae nobis enarrare, et si
qua nobis videntur dubia, ea resolvere.

4. HES. Licebat mihi, vir optime, facili re-
sponſione defungi de omnibus, nihil esse eorum
carminum, quae a me confuta sunt, mihi pro-
prium, sed Musarum: ab his proinde rationem
dictorum pariter et praetermissorum esse poscen-
dam: me vero de his, quae per me sciebam, de
pascendo, inquam, curandoque grege, et exi-
gendo, et mulgendo, reliquisque, quae pasto-
rum opera sunt ac disciplina, causam dicere me-
rito: Deas quidem sua munera, quibuscumque
voluerint, et in quantum decere putent, impertiri.

R 2

4. In-

"Ομῶς δὲ ἐκ ἀπορήσω πρὸς σὲ καὶ ποιητικῆς ἀπολογίας· ἐ γάρ, οἶμαι, χρὴ παρὰ τῶν ποιητῶν ἐς τὸ λεπτότατον ἀκριβολογούμενης, ἀπαιτεῖν κατὰ τὴν συλλαβὴν ἐκάστην ἐντελῇ πάντως τὰ εἰρημένα, καὶν εἴ τι ἐν τῷ τῆς ποιήσεως δρόμῳ παραρρῦεν λάθῃ,· πικρῶς τῆτο ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι, ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ τῶν μέτρων ἕνεκα, καὶ τῆς εὐφωνίας, ἐπεμβάλλομεν. τὰ δὲ καὶ τὸ ἔπος αὐτὸ πολλάκις λήϊα ὄντα ἐκ οἷδ' ὅπως παρεδέξατο. σὺ δὲ τὸ μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν, ἀΦαιρῇ ἡμᾶς, λέγω δὲ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ ποιεῖν ἐξουσίαν· καὶ τὰ μὲν ἄλλα, ἐχ' ὅρῳς ὅσα τῆς ποιήσεως καλὰ. σκινδαλάμεις δὲ, καὶ ἀκάνθας τινὰς ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς

5. Interim tamen neque poetica mihi apud te defensio defuerit. Neque enim, puto, decet, a poetis tenuiter nimis et minuto studio reposcere, syllabarum tenus omnium, perfecta omnino quae dixere, et si quid in ipso poëseos cursu non animaduersum effluat, acerbè illud exigere; verum scire, multa nos et modulorum causa et soni inculcare. Quaedam autem carmen ipsum saepe, vtpote leuia ac *politea*, nescio quomodo adsumit. At tu maximo nos nostro bono is priuatum, libertatem dico, et in fingendo potestatem. Et reliqua in poësi pulchra non vides; sed ramenta quaedam et spinas eligis, anisafque quaeris calumniae.

βας τῇ συκοφαντίᾳ ζητεῖς. ἀλλ' ἔμόνος ταῦ-
τα σὺ, ἔδὲ κατ' ἐμὲ μόνον, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ
ἄλλοι τὰ τῷ ὁμοτέχνῃ τῷ ἐμῷ Ὀμήρῃ κατα-
κνίζουσι, λεπτὰ ἔτω κομιδῇ, καὶ μάλιστα μικρὰ
ἅττα διεξιόντες.

Εἰ δὲ καὶ χρὴ ἐμόσε χωρήσαντα τῇ αἰτίᾳ τὴν
ὀρθοτάτην ἀπολογίαν ἀπολογήσασθαι, ἀνάγνω-
θι, ὦ ἔτος, τὰ ἔργα μὲν, καὶ τὰς ἡμέρας. εἴσῃ
γὰρ ὅσα ἐν τῷ ποιήματι τέτρω, μαντικῶς ἄμα
καὶ προφῆτικῶς προτεθέσπισαί μοι, τὰς ἀπο-
βάσεις προδηλῶντα τῶν γε ὀρθῶς καὶ κατὰ και-
ρὸν πραττομένων, καὶ τῶν παραλθαιμένων
τὰς ζημίας. καὶ τὸ,

Οἴσεις δ' ἐν Φορμῷ, παῦροι δέ σε θηήσονται,
καὶ

mniae. Neque vero solus tu talia, neque contra
me solum, sed multi etiam alii *sunt*, qui Home-
ri, eandem artem professi, carmina vellicant, ita
minuta omnino et valde exigua disputantes.

6. Si vero opus est cominus congrédi cum cri-
mine, et eam dicere causam quae verissima est,
lege, tu homo, Opera mea ac dies. Intelhiges
enim, quot res in illo carmine, diuine et tan-
quam a vate praedictae a me sint, quae exitus
praesignificent cum eorum, quae recte et suo tem-
pore peraguntur, tam illorum quae praetermissa
sunt, noxas. Iam illud:

Corbe feres raro, rarus tibi et accola plaudet:

καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ περιέσαι τοῖς ὀρθῶς γεωργοῦσι, χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζοιτο.

ΛΥΚ. Τέτο μὲν ἔν, ὦ θαυμαστὲ Ἡσίοδε, καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἶρηταί σοι, καὶ ἐπαληθεύειν ἔοικας τὴν τῶν Μυσῶν ἐπίπνοϊαν, αὐτὸς δ' ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῶν ἐπῶν δυνάμενος· ἡμεῖς δέ, εἰ ταύτην τῆς μαντικῆς παρὰ σὲ καὶ τῶν Μυσῶν περιεμένομεν. ἐπεὶ τὰ γε τοιαῦτα πολὺ μαντικώτεροι ὑμῶν οἱ γεωργοί, καὶ ἀριστα μαντεύσαντ' ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαντος μὲν τῷ θεῷ, εὐδαλῇ ἔσαι τὰ δράγματα· ἦν δὲ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ, καὶ διψήσωσιν αἱ ἄεθρα, οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ λιμὸν ἐπακολουθήσῃ
τῷ

et rursus, quae bona recte colentibus agrum superfutura sint, vtilissima vitae diuinationo iure habeatur.

7. LYC. Istuc quidem, vir admirabilis Hesio-
de, plane pro pastore a te dictum est, viderisque
confirmare illum Musarum adflatum, qui neque
causam dicere pro versibus possis. At non istam
nos quidem diuinationem a te ac Musis expecta-
bamus: cum ad talia multo vobis diuiniore sint
rustici, et optime nobis de illis rebus vaticinen-
tur, si pluat Deus, florentes futuros esse mani-
pulo: (*in ssem copiosam*) si vero aestus inuale-
scat, sitiantque arua, fieri non posse, quin fames
sitim

τῷ δίψει αὐτῶν. καὶ ὅτι ἔμεσῆντος θέρους
 χρὴ ἀρεῖν, ἢ ἐκ αὐτοῦ ὄφελος γένοιτο, εἰκὴ ἐκ-
 χυθέντων τῶν σπερμάτων· ἔδὲ αὖ μάλιν χλωρὸν
 ἔτι τὸν σάχυν, ἢ κενὸν εὐρεθήσεσθαι τὸν καρ-
 πὸν *). ἔμην ἔδ' ἐκείνο μαντείας δεῖται, ὡς
 ἢν μὴ καλύψῃς τὰ σπέρματα, καὶ θεράπων μα-
 κέλλῃ ἐχὼν ἐπιφοροῖ τῆς γῆς αὐτοῖς, κατα-
 πτήσεται τὰ ὄρνα, καὶ προκατεδοῖται τὴν αἶ-
 πασαν τῇ θέρει ἐλπίδα.

Τὰ γὰρ τοιαῦτα παρηνέσεις μὲν, καὶ ὑποθή-
 κας λέγων, ἐκ αὐτοῦ αἰμαρτάνοι. μαντικῆς δὲ
 πᾶμ-

fitim illorum consequatur: nec oportere media
 aestate arare, alioquin nihil inde utilitatis exori-
 turum, fusis frustra seminibus; neque meten-
 dum spicam adhuc viridem, alioquin vanum in-
 ventum iri fructum. Neque sane diuinatione ad
 illud opus est, nisi obruas semina, et ligone ar-
 matus feruus terram iis inducat, deuolaturas aues,
 omnemque spem aestatis interceptam deuoraturas.

8. Talia enim si quis praecepta dicat aut mo-
 nita, non peccauerit; a diuinatione autem mul-

R 4

tum

* κενὸν — τὸν καρπὸν] Κενὸς καρπὸς *uaniis*,
inaniis, qui speciem quidem habet, sed ob
 mollitiem et teneritatem paullo post exare-
 scens et corrugatus nihil relinquit praeter
 cuticulam. *Gesner.*

πάμπολυ ἀποδεῖν μοι δοκεῖ, ἥς τὸ ἔργον τὰ ἄ-
 δηλα, καὶ ἔδαμῃ ἔδαμῶς Φανερὰ προγιγνώσκειν·
 ὥσπερ τὸ τῷ Μίνωϊ προεπεῖν, ὅτι ἐν τῷ τοῦ
 μέλκτος πίδαρ ὁ πᾶς ἔσαι αὐτῷ ἀποπεπνιγμέ-
 νος, καὶ τὸ τοῖς Ἀχαιοῖς προμηνύσαι τῆς Ἀπόλ-
 λωνος ἐργῆς τὴν αἰτίαν, καὶ τῷ δεκάτῳ ἔτει
 αἰλώσεσθαι τὸ Ἴλιον. ταῦτα γὰρ ἡ μαντική·
 ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη, καὶ
 ἂν Φθάνοι καὶ μέ μάντιν λέγων. προεῖρῳ γὰρ,
 καὶ προθεσπιῷ, καὶ ἄνευ Κασαλίας, καὶ δάφνης,
 καὶ τρίποδος Δελφικῆς, ὅτι ἂν γυμνὸς τῆ κρύας
 περινοσῇ τις, ὕοντος προσέτι ἢ χαλαζῶντος τῆ
 θεῆς, ἡπιάλος ἢ μικρὸς ἐπιπεσεῖται τῷ τοιέ-
 τῳ· καὶ τὸ ἐτι γε τούτου μαντικώτερον, ὅτι
 καὶ

tum abesse mihi hoc opus videtur, cuius sit ob-
 scura et nusquam nullo modo manifesta ante co-
 gnoscere. Quale est illud cum Minoi praedictum
 est, in dolio mellis suffocatum iri illius filium,
 et cum prae significata Achiuis causa irarum Apol-
 linis, itemque anno decimo captum iri Ilium.
 Haec enim sunt diuinatione. Alioqui si ista quo-
 que *superiora* ad diuinationem aliquis referat, ef-
 fugere non poterit, quin me quoque vatem dicat.
 Praedicam enim ac diuinabo, idque sine Casta-
 lia, et lauru et tripode Delphico, si quis nudus
 in frigore obambulet, pluuias insuper aut gran-
 dines fundente Deo, hunc talem rigor cum tre-
 more non paruus inuadet: et quod magis adhuc
 diui-

καὶ θέρμη μετὰ ταῦτα, ὡς τὸ εἶκός, ἐπγυγή-
σεται, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ὧν γελοῖον
ἂν εἶη μεμνήσθαι.

"Ὡς τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαν-
τείας ἄφες· ἐκεῖνο δὲ ὃ εἴρηκας ἐν ἀρχῇ, ἴσως
παρὰδέχεσθαι ἄξιον, ὡς ἔδεν ἡδεῖς τῶν λεγο-
μένων, ἀλλὰ τις ἔμπνοια δαμόνιος ἐνεποίει σοι
τὰ μέτρα, ἔ πάνυ ἔδὲ ἐκείνη βέβχιος ἔσα. οὐ
γὰρ ἂν τὰ μὲν ἐπετέλει τῶν ὑπεσχημένων, τὰ δ'
ἀτελῇ ἀπελίμπανεν.

diuinum est, etiam calor postea, vt probabile
est, superueniet, et multa in hoc genere, quo-
rum meminisse ridiculum fuerit.

9. Itaque hoc genus defensionis et diuinationum omitte. Illud vero, quod initio dicebas, forte dignum fuerit quod recipiatur, nihil te sciuisse eorum quae diceres, sed afflatu quodam diuino subiecta tibi carmina, quamquam ne illud quidem satis firmum est: neque enim ille alia quidem promissorum impleturus erat, alia vero imperfecta relicturus.

Πλοῖον, ἢ εὐχαι.

Λυκῖνος, Τιμόλαος, Σάμιππος, καὶ
Ἀδείμαντος.

ΛΤΚ. **Ο**ὐκ ἐγὼ ἄλεγον ὅτι θᾶττον τὲς γύ-
πας ἔωλος νεκρὸς ἐν Φανερῷ κείμε-
νος, ἢ θέαμά τι τῶν παραδόξων Τιμόλαον δια-
λάθοι, καὶ εἰς Κόρινθον δέοι ἀπνευσὶ θεόντα
ἀπιέναι διὰ τῆτο; ἔτω Φιλοθεάμων σύ γε καὶ
ἄοκνος τὰ τοιαῦτα. ΤΙΜ. Τί γὰρ ἔδει καὶ
ποιεῖν, ὦ Λυκῖνε, σχολὴν ἄγοντα, πυθόμενον
ἔτως ὑπερμεγέθη ναῦν, καὶ πέρα τῆ μέτρε εἰς
τὸν

Nauigium, seu vota.

Lycinus, Timolaus, Samippus, et
Adimantus.

LYC. **N**onne dicebam ego, facilius posse fieri,
vt vultures effugiat iacens in propatu-
lo antiquum cadauer, quam Timolao mirabilis
spectaculi aliquid *subducatur*, etsi vno spiritu Co-
rinthum abire curriculo propter illud oporteat;
adeo tu spectaculorum avidus, et impiger ad ta-
lia. TIM. Quid enim agendum erat, Lycine,
homini otioso, qui audisset, ingentem adco, vel
immensam potius navem in Piraeo appulsam, de
illa-

τὸν Πειραιᾶ καταπέπλευσέναι, μίαν τῶν ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν; οἶμαι δὲ καὶ σφῶ, σέ τε καὶ Σάμιππον τετονί, μὴ κατ' ἄλλο τι ἐξ ἄσπεος ἦκειν, ἢ ὀψομένους τὸ πλοῖον. ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Μυρρηνάσιος εἶπετο μεθ' ἡμῶν. ἀλλ' ἐκ οἷδ' ὅπως νῦν ἐκεῖνός ἐστιν, ἀποπλανηθεὶς ἐν τῷ πλήθει τῶν θεατῶν· ἄχρι μὲν γὰρ τῆς νεῶς ἅμα ἤλθομεν, καὶ ἀνιόντες ἐς αὐτήν, σὺ μὲν, οἶμαι, Σάμιππε, προήεις· μετὰ σέ δὲ ὁ Ἀδείμαντος ἦν· εἴτ' ἐγὼ μετ' ἐκεῖνον ἐχόμενος αὐτᾶ ἀμφοτέραις. καὶ με διὰ τῆς ἀπρβάθρου ὅλης παρέπεμψε χειραγωγῶν, ὑποδεδεμένον, ἀνυπόδητος αὐτὸς ὢν.

τὸ

illarum numero vnam, quae annonam ex Aegypto in Italiam aduehunt. Puto autem vos quoque, te, *inquam*, et Samippum hunc, non alia, quam spectandae huius navis causa ex urbe venire. LYC. Sic est, per Iouem. Etiam Adimantus nos sequebatur Myrrhinusius. Verum ubi ille nunc sit, nescio, in spectatorum turba errore quodam a nobis distractus: ad nauim quidem usque vna venimus: cumque in illam ascendere-mus, tu quidem, puto, Samippe, praecedebas: post te erat Adimantus, tum ego post illum vtraque illum manu tenens, quippe ille me per totum ponticulum manu prehensum ducebat calceatum discalceatus ipse. Abhinc autem illum

non

τὸ ἀπὸ τῆς δὲ ἐκ ἔτι αὐτὸν εἶδον, ἄτε ἔνδον
ἄτε ἐπεὶ κατεληλύθειμεν.

ΣΑΜ. Οἶσθα, ὦ Λυκίне, ὅπερ ἡμᾶς ἀπέ-
λειπεν, ὁπότε, οἶμαι, τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο μερ-
κιον ἐκ τῆς θαλάμης προῆλθε, τὸ τὴν καθαράν
ᾠδὴν ἐνδεδυκὸς, ἀναδεδεμένον ἐς τὰ πῖσω τὴν
κόμην, ἐπ' ἀμφοτέρα τῶ μετώπῳ ἀπηγμένην.
εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντον οἶδα, οἶμαι, γλαφυ-
ρὸν ἄτω ἐκεῖνος θέαμα ἰδὼν, μακρὰ χαίρειν
φράσας τῷ Αἰγυπτίῳ ναυπηγῷ, περιηγμένῳ
τὸ πλοῖον, παρέστηκε δακρύων, ὥσπερ εἶωθε·
ταχύδακρυς γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἐρωτικά. ΛΤΚ.
Καὶ μὲν ἔκ πανυ καλὸς, ὦ Σάμιππε, ὁ μερ-
κίσκος ἔδοξέ μοι, ὡς ἂν καὶ Ἀδείμαντον ἐκπλή-
ξαι,

non vidi, neque intus, neque postquam descen-
dimus.

2. SAM. Nosti, Lycine, vbi nos reliquerit?
puto ego ibi, vbi formosus ille puer de diaeta
progrediebatur, ille puro linteo indutus, retro
comam reuinctus, vtrunque a fronte abductam.
Si ergo Adimantum ego noui, puto hominem ele-
gantem adeo spectaculo viso, longum valere iusso
naupago Aegyptio, qui monstrabat nauim, ad-
stitisse lacrimantem, vt solet. Facilis enim vir
est, vbi amat, ad lacrimas. LYC. Quin non
admodum pulcher mihi, Samippe, puer videba-
tur, vt Adimantum etiam percelleret, quem tot
Athenis

ξαι, ὧ τοσῶτοι. Ἀθήνησι καλοὶ ἔπονται, πάν-
 τες ἐλεύθεροι, σωματοὶ τὸ Φθέγμα, παλαί-
 στρας ἀποπνέοντες, οἷς καὶ παραδακρύσαι οὐκ
 ἀγεννές· ἄτος δὲ πρὸς τῷ μελάγχρως εἶναι, καὶ
 πρόχειλός ἐστι, καὶ λεπτός ἄγαν τοῖν σκελοῖν,
 καὶ ἐφθέγγετο ἐπισεσυρμένον 1) τι, καὶ συνε-
 χές, καὶ ἐπίτροχον, Ἑλληνισί μὲν, ἐς τὸ πᾶ-
 τριον δὲ τῷ ψόφῳ, καὶ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ.
 ἡ νό-

Athenis formosi sectantur, liberi omnes, iucundi
 sermonis, olentes palaestram, apud quos forte
 lacrimari etiam non ignauum fuerit. At iste,
 praeterquam quod niger, labiosus etiam est, et
 tenui nimis crure, et tractum quiddam *de imo*
gutturis, continuatumque nimis et volubile loqui-
 tur, Graece ille quidem, sed *ita ut* patrium quid-
 dam sibilo atque tenore vocis *prodat*. Coma ve-

ro,

- I. ἐπισεσυρμένον] Puto hunc locum illustrari
 posse ex *Philopatr.* c. 16. vbi iunguntur ὑπέ-
 βηττε μύχιον, et ἐχρέμπετο ἐπισεσυρμέ-
 νον. Sine dubio ibi significat, *de imo pul-*
monis tractam pituitam emoliri: itaque hic et-
 iam ad *vocem ex imo quasi recessu attractam*
et prolataam refero. Illud quidem video,
 tarditatis aut languoris notionem plane huc
 non convenire; quid enim sibi vellet τὸ
 ἐπίτροχον; Neque tamen *confusionis* notio-
 nem aulim excludere, cum videam in Ἑταιρ.
 X. ἐπισεσυρμένα γράμματα, per festinatio-
 nem varie tractas et sibi permistas. Gesner.

ἡ κόμη δὲ, καὶ ἐς τὰπίσω ὁ πλόκαμος συνεσπειραμένος, καὶ ἐλευθερίον Φησιν αὐτὸν εἶναι.

TIM. Τῷτο μὲν εὐγενείας, ὦ Λυκῖνε, σημεῖον ἐστίν. Αἰγυπτίας, ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλεύθεροι παῖδες ἀναπλέκοντα, ἐς τὸ πρὸς τὸ ἐφηβικόν· ἔμπαλιν ἢ 2) οἱ πρόγονοι
ἡμῶν,

to, et actus ille retro tortusque in spiram cincinnus, non liberalem esse indicat.

3. TIM. Quin illud nobilitatis Aegyptiae signum est, coma, Lycine. Omnes quippe apud illos ingenui eas implectunt, usque dum pubertatem attigerint. Contra ea maiores nostri: quibus

2. ἔμπαλιν ἢ] Genuina haec scriptura, quam Ven. Edd debemus. Reliquae deprauatissime ἐν Παλλήνῃ. du Soul. ἔμπαλιν οἱ πρόγ.] Si dicam ita emendandum hunc locum necessario; importunam hic esse Pallenen tum Thraciam, tum eam, quae fuit pagus Atticae; laborare constructionem; pessime interpunctum esse; vera dicam equidem, sed idem verear, ne nimium audax videar. Itaque vehementer delectatus sum, cum ipsum illud ἔμπαλιν reperirem in Aldi ed. 1522. Nempe sic optime sibi constant omnia. Apud Aegyptios comas implexas habent ingenui ad pubertatem; contra ea apud Athenienses antiquos id faciebant senum lautiores. Res manifesta nimis. Itaque nihil opus est, quam ut adscribamus verba, ad quae hic respicitur
Thucy-

ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κομᾶν τὰς γέρον-
τας, ἀναδεδυμένους κρώβυλον ὑπὸ τᾷ ττιγι χρυ-
σῷ ἀνειλημμένον. ΣΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόλαε,
ὅτι ἡμᾶς ἀναμιμνήσκεις τῶν Θουκυδίδε συγ-
γραμμάτων, ἃ ἐν τῷ προοιμίῳ περὶ τῆς ἀρχαίας
ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν ἐν τοῖς Ἴωσιν, ὁπότε οἱ τό-
τε συναπώκισθησαν.

ΛΥΚ.

bus pulchrum vīsum est, comam alere seniores,
reuinctam in cincinnum aurea cicada comprehen-
sum. SAM. Bene facis, Timolaë, quod Thu-
cydidis nos scriptorum adinones, quae in prooe-
mio dixit de veteri luxu nostro, ubi et de Ioni-
bus, quando, qui tum erant, vna inde deducti
sunt.

4. LVC.

Thucydidis I, 6. καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς
(de Athenientibus loquitur) τῶν εὐδαιμόνων,
διὰ τὸ ἀβροδίαιτον, ἔ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ
χιτῶνας τε λινῆς (obserua hoc quoque Ae-
gyptium) ἐπαύσαντο φορῶντες, καὶ χρυ-
σῶν τεττίγων ἐνέρσει κρώβυλον ἀναδεδυμένοι
τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' ἧ καὶ Ἴωνων
τὰς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πο-
λὺ αὕτη ἡ σκευὴ κατέσχε. Haec vltima de
Ionibus etiam vtcumque illustrent obscura
sane Luciani verba, ἐν τοῖς Ἴωσιν, quorum
an vera sit lectio, an ego sententiam asse-
cutus sum, asseuerate nolim dicere. Iones
antiquam Atheniensium coloniam esse con-
stat, vel ex ipso Thucydidis loco. Gesner.

ΛΥΚ. Ἀτὰρ, ὦ Σάμιππε, νῦν ἀνεμνήσθην
 ὁπόθεν ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτε πα-
 ρὰ τὸν ἰσὸν ἐπιπολὺ ἔσημεν ἀναβλέποντες, ἀ-
 ριθμῶντες τῶν βυρσῶν τὰς ἐπιβολὰς, καὶ θαυ-
 μάζοντες ἀνιόντα τὸν ναύτην διὰ τῶν κάλων,
 εἴτα ἐπὶ τῆς κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς διαθέοντα,
 τῶν κεροιάκων 3) ἐπειλημμέναν. ΣΑΜ. Εὖγε
 λέγεις.

4. LYC. Verum, Samippe, iam recordor,
 ubi relictus nobis sit Adimantus, cum ad malum
 staremus multum suspicientes numerantesque con-
 iectus *telorum* in coriis, atque admirantes ascen-
 dentem per rudentes nautam, deinde per anten-
 nam in alto preheensis ceruchis transcurrentem.
 S A M.

3. τῶν κεροιάκων] Hic certe *κεροιάκες* non
 sunt extrema s. cornua antennarum, ut inter-
 pretantur cum *Micyllo* in Lexicis; sed sunt
 ii, quos etiam *Lucanus* 8, 177. et 10, 495.
 Graeca voce *ceruchos* vocavit, rudentes, qui-
 bus ab utroque suo cornu suspensa antenna
 libratur et ad malum alligatur: quod videre
 licet apud *Schefferum* de mil. nau. lib. 2, 5.
 p. 145. 168. Neque vero notatio vocis re-
 pugnat huic significationi; neque enim ipsa
 tantum extrema s. cornua antennarum sunt
οἶαξ quidam, clauus, s. gubernaculum: ve-
 rum vel maxime ille transversus funis ad v-
 trumque cornu alligatus duobus extremis,
 media autem parte sic adnexus ad malum,
 ut triangulum efficiatur, cuius basis fit in
 ipsa

ἀγῶνις. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς ἐνταῦθα;
καταδοκεῖν αὐτόν, ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὖθις ἐπ' ἀνέ-
μι ἐς τὸ πλοῖον; TIM. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προΐτω-
μεν. εἰκὸς γάρ ἤδη παρεληλυθέναι ἐκεῖνον ἀπο-
σοβῶντα ἐς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ μηκέθ' ἡμᾶς εὐρεῖν
ἐδύνατο· εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οἶδε τὴν ὁδὸν Ἀδείμαν-
τος, καὶ δέος ἔδεν, μὴ ἀπολειφθῆις ἡμῶν ἀπο-
βεκολληθῇ. ΛΤΚ. Ὁρᾶτε μὴ σκαῖον ἦ, Φίλαν
ἀπολιπόντας αὐτὰς ἀπιέναι· βαδίζομεν δ' ὅ-
μως, εἰ καὶ Σαμίππῳ τοῦτο δοκεῖ. ΣΑΜ.
Καὶ μάλα δοκεῖ, ἦν πως ἀνειργυῖαν τὴν παλα-
στραν ἐτι καταλάβωμεν.

Ἀλλὰ

SAM. Recte istuc dicis. Quid ergo hic nobis
faciendum est? expectandusne est, an vis in na-
vem ego redeam? TIM. Nequaquam: sed per-
gamus. Credibile enim est illum per tumultua-
riam festinationem praeteriisse iam nos in urbem,
cum non amplius inuenire nos posset. Sin mi-
nus; at nouit certe viam Adimantus, nec metus
est, ne relictus a nobis in deuotum errorem inci-
dat. LYC. Videte, ne finistrum sit, nos relicto
amico abire. Abeamus tamen, si idem etiam
Samippo videatur. SAM. Omnino ita videtur,
si qua apertam adhuc Palaestram inueniamus.

5. Ve.

ipsa antenna, angulus autem vehementer
obtusus, vnde breuissimum perpendiculum
demitti queat; ad malum. Gesner.

Luc. Op. T. VII.

S

Ἀλλὰ μετὰ τῶν λόγων, ἡλίκη παῦς, εἰκοσι καὶ ἑκατὸν πήχεων ἔλεγεν ὁ ναυπηγὸς τὸ μήκος, εὖρος δὲ ὑπὲρ τὸ τέταρτον μάλιστα τέττε· καὶ ἀπὸ τῆς κατασρώματος εἰς τὸν πυθμένα, ἡ βαθυτάτον κατὰ τὸν ἄντλον, ἐννέα πρὸς τοῖς εἰκοσι. τὰ δ' ἄλλα ἡλίκος μὲν ὁ ἰσὸς, ὅσην δὲ ἀνέχει τὴν κεραίαν, εἴω δὲ προτόνω συνέχεται, ὡς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπανέστημεν ἡρέμα καμπύλη, χρυσὲν χηνίσκον ἐπικειμένη, καταντήκεν δὲ ἀνάλογον ἡ πρῶρα ὑπερβέβηκεν, εἰς τὸ πρῶτον ἀπομακρυνομένη, τὴν ἐπώνυμον τῆς νεωτὸς θεὸν ἔχουσα τὴν Ἴσιν ἑκατέρωθεν. ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος αἰ γράφαί, καὶ τῆς ἰσὶς τὸ παρά-

σειον

5. Verum, vt interim aliquid loquamur, quanta haec nauis! centum et viginti cubitorum longitudinem esse dicebat Naupegus, latitudinem autem supra quartam huius partem; ac de constrato nauis in fundum, vbi profundissima est, ad sentinam, vndetriginta. Caeterum quantus est malus! quantam vero sustinet antennam, quanto opus habet et continetur protono! Vt vero puppis adsurgit sensim incurua, cui cheniscus impositus est aureus; ab altera parte iusta proportionē prora extollitur in aduersum porrecta, habens ab vtraque parte cognominem nauis Deam fidem. Ornatus enim reliquus, picturae, et suppa-

εἰς 4) πυραυγές, καὶ πρὸ τέτων αἱ ἀγκυραὶ
καὶ τροφῆα, καὶ περιπλωγείς; καὶ αἱ μετὰ τὴν
πρύμναν οἰκῆσεις, θαυμαστικὰ πάντα μοι ἔδοξε.
Καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλῆθος ἑρμτοπέδῳ ἄν
τις εἰκάσειεν. ἐλέγετο δὲ καὶ τούτῳ ἄγαν σὺ
πον, ὡς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ
ἐνιαύσιον πρὸς τροφήν. καὶ πάντα μικροῦς
τις ἀνθρωπίσκος γέρον ἤδη ἔσωζεν, ὑπὸ λεπτῇ
καύματι

supparum veli colore flammeo, et ante istaec an-
corae, et verforia, et circumactoria, et illae ad
puppim habitationes, admirabilia mihi videban-
tur omnia.

6. Et nautarum multitudinem exercitui aliquis
comparauerit. Dicebatur verò tantam etiam fru-
menti vim vehere, quae omnibus Atticae incolis
ad annua alimenta sufficeret. Atque haec omnia
paruus aliquis homuncio, iam senex, seruabat.
S 2 parua

4. ἰς τὸ παράσ.] Παράσιον puto illud esse,
quod alias vocatur σιφάριον, supparum,
velum minus, splendidi coloris, maiori im-
positum, quo in portum Puteolanum inue-
hentiibus vti licebat solis nauibus, vt haec
est, Alexandrinis. *Gesner. Hosaens Thes.*
Theol. Phil. T. 2. p. 719. pro vulgato παρά-
σιον, docet legendum παράσειον, intellectu
μέρος, i. e. versatilem mali partem; quod re-
cepi. *Reiz.*

κάμακι τὰ τηλικαῦτα πηδαλία περιστρέφων
 ἐδείχθη γάρ μοι ἀναφαλαντίας ἔλος, Ἡρων,
 οἶμα, τὸνομα. TIM. Θαυμάσιος τὴν τέχνην,
 ὡς ἔφασκον οἱ ἐμπλέοντες, καὶ τὰ θαλάττια
 σοφὸς ὑπὲρ τὸν Πρωτέα.

Ἠκέστατε δὲ ὅπως δεῦρο κατήγαγε τὸ πλοῖον,
 οἷα ἔπαθον πλέοντες, ἢ ὡς ὁ ἀστὴρ αὐτὰς ἔσω-
 σεν; LYC. Οὐκ, ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἡδέως
 δ' ἂν ἀνέσαιμεν. TIM. Ὁ ναύκληρος αὐτὸς
 διηγεῖτό μοι, χρηστὸς ἀνὴρ, καὶ προσομιλῆται
 δεξιός. ἔφη δὲ ἀπὸ τῆς Φάρου ἀπάραντας οὐ
 πάνυ βιαίῳ πνεύματι, ἐβδομαίως ἰδεῖν τὸν Ἀ-
 κάμαντα· εἴτα ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος, ἀπε-
 νεχθῆναι πλαγίους ἄχρι Σιδῶνος· ἐκείθεν δὲ
 χειμῶ-

parua pertica tantae molis gubernacula torquens.
 Ostensus enim mihi est recaluafter aliquis, *caciera*
crispus, Heron nomine, arbitror. TIM. Admi-
 rabilis artis nomine, vt vectores dicebant, et do-
 ctus circa maritima supra Proteum.

7. Audistis autem, quomodo huc deduxerit
 nauem, quae illis inter navigandum acciderint,
 et quomodo stella ipsos seruarit. LYC. Non,
 Timolae, sed iam libenter ex te audiuerimus.
 TIM. Naucerus ipse mihi narrabat, vir bonus,
 et consuetudini aptus. Dicebat autem, cum sol-
 vissent e Pharo vento non valde vehementi, septi-
 mo die vidisse Acamantem: tum reflante Zephy-
 ro obliquos Sidonem vsque esse delatos. Inde
 autem

χεμαῖνι μεγάλῃ δεκάτῃ ἐπὶ Χελιδονέας διὰ τῆς
Αὐλῶνος ἐλθῆν· ἐνθα δὴ παρὰ μικρὸν ὑποβρυ-
χίς δύναι ἅπαντας.

Οἶδα δέ ποτε παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Χελι-
δονέας, ἤλκον ἐν τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κύμα,
καὶ μάλισα περὶ τὸν Λίβα, ὅποταν ἐπιλάβῃ
καὶ τῆς Νότα. κατ' αὐτὸν γὰρ δὴ συμβαίνει με-
ρίζεσθαι τὸ Παμφύλιον ἀπὸ τῆς Λυκισκῆς θα-
λάσσης· καὶ ὁ κλύδων ἅτε ἀπὸ πολλῶν ρευμά-
των περὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ σχιζόμενος, (ἀπόξυροι
δὲ εἰσι πέτραι, καὶ ὀξείαι, παρασπυρόμεναι τῷ
κλύσματι,) καὶ φοβερωτάτην ποιῇ τὴν κυμα-
τῶγην, καὶ τὸν ἦχον μέγαν· καὶ τὸ κύμα πολ-
λαῖς αὐτῷ ἰσομέγεθες τῷ σκοπέῳ.

Τοι-

autem magna tempestate die decimo per Aulonem
venisse ad Chelidoneas. Hic vero parum abfuisse
quin submersi omnes perirent.

8. Noui autem, cum ipsae aliquando Cheli-
doneas circumnavigauerim, quantus ibi locorum
fluctus surgat, et maxime spirante Africo, cum
Notum etiam assumfit. Post hoc enim euenire
solet, vt a Lycio mari diuidatur Pamphylium:
fluctusque, vtpote ab vndis pluribus circa ipsam
scissus promontorium, (sunt autem petrae abru-
ptae et ab alludentibus aquis acutae) terribili
cum sonitu frangitur: atque ipsi saepe scopulo
magnitudine aequalis est.

S 3

9. Ab

Τοιαῦτα καὶ σφᾶς καταλαβεῖν ἔφασκεν ὁ ναυκλῆρος, ἐπὶ καὶ νυκτὸς ἔσης, καὶ ζῶφι ἀκρηβῆς· ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰμωγὴν αὐτῶν ἐπικλασθέντας τὰς θεάς, πῦρ τε ἀναδείξαι ἀπὸ τῆς Λυκίας, ὡς γνωρίσαι τὸν τόπον ἐκείνον, καὶ τινα λαμπρὸν ἄστέρα, Διόσκούρων τὸν ἕτερον, ἐπικαθίται τῷ ναυκλήϊ, καὶ κατευθύνει τὴν ναὺν ἐπὶ τὰ λαλὰ ἐς τὸ πέλαγος, ἥδη τῷ κρημνῷ προσφερομένην. τὰν τεῦθεν δὲ ἀπαξ τῆς ὀρθῆς ἐκπεσόντας, διὰ τῆς Αἰγαίης πλεύσαντας, ἑβδομημοσὴ ἀπ' Αἰγύπτου ἡμέρα πρὸς ἀντίους τὰς Ἐτησίους πλαιγιάζοντας, ἐς Πειραιᾶ χθρὲς καθορμίσασθαι, τοσῶτον ἀποσυρέντας, ἐς τὸ κάτω, ἐς ἔδει τὴν Κρήτην δεξιὰν λαβόντας, ὑπὲρ
 τὸν

9. Ab his se etiam deprehensos nauclerus dicebat, cum nox adhuc esset et merae tenebrae. Sed ad ipsorum ploratum fractos *miseri cordia* Deos, cum ignem ostendisse de Lycia, ut oram illam agnoscerent, lucidamque stellam quandam, Dioscurorum alterum, insedisse carchesio, ac direxisse navim sinistrorsum in mare, cum iam ferretur ad scopulum. Inde, cum recta via semel excidissent, transnavigato Aegeo, septuagesimo ab Aegypto die, obliquo ad tenentes sibi aduersum Etesias cursu, in Piraeum heri appulisse, tantum ad inferiora detractos, quos oportuerit dextram legentes Cretam, Malea superato, iam esse

τὸν Μαλέαν πλεύσαντας, ἤδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ.
ΛΥΚ. Νῆ Δία, θαυμάσιόν τινα Φῆς κυβερνή-
την τὸν Ἡρώνα, ἢ τῷ Νηρέως ἡλικιώτην, δὲ
τοσῶτον ἀπεσφάλη τῆς ὁδοῦ.

Ἀλλὰ τί τῶτο; ἐκ Ἀδείμαντος ἐκείνός ἐστι;
ΤΙΜ. Πάνυ μὲν ἐν Ἀδείμαντος αὐτός, ἐμβό-
ησεν ἐν Ἀδείμαντε, σέ Φημι τὸν Μυρρηνέ-
σιον, τὸν Στροβίχην. ΛΥΚ. Δυσὸν θάρτερον,
ἢ δυσχεραίνει κατ' ἡμῶν, ἢ ἀπεκώφωται Ἀ-
δείμαντος γὰρ, ἐκ ἄλλος τίς ἐστι, πάνυ ἤδη
σαφῶς ὁρῶ, καὶ δομάτιον αὐτῷ, καὶ τὸ βί-
βισμα ἐκείνῃ, καὶ ἐν χρῷ ἡ κεφαλῇ, ἐπιτείνωμεν
δὲ ὅμως τὸν περίπατον, ὥς καταλάβωμεν
αὐτόν.

Ἦν

esse in Italia. LYC. Admirabilem, ita me Iu-
piter, mihi gubernatorem, narras Heronem, aut
aequalem Nerei, qui tantum de via aberraverit,

10. Sed, quid istuc? Nonne iste Adimantus
est? TIM. Omnino ipse est Adimantus, incla-
memus igitur, Adimante, te volo, Myrrhinu-
sum, Strobichi filium. LYC. Alterutrum hor-
um, aut iratus nobis est, aut aurium vsum ami-
sit. Adimantus enim est, non alius. Satis iam
clare video; et vestimentum ipsius est, et inces-
sus, et brevis ad ipsam cutem tonsura. Accele-
remus tamen gradum, ut ipsum adsequamur.

Ἦν μὴ ἱματὶς λαβόμενοι σε ἐπιστρέψωμεν;
 ὦ Ἀδείμαντε; ἔχ' ὑπακᾶσαις ἡμῶν ἐμβοῶσιν;
 ἀλλὰ καὶ Φροντίζοντι ἔοικας ἐπὶ συννοίας τινος,
 ἢ μικρὸν ἔδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα, ὡς δο-
 κεῖς, ἀνακυκλῶν. ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὦ Λυκίνε,
 χαλεπὸν, ἀλλὰ με καὶ τις ἔννοια μετὰξὺ βα-
 δίζοντα ὑπελθῆσα, παρακῆσαι ὑμῶν ἐποίησεν,
 ὅτενός πρὸς αὐτὴν ἅπαντι τῷ λογισμῷ ἀποβλέ-
 ποντα. ΛΥΚ. Τίς αὕτη; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰ-
 πεῖν; εἰ μὴ τίς ἐστὶ τῶν πάντο ἀπορρήτων. καί-
 τοι ἐτελέσθημεν; ὡς οἶσθα, καὶ εἶπεν μεμα-
 ρήκαμεν. ΑΔΕΙΜ. Ἀλλ' αἰσχύνομαι ἔγωγε
 εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς· ἔτω γὰρ μετράκιῶδες ὑμῶν
 δόξει τὸ φρόντισμα. ΛΥΚ. Μῶν ἐρωτικόν τί
 ἐστίν;

II. Nisi veste te prehensum aduertamus, Adi-
 mante, non exaudies nos inelamantes; sed vide-
 ris etiam profundae cogitationi immersus, non
 paruum neque contemtibile negotium animo agi-
 tare ac reuoluere. ADIM. Nihil, Lycine, si-
 nistrum: sed noua me inter eundem cogitatio
 subiens, vt inauditam praetermitterem vestram
 vocem effecit, qui defixum totum in illa animura
 haberem. LYC. Quanam est illa? Ne enim
 cuncteris dicere, nisi est de valde secretis. Quam-
 quam initiati, vt nosti, sumus, ac celare com-
 missa didicimus. ADIM. Sed pudet me nimi-
 rum apud vos dicere, adeo puerilis vobis videbi-
 tur cogitatio. LYC. Numquid amatorium quid
 est?

ἐστιν; ἔδὲ γὰρ τὸ αὐτὸς ἡμῖν ἐξαγορεύσεις,
ἀλλ' ὑπὸ λαμπροῦ τῇ δαδί καὶ αὐτοῖς τετελε-
σμένοις.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὦ θαυμάσια, τοιοῦτον,
ἀλλὰ τινὰ πλῆτον ἐμαυτῷ ἀνεπλαττόμεν, ἣν
κενὸς μακαρίαν οἱ πολλοὶ καλοῦσι· καὶ μοι ἐν
ἀκμῇ τῆς περιστερίας καὶ τρυφῆς ἐπέστητε. ΑΤΚ.
Οὐκ ἔν τὸ προχειρότατον τὸ, κοινὸς Ἑρμᾶς
φασί· καὶ ἐς μέσον κατατίθει φέρων τὸν πλῆ-
τον· ἄξιον γὰρ ἀπαλαῦσαι τὸ μέρος Φίλης ὄν-
τας, τῆς Ἀδειμάντη τρυφῆς. ΑΔΕΙΜ. Ἀπέ-
λειψθην μὲν ὑμῶν εὐθύς ἐν τῇ πρώτῃ ἐς τὴν
καὺν ἐπιβάσει, ἐπεὶ σε, ὦ Λυκίνα, κατέβησα ἐς τὸ
ἄσφα-

est? neque enim hoc etiam profanis nobis enar-
raueris, sed *hominibus* ad claram faciem ipsis quo-
que initiatis.

12. ADIM. Nihil tale, o noster. Sed diui-
tias mihi quasdam ipse fingebam animo, quam
ficticiam Beatam *insulam* omnes vocant; vosque
in ipso mihi diuitiarum et voluptatis fastigio su-
peruenistis. LYC. Itaque illud *bic valeat* expe-
ditissimum, communis esto Mercurius! aiunt:
atque in medium allatas depone diuitias: aequum
enim est, in partem venire nos, qui amici su-
mus, voluptatum Adimanti. ADIM. A vobis
quidem relictus sum in primo statim in nauim in-
gressu, cum te, Lycine, in tuto collocassera.

ἀσφαλές. περιμετρῶντος γὰρ μὲν τῆς ἀγκύρας
τὸ μέγεθος, ἐκ οἷδ' ὅπερ ὑμεῖς ἀπέστητε.

Ἰδὼν δ' ὅμως τὰ πάντα, ἡρώμην τινα τῶν
ναυτῶν, ὁπόσῃν ἀποφέρει ἡ ναὺς τῷ δεσπότη
ὡς ἐπιτοπολὺ κατ' ἔτος ἕκαστον τὴν μαθοφά-
ριαν. ὁ δέ μοι, Δώδεκα, ἔφη, Ἀττικὰ τάλ-
αντα, εἰ πρὸς τελάχισαν τις λογιζοίτα. τέ-
τεϋθεν ἔν ἐπανιών, ἐλογιζόμεν, εἴ τις θεῶν
τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσῃσιν εἶναι, οἷον ἂν ὡς
εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα, εὖ ποιῶν τὰς Φίλκας
καὶ ἐπιπλάων ἐνίοτε μὲν αὐτός, ἐνίοτε δὲ οἰκέ-
τας ἐκπέμπων· εἴτα ἐκ τῶν δώδεκα ἐκείνων τῶν
λάντων, οἰκίαν τε ἤδη ἀποδομησάμην. ἐν ἐπι-
καίρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποικίλην, τὴν παρὰ τὸν
Ἰλυσ-

Dimetiente enim me ancorae magnitudinem, vos
nescio quo discesseratis.

13. Tamen visis omnibus, quaerebam ex nau-
tarum aliquo; *Quantum pletumque mercedis domi-
no singulis annis ea navis referat?* At ille, *Duo-
decim*, inquit, *talenta Attica, si quis quod mini-
mum est computet.* Hinc ergo rediens ita cogita-
bam, *Si quis Deorum, hanc navem subito, ut mea
sit, faciat; quam ego, quam felicem vitam agam!*
*bene faciens amicis, interdum ipse navigans, emi-
zens non nunquam servos.* Deinde de duodecim
illis talentis domum iam aedificabam loco oppor-
tuno, paullo supra Poecilen, relicta illa ad Hif-
sum

Ἰουλιανὸν ἐκείνου τὴν πατρίαν, αἰφείδ, καὶ εἰκά-
 τας ὠνέμην καὶ ἐσθλῆτας, καὶ ζεύγη, καὶ ἰππεῖς
 νυνὶ δὲ ἤδη καὶ ἔπλεον, ὑφ' ἀπάντων εὐδαιμο-
 νιζόμενος τῶν ἐπιβατῶν, Φοβερός τοῖς ναύταις
 καὶ μονοκλι βασιλεὺς νομιζόμενος. ἔτι δὲ μοι
 κατὰ τὴν ναῦν εὐφρετίζαντι, καὶ ἐς λιμένα
 πόρρωθεν ἀποβλέποντι, ἐπίσης, ὦ Λυκίνο,
 κατέδυσας τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνέτρεψας εὐφρε-
 ρόμενον τὸ σκάφος ἄρῳ τῆς εὐχῆς τῷ πνεύματι.
 ΛΥΚ. Οὐκᾶν, ὦ γένναϊς, λαβόμενός μου,
 ἔπαυε πρὸς τὸν στρατηγόν, ὡς τινα πειρατήν,
 ἢ καταπεντιστήν, ὃς τηλαμῶν ναυάγιον εἰργα-
 σμαι, καὶ ταῦτα ἐν γῇ, κατὰ τὴν ἐν Πειραιῶς
 ἐς τὸ ἄζυ. ἀλλ' ὅρα ὅπως παραμυθήσομαι σοι
 τὸ

sum paterna: et seruos emebam, et vestes, cur-
 rusque, et equos. Iamque et nauigabam felixque
 praedicabar a vectoribus omnibus, metuendus
 nautis, ac tantum non rex ab illis habitus. Ve-
 rum adhuc componenti mihi rem naualem, et in
 portum prospectanti e longinquo, *mo*, Lycine,
 aduentu demersisti diuitias, euertisti, dum bene
 et secundo votorum flatu fertur nauigium.

14. LYC. Igitur, vir fortis, prehensum me ad
 Imperatorem abducito, vt piratam aliquem, aut
 perniciem nauium, qui tanti tibi naufragii causa
 fuerim, idque in terra, ipsaque inter Piraeaea at-
 que vrbein via. Sed vide, quomodo casum tuum
 solati-

τὸ πταίσμα· πέντε γάρ, εἰ βάλῃ, καλλίῳ καὶ
 μείζοντι Αἰγυπτίῳ πλοῖα ἤδη ἔχει, καὶ τὸ μέγι-
 στον, εἰ κατεδύναμιν δυνάμενα. καὶ τάχα σοὶ πεν-
 τήκισι ἐξ Αἰγύπτου κατ' ἔτος ἑκατὸν σιταγωγεῖται
 σιταγωγίαν, εἰ καὶ ὡς καυκλήσαν ἄριστε, δῆλος εἰ
 ἀφόρητος ἡμῶν τότε γενησόμενος. ὥς γὰρ ἔτι ἐνὸς
 πλοῖα τεταῖ δεσπότης ὢν, παρήκτες βοσώντων,
 εἰ πέντε κτήσαιο πρὸς τέττα τριμέρμενα πάντα,
 καὶ ἀνώλεθρα, εἰ δὲ ὄψῃ δηλαδὴ τὰς Φίλκας. σὺ
 μὲν ἐν εὐπλοίᾳ, ὡς βάλῃς· ἡμεῖς δὲ ἐν Πει-
 ραιῇ καθεδέμεθα· καὶ τὰς ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰτα-
 λίας καταπλέοντας ἀνακρίνοντες, εἰ πᾶν τὸ μέ-
 γα Ἀδιδιμάντα πλοῖον, τὴν Ἰσιν, τίς αἶδον.

ΑΔΕΙΜ.

solaturus sim. Habe enim tibi, ecce, quinque,
 si volueris, pulchriora maioraque Aegyptio illo,
 nauigia, et quod maximum est, quae mergi non
 possint: ac celeriter tibi, quinquies singulis an-
 nis, frumenta vnumquodque aduehat: te vero,
 nauclerorum praestantissime, intolerabilem nobis
 tum futurum apparet. Qui enim modo vnus
 huiusce nauigii dominus cum esses, inclamantes
 non audieris, si quinque possideas, praeter hanc,
 trium omnes velorum quae perire non possint,
 nec respicies nimirum amicos. Itaque feliciter,
 amice, nauiga, Nos in Piraeo sedebimus rogan-
 tes qui ex Aegypto aut Italia appellent, Num
 forte magnum Adimanti nauigium, Isidem, ali-
 quis viderit.

15. ADIM.

ΑΔΕΙΜ. Ὁρᾷς, διὰ τὰτὸ ἰκινῆναι εἰπῶν ἃ
ἐνεγόναν, εἰδὼς ὅτι ἐν γέλωτι καὶ σκώμῃ ποιο-
ήσεσθέ με τὴν εὐχὴν. ὥς ἐπιστὰς μικρὸν, εἰς
ὧν ὑμεῖς προχωρήσητε, ἀποπλευσῶμαι πάλιν
ἐπὶ τῆς νεώς. πολὺ γὰρ ἄμεινον τοῖς ναύταις
προσλαλεῖν, ἢ ὑφ' ὑμῶν καταγελαῖσθαι. ΛΥΚ.
Μηδαμῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθα σοι καὶ αὐτοῖ
ὑποσκέντες. ΑΔΕΙΜ. Ἀλλὰ ὑφαιρήσω τὴν
ἀποβάθραν, προσεσθῶν. ΛΥΚ. Οὐκᾶν ἡμεῖς
γε προσνηξόμεθα ὑμῖν. μὴ γὰρ οἷς σοὶ μὲν εἶ-
ναι ῥᾷδιον τηλαυῦτα πλοῖα κτᾶσθαι, μήτε
πριαμένῳ, μήτε ναυπηγησαμένῳ ἡμεῖς δὲ οὐκ
αἰτήσομεν παρὰ τῶν θεῶν ἐπὶ πρὸς ῥαδίως
ἀκμῆτες δύνασθαι νεῖν. καὶ τοὶ πρῶτον καὶ εἰς Ἀτ-
γιναν

15. ADIM. Vides? Propterea dicere, quae
cogitabam cunctabar, qui scirem, risui vos et
ludibrio votum meum habituros. Itaque resistam
paullulum, dum vos processeritis, ac navim dein-
de rursus soluam. Praestat enim cum nautis age-
re, quam a vobis derideri. LYC. Nequaquam,
resistemus et ipsi, ut conscendere tecum possi-
mus. ADIM. At ego praegressus tollam ponti-
culum. LYC. Nos itaque ad vos adnatabimus.
Numquid enim putas, facile tibi esse tot ac tan-
tas possidere naues, quas nec emeris neque aedi-
ficaueris: nos vero votis non impetraturos a Diis,
ut multa stadia nihil fatigati natare possimus?
Quamquam nuper etiam Aeginam ad Haecates
ceri-

γιναν ἐπὶ τὴν τῆς ἐνοδίας τελετὴν, οἷσθα ἐν ἡλί-
 κῳ σκαφιδίῳ πάντες ἅμα οἱ Φίλοι τεττάρων
 ἑκάστος ὀβολῶν διεπλεύσαμεν, καὶ ἐδὲν ἐδυαχέ-
 ραινες ἡμᾶς συμπλέοντας· νῦν δὲ ἀγανακτεῖς, εἰ
 συνημβησόμεθα σοι, καὶ τὴν ἀποβάθραν προεῖσε
 ελθὼν ἀΦαιρεῖς. ὑπερμαζῶς γε, ὦ Ἀδείμαντε,
 καὶ ἐς τὸν κόλπον ἐπύσεις, ἐδὲ οἷσθα ὅσους ὦν
 ναυκληρεῖς. ἔτως ἐπῆρέ σε καὶ ἡ οἰκία, ἐν καὶ
 αὐτῆς πέλειως οἰκοδομηθεῖσα, καὶ τῶν ἀκοκέν-
 θων τὸ πλεόνος. ἀλλ', ὦ γαθε, πρὸς τῆς Ἰσι-
 θος, καὶ τὰ Νειλῶα ταῦτα ταρίχη τὰ λεπτά
 μένησο ἡμῖν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἢ μῦρον ἀπὸ
 τοῦ Κανώπου, ἢ Ἴβιν ἐκ Μέρφιδος· εἰ δὲ καὶ ἡ
 καὶς ἐδύνατο, καὶ τῶν πυραμίδων μίαν.

TIM.

cerimonias, nosti, quam parua in scaphula omnes
 simul amici quaternis quisque obolis traiecerimus;
 nec molestum tibi tum erat nobiscum nauigare:
 nunc autem fers graviter, si tecum inscendamus;
 et prægressus auferre vis ponticulum: nimis
 enim intumescis. Adimante, et in sinum tuum
 non despis, neque, quis homo sis, tantus iam
 naucleus cogitas. Ita te elatum fecit etiam do-
 mus pulcherrimo vrbis loco aedificata, et multi-
 tudo pedisequorum. Sed per Iudem, amice,
 certe Nilotica illa fassamenta, illa tenuia adferre
 nobis ex Aegypto memento, aut vnguentum de
 Canopo, aut ex Memphide Ibin; si vero nauis
 possit, vnam etiam pyramidum.

16. TIM.

TIM. "Αλις παιδῶς, ὦ Λυκίτε· ὁρᾷς ὡς ἐρυ-
θρίαν Ἀδείμαντον ἐποίησας, πολλῷ τῷ γέλῳ
τι ἐπικλύσας τὸ πλοῖον, ὡς ὑπέραντλιν εἶναι,
καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς τὸ ἐπιρρέον· καὶ ἐπεὶ
περ ἔτι πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπὸν ἐστὶ πρὸς τὸ αἶψα,
διελόμενοι τετραχῇ τὴν ὁδὸν κατὰ τὰς ἐπιβάλα-
ντας ἑκάστος σταδίῳ, αἰτῶμεν ἅπερ ἂν δοκῇ
παρὰ τῶν θεῶν· ἔγω γὰρ ἂν ἡμᾶς ὁ, τε καμά-
τος λάθοι, καὶ ἅμα εὐφρανέμεθα, ὥσπερ ἡδί-
α ὄνείρατι ἐκκρίνω περιπετόντες, ἐφ' ὅσον βε-
λάμεθα εὖ ποιήσονται ἡμᾶς. παρ' αὐτῷ γὰρ
ἐκίστω τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα
ὑποκείσθωσαν παρέχοντες, εἰ καὶ τῇ φύσει ἀπί-
στοι εἴησαν, ὅτι οὐκ ἔστι θεὸς ὅστις οὐκ ἔστι· θανά-

16. TIM. Satis iocī, Lycine. Vides vt ru-
borem Adimanto inieceris; multo risu ita perfu-
disti nauigium, vt exhauriri iam non possit, nec
vndarum vim sustinere. Et quando adhuc mul-
tum nobis viae ad urbem superest, diuisa in qua-
tuor partes via, per stadia quisque sibi assignata,
quod cuique visum fuerit, a Dis optemus. Sic
enim et laborem fefellerimus, et oblectauerimus
animum, tanquam in suauissimum voluntate no-
stra somnium delapsi, quod, quam diu volueri-
mus, voluptatem nobis adferat. Penes vnum-
quemque enim votorum erit mensura; ponemus-
que praebituros omnia Deos, licet natura sua ab
omni veri similitudine abhorreant. Quod vero
maxi-

θανά ἔσαι. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπιδείξεις ἔσαι τὸ πρᾶγμα, ὅσις ἂν ἄριστα χεῖρατο τῷ πλάτῳ, καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσει γὰρ εἶος ἂν καὶ πλατῆρας ἐγένετο.

ΣΑΜ. Καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ πείθομαι σοι, καὶ ὅταν ὁ καιρὸς καλῇ, εὐξομαι ἅπερ ἂν δοκῇ. εἰ μὲν γὰρ Ἀδείμαντος βέλεται, εὐδὲ ἐρωτῶν οἶμαι, ὅς γε δὴ ἐν τῇ νηὶ τὸν ἕτερον πᾶσα ἔχει· χεῖρ δὲ καὶ Λυκίῳ δοκεῖν. ΛΥΚ. Ἀλλὰ πλάτῳμεν, εἰ τᾶτο ἀμείνων, μὴ καὶ βασκαίνεσθαι ἐπὶ ταῖς κριναῖς εὐτυχίαις δοκῶ. ΑΔΕΙΜ. Τίς γοῦν πρῶτος ἄρξεται; ΛΥΚ. Σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, εἴτα μετὰ σέ, ἔτοςί Σάμιππος, εἴτα Τιμόλαος, ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμισάδιον
τὸ

maximum est, documento ipsum hoc fuerit, et quis optime usus sit diuitiis, atque voto; ostendet enim qualis homo esset, si diues esset.

17. SAM. Præclare istuc, Timolæ, equidem tibi obtempero, et cum tempus me vocauerit, quæ videbuntur optabo. Vtrum enim velit Adimantus, ne quaerendum quidem puto, qui iam alterum in naui pedem habeat. Oportet vero Lycino etiam idem videri. LYC. Diuites ergo simus, si hoc videtur melius, ne inuidere etiam communi felicitati videar. ADIM. Quis ergo primus incipiet? LYC. Tu, Adimante, deinde post te hic Samippus, deinde Timolaus; ego vero
ro

τὸ πρὸ τῆς Διπύλης ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ, καὶ
τῷτο ὡς οἶόν τε παραδραμῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐκ ἔν ἐγὼ μὲν εἰδὲ νῦν ἀποστήσο-
μαι τῆς νεώς. ἀλλ', εἴπερ ἔξεσιν, ἐπιμετρήσω
τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ Ἑρμῆς ὁ κερδαῖος ἐπινευσάτω
ἅπασιν. ἔσω γὰρ τὸ πλοῖον, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ
πάντα, ἐμὰ, καὶ ὁ Φόρτος, οἱ ἔμπροσθι, αἱ γυ-
ναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλο εἴ τι ἡδίσον κτη-
μάτων ἀπάντων. ΣΑΜ. Λέληθας σεαυτὸν
ἔχων ἐν τῇ νηϊ. ΑΔΕΙΜ. Τὸν παῖδα Φῆς, ὦ
Σάμιππε, τὸν κομήτην; καὶ κτεῖνος ἔν ἐσω ἐμός·
ὁ πόσος δὲ ὁ πυρὸς ἔνδον ἐσιν, οὗτος ὁ ἀριθμὸς
ἅπας, χρυσίον ἐπίσημον γενέσθω, τοσοῦτοι
Δαρεικοί.

ΑΤΚ.

to parui semistadii spatio ante portam geminam
votum aggressus, quantum potero percurram.

18. ADIM. Proinde ego ne nunc quidem a
naue discedam: verum quandoquidem licet, co-
rollarium voto meo adiiciam. Mercurius autem
lucrificus ille omnibus annuat. Sit ergo navis
mea, et quidquid in illa est, sarcinae, vectores,
mulieres, nautae, et si qua ibi alia possessionum
omnium suauissima. SAM. Oblivisceris te in
navi esse. ADIM. De puero, Samippe, loque-
ris, comato illo. Et ille ergo meus esto. Quan-
tum vero est tritici, uniuersus ille numerus, au-
rum signatum fiat, Darii totidem.

Luc. Op. T. VII.

T

19. LYC.

ΛΥΚ. Τί τῆτο, ὦ Ἀδείμαντε, καταδύσε-
ταί σοι τὸ πλοῖον, ἔ γάρ ἴσον βάρος πυρεῖ, καὶ
τῆ ἰσαρίθμῃ χρυσίῃ. ΛΔΕΙΜ. Μὴ φθόνει,
ὦ Λυκίνε, ἀλλ' ἐπειδὴν εἰς σὲ παρέλθῃ ἡ εὐχὴ,
τὴν Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ θέλεις, ὅλην χρυσῇ
ποιήσας ἔχε, καὶ γὰρ σιωπήσομαι σοι. ΛΥΚ.
Ἀλλ' ὑπὲρ ἑσφαλείας τῆτο ἔγωγε τῆς σῆς ἐποίη-
σάμην, ὥς μὴ ἀπολέσθαι ἅπαντας μετὰ τοῦ
χρυσίῃ· καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα 5), μέτρια, τὸ
μειράκιον δὲ τὸ ὠραῖον, ἀποπνιγέσεται ἄθλιον,
νεῖν οὐκ ἐπιστάμενον. ΤΙΜ. Θάρρει, ὦ Λυ-
κίνε:

19, LYC. Quid hoc, Adimante, mergetur
tibi nauigium, nec enim ideim pondus tritici, et
pari numero auri. ADIM. Noli invidere mihi,
Lycine: sed cum ad te optandi fors delata fuerit,
Parnetha illum totum aureum factum tibi habe,
et ego tibi praestabo silentium. LYC. Verum
pro tua ego hoc securitate feci, ne cum auro per-
eamus omnes. Ac quantum ad nos attinet,
mediocre illud *periculum* fuerit: at formosus ille
adolescentulus periret, qui nare nesciat. TIM.

Bono

5. ὑμέτερα] Nimis mihi videbatur rusticus Ly-
cinus, si dicat ὑμέτερα· vobis animae viles,
in vobis iactura et periculum exiguum.
Sed de omnibus qui vna erant, loquitur:
omnes se nauim Adimanti consensuros prae-
dixerant. Itaque ἡμέτερα legendum puto,
vel contra omnes libros. *Gesner.*

κῆνε· οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑποδύντες ἐξοίσου-
σιν ἐπὶ τὴν γῆν. ἢ νομίζεις κιθαρωδὸν μὲν τι-
να σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀποβαλεῖν τὸν μι-
σθῶν ἀντὶ τῆς ὥδης, καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον
εἰς τὸν Ἴσθμόν ἐπὶ δελφίνος ὁμοίως προκομι-
σθῆναι, τὸν δὲ Ἀδαιμάντη οἰκίστην τὸν νεώνη-
τον, ἀπορήσεν δελφίνος ἐρωτικῶς; ΑΔΕΙΜ.
Καὶ σὺ γάρ, Τιμόλαε, μιμῆ Λυκῖνον, καὶ ἐπι-
μετρεῖς τῶν σκωμμάτων, καὶ ταῦτα εἰσηγητὴς
αὐτὸς γενόμενος.

ΤΙΜ. Ἀμεινον γὰρ ἦν πιθανώτερον αὐτὸ
ποιεῖν, καὶ τίνα θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀνευ-
ρεῖν, ὥς μὴ πράγματα ἔχοις ἐκ τῶ πλοῖε, με-
τατιθεῖς χρυσίον ἐς τὸ ἄστυ. ΑΔΕΙΜ. Εὖ
λέγεις.

Bono es animo, Lycine. Delphini enim subeuan-
tes illum in terram deportabunt. Aut putas, ci-
tharoedum quendam ab iis servatum cantus sui
mercedem percepisse; et mortuum adolescentu-
lum alium in Isthmum Delphini tergo similiter
exportatum, Adimanti autem servulo recens em-
to, amatorium delphinum esse defuturum?
ΑΔΙΜ. Tu etiam, Timolae, Lycinum imita-
ris, et adiciis ludibria, ipse auctor huius sermonis
cum fueris.

20. ΤΙΜ. Nempe melius erat, maiori cum
probabilitate hoc facere, ac thesaurum quendam
invenire sub lecto, ne tantum negotii tibi facef-
sat transferendus e naui in urbem thesaurus.

λέγεις. ἀνορωρύχθω θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν
τὸν λίθινον, ὅς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ, μέδιμνοι
χίλιοι ἐπισήμῃ χρυσίῳ. εὐθύς ἔν, κατὰ τὸν
Ἡσίοδον, οἶκος τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημεύτα-
τα οἰκοίην· καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησά-
μην ἤδη, πλὴν ὅσα Ἴσθμοῖ καὶ Πυθοῖ, καὶ ἐν
Ἐλευσίνι· ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἴσθμόν
ὀλίγα, τῶν ἀγῶνων εἴνεκα, εἴ ποτε δὴ τὰ Ἴ-
σθμια ἐπιδημήσαιμι, καὶ τὸ Σικυώνιον πεδίον,
καὶ ὅλως εἴ περ τι ἢ συνηρεφές, ἢ ἔνυδρον, ἢ
εὐκαρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδει-
μάντῃ ἔσω. ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμφα-
γεῖν· τὰ δὲ ἐμπώματα ἔκχευα, ὡς τὰ Ἐχε-
κράτες, ἀλλὰ διτάλαντον ἕκασον τὴν ὀλκήν.

ΛΥΚ.

ADIM. Recte mones. Effossus esto thesaurus
sub Mercurio lapideo, quem in aula habemus,
medimni mille auri signati. Statim ergo de sen-
tentia Hesiodi, *Prima domus*, vt splendidissime
habitem: iam quae circa urbem sunt emam o-
mnia: quin etiam quae Isthmi, et Pythone; et
Eleusines maritima, et pauca circa Isthmum, la-
dorum causa, si quando ad Isthmia spectanda ibi
commorer; et campum Sicyonium, et in vniuer-
sum, si quid vsquam aut opacum aut irriguum,
aut foecundum in Graecia, breui tempore Adi-
manti sunt omnia. Aurum nobis esto factum in
quo edamus: pocula non leuia, qualia Echecratis,
sed talentorum duorum vnumquodque pondere.

21. LYC

ΛΥΚ. Εἴτα πῶς ὁ οἶνοχόος ὀρέξεται πλήρες
ἔτω βαρὺ ἔκπωμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ' αὐτῷ ἀμα-
γητὶ ἔσκυφον, ἀλλὰ Σισύφιον τι βάρος ἀνα-
διδόντος; ΑΔΕΙΜ. Ἀνθρῶπε, μὴ μὲν ἀνάλυσαι
τὴν εὐχὴν. ἐγὼ δὲ καὶ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς
ποιήσομαι, καὶ τὰς κλῖνας χρυσᾶς· εἰ δὲ μὴ
σιωπήσῃ, καὶ τὰς διακόνους αὐτῆς. ΛΥΚ. Ὁ-
ρα μόνον μὴ, ὥσπερ τῷ Μίδα, καὶ ὁ ἄρτος σοί,
καὶ τὸ ποτὸν χρυσὸς γένηται, καὶ πλατῶν ἄθλιος
ἀπόλῃ, λιμῶ διαφθαρεῖς πολυτελεῖ. ΑΔΕΙΜ.
Τὰ σὰ ῥυθμιεῖς πιθανώτερον, ὦ Λυκίνε, μετ'
ὀλίγον, ἐπειδὴν αὐτὸς αἰτῆς.

Ἐσθῆς ἐπὶ τέτοις ἀλεργίς, καὶ ὁ βίος οἶος.
ἀβρότατος ὕπνος, ἐφ' ὅσον ἡδίστος. Φίλων
πρόσ-

21. LYC. Tum quomodo pinceris tibi prae-
bebit plenum graue adeo poculum? aut tu quo-
modo ab illo capies sine molestia non scyphum,
sed Sisyphium quoddam onus tibi praebente?
ADIM. Heus tu! noli mihi turbare votum
meum. Ego vera mentas etiam ex auro solidas
mihi faciam, et lectos aureos, ac, nisi tacueris,
ipfos quoque famulos. LYC. Vide modo, ne
velut Midae etiam panis tibi et potus aurum fiant,
atque inter diuitias pereas miser, fame sumtuosa
enectus. ADIM. Tua paullo post praebilius
ordinare, Lycine, licebit, cum optabis ipse.

22. Vestis posthaec *mibi* erit purpurea, et victus
quam mollissimus, somnus quam diu erit iucun-

πρόσθοι, καὶ δέησεις, καὶ τὸ ἅπαντας ὑποπτήσ-
 σεν, καὶ προσκυνεῖν· καὶ οἱ μὲν ἔωθεν πρὸς ταῖς
 θύραις ἄνω καὶ κάτω περιπατήσασιν, ἐν αὐτοῖς
 δὲ καὶ Κλεάνετος, καὶ Δημοκράτης εἰ πάνυ. καὶ
 προσελθούσι γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰς-
 δεχθῆναι ἀξιῶσι, θυρωροὶ ἐπτά ἐφεσῶτες, εὐ-
 μεγέθεις βαρβαροὶ προσαρχάτωσαν ἐς τὸ μέ-
 τωπον εὐθὺ τὴν θύραν, οἷα νῦν αὐτοὶ ποιεῖσιν.
 ἐγὼ δὲ, ὅπότεν δόξῃ, προκύψας ὥσπερ ὁ ἥλιος,
 ἐκείνων μὲν ἄδ' ἐπιβλέψοιμι ἐνίκας· εἰ δέ τις πέ-
 νης, οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ τῆς θησαυρῆς, Φιλοφρονή-
 σομαι τῆτον, καὶ λεσάμενον ἤκειν κελεύσω τὴν
 ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. οἱ δὲ ἀποπνιγέσονται οἱ
 πλούσιοι, ὀρεῶντες ὀχήματα, ἵππους, καὶ παῖ-
 δας

dus; salutationis amicorum et preces, atque il-
 lud, vt reuereantur omnes ac supplicent. Atque
 alii a summo mane ad ianuas inambulabunt sur-
 sum deorsum, inter illosque Cleaenetus et Demo-
 crates, summi viri: et accedentibus illis, intro-
 mittique ante alios volentibus, adstantes ianito-
 res septem bene magni, barbari, in ipsam fron-
 tem iam impingant ianuam, vt nunc ipsi faciunt.
 Ego vero, vbi visum fuerit, solis instar exoriens
 quosdam illorum neque adspiciam. Si quis vero
 pauper *adstet*, qualis ego ante thesaurum fueram,
 hunc tractabo humaniter, et post balneum iusto
 tempore venire ad coenam iubebo. Isti vero rum-
 pentur diuites, cum videbunt currus, equos,
 pue-

δας αἰράϊας, ὅσον δισχιλίαις ἐξ ἀπάσης ἡλικίας,
ὅ, τι περ τὸ ἀνθηρότατον.

Εἶτα δεῖπνα ἐπὶ χρυσῷ (εὐτελής γὰρ ὁ ἄργυ-
ρος, καὶ ἐ κατ' ἐμὲ) τάριχος μὲν ἐξ Ἰβηρίας,
οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον δὲ ἐξ Ἰβηρίας καὶ
τῷτο, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ ὄψα
πανταχόθεν, καὶ σῦες, καὶ λαγῶς, καὶ ὅσα
πτηγὰ, ὄρνις ἐκ Φάσιδος, καὶ ταῶς ἐξ Ἰνδίας,
καὶ ἀλεντρῶν Νομαδικός· οἱ δὲ σκευάζοντες
ἐκαστα, σοφισαί τινες, περὶ πέλματα καὶ χυ-
μούς ἔχοντες. εἰ δέ τινι προπίοιμι, σκύφον
ἢ Φιάλην αἰτήσας, ὁ ἐκπιὼν ἀποφερέτω καὶ
τὸ ἐκπῶμα.

Οἱ

pueros formosos bis mille circiter, quod ex omni
aetate erit florentissimum.

23. Tum coenae in auro; vile enim nimis ar-
gentum, nec me dignum: salgama ex Iberia; ex
Italia vinum; oleum ipsum quoque ex Iberia;
mel autem nostras illud sine igne depuratum; et
opsonia vndique, et apri, et lepores; et quod
ad volucris gallina e Phaside, et ex India pauo,
gallus autem Numidicus: qui vero parent singu-
la, sophistae quidem *funto* in coquendo et succis
parandis occupati. Si cui vero propinam scypho
postulato aut phiala, qui ebibit, poculum quo-
que ipsum auferat.

T 4

24. Qui

Οἱ δὲ νῦν πλείοις πρὸς ἐμὲ Ἴεροι καὶ πρεσβύ-
 ται δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ ἐκ ἐτι τὸ ἀργυροῦν
 πινάκιον, ἢ τὸν σκύφον ἐπιδείξεται Διονίκος
 ἐν τῇ πομπῇ, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὁρᾷ τὰς οἰ-
 μέτας τὰς ἐμὰς ἀργύρας τοσάτω χρωμένους. τῇ
 πόλει δὲ ταῦτα παρ' ἐμῆ ἐξαιρέτα ὑπῆρξεν ἂν,
 αἱ μὲν διανομαί, κατὰ μῆνα ἕκαστον δραχμαί
 τῷ μὲν ἄσῳ ἑκατὸν, τῷ δὲ μετοίκῳ ἡμισυ τέ-
 των· δημόσια δὲ ἐς κάλλος θέατρα, καὶ βαλνα-
 νεῖα· καὶ τὴν θάλατταν ἄχρι πρὸς τὸ Δίπυλον
 ἦκειν, καὶ νταῦθα περὶ λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος
 ὀρύγματι μεγάλῳ τῷ ὕδατος, ὥς τὸ πλοῖόν μὲν
 πλησίον ὀρμεῖν, καταφανὲς ὃν ἐκ τοῦ Κερα-
 μικοῦ.

Τοῖς

24. Qui vero iam sunt diuites, Iri ad me et
 mendici nimirum *sunt* omnes: nec amplius par-
 vulam illam lancem argenteam, aut poculum,
 in pompa ostentabit Dionicus; praesertim ubi
 viderit, seruos meos tanto uti argento. Civitati
 vero haec a me insignia *munera* contigerint. Di-
 visiones menstruae, drachmae cui vnicuique cen-
 tum; inquilino harum dimidium: publica ad
 pulchritudinem *culta* theatra, et balineae, et ut
 mare ad Dipylum (*geminam portam*) usque per-
 veniat, atque hic circiter portus sit adducta per
 magnam fossam aqua, ut prope appellere navis
 mea possit, ab ipso inde Ceramico iam conspicua.

25. Ami-

Τοῖς Φίλοις δὲ ὑμῶν, Σαμίππῳ μὲν εἰκοσι με-
 δίμνῃς ἐπισήμῃ χρυσίῃ παραμετρήσας τὸν οἰκο-
 νόμον ἐκέλευσα ῥῶν, Τιμολάῳ δὲ πέντε χαίني-
 κας, Λυκίνῳ δὲ χαίνικα, ἀτομεμαγμένην καὶ
 ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ, καὶ ἐπισκώπτει με τὴν
 εὐχὴν. τῷ τὸν ἐβαλόμην βιώναμ τὸν βίον, πλα-
 τῶν ἐς ὑπερβολὴν, καὶ τρυφῶν, καὶ πάσαις ἡ-
 δοναῖς ἀφθόνως χρώμενος. εἴρηκα. καὶ μοι ὁ
 Ἑρμῆς τελεσιεργήσας αὐτά.

ΑΤΚ. Οἶσθα ἐν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάν-
 σοι ἀπὸ λεπτῆς κροῆς ὁ πᾶς ἀποσὶ πλοῦτος
 ἀπῆρτηται, καὶ ἦν ἐκείνη ἀπορῥαγῇ, πάντα σὶ-
 χεται, καὶ ἀνδραγὰς σοι ἐθνησαυρὸς ἔσται; ΑΔΕΙΜ.
 Πῶς λέγεις, ὦ Λυκίνο; ΑΤΚ. Ὅτι, ὦ ἄριστε,
 ἄδηλον

25. Amicis autem meis, Samippo quidem vi-
 ginti medimnos auri signati dispensatorem meum
 admetiri iubeam; Timolao choenices quinque;
 Lycino autem choenicienti, abrafam ipsam quo-
 que, quod garrulus est, meumque votum irri-
 det. Hanc, ego vellem vitam vivere, diuitiis
 supra modum affluens, et deliciis voluptatibusque
 omnibus fruens liberrime. Dixi: ac perficiat
 ista mihi Mercurius.

26. LYC. Nosti ergo, Adimante quam a te-
 nui tibi filo vniuersae istae diuitiae suspensae sint,
 quo rupto, perierint omnia, et carbones tibi
 pro thesauro relinquantur. ADIM. Quid ais,
 Lycine? LYC. Quod obscurum est, vir bone,
 T 5 quam

ἀδελον ὁπόσον χρόνον βιώσεις πλετῶν. τίς γὰρ οἶδεν εἰ ἔτι παρακειμένης σοι τῆς χρυσῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ ἀπογεύσασθαι τῷ τᾶν, ἢ τῷ Νομάδος ἀλεκτρυόνος, ἀποφυσήσας τὸ ψυχίδιον ἄπει, γυψὶ καὶ κόραξι πάντα ἐκείνα καταλιπών; ἢ ἐθέλεις καταριθμήσομαι σοι τὰς μὲν αὐτίκα πρὶν ἀπολαῦσαι τῷ πλετῶ ἀποθανόντας, ἐνίης δὲ καὶ ζῶντας ἀποσερηνθέντας ὧν εἶχον, ὑπὸ τινὸς βασιλῆα πρὸς τὰ τοιαῦτα δαίμονος; ἀκχεῖς γὰρ πᾶ τὸν Κροῖσον καὶ τὸν Παλυκράτην, πολὺ σὲ πλησιώτερος γενομένης, ἐκπεσόντας ἐν βραχεῖ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων;

Ἵνα δέ σοι καὶ τούτους ἀφῶ, τό, τε ὑγαίνειν ἐχέγγυον οἷς σοι γενήσεσθαι, καὶ βέβαιον;

quam diu sis in istis diuitiis victurus. Quis enim nouit, annon apposita adhuc mensa illa aurea, ante etiam quam manum iniicias, ne gustes de pauone, vel de gallo Numidico, efflata animula hinc abeas, vulturibus et coruis relinquens ista omnia? An vis, ut eos tibi recenseam, qui statim, ante quam fruerentur diuitiis, mortui sunt; quosdam vero, dum viuerent, iis, quae habebant, ab inuido quodam ad talia daemone priuatos? Audis enim forte Croesum et Polycratem, multum te ditiores, bonis omnibus breui tempore excidisse?

27. Ut autem hos etiam tibi remittam, an valetudinem tibi tanquam sponse quodam certam firmam-

βαλον; ἢ ἔχ' ὄρε' πολλὰς τῶν πλασίων μακο-
 δαιμόνως διαγόντας ὑπὸ τῶν ἀλγυδόνων, τὰς
 μὲν καὶ βαδίζον δυνάμενας, ἐνίς δὲ τυφλὰς,
 ἢ τῶν ἐντοσθίων τι ἀλγύντας; ὅτι μὲν γὰρ ἀν
 ἂν ἔλοιο, πλατῶν δις τοσῶτον πλεον, ὁμοίᾳ
 πάσχειν Φανομάχῳ τῷ πλασίῳ, καὶ θηλύνε-
 σθαι ὡς ἐκείνος, εὐ οἶδα καὶ μὴ εἶπης· ἐγὼ λε-
 γον ὅσας ἐπιβυλὰς οἶδα μετὰ τῇ πλέτῃ, καὶ
 λησὰς, καὶ Φθόναν, καὶ μῖσος παρὰ τῶν πολ-
 λῶν. ὄρε' εἶον σοι πραγμάτων αἴτιος ὁ θη-
 σαυρὸς γίγνεται; ΑΔΕΙΜ. Ἀεὶ σύ μοι, ὦ Λυ-
 κίνε, ὑπεναντίας· ὥς ἔτε τὴν χοινικίδα ἔτα-
 λήψῃ, ἕς τέλος μετὰ τῆς εὐχῆς ἐπηρεάζων. ΛΥΚ.
 Τῶς μὲν ἤδη κατὰ τὰς πολλὰς τῶν πλουσίων
 ἀνα-

firmamque futurum arbitraris? aut non vides
 multos diuitum misere a doloribus habere, quos-
 dam ne incedere quidem valentes, aliquos caecos,
 aut intestino quodam dolore laborantes. Te enim
 nec cum altero tanto diuitiarum optaturum esse
 ea pati, quae dines ille Phanomachus, atque ita,
 ut iste effeminari, etiam te tacente bene noui.
 Mitto dicere, quot insidias noui cum diuitiis *com-
 iunctas*, et latrones, et inuidiam, et odium mul-
 titudinis. Vides quot tibi negotia facessat the-
 saurus? ADIM. Semper tu mihi, Lycine, ad-
 versarius. Itaque nec choenicem iam accipies,
 qui perpetuo votum meum calumniaris. LYC.
 Istuc iam pro more vulgi diuitum *facis, quod re-
 tractas*

ἀναδύη, καὶ ἀναπαλεῖς τὴν ὑπόσχασιν. ἀλλὰ
σύ ἤδη, ὁ Σάμιππος, εὖχε.

ΣΑΜ. Ἐγὼ δὲ (ἡπειρώτης γάρ εἰμι, Ἀρκάς,
ἐκ Μαντινείας, ὡς ἴσῃ) ναῦν μὲν ἀναιτήσομαι
γενέσθαι, ἣν γε τοῖς πολίταις ἐπιδείξασθαι ἀ-
δύναχτον, εἰ δὲ μικρολογήσομαι πρὸς τὰς θεοὺς,
θησαυρὸν αὐτῶν, καὶ μεμετρημένον χρυσίον·
ἀλλὰ (δύνανται γὰρ ἅπαντα οἱ θεοί, καὶ τὰ
μέγιστα εἶναι δοκῶντα, καὶ ὁ νόμος τῆς εὐχῆς,
ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, Φήσας μηδὲν ἐκνεῖν αἰτεῖν,
ὡς ἐκείνων πρὸς εἰδὲν ἀναγκυρόντων) αὐτῷ δὲ βα-
σιλεὺς γενέσθαι, ἔχῃ οἷος Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίπ-
πος, ἢ Πτολεμαῖος, ἢ Μιθριδάτης, ἢ εἴ τις
ἄλλος

tractas et reuocas promissum. Sed tu iam, Sa-
mippe, opta.

28. S A M. Ego autem, (quippe mediterraneus homo, Arcas, vt nostis, ex Mantinea,) nauem mihi obtingere non optabo, quippe quam ostendere ciuibus meis nequeam: neque ita mihi nute cum Dis rationes putabo, vt thesaurum optem ac dimensum aurum. Verum, (possunt enim omnia Dii, etiam quae maxima videntur, et lex optandi haec est, quam Timolaus posuit, cum dixit, ne quid verecundentur optare, tanquam nihil illis renuentibus:) opto igitur rex fieri, non qualis Alexander Philippi, aut Ptolemaeus, aut Mithridates, aut si quis alius acce-
ptum

ἄλλος ἐκδεχάμενος τὴν βασιλείαν παρὰ πατρός,
ἤρξεν· ἀλλὰ μοι τὸ πρῶτον ἀπὸ λησιείας ἀρξά-
μενω, ἐταῖροι καὶ συνωμόται ὅσον τριάκοντα,
πιστοὶ μάλα καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν· εἴτα
κατ' ὀλίγον, τριακῶσιοι προσιόντες ἡμῖν, ἄλλοι
ἐπ' ἄλλας· εἴτα χίλιοι, καὶ μετ' ἐπὶ πολὺ, μύ-
ριοι· καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὅπλιται
κὼν, ἱππεῖς δὲ ἀμφὶ τὰς πεντακισχιλίας.

Ἐγὼ δὲ χειροτονητὸς ὑφ' ἀπάντων προκρι-
θεὶς ἀρχῶν, ἀρετὸς εἶναι δόξας ἀνθρώπων ἡγεῖν
σθαι, καὶ πράγμασι χρῆσθαι. ὥς τε τό γε αὐτὸ
τὸ ἤδη μείζαν· εἶναι τῶν ἄλλων βασιλέων, ἅτε
ἀρετῇ προχειροθύντα τῆς στρατιᾶς ἀρχεῖν, οὐ
κληρονόμον γασόμενον, ἄλλου πονήσαντος εἰς τὴν
Βασι-

ptum a patre regnum tenuit. Sed mihi primum
a latrociniis auspicienti sodales contingant et con-
iurati circiter triginta, fideles maxime atque ala-
tres. Tum accedentes paullatim trecenti alii
post alios; tum mille, et non ita multo post, de-
cies mille. Et in vniuersam ad quinquaginta
millia armatorum, equites vero circiter quinquies
mille.

29. Ego vero suffragiis omnium praelatus im-
perator, qui optime videar hominibus praeesse, et
tractare negotia: vt eo ipso iam maior sim regibus
caeteris, tanquam virtute praelatus ad regendum
exercitum, non heres factus alterius, qui in re-
gno

βασιλείαν. ἐπεὶ τῷ Ἀδεμάντῃ θησαυρῷ πα-
 ραπλήσιον τὸ τοιῶντο, καὶ τὸ πρᾶγμα ἔχ' ὁμοίον
 ἡδὺ, ὥσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι' αὐτῷ κτη-
 σάμενος τὴν δυναστείαν. ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Σά-
 μιππε, ἔδὲν μικρὸν, ἀλλὰ τὸ κεφάλαιον αὐτὰ
 τῶν ἀγαθῶν ἐπάντων σύ γε ἤτησας, ἄρχειν
 ἀσπίδος τοσαύτης, ἄριστος δὴ προκριθεὶς ὑπὸ
 τῶν πεντακισκαυρίων. τοιῶτον ἡμῖν ἡ Μαντί-
 νεια θαυμαστὸν βασίλειά καὶ στρατηγὸν ἐλελήθης
 ἀνατρέψασα. πλὴν ἀλλὰ βασίλευε, καὶ ἡγᾶ
 τῶν στρατιωτῶν, καὶ διακόσμη τό, τε ἵππικόν,
 καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γάρ
 εἰδέναι οἱ βαδίσσθαι τοσοῦτοι ὄντες ἐξ Ἀρκα-
 δίας, ἢ ἐπὶ τίνας ἀθλίους πρῶτους ἀφίξασθαι.

ΣΑΜ.

gno parando elaborarit: quando hoc thesauro A-
dimanti valde simile est, neque res aequae iucun-
da, quam si quis per se sibi partum imperium
videat. LYC. Papae, Samippe, nihil paruum,
sed ipsum caput bonorum tu quidem petiisti, tan-
tae multitudinī armatorum imperare, praestan-
tissimum iudicatum a quinquaginta millibus. Ta-
lem nobis, tam admirabilem regem a Mantinea
ēnutritum, nesciebamus. Verum regna iam, et
duc milites, adorna equitatum, et viros scutatos.
Volo enim scire, quo ituri sis tot homines ex
Arcadia, aut ad quos miseros primum accessuri.

30. SAM.

ΣΑΜ. Ἄκουε, ὦ Λυκίε, μᾶλλον δέ· εἴ σοι
 Φίλον, ἀκολέθει μεθ' ἡμῶν, ἵππαρχον γάρ σε
 τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ. ΛΤΚ. Ἀλλὰ
 τῆς μὲν τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι, καὶ
 ὑποκύψας ἐς τὸ Περσικόν, προσκυνῶ σε περι-
 γαγὼν ἐς τὰ πίσω τῷ χεῖρε, τιμῶν τὴν τιάραν
 ὀρεθὴν ἔσαν, καὶ τὸ διάδημα· σὺ δὲ τῶν ἐρρω-
 μένων τᾶτων τινὰ ποίησον ἵππαρχον. ἐγὼ γάρ
 σοι δεινῶς ἀφικπός εἰμι, καὶ ἄδὲ ὅλως ἐπέβην
 ἵππε ἐν τῷ πρὸ τῆ χρόνῳ. δέδια τοῦτον μὴ
 τῆ σαλπιγγιτῆ ἐποτρύνοντος, καταπτεσὼν ἔγω-
 γε, συμπατηθῶ ἐν τῇ τύρβῃ ὑπὸ τοσαύταις
 ὀπλαῖς, ἢ καὶ θυμοειδὴς ὁ ἵππος ὢν, ἐξενέγκη
 με, τὸν χαλινὸν ἐνδαμῶν ἐς μέσας τοὺς πολε-
 μίους, ἢ δεήσει καταδεθῆναί με πρὸς τὸ ἐφίπ-
 πεισι,

30. SAM. Audi, Lycine, vel potius nos si
 volueris comitare. Quinque enim te millibus
 equitum praeficiam. LYC. Verum ego honoris
 tibi, Rex, gratiam facio, inclinatusque Persarum
 in morem te adoro, reductis in tergum manibus,
 tiaram illam tuam rectam veneratus ac diadema:
 at tu de robustis hisce vnum fac Praefectum equi-
 tum. Ego enim vehementer a re equestri abhor-
 reo, nec omnino equum superiori tempore con-
 scendi. Metuo igitur, ne classicum canente tu-
 bicine, delapsus ego in turba conculcer a tot vn-
 gulis, aut etiam ne acer equus frena mordens in
 medios me hostes inferat, aut ne ad ephippium
 deli-

πειον, εἰ μέλλω μένεν τὸ ἄνω, καὶ ἔξισθαι τῷ χαλινῷ.

ΑΔΕΙΜ. Ἐγὼ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγήσασμαι τῶν ἵππέων· Λυκῖνος δὲ τὸ δεξιὸν κέρασ ἐχέτω. δίκαιος δ' ἂν εἴην τυχεῖν παρὰ σὲ τῶν μεγίστων, τοσάτοις σε μεδίμοις δωρησάμενος ἐπισήμου χρυσίῃ. ΣΑΜ. Καὶ αὐτὰς ἐρώμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τὰς ἵππεας, εἰ δέξονται σε ἄρχοντα σφῶν γενέσθαι. ὅτω δοκεῖ, ὦ ἵππεῖς, Ἀδείμαντον ἵππαρχεῖν, ἀνατενᾶτω τὴν χεῖρα· πάντες, ὡς ὁρᾷς. ὦ Ἀδείμαντε, ἐχειροτόνησαν. ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε τῆς ἵππε, Λυκῖνος δὲ ἐχέτω τὸ δεξιόν· ἔτοσί δὲ Τιμόλαος ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τετάξεται. ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον, ὡς νόμος

deligandus sim, vt supra manere ac retinere frenâ possim.

31. ADIM. Ego tibi, o Samippe, equitatum ducam, dextrum vero cornu Lycinus teneat; dignus autem esse videor qui maxima a te consequar, tot tibi auri signati largitus modios. SAM. Ipsos etiam interrogemus, Adimante, equites, vtrum te recipiant suum Praefectum futurum. *Qui censetis, equites, Adimantum equitatu praefici, manum tollitore.* Omnes, vt vides, Adimante, sustulerunt. Verum habe tibi equestre imperium. Lycinus vero dextrum cornu habeat. At hic Timolaus sinistro praeficietur. Ego ero in media

νόμος βασιλεύσι τῶν Περσῶν, ἐπειδὴν αὐτοὶ
συμπαρεδρεύειν αὐτοῖς βέλωνται τινας.

Προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθῃ διὰ τῆς ὄρει-
νῆς, ἐπευξάμενοι τῷ βασιλείῳ Διί. καίπειδ' ἂν
τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι πάντα χειρῶσόμεθα (εἴδεις
γὰρ ὁ ἐναντιωθησόμενος ἡμῖν τὰ ὄπλα τοσούτοις
ἔσιν, ἀλλ' ἀκονιτὶ κρατήσομεν) ἐπιβάντες ἐπὶ
τὰς τριήρεις, καὶ τὰς ἵππους εἰς τὰς ἵππαγωγὰς
ἐμβιβάσαντες (παρεσκευάσαι δ' ἐν Κεγχρεαῖς
καὶ σῖτος ἱκανὸς, καὶ τὰ πλοῖα διαρκῆ, καὶ τὰ λ-
λα πάντα) διαβάλλωμεν τὸν Αἰγαῖον εἰς τὴν
Ἰωνίαν. εἴτα ἐκεί τῇ Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ
τὰς πόλεις ἀτειχίσκας λαβόντες ῥαδίως, ἄρχον-
τας

media acie, ut mos est Persarum regibus, cum
sibi Legatos adesse, fastigio fere aequato, volunt
aliquos.

32. Iam vero progrediamur Corinthum versus
per montana, votis antea Ioui regum custodi
nuncupatis. Cumque Graeciam omnem subege-
rimus, (neque enim quisquam nobis armatus,
qui tanto numero simus, occurret, sed citra
pulveris iactum superabimus) consensu triremi-
bus, impositisque in hippagines equis (paratum
autem est Cenchreis frumenti multum, et navium
quod satis est, et reliqua omnia) per Aegeum
navigemus in Ioniam. Deinde ibi sacro Dianae
facto, captisque facile urbibus non munitis, reli-

τας ἀπολιπόντες, προχωρῶμεν ἐπὶ Συρίας διὰ
Καρίας, εἴτα Λυκίας, καὶ Παμφυλίας, καὶ Πι-
σίδων, καὶ τῆς παραλίης καὶ ὀρενῆς Κιλικίας,
ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἀφικώμεθα.

ΛΥΚ. Ἐμέ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, Σατρα-
πην τῆς Ἑλλάδος κατάλιπε. δειλὸς γάρ εἰμι,
καὶ τῶν οἴκοι πολὺ ἀπελθεῖν ἔκ ἂν ἡδέως ὑπο-
μείναιμι· σὺ δὲ ἔοικας ἐπὶ Ἀρμενίης καὶ Παρ-
θυσίης ἐλάσειν, μάχιμα Φῦλα, καὶ τὴν τοξι-
κὴν εὖσοχα, ὥς ἐ ἄλλω παραδὲς τὸ δεξιὸν, ἐμέ
Ἀντίπατρον τινα ἔασον ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μὴ
με καὶ διαπείρῃ τις οἷς ὦ, ἄθλιον βαλὼν ἐς τὰ
γυμνά, περὶ Σῆσα ἢ Βάκτρα ἡγόμενον σοι τῆς
Φάλαγγος. ΣΑΜ. Ἀποδιδράσκεις, ὦ Λυκίε,
τὸν

etisque earum praefectis, in Syriam tendemus
per Cariam, tum Lyciam, et Pamphyliam, et
Pisidas, et maritimam montanamque Ciliciam,
donec perueniamus ad Euphratem.

33. LYC. Me, rex, si videtur, Satrapam re-
linque Graeciae. Meticulosus enim sum, et lon-
ge discedere domo non facile sustinuerim. At tu
videris ducturus in Armenios atque Parthos, gen-
tes pugnaces, et sagittis bene collineantes. Igi-
tur dextrum cornu trade alii, me Antipatrum
quendam relinque in Graecia, ne me, dum pha-
langem tibi duco, sagitta aliquis miserum, circa
Susa aut Bactra, qua parte intectus sum, traiciat.
SAM. Fugis delectum, Lycine, metu. At lex
est,

τὸν κατάλογον, δειλὸς ὢν. ὁ δὲ νόμος ἀποτε-
 τμῆσθαι τὴν κεφαλὴν, εἴ τις λιπὼν φαίνοιτο
 τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφράτην ἤδη
 ἐσμέν, καὶ ὁ ποταμὸς ἔξευκται, καὶ κατόπιν
 ὅποσα διεληλύθαμεν ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει, καὶ
 πάντα ὑπαρχοὶ κατέχουσιν, ὑπ' ἐμῶ ἐκείνῳ ἔθ-
 νει ἐπεισαχθέντες, οἱ δὲ καὶ ἀπίασιν, τὴν Φοι-
 νίκην ἡμῖν ἐν τοσάτῳ, καὶ τὴν Παλαισίην, εἴ-
 τα καὶ τὴν Αἴγυπτον προσαζόμενοι. σὺ πρῶ-
 τος, ὦ Λυκίνε, διάβαινε, τὸ δεξιὸν ἄγων, εἴτα
 ἐγὼ, καὶ μετ' ἐμὲ ἄτοσι Τιμόλαος. ἐπὶ πᾶσι
 δὲ τὸ ἱππικὸν ἄγε σὺ, ὦ Ἀδείμαντε.

Καὶ διὰ μὲν τῆς Μεσοποταμίας ἔδειξ ἀπὴν-
 τηκεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἐκόντες αὐτὰς τε καὶ
 τὰς

est, capite plecti, si quis ordines deferuisse de-
 prehendantur. Sed quando iam sumus ad Euphra-
 tem, et iunctus est ponte fluvius, et a tergo quae
 reliquimus, tuta sunt omnia: atque omnia tenent
 praefecti, unicuique populo a me dati: alii verò
 discesserunt, qui Phoenicem nobis interea, et
 Palaestinam, deinde etiam Aegyptum reducant.
 Ac tu primus, Lycine, dextro cornu inducto,
 transiice: tum ego: et post me hic Timolaus:
 post omnes autem tu equitatum, Adimante, du-
 cito.

24. Atque per Mesopotamiam nullus nobis ob-
 viam venit hostis, sed sponte se cum arcibus viri
 nobis

τὰς ἀκροπόλεις ἄνθρωποι ἐνεχίρεισαν, καὶ ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες ἀπροσδόκητοι παρήλθομεν ἐκ τοῦ εἶσω τῶν τειχῶν, καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν· ὁ Βασιλεὺς δὲ περὶ Κτησιφῶντα διατρίβων, ἤκουσε τὴν ἔφοδον· εἶτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν, παρασκευάζει ἵππεις τε ὅτι πλείους μεταπεμπόμενος, καὶ τοξότας, καὶ σφενδονήτας. ἀπαγγέλλουσι δ' ἔν οἱ σκοποὶ ἀμφὶ τὰς ἑκατὸν ἤδη μυριάδας τῶν μαχίμων συνειλέχθαι, καὶ τέτων εἴκοσιν ἵπποτοξότας· καί τοι ἔγωγε Ἀρμένιος πάρεσιν, ἔτε οἰκιστὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν οἰκούντες, ἔτε οἱ ἀπὸ Βίκτρων, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίων καὶ προαστείων τῆς ἀρχῆς· ἔτω ῥαδίως τοσαύτας μυριάδας κατέβλεξε. καιρὸς ἔν ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ, τι χρὴ ποιεῖν.

ΑΔΕΙΜ.

nobis dediderunt: progressique ad Babylonem, ex improviso intra muros delati urbem habemus. Rex autem qui circa Ctesiphontem haeret, audita impressione progressus ad Seleuciam parat se, equitatu arcessito quam plurimo, et sagittariis funditoribusque. Renunciant ergo exploratores, circa millies mille iam viros pugnae aptos collectos esse, in his ducenta millia iaculantium ex equis, quamquam Armenius nondum adest, neque qui Caspium mare accolunt, neque Bactriani, sed de partibus modo vicinis et suburbanis quasi imperii: adeo facile tot millia coegit. Itaque tempus est, ut nos etiam, quid nobis agendum sit, circumspiciamus.

35. ADIM.

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν Φημι δεῖν ὑμᾶς τὸ
περὶ ἀπέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος, ἡμᾶς δὲ
τὸ ἱππικὸν αὐτῷ μένῃ, τὴν Βαβυλῶνα διαφυ-
λάξοντας. ΣΑΜ. Ἀποδειλιάς καὶ σὺ, ὦ Ἀ-
δαίμαντα, πλησίον τῷ κινδύνῳ γενόμενος. σοὶ
δὲ τί δοκεῖ, ὦ Τιμόλας; ΤΙΜ. Ἀπάσῃ τῇ
στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τὰς πολεμίας, μηδὲ περι-
μένειν ἕς ἂν ἀμείνον παρασκευάσωνται, παν-
ταχόθεν αὐτοῖς συμμάχων προσγενομένων, ἀλλ'
ἕως ἐπιναθ' ὁδὸν εἰσιν οἱ πολέμιοι, ἐπιχειρῶ-
μεν αὐτοῖς. ΣΑΜ. Εὖ λέγεις· σὺ δὲ τί, ὦ
Λυκῶνα, δοκιμάζεις; ΛΥΚ. Ἐγὼ σοι Φράσω.
ἐπειδὴ περήμεναι συντόνως ἀδεύοντες, ἀπὸ τε
κατήειμεν ἕωθεν ἕς τὸν Πειραῖα, καὶ νῦν δὲ ἤδη
τρία-

35. ADIM. Nimirum ego aio oportere vos
pedites Ctesiphontem petere; nos autem, equi-
tatum, hic manere ad Babylonem tuendam.
SAM. Etiam tu, Adimante, metuis constitutus
prope periculum. Tibi vero, Timolae, quid
videtur? TIM. Omni cum exercitu hostes aggre-
di nec expectare, donec parent se melius, ad-
fluentibus undique auxiliis. Sed dum adhuc in
via sunt hostes, illos aggrediamur. SAM. Bene
miones. Tu vero, Lycine, quid censes? LYC.
Ego tibi dicam. Quandoquidem a contentione
itineris fatigati sumus, qui hodie mane descen-
derimus in Pynetum, nunc vero iam triginta cir-

τριακοντά πε σαδίους προεχωρήκαμεν, καὶ ὁ
 ἥλιος πολὺς, κατὰ μεσημβρίαν γὰρ ἤδη μάλιστα,
 ἐνταῦθα πε ἐπὶ τὰς ἐλάσις ἐπὶ τῆς ἀναγεγραμ-
 μένης 6) σήλης καθίσαντας ἀναπαύσασθαι, εἴ-
 τα ἔτιωσ ἀναστάντας πορεύεσθαι, καὶ ἀνύειν τὸ
 λοιπὸν

citer stadia progressi sumus; et sol (*ardor*) multus:
 (circa meridiem enim est) vt hic alicubi sub oleis,
 in euerfa illa columella assidendes, requiescamus;
 ac deinde surgentes, studiose redeamus in urbem.
 SAM,

6. ἀναγεγραμμένης] Quid sibi velit ἀναγε-
 γραμμένη σήλη, non est facile dictu. Leges
 quidem aut verba alia ἀναγεγραμμένα dici
 possunt, σήλη forte ἐπιγεγραμμένη, i. e. li-
 terata, inscripta, vt adhuc dederunt inter-
 pretes. Quid vero ad assidendum commodi-
 tatis habet, et quidem, vt quatuor homines
 sedeant, σήλη, columella, cippus, altum
 magis opus, quam latum aut longum? et
 quid ad eam partem, qua sedetur, literae?
 Scilicet imposuit antiquo alicui librario si-
 militudo maxima quae intercedit inder T et
 Γ literas: viderat idem literata saxa frequen-
 tia: dedit ergo ἀναγεγραμμένης pro ἀνατε-
 τραμμένης. Columella, cippus, pila, cum
 stant, scriptis seruandis, et ingerendis in
 praetereuntium oculos, idonea: cum euerfa
 iacent, siue literata sint, siue minus, sessio-
 nem praebent commodam fatigatis. Gesner.

λοιπὸν ἐς τὸ ἄς. ΣΑΜ. Ἐτι γὰρ Ἀθήνησιν, ὦ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, δε ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ, πρὸ τῶν τειχῶν ἐν τοσέτοις στρατιώταις κάθησαι περὶ τῆ πολέμου διασκοπέμενος. ΛΥΚ. Ὑπέμνησας· ἐγὼ δὲ νήφειν ὤμην, καὶ σὺ παρὰ τὸ Φανῆσθαι τὴν γνώμην.

ΣΑΜ. Πρόσεμμεν δὴ, εἴ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως ἄνδρες ἀγαθοὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε, μηδὲ προδώσετε τὸ πάτριον Φρόνημα· ἤδη γὰρ πού καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν. ὥς τὸ μὲν σύνθημα ἔσω, Ἐνυάλιος. ὑμεῖς δὲ ἐπειδὴν σημάνῃ ὁ σαλπιγκτῆς, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ δεύρατα κρέσαντες πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπείγεσθε συμμίζαι τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὸς γενέσθαι τῶν τοξευ.

SAM. Scilicet Athenis tibi adhuc esse, bone vir, videris, qui circa Babylonem in campo ante muros sed eas tot inter milites, disputans de bello. LYC. Reposuisti me in memoriam. At ego putabam me sobrium esse. Iam tuum est dicere sententiam.

36. SAM. Aggredimur sane, si tibi videtur. Et memento, ut viri fortes sitis in periculis, nec prodatis sensum illum patrium; iam enim alicubi inuadunt hostes. Itaque tessera erit Mars! Vos vero cum classicum cecinerit tubicen, clamore sublato, incussis in clypeos hastis, virgete manus conferere cum hostibus, et intra teli iactum ve-

τοξευμάτων, ὡς μηδὲ πληγὰς λαμβάνωμεν, ἀκροβολίζεσθαι αὐτοῖς διδόντες. καὶ ἐπειδὴ ἐς χεῖρας ἤδη συνελήλυθαμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον, καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐτρέψαντο τὰς κατ' αὐτὰς, Μήδους ὄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσόπαλον ἔτι. Πέρσαι γὰρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς· ἡ δὲ ἵππος ἅπασα τῶν βαρβαρῶν ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἐλαύνουσιν, ὥς, ὦ Λυκίνε, αὐτὸς τε ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνη, καὶ τοῖς μετὰ σαυτὲ παρακλεῖν δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν.

ΛΥΚ. ὦ τῆς τύχης, ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἵππεῖς ἅπαντες, καὶ μόνος ἐπιτήδειος αὐτοῖς, ἔδοξα ἐπελαύνεσθαι· καὶ μοι δακῶ, ἢν βιάζωνται, αὐτομολήσιν, προσδραμὼν ἐς τὴν παλαίστραν, ἔτι πολέ-

nire, vt nec excipiamus ictus iaculandi facultate illis data: et cum ad manus iam venerimus, finistrum cornu et Timolaus iam in fugam vertunt sibi oppositos Medos, sed meum agmen aequo adhuc Marte pugnat: sunt enim Persae et rex inter ipsos. Equitatus autem barbarorum vniuersus in dextram aciem nostram inuehitur: itaque, Lycine, et ipse vir fortis esto, et tuis, vt impetum excipiant, impera.

37. LYC. Vah fortunam! In me enim equites vniuersi: et solus idoneus sum visus, in quem irruant. Videor mihi, si vim faciant, fugere curriculo in palaestram, et adhuc pugnantes vos deser-

πολεμῶντας ὑμᾶς καταλιπών. ΣΑΜ. Μηδαμῶς. κρατεῖς γάρ αὐτῶν καὶ σὺ ἤδη τὸ μέρος· ἐγὼ δὲ ὡς ὀρεῖς, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασιλέα, προκαλεῖται γάρ με, καὶ ἀνδρῶναι πάντως αἰσχρόν. ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα μάλα πρὸς αὐτῶν, βασιλικὸν γάρ καὶ τὸ τρωθῆναι περὶ τῆς ἀρχῆς μαχόμενον. ΣΑΜ. Εὐ λέγεις, ἐπιπόλαιον μὲν μοι τὸ τραῦμα, καὶ ἐκ εἰς τὰ Φανερά τῷ σώματος· ὡς μὴδὲ τὴν εἴλην ὑπερον ἄμω φαν γενέσθαι· πληγὴ ἀλλὰ ὀρεῖς ὅπως ἐπελάσας, μίαν πληγὴν αὐτὸν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα, τὴν λόγχην ἀφείς; εἴτα τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, καὶ ἀφελὼν τὸ διάδημα, βασιλεὺς ἤδη γέγονα, προσκυνοῦμενος ὑφ' ἀπάντων.

Οἱ
deserturus. SAM. Nequaquam. Vinctus enim iam tu quoque tua in parte. Ego autem, ut vides, iam solitariam cum rege pugnam pugnabo. Etenim me prouocat, et retrocedere omnino turpe est. LYC. Per Iouem etiam mox ab illo vulneraberis, regium enim hoc etiam, vulnerari in pugna pro imperio. SAM. Bene mones. Leue quidem mihi vulnus, minimeque aperto corporis loco; adeo ut neque cicatrix in posterum deformis futura sit. Verum vides, ut inuectus ego ictu vno ipsum cum equo emissa hasta traieci, ac deinde capite abscisso, ablatoque diademate rex iam factus sum.

Οἱ βάρβαροι προσκυνεῖτωσαν· ὑμῶν κατὰ τὸν Ἑλλήνων γ) νόμον ἄρξω, εἰς στρατηγὸς ὀνομαζόμενος. ἐπὶ τέτοις ἄρα ἐννοεῖτε ὅσας μὲν πόλεις ἐπωνύμους ἑμαυτῷ οἰκίῳ, ὅσας δὲ καὶ καθαιρήσω ἐλὼν κατὰ κράτος, αἱ ἂν ὑβρίσωσί τι ἐς τὴν ἀρχήν· ἀπάντων δὲ μάλιστα Κυδίαν τὸν πλάσιον μετελεύσομαι, ὃς ὁμορὸς ἤδη ὦν μοι, ἐξέσωσε τῷ ἀγρῷ, ἐπιβαίνων κατ' ὀλίγον ἐς τὸ εἶσω τῶν ὄρων.

ΛΥΚ. Πέπαυσο ἤδη, ὦ Σάμιππε, καίρεός γάρ σε ἤδη μὲν νενικηκότα τηλικαύτην μάχην, ἐν
Βαβυ-

38. Ac barbari quidem nos adorent: Graecis autem Graeco more vnici Praetoris nomine imperabo. Post haec igitur cogitate, quot vrbes de meo nomine appellatas conditurus sim, quot contra vi captas sim vastaturus, si qua iniuria imperium meum affecerint. Omnium vero maxime Cydiam diuitem mulcabo, qui, vicinus meus cum esset, agro me, ingressus paullatim intra fines, expulit.

39. LYC. Desine iam Samippe. Tempus enim est, te iam, qui talem pugnam viceris, Babylonē

7. κατὰ τὸν Ἑλλήνων] Oppositionis ratio suadet, aliquid hic omissum; forte quod nollet librarius Ἑλλήνων bis ponere. Nam ita censeo dedisse Lucianum, Ἑλλήνων δὲ κατὰ τὸν Ἑλ. γ. α. Gesner.

Βαβυλωνι εὐωχεῖσθαι τὰ ἐπινίκια; (ἐκστάδιος
 γὰρ, εἰμὶ, σοι ἡ ἀρχή) Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέ-
 ρει εὐχεσθαι ὅπερ ἂν ἐθέλῃ. ΣΑΜ. Τί δ' ἔν;
 ὦ Λυκίνε, οἷά σοι ἡτῆσθαι δοκῶ; ΛΥΚ. Πα-
 ραπολὺ, ὦ θαυμασιώτατε βασιλέων, ἐπιπενώ-
 τερα καὶ βιαιώτερα τῶν Ἀδαιμάντε, παρ' ὅσον
 εὐκείνος μὲν ἐτρυφα, διτάλαντα χρύσβα ἐκπώ-
 ματα προτείνων τοῖς συμπόταις, σὺ δὲ καὶ ἐτι-
 τρώσκῃ μονομαχῶν, καὶ ἐδεδείεις, καὶ ἐφρόντι-
 ζες νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν· ἐ μένον γὰρ σοι
 τὰ παρὰ τῶν πολεμίων φοβερά ἦν, ἀλλὰ καὶ
 ἐπιβλαὴ μυρία, καὶ Φθόνος παρὰ τῶν συνόν-
 των, καὶ μῖσος, καὶ κολακεία, Φίλος δὲ ἄδεις ἀ-
 ληθής, ἀλλὰ πρὸς τὸ δέος ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν
 ἐλπί-

bylone epulari victoriae causa, (extra stadia enim
 puto tibi esse imperium) ac Timolaum iam suo
 loco optare, quidquid voluerit. 'SAM. Quid
 ergo, Lycine, qualia optasse tibi videor? LYC.
 Multum, maxime admirabilis regum, laboriosiora
 et magis violenta *vois* Adimanti, quatenus ille qui-
 dem luxuriose vivebat, aurea binorum talento-
 rum pocula propinans conuiuus: at tu et vulnera-
 tus es in pugna solitaria, et metuisti, et sollicitus
 noctes diesque fuisti. Neque enim ab hoste tibi
 solo metuendum erat, sed insidiae sexcentae, et
 invidia a familiaribus, et odium; et adulatio:
 amicus autem nemo verus, sed ad metum omnes
 aut

ἐλπίδα εἶναι δοκῆντες εἶναι. ἀπόλαυσις μὲν γὰρ
 εἰδὲ ὅτι τῶν ἡδέων, ἀλλὰ δόξα μόνον, καὶ πορ-
 Φυρίς χρυσοῦ ποικίλη, καὶ ταπνία λευκὴ περὶ
 τῷ μετώπῳ, καὶ δορυφόροι προϊόντες. τὰ δ'
 ἄλλα κάματος ἀφόρητος, καὶ ἀηδία πολλή· καὶ
 ἢ χρηματίζειν τοῖς παρὰ τῶν πολυμήνων ἥκον-
 δει ἢ δικάζεν, ἢ καταπέμπειν τοῖς ὑπηκόοις
 ἐπιτάγματα. καὶ ἦτοι ἀφ᾽ ἑσθῆς τι ἔθνος, ἢ
 ἐπελαύνεσσι τινες τῶν ἐξω τῆς ἀρχῆς. δεδιέναι
 εἶναι δὲ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι, καὶ ὅπως ὑπὸ
 πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σεαυτῆ εὐδαιμονίσεσθαι.

Καὶ γὰρ εἶναι καὶ τὸδε πῶς ἐταπεινὸν, ὅτι καὶ
 νοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ἰδωταῖς, καὶ ὁ πυρετὸς ἐ-
 δια-

aut ad spem beneuoli qui esse videantur. Fru-
 ctus rerum suauium ne per somnum quidem, sed
 gloria sola, et distincta auro purpura, et taenia
 circa frontem alba, et praecedentes satellites;
 caeterum labor intolerabilis et multum iniunc-
 ditatis; cum aut opera danda sit his qui ab hosti-
 bus veniunt, aut ius dicendum, aut mittenda ci-
 vibus imperia. Et aut defecit gens aliqua, aut
 externi quidam imperium inuadunt. Metuere
 ergo oportet omnia et suspicari, atque in vniuer-
 sum omnibus potius, quam tibi ipsi, videri bea-
 tum.

40. Etenim illud etiam qui non humile, quod
 aegrotabis non minus quam priuati, nec febris
 te

διαγιγνώσκει σε βασιλέα ἔντα, ἔδδ' ὁ θάνατος
 ἔδδ' οἱ τὰς δορυφόρους, ἀλλ' ἐπὶ τὰς ὁπόταν αὐ-
 τῷ δοκῇ, ἔγει οἰμώζοντα, οὐκ αἰδούμενος τὸ
 διαδῆμα; σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψηλὸς καταπε-
 σὼν, ἀνάσπασός ἐκ τῆς βασιλείης θρόνον τὴν αὐ-
 τὴν ὁδὸν ἄπει, τοῖς πολλοῖς ἰσότημος, ἐλαυνό-
 μενος ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν
 ὑπὲρ γῆς, καὶ σῆλην μακρὰν, ἥ πυραμίδα εὐ-
 γραμμον τὰς γωνίας ἀπολεπτῶν, ἐκπρόθεσμα
 καὶ ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα· εἰκόνες δὲ
 ἐκείνας, καὶ νεῶς, ἐς ἀνισῶσιν αἱ πόλεις θερὰ
 πεύσσαι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, πάντα κατ' ὀλί-
 γον ἀπορρέει, καὶ ἄπεισιν ἀμελέμενα· ἦν δὲ καὶ
 ὅτι μάλιστα ἐπὶ πλεῖστον παραμένῃ, τίς ἔτι ἀπό-

λαυσίς

te regem esse internoscit, neque metuit mors sa-
 tellites; sed cum ipsi visum fuerit superueniens,
 plorantem nihil diadema reueritus abducit. Tū
 vero de loco ita excelfo delapsus detractusque de
 throno regio, eandem abis viam, aequatus vul-
 go, abactus cum grege mortuorum, tumulum in
 terra relinquens excelsum, et columnam longam,
 huc accurate descriptam angulis pyramidem, in
 quibus sero homines, cum nihil iam inde ad
 sensum ipsorum perueniat, superbiunt. Statuae
 autem illae et templa, quae excitant colendi cau-
 sa ciuitates, et magnificum illud nomen, paulla-
 tim destitunt omnia, et neglecta abeunt. Si ve-
 ro vel maxime ad longissimum tempus perman-
 neant,

λαυσις ἀναισθήτω αὐτῶν γενομένῳ; ὁρᾷς οἷα
 μὲν ζῶν ἔτι ἔξεις πράγματα δεδωκός, καὶ Φρον-
 τίζων, καὶ κἀμνων, οἷα δὲ καὶ μετὰ τὴν ἀπαλ-
 λαγὴν ἔσαι.

Ἄλλ' ἤδη σὸν αἰτεῖν, ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως
 ὑπερβάλλῃ τέτῃς, ὥσπερ εἰκὸς ἀνδρα συνετόν,
 καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδότα. TIM. Σκόπεις
 γὰρ, ὦ Λυκίνε, εἴ τι ἐπ' ἀλήψιμον εὐξομαι, καὶ
 ὅ, τι ἂν εὐθύναί τις δυνηθεῖη. χρυσὸν μὲν ἐν,
 καὶ θησαυροὺς, καὶ μεδίμνους νομίσματος, ἢ βα-
 σιλείας, καὶ πολέμους, καὶ δείματα ὑπὲρ τῆς ἀσ-
 χῆς, ἃ εἰκότως διέβαλες, ἐκ αἰτήσομαι· ἀβέβαια
 γὰρ ταῦτά γε, καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβλαὰς ἔχον-
 τα, καὶ πλέον τῆς ἡδέος τὸ ἀνιαρὸν ἐν αὐτοῖς ἦν.
 Ἐγὼ

neant, quis adhuc fructus ad eum pervenire pot-
 est, qui nihil sentiat? Vides, quas molestias vi-
 vus adhuc sis habiturus, metuens, sollicitus, la-
 borans; et quis post mortem status futurus sit?

41. Sed iam optare tuum est, Timolae, et ut
 illos superes, ut *facturum* probabile est virum
 prudentem, et uti rebus scientem. TIM. Vide
 igitur, Lycine, si quid reprehensione dignum
 optaturus sim, et quod corrigere aliquis possit,
 Aurum proinde ac thesauros, et modios nummum,
 aut regna, et bella et metus pro imperio, quae
 merito reprehendisti, non poscam. Nam ista
 quidem infirma, et insidiis exposita multis, et
 plus, quam suavitatis, in iis molestiarum, inest.

42. Ego

Ἐγὼ δὲ βάλωμαι τὸν Ἑρμῆν ἐντυχόντα μοι δ᾽-
 ναί τινος δακτυλῆος τοιχᾶτος τὴν δύναμιν, ἵνα μὲν,
 ὥς ἐκεί ἐρρῶσθαι καὶ ὑγιαίνειν τὸ σῶμα, καὶ ἄτρω-
 τον εἶναι, καὶ ἀπαθῇ· ἕτερον δὲ, ὥς μὴ ὀρεᾶσθαι
 τὸν περιθήμενον, οἷος ἦν ὁ τ᾽ Ἰγύκ· τὸν δὲ τινος,
 ὥς ἰσχύειν ὑπὲρ ἀνδρας μυρίας, καὶ ὅ, τι ἂν ἄχθοι
 ἅμα μυρίοι κινῆσαι μόλις δύναιντο, τ᾽ τὸ με ἐφ-
 δίως μόνον ἀνατίθεσθαι· ἔτι δὲ καὶ πέτεσθαι,
 πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀρδέντα· καὶ πρὸς τ᾽ τὸ μοι εἶ-
 ναι δακτύλιόν τινα, καὶ μὴν καὶ ἐς ὕπνον καὶ ἀσπᾶν,
 ὅπως ἐθέλω, καὶ ἅπασαν θύραν προσιόντι μοι
 ἀνοίγεσθαι, χαλωμένῃ τ᾽ κλείδῃ, καὶ τ᾽ μοχλᾷ
 ἀφαιρεμένῃ. ταῦτα ἀμφοτέρω εἰς δακτύλιος δύ-
 νασθαι.

Τὸ

42. Ego autem optem ab occurrente mihi Mer-
 curio anulos dari quosdam, qui virtutem habeant
 huiusmodi: vnum, vt valeat semper corpus et
 salubre sit, et vulneri nulli, aut morbo penetra-
 bile; alterum, cuius auxilio non videatur qui
 induit, qualis erat ille Gygis: alium rursus, vt
 plus decies mille hominum robur habeant, et
 quod onus vix decies mille homines moliri simul-
 queant, hoc vt facile solus transferre possim: in-
 super volare vt possim, multum elatus de terra,
 ad hoc quoque sit mihi anulus. Verum somno
 sopire vt queam quoscunque voluero, et ianua
 mihi vnaquaeque accedenti sua sponte vt aperia-
 tur, laxato claustro, remoto pessulo; ad hoc
 vtrumque vnus idemque valeat anulus.

43. Quod

Τὸ δὲ μέγιστον, ἄλλος τις ἔξω ἐπὶ πᾶσιν ὁ
ἡδίστος, ὡς ἐράσμιον εἶναι με, περιθέμενον πα-
σὶ τοῖς ὠραίοις, καὶ γυναιξί, καὶ δήμοις ὅλοις,
καὶ μηδὲν εἶναι ἀνέρας, καὶ ὅτῳ μὴ πᾶθει-
νότατος ἔγωγ, καὶ ἀνὰ σῶμα ὥς πολλὰς γυναι-
κας ἔφερέσας τὸν ἔρωτα, καὶ ἀναρτᾶν ἑαυτὰς,
καὶ τὰ μαιρακία ἐπιμεμηνέναι μοι, καὶ εὐδαί-
μονα εἶναι δοκεῖν, εἴ τινα καὶ μόνον προσβλέ-
ψαιμι αὐτῶν, εἰ δ' ὑπερορῶην, καί κ' εἴνα ὑπὸ
λύπης ἀπολυσθῶ. καὶ ὅλως ὑπὲρ τὸν Τάκην-
θον, ἢ Ἴλαν, ἢ Φάωνα τὸν Χεῶν εἶναι με.

Καὶ ταῦτα πάντα ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄν-
τα, μηδὲ κατὰ μέτρον ζῶντα τῆς ἀνθρωπίνης
βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια νέον ἐκ νέου γιγνόμενον
δια-

43. Quod vero caput est, sit etiam aliis om-
nium ille iucundissimus, quo induto amabilis-
sim formosis pueris, et mulieribus, et totis po-
pulis, ut nemo sit quin me amet, desideret, in
ore habeat; adeo ut multae mulieres amoris im-
patientia se suspendant, et prae amore mei infa-
niant adolescentuli; beatusque videatur, si quem
illorum modo adspiciam; si vero negligentius
tractem, hi quoque prae dolore pereant: atque
in uniuersum supra Hyacinthum, aut Hylan,
aut Chium Phaonein ego sim.

44. Et omnia haec habeam, non paruae aetatis
homo, neque ad mensuram vitae humanae vi-
uens; sed annos mille iuuentutem unam post al-
teram

διαβιῶναι, ἀμφὶ τὰ ἐπτακαίδεκα ἔτη αἰεὶ ἀπο-
 δυόμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. ἔδεν γὰρ
 δεῖσαι με ταῦτα ἔχοντα· πάντα γὰρ ἐμὰ ἦν
 ἂν τὰ τῶν ἄλλων, ἐς ὅσον ἀνοίγειν τε τὰς θύ-
 ρας ἐδυνάμην, καὶ κοιμίζην τὰς Φύλακας, καὶ
 ἀθέατος εἶναι εἰσιών. εἰ δέ τι ἐν Ἰνδοῖς ἢ Ὑ-
 περβορέοις θεῖμα παράδοξον, ἢ κτῆμα τίμιον,
 ἢ ὅσα ἐμΦαγεῖν ἢ πιεῖν ἠδέεα, ἔμετασειλάμο-
 ρος, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπετόμενος, ἀπέλαυον ἀπάν-
 των ἐς κόρον. καὶ ἐπεὶ γρυψ, ὑπόπτερον θη-
 ρίον, ἢ φοῖνιξ, ὀρνέον ἐν Ἰνδοῖς ἀθέατον τοῖς
 ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ τῷτο εἴρων ἂν, καὶ τὰς πη-
 γὰς δὲ τὰς Νεῖλα μόνος ἂν ἠπισάμην, καὶ ὅσον
 τῆς γῆς ἀοίκητον, καὶ εἴ τινες ἀντίποδες ἡμῶν
 οἰκᾶ-

teram viam, interiectis septendecim quibusque
 annis exuens senectutem instar serpentum. Haec
 si habeam, nihil mihi defuerit. Mea enim fue-
 rint, quae aliorum sunt omnia, in quantum ape-
 rire possem ianuas, et custodes sopire, et oculos
 omnium effugere dum intro. Si quod vero
 apud Indos aut Hyperboreos spectaculum nobile,
 aut pretiosa possessio, aut quaecumque in cibo
 vel potu iucunda sunt, ea non adferri demum
 curarem, sed aduolans ipse ad satietatem illis
 fruerer. Et quando Gryps alata belua, aut Phoe-
 nix avis apud Indos spectata nemini; ego etiam
 ista viderem: et fontes Nili viderem solus, et
 quantum telluris inhabitabile est; et si qui con-

οἰκῆσί, τὸ νότιον τῆς γῆς ἡμέτομον ἔχοντες.
 ἔτι δὲ καὶ ἀσέρων φύσιν, καὶ σελήνης, καὶ αὐ-
 τῆ ἡλίου, ῥαδίως αὖ ἔγνω, ἀπαθὴς ὢν τῷ πυ-
 ρί. καὶ τὸ πάντων ἡδισον, αὐθημερὰν ἀγγέι-
 λαι ἐς Βαβυλῶνα τίς ἐνίκησεν Ὀλύμπια· καὶ
 ἀρισησάντα, εἰ τύχοιμι ἐν Συρίᾳ, δειπνήσαι
 ἐν Ἰταλίᾳ. εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμύνασθαι
 καὶ τῆτον ἐκ τῆ ἀφανῆς, πέτρῃ ἐμβολόντα
 πῇ κεφαλῇ, ὥς ἐπιτετρίφθαι τὰ κρανία. τὰς
 τε αὖ Φίλκας εὖ ποιεῖν, ἐπιχέαντα κοιμωμένοις
 αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὴν εἴ τις ὑπερόπτης
 εἴη, ἢ τύραννος πλάσιος ὑβριστής, ἀράμενος αὐ-
 τὸν ὅσον ἐπὶ σαδίας εἴκοσιν, ἀΦῆκα φέρεσθαι
 κατὰ τῶν κρημνῶν. τοῖς παιδικοῖς δὲ ἐμίλει
 ἀκωλύ-

versis ad nos vestigiis australe telluris hemisphae-
 rium habitant. Insuper vero stellarum naturam
 et Lunae, ipsiusque adeo Solis, facile cognosce-
 rem, in quem nihil ignis valeat. Quodque o-
 mnium suauissimum, eodem die nunciare possem
 Babylonem, Olympia quis vicerit; et pransus
 forte in Syria, in Italia coenare. Si quis vero
 inimicus sit, ulcisci eum quoque ex occulto lice-
 ret, impacto in caput illius saxo, quo conteratur
 ipsi cranium; contra benefacere amicis, affuso
 dormientibus auro. Quin si quis contemtor sit,
 aut tyrannus, diues, contumeliosus, sublatum
 ad viginti stadia, demitterem casurum per prae-
 ceptum. Amoribus autem meis frui nemine prohi-
 bente

ἀπωλύτως ἂν ἐξῇ, εἰσιόντα ἀθάτον, κοιμή-
 σαντα ἅπαντας, ἄνευ ἐκείνων μόνων. οἷον δὲ
 κακῆνο ἦν, τὰς πολεμῶντας ἐπισκοπεῖν ἐξω βέ-
 λης ὑπερβιβάμενον, καὶ εἰ δόξειέ μοι προσθέ-
 μενος ἂν τοῖς ἡττημένοις, κοιμίσας τὰς κρατῶ-
 ντας, νικᾶν παρῆχον τοῖς Φεύγασιν, ἀναστρέψα-
 σιν ἀπὸ τῆς τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον, παιδιὰν ἐ-
 ποιέμεν ἂν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ πάν-
 τα ἐμὰ ἦν, καὶ θεὸς ἐδόκην ταῖς ἄλλοις. τῆτε
 ἢ ἄκρα εὐδαιμονία ἐστὶ, μήτε ἀπολέσθαι, μήτε
 ἐπιβιβασθῆναι δυσμενῆ, καὶ μάλιστα μεθ' ὑ-
 γείας ἐν μακρῷ τῷ βίῳ.

Τί ἂν αἰτιάσαιτο, ὦ Λυκίη, τῆς εὐχῆς;
 ΛΤΚ. Οὐδέν, ὦ Τιμόλας, οὐδὲ γὰρ ἀσφα-
 λές

bente liceret: ingressus quippe nemine vidente
 sopitem omnes, praeter illos iolos. Quale autem
 illud fuerit, inspectare praeliantes vitra iactum
 teli sublatum? Et, si videretur mihi, accedens
 ad victos, sopitis victoribus, victoriam fugienti-
 bus tribuerem de fuga reuerfis. Atque in vni-
 versum, lusum mihi haberem vitam hominum,
 mea essent omnia, et Deus reliquis videret.
 Haec summa est felicitas, quae perire, quae in-
 fidiis peti nequeat, cum valetudine praesertim in
 vita adeo longa.

45. Quid habes, Lycine, in quo votum hoc
 reprehendas? LYC. Nihil quidquam, Timolae:
 X 2 neque

λές ἐναντιῶσθαι ἀνδρὶ πτηνῶ, καὶ ὑπὲρ μυρίας
 τὴν ἰσχύν. πλὴν ἄλλὰ ἐκείνο ἐρύσομαι σε, εἴ
 τίνα ἄλλον εἶδες ἐν τοσάτοις ἔθνεσιν, ὅσα ὑπερ-
 ἑπτῆς, γέροντα ἤδη ἄνδρα, ἔτω παρακεκινηκό-
 τα τὴν γνώμην, ἐπὶ δακτυλίσ μικρᾷ ὀχόμενον,
 ὄρη ὅλα κινεῖν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ δυνάμενον,
 ἐπέραςον πᾶσι, καὶ ταῦτα Φαλακρὸν ὄντα, καὶ
 τὴν ῥίνα σιμόν; ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τόδε, τί δὴ
 ποτε ἔχῃ εἰς δακτύλιος ἅπαντα ταῦτα δύναται
 σοι, ἄλλὰ τοσάττε περιημμένους βραδίῃ, τὴν ἀρι-
 στεράν πεφορτισμένος κατὰ δάκτυλον ἕνα; μᾶλ-
 λον δὲ ὑπερπαίει ὁ ἀριθμὸς, καὶ δεήσει καὶ τὴν
 δεξιάν συνεπιλαβεῖν. καί τοι ἐνὸς τῷ ἀναγκαίῳ
 τάττε προσδεῖ, ὅς περιθέμενόν σε πᾶνσει μω-
 ραίνον-

neque enim tutum fuerit aduersari volucris viro,
 et supra decies mille alios robusto. Verum illud
 tamen ex te quaeram, Numquid alium vidisti in
 tot, quas superuolasti, gentibus, senem homi-
 nem adeo mente non constantem, qui veheretur
 paruo anulo, totos qui montes extremo mouere
 digito posset, amabilem omnibus, idque caluus
 cum sit et simo naso? Verum hoc quoque mihi
 dicas. Quid tandem est, quod non vnus anulus
 haec tibi potest omnia? Sed tot indutus ambu-
 labis, oneratae sinistrae vnoquoque digito; quin
 excedit numerus, vt dextram subuenire oporteat.
 Quamquam tamen vnus deest maxime necessarius,
 quo

φαίνοντα, τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύ-
σας. ἢ τῷτο μὲν καὶ ὁ ἐλλέβορος ἱκανὸς ποιῇ-
σαι, ζωρότερος ποθείς.

TIM. Ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκίνε, καὶ αὐτὸς
εὗξῃ τί ἤδη ποτὲ, ὥς ἂν μάθωμεν οἷα αἰτή-
σεις ἀναπίληπτα καὶ ἀνέγκλητα, ὁ συκοφαν-
τῶν τὰς ἄλλας. ΛΤΚ. Ἀλλ' ἂν δέομαι εὐχῆς
ἐγώ, ἤκομεν γὰρ ἤδη πρὸς τὸ Δίπυλον, καὶ ὁ
βέλτιστος οὗτος Σάμιππος, ἀμφὶ Βαβυλῶνα
μονομαχῶν, καὶ σὺ, ὦ Τιμόλαε, ἀριζῶν μὲν
ἐν Συρίᾳ, δειπνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τοῖς ἐμοὶ
ἐπιβάλλεσαι καὶ σαδίοις κατεχρήσασθε, καλῶς
ποιῶντες· ἄλλως τε ἂν δεξαίμην πλετήσας
ἐπ'.

quo induto ineptire, deterfa illa multa coryza;
definas. An hoc idem praeftabit potus meracior
hellebori?

46. TIM. Sed omnino, Lycine, ipse quoque
iam tandem aliquando optabis aliquid, vt videa-
mus quam tu irreprehensibilia, et crimine omni
vacantia, petiturus sis, calumniator reliquorum.
LYC. Quin nihil voto mihi opus est. Venimus
enim iam ad portam geminam: et optimus hic
Samippus, dum circa Babylonem depugnat, et
tu, Timolae, dum pransus in Syria, in Italia
coenas, his etiam quae mihi assignata erant sta-
diis, quod gaudeo, abusi estis. Alioqui nolim
ego post breuem fructum irritum inaniumque

ἐπ' ὀλίγον, ὑπὸνέμιόν τινα πλῆτον, ἀνίαθῆναι
 μετ' ὀλίγον ψιλὴν τὴν μάζαν ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς
 πείσεσθε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν ἡ εὐδαιμονία μὲν
 ὑμῖν, καὶ ὁ πολὺς πλῆθος οἰχεται ἀποπτάμ-
 νος· αὐτοὶ δὲ καταβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν
 τε καὶ διαδημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστης ἐνείκατος
 ἀνεγρόμενοι, ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας εὐρίσκη-
 τε· ὥσπερ οἱ τὰς βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τρα-
 γῶδοι, ἐξελθόντες ἀπὸ τῆς θεάτρης, λιμώττον-
 τες οἱ πολλοὶ, καὶ ταῦτα πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέ-
 μνονες ὄντες ἢ Κρέοντες. κυπήσεσθε ἔν, ὡς τὸ
 εἶκος, καὶ δυσάρεστοι ἔσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς οἰ-
 κίας, καὶ μάλιστα σὺ, ὦ Τιμόλαε, ὁπότεαν δέῃ
 σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰάτρῳ τῆς πτερώσεως
 διαλυθείσης, καταπεσόντα ἐκ τῆς ἔραντος χαμαὶ
 βυθί-

diuitiarum moleste ferre paullo post, cum misera
 puls deuoranda est: quale quid vobis paullo post
 eueniet, cum illa vobis felicitas et multae diui-
 tiae auolauerint; vos autem a thesauris illis dia-
 dematisque delapsi, et tanquam e suauissimo so-
 mnio excitati, dissimilia omnia domi inueneritis,
 vt illi qui reges egerant Tragoedi, egressi de
 theatro plerumque esuriunt, idque cum Aga-
 memnones paullo ante aut Creontes fuerint. Do-
 lebitis ergo, vt credibile est, et displicebunt vo-
 bis domestica, tibi praesertim, Timolae, cum
 idem tibi quod Icaro euenturum sit, vt solutis
 alis

βαδίζειν, ἀπολέσαντα τὰς δακτυλίας ἐκείνους
ἅπαντας ἀπορρέυσεντας τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ
καὶ τὸτο ἱκανόν, ἀντὶ πάντων θησαυρῶν, καὶ
Βαβυλῶνος αὐτῆς, τὸ γελάσαι μάλα ἡδέως ἐφ'
οἷς ὑμεῖς ᾔτησατε, τοιῶτοις ἔσι, καὶ ταῦτα
Φιλοσοφίαν ἐπαινῶντες.

alis de caelo delapsus humi incedas, perditis illis
omnibus, qui de digitis defluerint anulis. Mi-
hi vero hoc etiam pro thesauris omnibus, ipsaque
Babylone, satis est, quod iuuauiter ridere possum,
quae vos petiistis, cum sint talia! eaque homines,
qui Philosophiam laudatis.

Ἑταιρικοὶ Διάλογοι.

I.

Γλυκέρα καὶ Θαῖς.

ΓΛΥΚ. Τὸν στρατιώτην, Θαῖ, τὸν Ἀκαρνᾶνα,
ὃς πάλαι μὲν Ἀβρότονον εἶχε, μετὰ
ταῦτα δὲ ἤρξασθαι ἐμοῦ, τὸν εὐπάρυφον λέγω,
τὸν

Dialogi Meretricii.

Glycera et Thais.

GLYC. Militemne istum, Thais, Acarnanem,
qui Abrotonum quondam habuit,
postea autem me amauit, purpuratum illum dico,
cum

τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, οἶσθα αὐτὸν; ἢ ἐπιλέλησαι τὸν ἄνθρωπον; ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα, ὦ Γλυκέριον, καὶ συνέπιε μεθ' ἡμῶν πέρυσιν ἐν τοῖς Ἀλώοις. τί δὲ τῷτο; ἐώκεις γάρ τι περὶ αὐτῷ διηγέισθαι. ΓΛΥΚ. Γοργόνα αὐτὸν ἢ παμπόνηρος, Φίλη δοκῶσα εἶναι, ἀπέσπασεν ἀπ' ἐμῷ ὑπαγαγῶσα. ΘΑΙΣ. Καὶ νῦν σοι μὲν ἐκείνος ἔπρῄσσει, Γοργόναν δὲ ἐταῖραν πεποιήται; ΓΛΥΚ. Ναί, ὦ Θαί, καὶ τὸ πρᾶγμα ἔμετρίως με ἥψατο. ΘΑΙΣ. Πονηρὸν μὲν, ὦ Γλυκέριον, ἐκ ἀδόκητον δὲ, ἀλλὰ εἰωθὸς γίνεσθαι ὑφ' ἡμῶν τῶν ἐταιρῶν. ἐκὼν χερὶ ἔτε ἀνιᾶσθαι ἄγαν, ἔτε μέμφεσθαι τῇ Γοργόνῃ. οὐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῷ πρότερον ἐμέμψατο,

cum chlamyde, illum ergo nosti, an hominis oblita es? THAIS. Quin noui, Glycerium, et potauit nobiscum superiore anno, lacris arealibus. Quorsum autem hoc? Videris enim aliquid de illo narratura. GLYC. Gorgona illum sceleratissima, quae amica tum videbatur esse, dolo subductum a me abstraxit. THAIS. Nunc igitur tecum non est, sed amicam sibi adsciuit Gorgonam? GLYC. Ita sane, Thais, nec mediocriter illa me res mouit. THAIS. Malum istuc quidem, Glycerium, at nihil praeter opinionem: sed quod fieri a nobis meretricibus soleat. Quare nec aegre nimis ferre par est, nec accusanda Gorgona; quippe nec te Abrotonum illius causa accu-

ψατο, καίτοι Φίλαμ ἦτε. ἀτὰρ ἐκεῖνο θαυμά-
 ζω, τί καὶ ἐπήνεσεν αὐτῆς ὁ στρατιώτης ἔτος,
 ἐκτὸς εἰ μὴ παντάπασι τυφλὸς ἐστίν, ὃ ἔχλω-
 ραίει, τὰς μὲν τρίχας αὐτὴν ἀραιὰς ἔχουσιν,
 καὶ ἐπιπολὺ τῷ μετώπῳ ἀπηγμέναι· τὰ χεῖλη
 δὲ πελιδνὰ, καὶ νεκρικὰ, καὶ τραχύηλος λεπτὸς,
 καὶ ἐπίσημοι ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, καὶ εἰς μα-
 κρά· ἐν μόνον εὐμήκης ἐστὶ, καὶ ὀρθή, καὶ με-
 διὰ πάνυ ἐπαγωγέν. ΓΛΥΚ. Οἶοι γὰρ, ὦ
 Θαί, τῷ κάλλει ἡρῆσθαι τὸν Ἀκαρνᾶνα; ἐκ οἶ-
 σθα, ὡς Φαρμακίς ἢ Χρυσάριον ἢ μήτηρ αὐ-
 τῆς, Θεσσαλὰς τινὰς ὥδ' ἐπισαμένη, καὶ τὴν
 σελήνην κατὰγχα; Φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ πέτε-
 σθαι τῆς νυκτός· ἐκείνη ἐξέμηνε τὸν ἄνθρωπον,
 πιεῖν

accusavit olim; quamvis essetis amicae. Verum
 illud miror, quod probauerit in illa hic miles,
 nisi plane caecus est: qui non viderit capillos il-
 lam raros habere, et multum a fronte abductos.
 Labia autem liuida ei sunt atque cadauerosa, cer-
 vix tenuis eminentibus in ea venis, et nasus lon-
 gus. Vnum modo habet, quod proeera est, et
 recta, et illecebrosus quiddam ridet. GLYC.
 Nempe putas, Thais, forma captum Acarnanem?
 Non nosti veneficam esse Chrysarium illius ma-
 trem? Thessalas quasdam incantationes quae sciat,
 ac deducat Lunam? Aiunt vero, illam etiam vo-
 lare noctu. Ista in furorem vertit hominem,

πιεῖν τῶν Φαρμακίων ἐγχέασα, καὶ νῦν τρυγῶ-
σιν αὐτόν. ΘΑΙΣ. Καὶ σὺ, ὦ Γλυκέριον, ἄλ-
λον τρυγήσεις, τῆτον δὲ χαίρειν ἔα.

temperatis quae biberet venenis. At nunc ipsam
sibi habent vindemiam. THAIS. Nempe tu,
Glycerium, ipsa quoque alium vindemiabis.
Hunc quidem valere iube.

II.

Μυρτίον, Πάμφιλος, καὶ Δωρίς.

MYRT. Γαμῆς, ὦ Πάμφιλε, τὴν Φίλωνος τῆς
ναυκλήρου θυγατέρας, καὶ ἤδη σε
γεγαμηκέναί Φασίν. οἱ τοσῶτοι δὲ ὄρκοι, ἔς
ὧμοσας, καὶ τὰ δάκρυα ἐν ἀναρῇ πάντα οἴχε-
ται, καὶ ἐπιλέλησαι Μυρτίε νῦν, καὶ ταῦτα,
ὦ Πάμφιλε, ὁπότε κύω μῆνα ὀγδοὸν ἤδη. τῆ-
το

Myrtium, Pamphilus, et Doris.

MYRT. Ducis, Pamphile, Philonis naucleri fi-
liam: et iam duxisse te aiunt: re-
petitum autem toties iusiurandum, et lacrumae,
in momento temporis abierunt omnia, et Myrtii
nunc oblitus es, idque eo tempore, cum octa-
vum iam mensem fero vterum. Hoc nempe so-
lum

το γὰρ καὶ μόνον ἐπριάμην τῷ σὺ ἔρωτος, ὅτι
 μετὰ τηλικαύτην πεποιήσας τὴν γαστέρα, καὶ με-
 τὰ μικρὸν παιδοτροφεῖν δεήσει, πρᾶγμα ἐταί-
 ρα βαρύντατον. εἰ γὰρ ἐκθήσω τὸ τεχθέν, καὶ
 μάλιστα εἰ ἄρρεν γένοιτο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὀνο-
 μάσασα, ἐγὼ μὲν ἔξω παραμύθιον τῷ ἔρωτος·
 σοὶ δὲ ὀνειδιῇ ποτε προσελθὼν ἐκείνης, ὡς ἄπι-
 στος γεγέννησται περὶ τὴν ἀθλίαν αὐτῇ μητέρα.
 γαμεῖς δ' εἰ καλὴν παρθένον. εἶδον γὰρ αὐτὴν
 ἑναγχος ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις μετὰ τῆς μητρὸς,
 εἰδένω εἰδυῖα ὅτι δι' αὐτὴν ἐκ ἔτι ὄψομαι Πάμ-
 Φιλον. καὶ σὺ δ' ἐν πρότερον ἴδῃ αὐτὴν, καὶ
 τὸ πρόσωπον, καὶ τὰς ὀφθαλμούς· ἴδε, μὴ σε
 ἀνιάτω, εἰ πάνυ γλαυκοὺς ἔχει αὐτοὺς, μηδὲ
 ὅτι

lum amoris tui pretium habeo, quod tantum
 mihi ventrem conciliasti, et paullo post alendus
 erit infans, negotium meretrici molestissimum.
 Neque enim quod natum erit exponam, in pri-
 mis si virile secus erit: sed Pamphilum nomina-
 bo, habitura illum amoris mei solatium: tibi ve-
 ro aliquando ad te accedens obiciet, quam per-
 fidus in miseram ipsius matrem fueris. Duces
 autem non pulchram tu quidem virginem. Vi-
 di enim illam nuper Thesmophoriis cum matre,
 cum nondum scirem, illius me opera non am-
 plius visuram Pamphilum. Igitur tu quoque
 prius illam contemplare, et faciem, et oculos
 adspice; nec aegre ferto, si plane caecos habet,
 neque

ὅτι διάστροφοί εἰσι, καὶ ἐς ἀλλήλους ἐρῶσι· μᾶλλον δὲ τὸν Φίλωνα ἐώρακας τὸν πατέρα τῆς νύμφης, τὸ πρόσωπον αὐτῷ οἶσθα, ὥς ἐδὲν ἐτι δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν. ΠΑΜΦ. Ἔτι σε ληξέσης, ὦ Μύρτιον, ἀκούσομαι, παρθένος καὶ γάμους ναυκληρικὰς διεξέσεως; ἐγὼ δὲ ἢ σιμῆντινα ἢ καλὴν νύμφην οἶδα; ἢ ὅτι Φίλων ὁ Ἀλωπεκῆθεν (οἶμαι γὰρ ἐκεῖνον λέγειν σε) θυγατέρα ὅλως εἶχεν ὠρεάκην ἤδη γάμους; ἀλλ' ἐδὲ Φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί. μέμνημαι γὰρ ὡς πρώην ἐδικάσατο περὶ συμβολαῖς ναυτικῆς. τάλαντον γὰρ, οἶμαι, ὀφείλων τῷ πατρί, καὶ ἡθέλεν ἐκτίνειν· ὁ δὲ παρὰ τὰς ναυτοδικὰς ἀπήγαγεν αὐτὸν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτὸ, οὐδ' ὅλον,

neque quod strabi sunt, et se inuicem respiciunt. Quin Philonem vidisti, patrem sponsae; faciem illius nosti: itaque nihil opus erit videre filiam. PAMPH. Adhuc te delirantem, mea Myrtium, audiam, virgines mihi et nauclericas nuptias narrantem? Ego vero simamne an pulchram sponsam noui? aut Philoni Alopecia, illum enim puto te dicere, filiam esse maturam nuptiis scio? Sed neque amicus est patri. Memini enim nuper illum de nautico negotio litem cum ipso habere. Cum enim talentum, credo, deberet patri, soluere noluit. At ille ad eos, qui nautis ius dicunt, traxit hominem, et aegre soluit; ac
ne

ἔλον; ὡς ὁ πατήρ ἔφασκεν. εἰ δὲ καὶ γαμεῖν
 ἐδέδοκτό μοι, τὴν τῷ Δημέει θυγατέρα τὴν τῷ
 πέρυσιν ἐσρατηγηκότος ἀφείς, καὶ ταῦτα πρὸς
 μητρὸς ἀνεψιὰν ἔσαν, τὴν Φίλωνος ἐγάμεν ἄν;
 σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκασας; ἢ συντέθηκες αὐ-
 τῇ, ὦ Μύρτιον, καὶ νῦν τις ζήλοτυπίας σκία-
 μαχῆσα; ΜΤΡΤ. Οὐκ ἔν ἐ γαμῆς, ὦ Πάμ-
 Φιλε; ΠΑΜΦ. Μέμνηας, ὦ Μύρτιον, ἡ κρα-
 παλᾶς. καίτοι χθὲς οὐ πᾶν ἐμεθύσθημεν.
 ΜΤΡΤ. Ἡ Δωρίς αὐτὴ ἐλύπησέ με. πεμφθεῖ-
 σα γὰρ ὡς ἔρια ὠνήσαιοτό μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα,
 καὶ εὐξαιτο τῇ λοχεῖα ὡς ὑπὲρ ἐμῆ, Λεσβίαν
 ἔφη ἐντυχῆσαν αὐτῇ. . . . μᾶλλον δὲ σὺ αὐ-
 τῷ, ὦ Δωρί, λέγε, ἅπερ ἀκήκοας, εἴ γε μὴ
 ἐπλά-

ne sic quidem totum, ut pater dicebat. Si vero
 vxorem ducere mihi decretum esset, relicta nempe
 Deimeae filia, eius, qui superiore anno duxit ex-
 • exercitum, eaque consobrina mea, Philonis *puellam*
 ducerem? Tu vero vnde ista audisti; an ipsa ti-
 bi, Myrtium, finxisti nouas, quibus cum zelo-
 typia tua deinde pugnet, larvas? MYRT. Igi-
 tur vxorem non ducis, Pamphile? PAMPH.
 Furis, Myrtium, an ebria es? Certe heri non
 plane fuimus ebrii. MYR. Doris me ista in do-
 lorem coniecit. Missa enim, ut lanas mihi eme-
 ret ad ventrem, et votum pro me Lucinae nun-
 cuparet, Lesbiam ait sibi obuiam factam . . .
 Quin tute huic, Doris, quae audisti dicito;
 nisi

ἐπλάσω αὐτά. ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐπιτριβεῖν, ὦ
 δέσποινα, εἴ τι ἐψευσάμην· ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὸ
 Πρυτανεῖον ἐγενόμην, ἐνέτυχέ μοι ἡ Λεσβία
 μειδιῶσα, καὶ Φησιν, ὁ ἔραστής ὑμῶν ὁ Πάμφι-
 λος γαμῶ τὴν Φίλωνος θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπι-
 σοίην, ἤξιέ με παρακύψασαν ἐς τὸν σενωπὸν
 ὑμῶν ἰδεῖν πάντα κατεσεμμένα, καὶ αὐλητρί-
 δας, καὶ θόρυβον, καὶ ὀϊνισμὸν οὐδοντάς τινας.
 ΠΑΜΦ. Τί ἔν; παρέκυψας, ὦ Δωρί; ΔΩΡ.
 Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαντα, ὡς ἔφη. ΠΑΜΦ.
 Μανθάνω τὴν ἀπάτην. ἔτε πάντα ἡ Λεσβία,
 Δωρί, πρὸς σὲ ἐψεύσατο, καὶ σὺ τὰ ληθῆ ἀπήγ-
 γελλας Μυρτίῳ· πλὴν μάτην γε ἐταράχθητε·
 οὔτε γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι· ἀλλὰ νῦν ἀνεμνή-
 σθην

nisi ea confixisti. DOR. At ego dispaream,
 hera, si quid mentita sum. Cum enim prope
 Prytaneum essem, obuiam mihi fuit Lesbia, quae
 subridens dicebat, *Amator vester Pampbilus Phi-*
lonis ducit filiam. Si vero non crederem, iube-
 bat me vestrum in angiportum inspicere, ac vi-
 dere fertis exornata omnia, et tibicinas, ac tumul-
 tum, et Hymenaeum canentes aliquos. PAMPH.
 Quid ergo? Num inspexisti, Doris? DOR. O-
 mnino, et vidi omnia, ut praedixerat. PAMPH.
 Disco, quid erraueritis. Non omnia apud te,
 Dori, mentita est Lesbia: et tu vera narraisti
 Myrtio. Verum turbatae frustra estis. Neque
 enim apud nos nuptiae. Verum iam recordor
 quod

σθην ἀκούσας τῆς μητρὸς, ὁπότε χθὲς ἀνέβρε-
ψα παρ' ὑμῶν· ἔφη γὰρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ
μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης, ὁ τοῦ γείτονος
Ἀρίστανέτου υἱὸς, γαμεῖ ἤδη, καὶ σωφρονεῖ,
σύ δὲ μέχρι τίνος ἐταῖρα σῦναι; τοιαῦτα παρ-
ακούων αὐτῆς, ἐς ὕπνον κατηνέχθη· εἴτα
ἔωθεν προῆλθον ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὥςτε οὐδὲν
εἶδον ὧν ἡ Δωρίς ὕστερον εἶδεν· εἰ δὲ ἀπιστεῖς,
αὐθις ἀπελθοῦσα, ὦ Δωρι, ἀκριβῶς ἰδὲ, μὴ
τὸν σενωπὸν, ἀλλὰ τὴν θύραν, ποτέρᾳ ἐστὶν
ἡ κατεστραμμένη· εὐρήσεις γάρ τὴν τῶν γειτό-
νων. ΜΥΡΤ. Ἀπέσωσας, ὦ Πάμφιλε·
ἀπηγξάμην γὰρ ἂν, εἴ τι τοιοῦτο ἐγένετο.
ΠΑΜΦ. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐγένετο, μηδ' οὕτω
μανεῖν,

quod heri e matre audiui, cum a vobis domum
redissem. Dicebat enim, Tuus, Pamphile, ae-
qualis, Charmidas, vicini nostri Aristateni filius,
vixisse iam ducit, et frugi est. Tu vero quam diu
es cum meretrice? Haec aure parum attenta cum
ex illa audissem, obdormiui: deinde mane domo
egressus sum: itaque nihil eorum vidi, quae Do-
ris deinde vidit. Si vero fidem mihi non habes,
rursus abi, Dori, et accurate inspicere, non angu-
portum, sed ianuam, vtra coronata sit. Inue-
nies enim esse vicinorum. MYRT. Seruasti
me, Pamphile. Suspenderem enim me, si quid
tale fieret. PAMPH. Sed nihil factum est. Ne-
que

μανεῖν, ὥς ἐκλαθῆσθαι Μυρτίου· καὶ ταῦτα
ἤδη μοι κυΐσης παιδίον.

que ita ego infaniam, vt obliuiscar Myrtii, id-
que ferentis ex me vterum.

III.

Μήτηρ καὶ Φίλινα.

ΜΗΤ. Εμάνης, ὦ Φίλινα, ἢ τί ἔπαθες ἐν
τῷ ξυμποσίῳ χθές; ἦγε γὰρ παρ'
ἐμέ Δίφιλος ἔωθε δακρύων, καὶ διηγῆσατό μοι
ὡς ἔπαθεν ὑπὸ σῶ. μεμεθύσθαι γάρ σε, καὶ ἐξ
τὸ μέσον ἀνασᾶσαν, ὀρχήσασθαι αὐτῷ διακω-
λύοντος, καὶ μετὰ ταῦτα Φιλῆσαι Λαμπρίαν
τὸν ἐταῖρον αὐτῷ, καὶ ἐπεὶ ἐχαλέπηνέ σοι κα-
ταλιποῦσαν αὐτὸν, ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Λαμ-
πρίαν,

Mater et Philinna.

MAT. Furebas ne, Philinna, aut quid tibi erat
heri in conuiuio? Venit enim ad me
Diphilus mane plorans, et quae perpeffus a te
esset, narravit. Ebriam te fuisse, progressamque
in medium, se licet prohibente, saltasse: ac
deinde osculum dedisse sodali ipsius Lampriae:
cumque grauiter id ferret, se relicto, abiisse ad
Lam-

πρίαν, καὶ περιβαλεῖν ἐκείνον, αὐτὸν δὲ ἀπο-
 πνίγεσθαι, τῶν γιγνομένων. ἀλλ' ἔδὲ τῆς
 νυκτός, οἶμα, συνεκάθευδες. καταλιπῶσα δὲ
 δακρύνοντα, μόνη ἐπὶ τοῦ πλησίον σκίμποδος
 κατέκειτο ᾤδουσα, καὶ λυπῶσα ἐκείνον. ΦΙΛ.
 Τὰ γὰρ αὐτῶ ποι, ὦ μήτερ, ἔ διηγήσατο. οὐ
 γὰρ ἂν συνηγόρους αὐτῷ ὑβρίζῃ γε ὄντι, ὃς ἐμῶ
 γε ἀφήμενος ἐκονολογεῖτο Θαίδι τῇ Λαμπρίε
 ἑταίρᾳ, μηδέπω ἐκείνη παρόντος· ἐπεὶ δὲ χα-
 λεπαίνεσσαν εἶδε με, καὶ διένειυσα αὐτῷ οἶα κοιμῇ,
 τῷ ὥτ' ὅς τις ἐφασφάμενος, ἀνακλίσας, τὸν αὐ-
 χένα τῆς Θαίδος ἐφίλησεν ἄνω προσφυῶς, ὥς
 μόλις ἐπέσπασε τὰ χεῖλη. εἴτ' ἐγὼ μὲν ἐδά-
 κρυον, ὃ δὲ ἐγέλα, καὶ πρὸς τὴν Θαίδα πολ-
 λὰ

Lamprian eumque amplexatam esse: le vero hisce
 factis enecari. Verum neque noctu, puto, cum
 ipso cubuisti, sed plorantem relinquens sola ia-
 cuisti in proximo lectulo, canens, molestia illum
 afficiens. PHIL. Nimirum quae ipse fecerit,
 mater, non enarravit. Neque enim causam il-
 lius, contumeliosi hominis, egeres: qui me reli-
 cta sermones misceret cum Thaïde, amica Lam-
 priae, cum ille nondum adesset. Cum vero ae-
 gre me ferre videret, nutu, quid ageret? signi-
 ficantem: extrema Thaidis aure prehenisa, reflexa-
 que ceruice, ita arcte illam osculatus est, vix ve-
 labia retraheret. Tum plorare egro; at iste ridere,
 Lat. Op. T. VII. Y et

λα πρὸς τὸ οὖς ἔλεγε, κατ' ἐμοῦ δηλαδὴ, καὶ
 ἡ Θαῖς ἐμειδία, βλέπουσα πρὸς ἐμέ· ὡς δὲ
 προσιόντα ἤσθοντο τὸν Λαμπρίαν, καὶ ἐκορέ-
 σθησάν ποτε Φιλῶντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὁμῶς
 παρ' αὐτὸν κατεκλίθην, ὡς μὴ καὶ τῆτο προ-
 Φασίζοιτο ὕσσερόν· ἡ Θαῖς δὲ ἀναστᾶσα, ὡς χή-
 σατο πρώτη ἀπογυμνᾶσα ἐπιστολὴν τὰ σφυρᾶ
 ὡς μόνῃ καλὰ ἔχουσα. καὶ ἐπειδὴ ἐπαύσατο, ὁ
 Λαμπρίας μὲν ἐσίγα, καὶ εἶπεν ἑδέν· Δίφιλός
 δὲ ὑπερεπήνει τὸ εὐρυθμον, καὶ τὸ κεχορηγη-
 μένον, καὶ ὅτι εὖ πρὸς τὴν καθάραν ὁ πῆς, καὶ
 τὸ σφυρὸν, ὡς καλόν, καὶ ἄλλα μυρία, καθά-
 περ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν ἐπαινῶν, ἀλλ'
 ἔχι Θαῖδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα συλλαχόμενῃ ἡμῖν
 οἶα

et multa in aurem dicere Thaidi, contra me sci-
 licet. Ac subridebat Thais ad me respiciens.
 Cum vero aduenientem sentirent Lamprian, et
 satiati tandem essent osculis mutuis: ego tamen
 apud ipsum accubui, ne quid deinde haberet ob-
 tentui. Surgens vero Thais saltabat prima, nu-
 datis multum talis, quasi pulchros sola habeat;
 cumque defisset, tacente Lampria, et nihil di-
 cente, Diphilus laudare numerosam saltationem
 et accommodatam choro, quamque bene ad citha-
 ram pes congrueret, quam pulcher talus, et sex-
 centa alia, quati qui Sosandram laudaret Calami-
 dis, non Thaida, quam tu quoque, qualis sit,
 nosti, cum lauet nobiscum. Thais vero qualis
 statim

οἷα ἐσι. Θαῖς δὲ οἷα καὶ ἔσκαψεν εὐθύς ἐς ἐμὲ;
 εἰ γὰρ τις, ἔφη, μὴ αἰσχύνεται λεπτά· ἔχθ-
 ρα τὰ σκέλη, ὀρχήσεται καὶ αὐτὴ ἐξαναστά.
 τί ἂν λέγοιμι, ὦ μήτερ; ἀνέστην γὰρ, καὶ ὤρ-
 χησάμην, τί γὰρ ἔδει ποιεῖν; ἀτασχεσθᾶν, καὶ
 ἐπαληθεύειν τὸ σκῶμμα, καὶ τὴν Θαῖδαν εὐ-
 τυραννεῖν τὸ συμπόσιον. ΜΗΤ. Φιλοτιμώτε-
 ρον μὲν, ὦ θυγατερ, εἰ δὲ φροντίζεις γὰρ ἐχέειν.
 λέγε δ' ὅμως τὰ μετὰ ταῦτα. ΦΙΛ. Οἱ μὲν
 ἄν ἄλλοι ἐπῆνεν, ὁ Δίφίλος δὲ μένος ὑπὸ τῶν
 καταβαλλόντων αὐτόν, ἐς τὴν ὀρθοφῆν ἀνέβλεπεν,
 ἄχρι δὴ καμῆσα ἐπαυσάμην. ΜΗΤ. Τὸ φη-
 λῆσαι δὲ τὸν Λαμπρίαν ἀληθὲς ἦν, καὶ τὸ με-
 ταβάσαι περιπαλῆσεσθαι αὐτῷ, τί σιγᾷς; οὐκ
 ἐπὶ γὰρ ταῦτα συγγνώμης ἀξία. ΦΙΛ. Αὐτίκα

statim in me iecit? Si quam, inquit, non pudet
 currum exilitatis, saltatum et ipsa surgat! Quid
 dicerem, mater? Surrexi minime et saltavi.
 Quid enim facerem? ferrem, et confirmarem il-
 lius dictum, Thaida tyrannidem habere confusi
 paterem? MAT. Ambitiosius quidem istuc, filia;
 nec enim curare oportebat: sed dic tamen quid
 postea factum sit. PHIL. Alii laudabant. Solus
 Diphilus supinum se abiecerat lacunar respiciens,
 dum fatigata definerem. MAT. Illud autem ve-
 rum erat, quod Lamprian osculata es, et trans-
 iens ad eum, amplexa? Quid taces? Haec iam
 venia indigna sunt. PHIL. Vicissim, quod il-

πάν ἐβελόμην αὐτόν. ΜΗΤ. Εἶτα ἄδὲ συνε-
κάθυσδες, ἀλλὰ καὶ ἡδες, εὖκριν δακρυόντος;
καὶ αἰσθάνη, ὦ θυγατερ, ὅτι πτωχὰ ἔσμεν,
ἄδὲ μέμνησθαι ὅσα παρ' αὐτᾶ ἐλάβομεν, ἢ οἷον
δὴ τὸν πέφυσι χαμῶνα διηγώγομεν ἂν, εἰ μὴ
τῆτον ἡμῖν ἡ Ἀφροδίτη ἔπεμψε; ΦΙΛ. Τί ἂν
ἀνέχωμαι διὰ τοῦτο, ὑβριζομένη ὑπ' αὐτοῦ;
ΜΗΤ. Ὀργίζε μὲν, μὴ ἀνδύβριζε δέ· ἐκ αἰσθᾶ
ὅτι ὑβριζόμενοι παύονται οἱ ἐρώντες, καὶ ἐπιτα-
μῶσιν αὐτοῖς; σὺ δὲ πάνυ χαλεπὴ εἰς τὸ ἀν-
δρώπῳ γεγένησαι, καὶ ὅρα μὴ κατὰ τὴν παρο-
μίαν, Ἀπορρήξωμεν πάνυ τείνεσαι τὸ καλῶδιον.

lum morderet, volebam facere. MAT. Deinde
neque cubuisti cum illo, sed illo plorante etiam
contumisti? Nonne cogitas, filia, nos esse paupe-
res; neque, quantum ab illo acceperimus, me-
ministi, aut quomodo hiemen superiorem acturæ
fueraus, nisi hunc nobis Venus misisset? PHIL.
Quid ergo, patiarne propter hoc me contumelio-
se ab illo tractari? MAT. Irascere, sed noli con-
tra contumeliosa esse. An ignoras, qui amant,
eos mox desistere a contumelia, ac se ipsos repre-
hendere? Tu vero aspera nimis semper in homi-
nem fuisti. Et vide, ne, quod est in proverbio,
nimium contendendo funem rumpamus.

IV.

ΜΕΛΙΤΤΑ καὶ Βακχίς.

ΜΕΛ. **Ε**ἴ τινα οἶσθα, Βακχί, γραῦν, οἷα
πολλὰν Θετταλὰν λέγονται ἐπάδου-
σαι, καὶ ἐρασμίαις ποιῶσαι, εἰ καὶ πάνυ μισομένη
γυνὴ τυγχάνοι (ἔτως ὄναιο) παραλαβοῦσα
ἤκέ μοι. Θοιμάτια γὰρ ὅλα, καὶ τὰ χρυσία
ταυτὶ προεῖμην ἡδέως, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμὴ
αὐθις ἀναστρέψαντα Χαρίνον, μισήσαντα Σιμ-
μίχην, ὡς νῦν ἐμέ. ΒΑΚΧ. Τί Φῆς; ἐκ ἔτι
σύνεσιν, ἀλλὰ παρὰ τὴν Σιμμίχην, ὦ Μελίτ-
τα, οἷχεται Χαρίνος, δι' ἣν τοσαύτας ὀργὰς
τῶν γονέων ἐνέσχστο, καὶ βεληθεὶς τὴν πλεσίαν
ἐκείνην

Melissa et Bacchis.

MEL. Si quam nosti, mea Bacchis, anum, qua-
les esse in Theffalia multae dicuntur,
quae incantent et amabiles praestent, si qua etiam
valde exosa sit mulier; illa assumpta, ita beata sis!
ad me venito. Vestes enim integras et hoc au-
rum lubens abiliciam, modo videam redeuntem
ad me Charinum odio Simmichen, vti nunc me,
habere. BACCH. Quid ais? Non amplius te-
cum est, sed ad Simmichen, mea Melissa, trans-
iit Charinus, propter quam tantas parentum iras
sustinuit, diuitem illam reculans ducere, quin-
que

ἐκείνην γῆμα, πέντε προικὸς τάλαντα, ὡς ἔλ-
γον, ἐπιφερομένην; μένημα γὰρ ταῦτά σου
αἰκῶσα. ΜΕΛ. Ἀπαντα ἐκείνα οἷχεται, ὦ
Βακχί, καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν ἐδ' ἐώρα-
κα ὅλως αὐτόν, ἀλλὰ πίνεσι παρὰ τῷ συνεφῆ-
βῳ Πάμμεναι αὐτός τε καὶ Σιμμίχη. ΒΑΚΧ.
Δεινὰ, ὦ Μελίττα, πέπονθας. ἀλλὰ τί καὶ
ὕμᾱς διέστησεν; ἔοικε γὰρ ἔ' μικρὸν τᾶτ' εἶναι.
ΜΕΛ. Τὸ μὲν ὅλον ἐδὲ εἰπεῖν ἔχω. πρῶν δὲ
ἀνέλθων ἐκ Πειραιῶς (κατεληλύθει γὰρ, οἶμαι,
χρέος τι ἀπαιτήσων πέμψαντος τοῦ πατρὸς)
ἔτε με προσέβλεψεν ἐσελθὼν, ἔτε προσήκατο
ὡς ἔθος προσδραμῆσαν, ἀποσεισάμενος δὲ πε-
ριπλανήνην θέλκσαν, Ἀπιθί, Φησί, πρὸς τὸν
ναύκλη-

que dotis talenta, ut dicebant, adferentem? Ista
enim ex te audire memini. MEL. Abierunt
ista, Bacchis, omnia: et quintus hic dies est,
quod omnino illum non vidi: sed apud sodalem
ipsius Pammenen bibunt ipse pariter ac Simmiche.
BACCH. Indigna perpeteris, Melissa. Sed quid
vos disunxit? videtur enim non paruum quid-
dam illud esse. MEL. Totum nec ipsa habeo di-
cere. Sed nuper reuersus ex Piraeo (descende-
rat enim missu patris, debiti puto cuiusdam exi-
gendi causa) nec adspexit me intrans, nec ad-
misit meo more accurrentem, sed amplecti vo-
lentem repellens, *Abi*, inquit, *ad uanclerum Her-*
mori-

παύκληρον Ἑρμότιμον, ἢ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων
γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀνάγνωθι, ὅπως
κατεσηλίτευται ὑμῶν τὰ ὀνόματα. τίνα Ἑρ-
μότιμον, τίνα, ἔφη, ἢ ποῖαν σῆλην λέγεις;
ὁ δὲ ἔδὲν ἀποκρινάμενος, ἔδδ' εὐπνήσας, ἐκά-
θουδεν ἀποσγραφεῖς. πόσα οἶε ἐπὶ τῆτον με-
μηχανῆσθαι με περιβάλλασαν, ἐπιστρέψαν,
φιλέσαν ἀπεσγραμμένε τὸ μετὰφρενον; ὁ δ' ἔδ'
ὅπως ἔν ὑπομαλάχθῃ, ἀλλ' εἴ μοι, Φησὶν, ἐπὶ
πλέον ὀχλήσεις, ἀπειμὶ ἤδη, εἰ καὶ μέσαι νύ-
κτες εἰσίν. ΒΑΚΧ. Ὅμως ἦδεῖς τὸν Ἑρμότι-
μον. ΜΕΛ. Ἀλλὰ με ἴδοις, ὦ Βακχι, ἀθλιώ-
τερον διάγασαν ἢ νῦν ἔχω, εἴ τίνα ἐγὼ ναύκλη-
ρον Ἑρμότιμον οἶδα, πλὴν ἀλλ' ὁ μὲν ἔωθεν
ἀπελη-

motimum, aut scripta in parietibus in Ceramico le-
ge, ubi nomina vestra ignominiae causa in pila pro-
scripta sunt. Quem tu mihi, inquam, Hermoti-
mium, aut quam pilam narras? At ille nihil respon-
dens, nec coenatus, auersus iacuit. Quas tu
me putas admouisse illi machinas? amplexa sum
illum, conuertere ad me studui, dorsum auersi
osculata sum. Ille vero ne qualitercumque qui-
dem emolliri se passus, At si mihi, inquit, diu-
nius molesta fueris, iam statim, media licet nocte,
abeo. BACCH. Tamen nosti Hermotimum.
MEL. At miserius me uiuentem, quam nunc
habeo, videas, si quem ego naucierum noui Her-
motimum. Verum ille sub galli cantum surgens

ἀπεληλύθει, τοῦ ἀλεκτρυόνος εὐθύς ὄσαντος
 ἀνεγρόμενος· ἐγὼ δὲ ἐμαμνήμην ὅτι κατὰ τοίχῃ
 τινὸς ἔλεγε καταγεγραμμένην τάνοιμον ἐν Κεραμει-
 κῷ· ἔπεμψα ἔν' Ἀκίδα κατασκευασμένην· ἥδ'
 ἄλλο μὲν ἔδεν εὖρε, τῷτο δὲ μόνον ἐπ' ἐγγεγραμ-
 μένον ἐσιόντων ἐπὶ τὰ δεξιά πρὸς τῷ Διπύλῳ,
 Μελίττα Φιλεῖ Ἑρμότιμον, καὶ μακρὸν αὖθις
 ὑποκᾶτω, Ὁ ναύκληρος Ἑρμότιμος Φιλεῖ Μέ-
 λιτταν. ΒΑΚΧ. Ὡ τῶν περιέργων νουανίσκων.
 συνίημι γάρ. λυπῆσά τις θέλων τὸν Χαρίταν,
 ἐπ' ἔγραψε ζηλότυπον ὄντα εἰδώς· ὁ δὲ αὐτίκα
 ἐπίστευσεν. εἰ δέ πε ἴδοιμι αὐτὸν, διαλέξομαι.
 Ἀπειρός ἐσι, καὶ παῖς ἔτι. ΜΕΛ. Πᾶ δ' αὖ
 ἴδοις ἐκείνον, ὃς ἐγκλεισάμενος ἑαυτὸν, σύνεσι τῇ
 Σιμμί-

mane abiit. Ego memineram illum dicere in
 pariete scriptum nomen in Ceramico. Misi ergo
 visuram Acidem. At illa nihil inuenit aliud,
 praeterquam hoc solum scriptum ad dextram in-
 troeuntium versus portam geminam, *Melissa amat*
Hermotimum, et paullo interius iterum, *Naucle-*
rus Hermotimus amat Melissam. BACCH. Male
 sedulos istos adolescentulos! Intelligo enim. Ae-
 gre aliquis volens Charino facere, inscripsit, qui
 zelotypia ipsum laborare sciret. Atque ille statim
 credidit. Sicubi vero illum videro, alloquar.
 Puer adhuc est atque imperitus. MEL. Vbi au-
 tem illum tu videas? qui se cum Simmiche in-
 cluse-

Σαρμίσχη; οἱ γονεῖς δὲ ἔτι παρ' ἐμοὶ ζητοῦσιν αὐτόν. ἀλλ' εἴ τινα εὔροιμι, ὦ Βακχί, γραῦς, ὡς ἔφην, ἀποσώσω γὰρ ἄν Φανείσα. ΒΑΚΧ. Ἔστιν, ὦ Φιλτάτη, ὅτι χρησίμη Φαρμακίς Σύρα τὸ γένος, ὡμὴ ἔτι καὶ συμπεσπηγυῖα, ἥ μοί ποτὲ Φανίαν χαλεπαίνοντα καὶ κτείνον εἰλή, ὥσπερ Χαρίνος, διήλλαξε μετὰ μῆνας ὅλης τέσσαρας, ὅτε ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνώκειν· ὁ δὲ ὑπὸ τῶν ἐπωδῶν ἦκεν αὐθις ἐπ' ἐμέ. ΜΕΛ. Τί δὲ ἔπραξεν ἡ γραῦς, εἴπερ ἔτι μέμνησαι; ΒΑΚΧ. Λαμβάνει μὲν ἔδῃ πολὺν, ὦ Μελίττα, τὸν μισθόν, ἀλλὰ δραχμὴν, καὶ ἄρτον, καὶ ἐπικεῖσθαι δὲ δεῖ μετὰ τῶν αἰλῶν, καὶ ὀβολὸς ἑπτὰ, καὶ φεῖον, καὶ δοῦδα. ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβά-
νει,

cluserit? Parentes vero illum apud me adhuc quaerunt. Sed utinam, Bacchis, anum aliquam inueniam, uti dixi. Illa enim sua me praesentia seruaret. BACCH. Est, carissima, praestantissima venefica, Syra genus, cruda adhuc et compacta, quae mihi Phaniam, cum asperum se et ipse, ut nunc tibi Charinus, temere mihi praeberet, reconciliauit post quatuor integros menses, ubi ille incantationum beneficio ad me iam desperatam rediit. MEL. Quid vero fecit anus, si adhuc meministi? BACCH. Capit mercedem non multam, Melissa, sed drachmam et panem. Et appositos esse oportet cum salibus etiam septem obolos et odores sacros, et facem. Haec quoque
Y 5 anus

νει, καὶ κρητῆρας κενεράσθαι δεῖ, καὶ πίνειν ἐκεί-
 νην μόνην. δειήσει δέ τι αὐτῇ τῷ ἀνδρὸς εἶναι
 οἶον ἱμάτια, ἢ κρηπίδας, ἢ ὀλίγας τῶν τετραγῶν,
 ἢ τι τῶν τριῶν. ΜΕΛ. Ἐχω τὰς κρηπί-
 δας αὐτῇ. ΒΑΚΧ. Ταύτας κρημάσασα ἐκ πατ-
 τάλῃ ὑποδυμιά. τῷ θείῳ, πάττεσσα καὶ τῶν
 αἰῶν ἐπὶ τὸ πῦρ· ἐπιλέγει δὲ ἀμφοῖν τὰ ὀνό-
 ματα, καὶ τὸ ἐκείνη, καὶ τὸ σόν. εἶτα ἐκ τῆς
 κόλπῃ προκομίσασα ῥόμβον, ἐπιτρῆφει ἐπὶ
 δὴν τινα λέγῃσα, ἐπιτρέχω τῇ γλώσσῃ, βαρ-
 βαρικὰ καὶ φρικώδη ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησα
 τότε. καὶ μετ' ἐ πολὺ Φανίας ἄμα, καὶ τῶν
 συνεφύθων ἐπιτιμησάντων αὐτῇ, καὶ τῆς Φοί-
 βιδος, ἢ συγῆν, πολλὰ αἰτάσης, ἡς μοι τὰ
 πλέον

anus filii aufert. Et poculum temperatum esse
 oportet, eamque solam illud ebibere. Oportet
 autem ipsius viri praesto esse aliquid, velut vestes,
 aut soleas, aut pilos paucos, aut quid ex eo ge-
 nere. MEL. Habeo illius soleas. BACCCH.
 Has de clauo suspensas suffitu ex odoribus facto
 imbuo, de sale etiam aliquid in ignem coniecit,
 pronuncians simul nomina vtriusque, et ipsius,
 et tuum. Tum prolatum de sinu rhombum in-
 torquet, carmen simul volubili lingua dicens,
 barbarica horribiliaque nomina. Haec tum fece-
 rat, cum non ita multo post Phantias, sodalibus
 licet illum reprehendentibus, et multum rogante,
 quicum adhuc fuerat, Phoebide, ad me venit
 ab

πλῆκον ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς ἀγόμενος. ἔτι δὲ καὶ τὸ
 μέ σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μίσσηθρον
 ἐδιδάξατο, τηρήσασαν τὸ ἔχνος ἐπὶ ἀποκλίποι
 ἀμαυρώσασαν ἐπιβῆναι μὲν τῷ ἀριστερῷ, ἐκείνης
 τὸν ἐμὸν δεξιὸν, τῷ δεξιῷ δὲ τὸν ἀριστερὸν ἐμ-
 παλιν, καὶ λέγειν, Ἐπιβέβηκά σοι, καὶ ὑπερά-
 νω εἰμι, καὶ ἐποίησα ὡς προσέταξε. ΜΕΛ.
 Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βακχι, κάλει ἤδη τὴν
 Σύραν, σὺ δὲ, ὦ Ἀκί, τὸν ἄρτον καὶ τὸ θεῖον,
 καὶ τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὴν ἐπωδὴν εὐτρέπίζε.

ab illo maxime incantamento adductus. Insuper
 vero illud mihi valde odii contra Phoebidem ex-
 citandi remedium commendavit, ut observatum
 illius vestigium, cum primum illud reliquisset,
 ipsa dicerem, ita ut sinistro illius meus dexter
 pes, sinister autem contra dextro vestigio insisteret,
 diceremque, *conscendi te, et superior sum!* ac fe-
 ci quod praeceperat. MEL. Noli, noli cunctari,
 Bacchi. Voca mihi iam Syram. Tu vero, Acis,
 panem et odores, et reliqua omnia ad incantatio-
 nem compara,

Κλωνάριον καὶ Λέαينا.

ΚΛΩΝ. **Κ**αὶνὰ περί σε ἀκούμεν, ὦ Λέαίνα, τὴν
 Λεσβίαν Μεγίλλαν τὴν πλουσίαν,
 εἶναι σε ὥσπερ ἄνδρα, καὶ συνέσθαι ὑμᾶς ἐκ οἷδ'
 ὅ, τι ποίῃσας μετ' ἀλλήλων. τί τᾶτο; ἡρυξία-
 σας; ἀλλ' εἰπὲ εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ΛΕΑΙ.
 Ἀληθῆ, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνομαι δέ, ἀλλόκο-
 τον γὰρ τί ἐστίν. ΚΛΩΝ. Πρὸς τῆς καρατρόφης
 τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βέλεται ἡ γυνή; τί δὲ καὶ
 πράττετε ὅταν συνῆτε; ὁρᾶς; ἔ Φιλῆς με, οὐ
 γὰρ ἂν ἀπεκρύπτεται τοιαῦτα. ΛΕΑΙ. Φιλῶ
 μὲν, εἰ καὶ τινα ἄλλην· ἡ γυνή δὲ δεινῶς ἀνδρι-
 κή

Clonarium et Leaena.

CLON. **N**ous de te, Leaena, audimus, Les-
 biam Megillam, diuitem, cui ut vi-
 rum amore incensam, et coire vos, nescio quid
 inter vos peragentes. Quid hoc? erubuisti? ve-
 rum dic an vera sint ista? LEA. Vera, Clona-
 rion, sed pudet me: est enim absurdum quid-
 dam. CLON. Per matrem Liberae, quid ne-
 gotii est, aut quid sibi vult mulier? Quid vero
 facitis, cum vna estis. Vides? non amas me:
 neque enim talia celares. LEA. Amo equidem,
 si quam aliam. Illa vero mulier vehementer ma-
 scula

μή εἶναι. ΚΛΩΝ. Οὐ μανθάνω ὅ, τι καὶ λέ-
γεις, εἰ μή τις ἑταιρίστρια τυγχάνει ἕσα· τοι-
κῦτας γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγουσι γυναῖκας, ὑπὸ ἀν-
δρῶν μὲν ἐκ ἐθελήσας αὐτὸ πάσχειν, γυναῖξί
δὲ αὐτάς πλησιαζέσθαι, ὥσπερ ἀνδρας. ΛΕΑΙ.
Τοιοῦτό τι. ΚΛΩΝ. Οὐκᾶν, ὦ Λέαινα, τῶτο
αὐτὸ καὶ διήγησαι, ὅπως μὲν ἐπείρα τὸ πρῶ-
τον, ὅπως δὲ καὶ συνεπείσθης, καὶ τὰ μετὰ
ταῦτα. ΛΕΑΙ. Πότεν τινὰ συγκροτῶσα αὐ-
τῇ, καὶ Δημόνασσα ἡ Κορινθία, πλεσίᾳ δὲ καὶ
αὐτῇ, καὶ ὁμότεχνος τῇ Μεγίλλῃ, παρελήφα-
σι με κηδερίζον αὐταῖς· ἐπεὶ δὲ ἐπιθάρσια, καὶ
ἄνωγί ἦν, καὶ ἔδει κηδεύειν, καὶ ἐμψυον, Ἄγε
δὴ, ἔφη, ὦ Λέαινα, ἡ Μεγίλλα, κρημαῖσθαι
γὰρ

scula est. CLON. Nondum quid dicas intelli-
go, nisi forte quaedam mascula amica est. Tales
enim Lesbii esse aiunt mulieres, quae viros qui-
dem pati recusent, ipsae vero mulieribus fruan-
tur ut viri. LEA. Tale quid est. CLON. Er-
go, mea Leaina, illud ipsum quoque narra,
quomodo tentauerit primum, quomodo tibi per-
lualum sit, et quae sequuntur. LEA. Conui-
vium instituerat cum Corinthia Demonassa, di-
vite et ipsa, atque eandem artem quam Megilla
exercebat: adsumferant autem me, quae cithara
ipsas oblectarem. Cum autem cecinissem, et se-
rum esset, atque tempus eundi cubitum, essent
que bene potae, *Age sane, mea Leaina,* inquit
Megil-

γὰρ ἤδη καλὸν ἐπαυθὲν καθευδεῖ μεθ' ἡμῶν
 μέσῃ καφωτέρῳ. ΚΛΩΝ. Ἐκάθευδες; τὸ
 μετὰ ταῦτα τί ἐγένετο; ΛΕΑΙ. Ἐφίλοισιν
 με τὸ πρῶτον ὥσπερ οἱ ἄνδρες, ἐκ αὐτὰ μόνον
 προσαρμύζουσι τὰ χεῖλη; ἀλλ' ὑπανοίγασαι τὸ
 στόμα, καὶ περιβαλὼν, καὶ τὰς μαστὰς ἔδρα-
 βον· ἡ Δημώνασσα δὲ καὶ ἔδανε μετὰ τὴν κα-
 φιλάσθαι· ἐγὼ δὲ ἐκ εἶχον εἰκάσαι ὅ, τι τὸ πρῶ-
 γμα εἴη. χρόνῳ δὲ ἡ Μεγίλλα ἐπόδεσμος ἤδη
 ἔσα, τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς,
 ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὁμοίᾳ, καὶ προσφυῆς, καὶ ἐν
 χερσὶ ὤφθη αὐτῇ, καὶ ὡς οἱ σφόδρα ἀνδρῶν
 θεῖς τῶν ἀθλητῶν, ἀποκεκαρμένη· καὶ ἐγὼ ἐτα-
 ράχθην ἰδῶσα. ἡ δὲ, ὦ Λεάννα, Φησὶν, ἐώ-
 ρακας

Megilla; dormiendi iam tempus est; hic apud nos
 cuba utrarumque media. ΚΛΩΝ. Accubuisti er-
 go; deinde quid actum est? ΛΕΑ. Osculabantur
 me primum ut viri; non ipsa modo applicantes
 labia; sed os etiam aliquantum aperientes; am-
 plexabantur, opprimebant papillas: Demonassa
 autem inter osculandum etiam mordere. Ego
 vero, quid res sibi vellet nondum conicere.
 Tandem Megilla, quae iam incalvisset sciticiam
 de capite comam aufert: impositam autem habe-
 bat valde similem et bene applicitam: atque ap-
 paret accurate ad ipsamque cutem, ut viriliores
 athletae, detonsa; ut ego ipso adspectu perturba-
 rer. At illa, Mea Leana, inquit, vidistine iam
 pul-

ῥηκας ἤδη ἄνω καλὸν νεανίσκον; ἀλλ' εἴχ' ὁρᾷ,
 ἔφην, ἐνταῦθα νεανίσκον, ὦ Μέγιλλα. Μὴ
 καταθέλωνέ με, ἔφη, Μέγιλλε γὰρ ἐγὼ λέγοι-
 μοι, καὶ γεγάμημα πρόπαλα ταύτην Δημώ-
 νασσαν, καὶ εἰν ἐμὴ γυνή. ἐβόλεσα, ὦ Κλω-
 νάριον, ἐπὶ τῷ, καὶ ἔφην, Οὐκᾶν σὺ, ὦ
 Μέγιλλε, ἀνὴρ τις ὢν ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ
 τὸν Ἀχιλλέα Φασί, κρυπτόμενον ἐν ταῖς παρ-
 θένοις· καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκεῖνο ἔχεις, καὶ ποιεῖς
 τὴν Δημώνασσαν ὅπερ οἱ ἄνδρες. Ἐκεῖνο μὲν,
 ἔφη, ὦ Λέαινα, εἴ ἔχω· δέομαι δὲ ἐδὲ πάνυ
 αὐτῇ. ἴδιον δέ τινα τρόπον ἡδίω παραπολὺ ἐμι-
 λῶντα ὄψει με. ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτος εἴ-
 ἔφην, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφότερα
 ἔχον-

*pulchrum adeo iuuenem? Ego vero, inquam, non
 video hic iuuenem, Megilla. Noli me, inquit, fa-
 cere feminam. Megillus enim vocor, et olim duxi
 hanc Demonassam, et mea uxor est. Risi ego hoc,
 Clonarium, et, Tu igitur, Megille, inquam,
 quum vir sis, imprudentibus nobis, sicut de Achille
 dicunt, inter virgines delituisti? et illud habes quo
 viri censentur, et Demonassae facis, quod viri?
 Illud equidem, inquit, Leaena, non habeo: sed
 aeque omnino illo indigeo: sed proprio quodam mo-
 do et multum iucundiore coeuntem me vibebis. Ego,
 Numquid ergo, inquam, Hermaphroditus es, qua-
 les multi esse dicuntur, habes utraque? Nump-
 adhuc,*

ἔχοντες; ἐπὶ γὰρ ἠγνόουν, ὦ Κλωνάριον, τὸ
 πρᾶγμα. ἔ, Φησιν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνὴρ εἰμι.
 ἤκουσα, ἔφην ἐγὼ, τῆς Βοιωτίας αὐλητρίδος
 Ἰσμηνοδώρας, διηγμένης τὰ Ἐφέσια παρ' αὐ-
 τοῖς 1), ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς
 ἀνὴρ· ὃ δ' αὐτὸς καὶ μάντις ἄριστος, σίμαι,
 Τειρεσίας τένομα. μὴ ἔν τι καὶ σὺ τοιοῦτο πέ-
 ποιθας; ἔκην, ὦ Λεάινα, ἔφη, ἀλλὰ ἐγενή-
 θην

adhuc, mea Clonarium. quid rei esset, ignora-
 bam. Non, inquit, sed omnino vir sum. Hic
 ego: Audiui, inquam, Boeotiam tibicinam, Isme-
 nodoram, res patriae suae narrantem, cum diceret,
 fuisse quendam Thebis ex femina virum: fuisse
 eundem etiam vatem optimum: puto Tiresiam nomen
 illi fuisse. Numquid ergo tibi simile quid usu ve-
 nit? Neuriquam, ait, mea Leæna: sed ita nata
 sum

1. τὰ Ἐφέσια παρ' αὐτοῖς] Cum illud παρ'
 αὐτοῖς vix possit aliorum referri, quam ad
 Boeotos in Βοιωτίᾳ comprehensos; idque
 ipsum παρ' αὐτοῖς ad Ἐφέσια adiunctum sit
 proxime, neque trahi ad aliud possit: putavi
 nihil esse commodius, dum quid melius
 adferatur, quam legere τὰ Ἐφέσια, et in-
 telligere domestica, patria, memorabilia et
 singularia patriae suae. Ἐφέσιον esse, qui
 eandem nobiscum Vestam colat, eosdem la-
 res, penates etc. habeat, notum. Gesner.

Θην μὲν ὁμοία ταῖς ἄλλαις ὑμῖν· ἡ γνώμη δέ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τὰλλα πάντα, ἀνδρός ἐσί μοι. καὶ ἰκανὴ γὰρ σοι, ἔφην, ἐπιθυμία παρέχε γὰρ, ὦ Λεάινα, εἰ ἀπισεῖς, ἔφη, καὶ γνώση ἂν δὲν ἐνδέξασάν με τῶν ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι ἀντὶ τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ παρέχε, ὅψαι γάρ. παρέσχον, ὦ Κλωνάριον, ἰκετεύσσης πολλὰ, καὶ ὄρεμόν τινα μοι δέσσης τῶν πολυτελῶν, καὶ ὁθόνας τῶν λεπτῶν. εἴτα ἐγὼ μὲν, ὥσπερ ἄνδρα περιελάβον· ἡ δὲ ἐποίει τε, καὶ ἐφίλει, καὶ ἡσθμαινε, καὶ ἐδόκει μοι ἐς ὑπερβολὴν ἡδεσθαι. ΚΛΩΝ. Τί ἐποίει, ὦ Λεάινα; ἢ τίνα τρόπον; τῷτο γὰρ μάλισα εἶπέ. ΛΕΑΙ. Μὴ ἀνάγκη ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ· ὥς μὰ τὴν Οὐραγίαν, ἔκ ἂν εἴποιμι.

sum ut vos reliquae: sed animus, et libido, et reliqua omnia in me viri sunt. Igitur satis tibi est, inquam, libido? Quin tu praebe, inquit, Leaena, si fidem mihi non habes, et, nihil me inferiorem esse viris, intelliges. Habeo enim pro illo virili aliquid: sed praebe: videbis enim. Praebui, Clonarium, multum supplicanti, et monile mihi donanti pretiosum, atque lintea tenuissima. Tum ego illam uti virum complexa sum: illa fecit, basiauit, anhelauit, atque supra modum delectari mihi visa est. CLON. Quid ergo fecit, aut quomodo? Hoc enim dic maxime. LEA. Noli curiose exquirere: turpicula enim. Quare, ita me Caelestis Venus, non dixerim.

VI.

Κρωβύλη καὶ Κόριννα.

ΚΡΩΒ. **Ω** Κόριννα, ὡς μὲν εἰ πάνυ δεινὸν ἦν
 ὃ ἐνόμιζες, τὸ γυναιῖνα γενέσθαι
 ἐκ παρθένου μεμάρθηκας ἤδη, μετὰ μειρακίᾳ μὲν
 ὥραίᾳ γενομένη, ἰμνῶν δὲ τὸ πρῶτον μίσθωμα
 κομισαμένη, ἐξ ἧς ὄρμον αὐτίκα ὠνήσομαι σοι.
 ΚΟΡ. Ναὶ μαννάριον. ἐγέτω δὲ καὶ ψήφους τι-
 νὰς πυραυγεῖς, οἷος ὁ Φιλαίνιδος ἐστίν. ΚΡΩΒ.
 Ἔσται τοιῦτος· ἄνκε δὲ καὶ τᾶλλα παρ' ἐμῆ, ἃ
 σε χρηρ ποιεῖν, καὶ ὅπως προσφέρεσθαι τοῖς ἀν-
 δράσιν. ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποσροφὴ τῷ βίου
 εἴη ἐστίν, ὣ θύγατερ, ἀλλὰ δύο ἔτη ταῦτα ἐξ ἑ
 τέθνη-

Crobyle et Corinna.

CROB. **I**gitur, mea Corinna, quam non valde
 formidandum fuerit, quod putabas,
 mulierem fieri ex virgine, iam didicisti: quae
 cum pulchro adolescentulo fueris, et minam mer-
 cedem primam abstuleris, de qua monile iam
 statim tibi emam. COR. Ita sane mea matercula.
 Habeat vero etiam lapillos aliquot ignei coloris,
 quale est Philaenidis. CROB. Erit tale. Audi
 vero ex me, quae facienda tibi sunt reliqua, et
 quomodo viri tractandi sint. Nec alia enim no-
 bis est, filia, vitae tolerandae ratio. Sed hos
 iam

τέθνηκεν ὁ μακαρίτης σε πατήρ, ἔκ οἷσθα ὅπως ἀπεζήσαμεν; ὅτε δὲ ἐκεῖνος ἔζη, πάντα ἦν ἡμῖν ἱκανά. ἐχάλκευε γάρ, καὶ μέγα ἦν ὄνομα αὐτοῦ ἐν Πειραιῇ, καὶ πάντων ἐστὶν ἀκῆσαι διομνυμένων, ἢ μὴν μετὰ Φιλῖνον μηνέτι ἔσεσθαι ἄλλον χαλκέα. μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν τὸ μὲν πρῶτον ἀποδομένη τὰς πυράγρας, καὶ τὸν ἄκμονα, καὶ σφύραν δύο μνῶν, ἀπὸ τέτων διετράφημεν· εἴτα νῦν μὲν ὑφαίνεσσα, νῦν δὲ κρόκην κατὰ γαστρα, ἢ σήμονα κλώθεσσα, ἐπορίζομένη τὰ σιτία μόλις, ἔβοσκον δέ σε, ὦ θυγατερ, τὴν ἐλπίδα περιμένεσσα. ΚΟΡ. Τὴν μναῖν λέγεις; ΚΡΩΒ. Οὐκ· ἀλλὰ ἐλογιζομένη ὡς τηλικαύτη γενομένη,

ἔρε-

iā duos annos, ex quo pater tuus, iam felix, obiit, non nosti quam tenuiter ac misere vixerimus? cum autem ille viueret, omnium rerum nobis erat copia: aerariam enim officinam exercebat, magnumque ipsius erat in Piraeo nomen: estque audire deierantes omnes, non futurum post Philinum fabrum alium. At post mortem illius, primo quidem forcipes et incudem, et malleum duabus minis vendidi, de quibus viximus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo subtemen, aut stamen nendo, aegre paraui nobis cibaria. Te autem, filia mea, alui spem expectans. COR. De mina dicis? CROB. Non. Sed ita rationes subducebam, te ubi ad hanc aetatu-

Z 2

θρέψεις, μὲν ἐμὰ, σεαυτὴν δὲ κατακοσμήσεις ῥα-
 δίως, καὶ πλατῆσεις, καὶ ἐσθῆτας ἔξεις ἀλκρ-
 γεῖς, καὶ θεραπεύνας. ΚΟΡ. Πῶς, ἔφης, μῆ-
 τερ, ἢ τί λέγεις; ΚΡΩΒ. Συνᾶσα μὲν τοῖς νεα-
 νίσκοις, καὶ συμπίνεσσα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθ-
 ούδεσσα ἐπὶ μισθῷ. ΚΟΡ. Καθάπερ ἡ Δά-
 Φνιδος θυγάτηρ Λύρα; ΚΡΩΒ. Ναί. ΚΟΡ.
 Ἄλλὰ ἐκείνη ἐταῖρά ἐστιν. ΚΡΩΒ. Οὐδὲν τῷ-
 το δεινόν. καὶ σὺ γάρ πλατῆσεις ὡς ἐκείνη, καὶ
 πολλὰς ἐραστὰς ἔξεις. τί ἐδάκρυσας, ὦ Κόριν-
 να; ἔχ' ὁρᾷς ὁπόσαι, καὶ ὡς περισπένδασι εἰσιν
 αἱ ἐταῖραι, καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὴν
 ΔάΦνίδα γὰρ ἐγὼ οἶδα, ὦ Φίλη Ἀδράστεια, ῥα-
 κή, πρὶν αὐτὴν ἀνμάσαι τὴν ὥραν, περιβεβλη-
 μένην,

tatulam peruenisses, me quidem alituram esse, te
 ipsam vero exornaturam facile, et futuram diui-
 tem, et vestimenta habituram purpurea, atque
 ancillas. COR. Quomodo dicebas mater? aut
 quid tibi vis? CROB. Si cum adolescentulis vna
 sis, et bibas cum illis, et mercede concumbas.
 COR. Vt Lyra illa, filia Daphnidis? CROB.
 Ita sane. COR. At illa meretrix est. CROB.
 Nihil istoc mali. Nam tu quoque diues eris ut
 ista, et multos amatores habebis. Quid ploras,
 Corinna? Non vides, quot, et quanto in hono-
 re sint meretrices, et quas opes accipiant? Da-
 phnidem enim ego noui, o bona Adras tea! pan-
 nis ante vestitam, quam ad maturam viris aetatem
 perue-

μένην, ἀλλὰ νῦν ὄρα, οἷα πρόεισι, χρυσός, καὶ
 ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ θεραπείαι τέσσαρες.
 ΚΟΡ. Πῶς δὲ ταῦτα ἐκτῆσατο ἡ Λύρα; ΚΡΩΒ.
 Τὸ μὲν πρῶτον κατακοσμεῖσα ἑαυτὴν εὐπρεπῶς,
 καὶ εὐσαλῆς ἔσα, καὶ Φαίδρα πρὸς ἅπαντας, ἕκ
 ἄχρι τῆ καυχάζειν ῥαδίως, καθάπερ σὺ εἶω-
 θας, ἀλλὰ μειδιῶσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγόν, εἴτα
 προσομιλεῖσα δεξιῶς, καὶ μήτε φρονιζέσα εἴ-
 τις προσέλθοι ἢ προπέμψειε, μήτε αὐτὴ ἐπι-
 λαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν. ἦν δέ ποτε καὶ ἀπ-
 ἔλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβῆσα μίσθωμα, ἔτε μεθύ-
 σκεται (καταγέλασαν γὰρ, καὶ μισῶσιν οἱ ἄν-
 δρες τὰς τοιαύτας) ἔτε ὑπερεμφορεῖται τοῦ
 ὄψου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄ-
 κροισ

peruenisset. Sed nunc vides, qualis prodeat;
 aurum, vestis florida, ancillae quatuor. COR.
 Quomodo vero illa sibi Lyra parauit? CROB.
 Primo quidem decenter se ornauit, bene compo-
 sita, et iucunda ad omnes, non eo vsque vt in
 cachinnos facile solueretur, quod tu soles, sed
 suaue quiddam et illecebrosus subridens: deinde
 dextre versata est *cum hominibus*, vt nec illuderet
 plane, si quis adiret ipsam vel deduceret, nec ve-
 ro ipsa viros inuaderet. Si quando autem mer-
 cede conducta eat in conuiuium, nec inebriatur
 (derisui enim illud opportunum, et oderunt viri
 si qua talis sit) neque cibus, tanquam insueta bo-
 narum rerum, se ingurgitat; sed extremis modo

κροῖς τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις
 ἐκ ἐπ' ἀμφοτέρων παραβύεται τὰς γνάθους,
 πίνει δὲ ἡρέμα, οὐ χανδὸν ἀλλ' ἀναπαυομένη.
 ΚΟΡ. Καὶ εἰ διψῶσα, ὦ μήτηρ, τύχοι; ΚΡΩΒ.
 Τότε μάλισα, ὦ Κόριννα, καὶ οὔτε πλέον τοῦ
 δέοντος Φθέγγεται, ἔτε ἀποσκῶπτει ἐς τινὰ
 τῶν παρόντων, ἐς μόνον δὲ τὸν μισθωσάμενον
 βλέπει· καὶ διὰ τῆτο ἐκεῖνοι φιλεῖσιν αὐτήν.
 καὶ ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι δεοί, ἀσελγὲς ἔδεν, ἔδῃ
 ἀμελὲς ἐκείνη ἂν τι ἐργάσαιτο, ἀλλὰ ἐξ ἅπαν-
 τος ἐν τῆτο θηρεῖται, ὡς ὑπαγάγοιτο, καὶ ἐρα-
 σὴν ποιήσειεν ἐκεῖνον· ταῦτα γὰρ αὐτὴν ἅπαν-
 τες ἐπαινῶσιν. εἰ δὴ καὶ σὺ ταῦτα ἐκμάθοις,
 μακάριον καὶ ἡμεῖς ἐσόμεθα. ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα

παρα-

digitis attingit, ac silentio *sumit* buccas, non in
 vtramque malam infert: bibit autem placide,
 non vno haustu, sed interquiescens. COR. Et-
 iam si forte sitiat, mater? CROB. Tum vel ma-
 xime, mea Corinna. Neque plus quam opus est
 loquitur, neque in praesentium quemquam dicta
 iacit, sed solum illum qui se conduxit, adspicit.
 Et ob haec illi amant ipsam. Et cum cubitum
 eundum est, nihil illa lascivum, nihil indecens
 egerit, sed vnum illud venatur vndique, ut in
 potestatem illum redigat, et suum faciat amato-
 rem. Propter haec enim omnes illam laudant.
 Si ergo tu etiam ista discas, beatæ nos quoque
 erimus; quandoquidem quod ad reliqua, mul-
 tum

παραπολὺ αὐτῆς. ἄλλο ἔδεν, ὦ Φίλη Ἀδρά-
σειά, Φημι, ζῶης μόνον. ΚΟΡ. Εἰπές μοι, ὦ
μήτερ, οἱ μισθόμενοι πάντες τοιαῖτοί εἰσιν, οἷος
ὁ Εὐκρίτης, μεθ' ἧς χθές ἐκάθευδον; ΚΡΩΒ.
Οὐ πάντες, ἀλλ' ἐνιοὶ μὲν ἀμείνους, οἱ δὲ καὶ
ἤδη ἀνδρώδεις, οἱ δὲ καὶ ἔκ παντὸς μορφῆς εὐ-
φυῶς ἔχοντες. ΚΟΡ. Καὶ τέτοις συγκαθεύ-
δειν δεήσει; ΚΡΩΒ. Μάλιστα, ὦ θυγατερ' ἔ-
τοι μέντοι καὶ πλείονα διδόασιν· οἱ καλοὶ δὲ αὐ-
τὸ μόνον καλοὶ θέλωσιν εἶναι. καὶ σοὶ δὲ μελέ-
τω ἅς τ' ἔπλεονος, εἰ θέλεις ἐν βραχεὶ λέγειν
αἰπάσας, ἐνδειξάσας σε τῷ δακτύλῳ, ἔχ' ἑρῶς
τὴν Κόρινναν τὴν τῆς Κρωβύλης θυγατέρα, ὡς
ὑπερπλατεῖ, καὶ τρισευδαίμονα πεποίηκε τὴν
μητέ-

tum tu ista Verum nihil, cara Adrastea!
dico: viuas solum! COR. Dic mihi, mater, qui
nos conducunt, omnesne tales sunt, qualis Eu-
critus, quicum heri cubui? CROB. Non omnes,
sed alii quidem meliores, alii vero iam viriles;
alii forma non satis a natura felici. COR. Etiam
cum his cubare oportebit? CROB. Ac maxime,
filia; hi quidem plura etiam largiuntur. Formosi
vero solum illud, formosi volunt esse. Tibi ve-
ro semper fit cura maioris lucri, si vis breui tem-
pore mulieres omnes dicere digito te monstrata,
Nonne vides Crobyles Corinnam filiam? *Quam su-
pra fidem diues est, ut iuxta beatam matrem praesti-*

μητέρα; τί Φῆς; ποιήσεις ταῦτα; ποιήσεις, οἶ-
δα ἐγώ, καὶ προσέξεις ἀπασῶν ῥαδίως· νῦν δ'
ἀπιδι λασομένη, εἰ ἀφίκοιτο καὶ τήμερον τὸ
μειράκιον ὁ Εὐκριτος, ὑπισχνεῖτο γάρ.

zit. Quid ais? facies ista? facies, noui ego; et
facile principatum tenebis omnium. Nunc vero
lotum abi, si forte hodie quoque venerit adole-
scentulus, Eucritus; certe promisit.

VII.

Μήτηρ καὶ Μισάριον.

ΜΗΤ. Ἄν ἔτι τοιᾶτον ἐραστὴν εὕρωμεν, ὦ Μι-
σάριον, οἷος ὁ Χαιρέας ἐστὶ, θῦσαι
μὲν τῇ Πανδήμῳ δεήσει λευκὴν μηκάδα, τῇ Οὐ-
ρανίᾳ δὲ, καὶ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν ἐκατέρᾳ,
σεφανῶσαι δὲ καὶ τὴν πλατοδότειραν, καὶ ὅλως
μακάριαι καὶ τρισευδαίμονες ἐσόμεθα. νῦν ὁρᾷς
γὰρ

Mater et Musarium.

MAT. Si talem adhuc vnum amatorem inuenia-
mus, Musarium, qualis est Chaereas,
immolare oportebit Populari *Veneri* albam capel-
lam, Caelesti vero et Hortensi buculam vnicui-
que, et coronare diuitiarum donatricem *Iunonem*:
atque in vniuersum beatæ ac ter felices erimus.
Nunc

γὲν παρὰ τῇ νεανίσκῃ ἡλίκα λαμβάνομεν, δὲ
 ἄβολόν μὲν ἔδωκώ ποτέ σοι δέδωκεν, ἔκ ἐσθῆ-
 τα, ἔκ ὑποδήματα, ἔκ μῦρον, ἀλλὰ προφάσεις
 αἰεὶ, καὶ ὑποσχέσεις, καὶ μακρὰν ἐλπίδες, καὶ
 πολὺ τὸ εἶναι ὁ πατήρ, καὶ εἰ κύριος γένωμαί
 τῶν πατρῶων, καὶ πάντα σὰ. σὺ δὲ καὶ ὁμο-
 μονέου αὐτὸν φῆς, ὅτι νόμῳ σε γαμετὴν ποιή-
 σεταί. ΜΟΥΣ. Ὡμοσε γάρ, ὦ μήτηρ, κατὰ
 ταῖν ᾠδαῖν, καὶ τῆς Πολιάδος. ΜΗΤ. Καὶ
 πιστεύεις δηλαδὴ; καὶ διὰ τῆτο πρώην ἔκ ἔχον-
 τι αὐτῷ καταθεῖναι συμβολήν, τὸν δακτύλιον
 δέδωκας ἀγνοήσης ἐμῆ· ὁ δὲ ἀποδόμενος κατέ-
 πτε, καὶ πάλιν τὰ δύο περιδέσαντα τὰ Ἴωνικά,
 ἔλκοντα ἐκάτερον δύο Δαρεικὰς, ἃ σοι ὁ Χῖος

Πρα-

Nunc enim vides quantum accipiamus ab hoc iu-
 vene, qui obolum nondum unum tibi dederit;
 non vestem, non calceos, non unguentum; sed
apud illum excusationes semper, et promissiones,
 et longae spes, et multum illud *Si pater*, et *Si*
dominus paternorum fucro! et, *Tua erunt omnia!*
 Tu vero etiam iurasse illum tibi dicis, se legiti-
 mam sibi uxorem te ducturum. MVS. Iuravit
 enim, Mater, per Liberas et Custodem vrbis.
 MAT. Tu credis nimirum! et propterea nuper
 symbolam quam daret non habenti anulum im-
 prudente me dedisti? quem ille venditum abli-
 guriit; et rursus duo illa monilia Ionica Daricos
 unumquodque duo pendentia, quae tibi Chius

Πραξίας ὁ ναύκληρος ἐκόμισε ποιησάμενος ἐν Ἐφέσῳ. εἶδεῖτο γάρ Χαλρέας ἔρανον σὺν ἐφήβοις ἀπενεγκεῖν. ὁ θόνας γὰρ καὶ χιτωνίσκας, τί ἂν λέγοιμι; καὶ ὅλους Ἑρμαιὸν τι ἡμῖν, καὶ μέγα ὄφελος συμπέπτωκεν ἄτος. ΜΟΤΣ. Ἀλλὰ καλὸς, καὶ ἀγένειος, καὶ Φησὶν ἐραῖν, καὶ δακρύει, καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχητος υἱὸς ἐστὶ τῷ Ἀρεοπαγίτῃ, καὶ Φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν, καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτῷ, ὃν ὁ γέρον μόνον καταμύσῃ. ΜΗΤ. Οὐκ ἔν, ὦ Μισάριον, εἰάν ὑποδῆσασθαι δέῃ, καὶ ὁ σκυτοτόμος αὐτῇ τὸ δίδραχμον, ἔρξμεν πρὸς αὐτόν, Ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων ὀλίγας παρ' ἡμῶν λάβε' καὶ πρὸς τὸν ἀλφιτοπώλην τὰ αὐτά· καὶ

ille Praxias nauclerus attulerat, cum fieri ea Ephesi curasset: oportebat enim Chaeream erantum conferre cum sodalibus. Vela enim et tunicas quid dicam? Sane missus a Mercurio thesaurus, et magnum lucrum hic nobis homo oblatus est. Μ V S. Sed pulcher est, et imberbis, et amare se dicit, et lacrimatur, et Dinomaches Lachetisque Areopagitae filius est: et se ducturum nos promittit, et magnas ab eo spes habemus, modo senex moriens conniveat. Μ A T. Ergo, Musarium, cum opus erit soleis, et postulabit futor didrachmum, dicemus illi, *Pecuniam quidem non habemus, habe tibi vero aliquantum spei a nobis: et ad pistorem eadem: et cum mercedem habitationis*

καὶ ἦν τὸ ἐνοίκιον αἰτώμεθα, Περίμενον, Φή-
σομεν, ἔς' ἂν Λάχης ὁ Κολυττεύς ἀποθάνῃ·
ἀποδώσομεν γάρ σοι μετὰ τὰς γάμους. ἐν αἰ-
σχύνῃ μόνῃ τῶν ἐταίρων ἐν ἐλλόβιον, ἔχ' ὄρ-
μον, ἔ Ταραντινίδιον ἔχουσα; ΜΟΥΣ. Τί ἔν,
ὦ μήτερ, ἐκεῖνα εὐτυχέστερά με, καὶ καλλίους
εἰσίν; ΜΗΤ. Οὐκ, ἀλλὰ συνετώτερά, καὶ
ἴσασιν ἐταρίζειν. ἔδὲ πισεύουσι ῥηματίοις, καὶ
ναυσίοις ἐπ' ἄνευ τῆ χειλὸς τὰς ὀρεὺς ἔχουσι·
σὺ δὲ εἴ πεισῇ, καὶ Φίλανδρος, ἔδὲ προσίῃ ἄλ-
λον τινὰ, ὅτι μὴ μόνον Χαίρεάν· καὶ πρώην ὅτε
ὁ γεωργὸς ὁ Ἀκαρνανεὺς ἦκε δύο μνᾶς κομίζων,
ἀγένειος καὶ αὐτὸς (οἶνε δὲ τιμὴν ἀπειλήφει τῇ
πατρὸς πέμψαντος) σὺ δὲ ἐκεῖνον μὲν ἀπεμύ-

κτισας,

tiones exigemur, *Expecta*, dicemus, *dum Laches Colyttea* (tribu) *moriatur*: *solvemus enim tibi post nuptias*. Nonne te pudet, quae sola meretricum nec in aurem, nec monile, nec Tarentinulam habeas? MVS. Quid ergo, Mater, num illae feliciores me aut pulchriores sunt? MAT. Non: sed prudentiores, et norunt artem meretriciam: neque verbulis credunt et adolescentulis, in extremis labris iusiurandum habentibus. Tu vero fidelis es, et viri amans, neque admittis quemquam solum praeter Chaerean; et nuper ille ex Acarnania rusticus cum veniret, imberbis et ipse, minas ferens duas (vini enim pretium patris missu acceperat) tu illum quidem superbe reiecisti, cu-
bas

κτισας 2), καθύδα δὲ μετὰ τῷ Ἀδώνιδος Χαιρέε. ΜΟΤΣ. Τί ἄν; ἐχρῆν Χαιρέαν καταλείψασαν παραδέξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκείνον κινάβρας ἀπόζοντα; λεῖός μοι, Φασί, Χαιρέας, καὶ χοιρίσκος Ἀκαρνάνιος. ΜΗΤ. Ἔσω. ἐκείνος ἀγροῖκος, καὶ πονηρὸν ἀποπνεῖ· τί καὶ Ἀντιφῶντα τὸν Μενεκράτες μῶν ὑπισχνόμενον, εἰ δὲ τῷτον ἐδέξω, εἰ καλὸς ἦν, καὶ ἀσείος ἡλικιώτης Χαιρέε; ΜΟΤΣ. Ἀλλ' ἠπέλησε Χαιρέας ἀποσφά-

bas autem cum tuo Chaerea Adonide. MVS. Quid ergo? oportebat relicto. Chaerea recipere operarium istum, hircum olentem? Laevis mihi Chaereas, et porcellus, quod est in prouerbio, Acarnanius. MAT. Esto. Agrestis iste, et male olet. Cur etiam Antiphontem Menecratis F. qui minam pollicebatur, neque hunc recepisti? non pulcher erat, et urbanus, aequalis Chaereae? MVS. At minatus erat Chaereas, se interfecturum

2. ἀπεμύκτισας] Nondum, puto, alias obseruatum verbum. Suspiciatur *lenius* legendum ἀπεμύχθισας· cum μυχθίζω sit apud *Hesych.* μυκτίζω nusquam compareat. Sed quidquid sit de forma verbi: cognatum esse τῷ μυκτῆρι et τῷ ἀπομύττειν, non dubito, et significare *superbe et cum strepitu quodam inflatarum explosarumque narium aliquem reicere.* Gesner.

σφάζειν ἀμφοτέρους, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ' αὐτῷ. ΜΗΤ. Πόσοι δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλῶσιν; ἔκῃν ἀνέρας οὐ μὲν εἰς διὰ τῷτο, καὶ σωφρονήσης, καθάπερ ἔχ' ἐταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρα ἱερειὰ τις ἔσα; ἐὼ τᾶλλα, σήμερον Ἄλῳα ἐσί· τί δέ σοι δέδωκεν ἐς τὴν ἐορτήν; ΜΟΤΣ. Οὐκ ἔχει, ὦ μαννάριον. ΜΗΤ. Μόνος ἔτος ἔ τέχνην εὗρηκεν ἐπὶ τὸν πατέρα, ἔκ οἰκέτην καθῆκεν ἐξαπατήσοντα, ἔκ ἀπὸ τῆς μητρὸς ἦτησεν ἀπειλήσας ἀποπλευσεῖσθαι στρατευσόμενος, εἰ μὴ λάβοι; ἀλλὰ κάθηται ἡμᾶς ἐπιτρέβων, μήτε αὐτὸς διδῶς, μήτε παρὰ τῶν διδόντων ἐὼν λαμβάνειν; σὺ δὲ οἶς, ὦ Μασάριον, ὅκτωκαίδεκα ἑτῶν αἰεὶ ἔσσεσθαι; ἢ τὰ αὐτὰ

rum utrumque, si quando me cum illo deprehendisset. MAT. Quot vero alii minantur eadem? Num igitur tu amatorum expers manebis propterea, et pudica eris, quasi non meretrix esses, sed legiferae Cereris sacerdos. Mitto reliqua: sunt arealia hodie: quid vero dedit tibi diei festi causa? MVS. Non habet, *quod det*, Matercula. MAT. Solus ille non inuenit aliquam ad patrem machinam? non seruum immisit deceptorem? non a matre petiit minatus se militatum enauigaturum, nisi accipiat? Sed desidet, nos atterit, neque dans ipse quidquam, neque accipere ab his, qui offerunt, patiens. Tu vero putas, Musarium, duodeuiginti annorum te semper futurum?

τὰ Φρενήσειν Χαιρέαν, ὅταν πλατῇ μὲν αὐτὸς, ἡ δὲ μήτηρ γάμον πολυτάλαντον ἐξεύρη αὐτῷ; μνησθήσεται οἷοι τότε τῶν δακρύων, ἢ τῶν φιλημάτων, ἢ τῶν ὀρκῶν, πέντε ἴσως τάλαντα προικὸς βλέπων; ΜΟΥΣ. Μνησθήσεται ἐκείνος· δεῖγμα δὲ, ὡς ἐδὲ νῦν γεγάμηκεν, ἀλλὰ καταναγκάζομενος καὶ βιαζόμενος ἡγήσατο. ΜΗΤ. Γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι, ἀναμνήσω δέ σε, ὦ Μεσάριον, τότε.

ram? aut eundem animum fore Chaereae, cum diues ipse erit, mater autem multorum illi talentorum nuptias inueniet? Memor erit tum, putas, lacrumarum, et basiorum, iurisiurandi, quinque forte dotis talenta vbi viderit? ΜΟΥΣ. Memor sane erit. Argumentum eius rei hoc est, quod nondum duxit vxorem, sed vrgentibus, vim quasi parantibus, negauit. ΜΑΤ. Vtinam non mentiatur. Sed tum te, Musarium, admonebo.

VIII.

Ἀμπελις καὶ Χρυσίς.

ΑΜΠ. Εἴ τις δὲ, ὦ Χρυσί, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε ὀργίζεται, μήτε ἐρῶπισέ ποτε, ἢ περιέκειραν, ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, ἔτι ἐρασῆς ἐκείνός ἐστιν; ΧΡΥΣ. Οὐκ ἔν ταῦτα μόνα ἐρῶντος, ὦ Ἀμπελί, δείγματα; ΑΜΠ. Ναί, ταῦτ' ἀνδρὸς θερμοῦ. ἐπεὶ τ' ἄλλα, Φιλήματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὄρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἡκεῖν, ἀρχομένα ἐρωτος σημεῖον, καὶ Φυομένα ἔτι. τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥς ἐσὶ καὶ σὺ, ὡς Φῆς, ὁ Γοργίας ῥαπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἐλπίζει, καὶ εὖ χαλεπὰ αὐτὰ ποιεῖν.

Ampelis et Chrysis.

ΑΜΠ. Si quis vero, mea Chrysis, neque zelotypus est, neque irascitur, neque aliam inflixit unquam, aut comam abscidit, aut discidit vestem; illene adhuc amator est? CHRYS. Numquid ergo, Ampelis, haec sola amantis argumenta? ΑΜΠ. Sane quam calidi viri haec sunt. Nam reliqua, oscula et lacrimae, et iusiurandum frequens, et aduentus creber, incipientis amoris signum et adhuc nascentis: at ignis totus a zelotypia est. Itaque si te quoque, ut ais, colaphis mulcat Gorgias, et zelotypus est, bona spera, et semper eadem facere illum, opta. CHRYS. Εἰ-

ποιεῖν. ΧΡΥΣ. Τὰ αὐτὰ; τί λέγεις ἀεὶ ῥαπί-
 ζειν με; ΑΜΠ. Οὐχί, ἀλλ' ἀνιάσθαι, εἰ μὴ
 πρὸς μόνον αὐτὸν βλέποισ. ἐπεὶ εἰ μὴ ἔρᾳ γε,
 τί ἂν ἔτι ὀργίζοιτο, εἰ σύ τινα ἕτερον ἐρασὴν
 ἔχοις; ΧΡΥΣ. Ἀλλ' ἔδὲ ἔχω ἔγωγε. ὁ δὲ
 μάτην ὑπέλαβε τὸν πλεσίον μου ἔρᾳν, διότι
 ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε αὐτῷ. ΑΜΠ. Καὶ
 τῷτο ἤδὲ τὸ, ὑπὸ πλεσίῳ οἶσθαι σπεδάζε-
 σθαι σε. ἔτω γὰρ ἀνιάσεται μᾶλλον, καὶ φι-
 λοτιμήσεται, ὥς μὴ ὑπερβάλοιντο αὐτὸν οἰάντ-
 ερασά. ΧΡΥΣ. Καὶ μὴν ἔτός γε μόνον ὀρ-
 γίζεται, καὶ ῥαπίζει· δίδωαι δὲ ἔδεν. ΑΜΠ.
 Ἀλλὰ δώσει· ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλισα λυπη-
 θήσονται. ΧΡΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅπως ῥαπίσμα-
 τα

Fadem? Quid ais? semper eum mihi dare alapas?
 AMP. Non istuc: sed indigne eum ferre, nisi
 ad ipsum solum respicias. Quandoquidem si non
 amaret, quid tandem, alium te amatorem habente,
 irasceretur? CHRYS. Sed neque habeo equi-
 dem alium. At ille temere suspicatus est, amari
 me a diuite, eo quod casu quodam illius aliquan-
 do mentionem inieci. AMP. Etiam hoc iucun-
 dum, si a diuitibus coli te suspicetur: ita enim
 magis etiam aegre feret, et honorem suum in eo
 putabit agi, ne rivales ipsum superent. CHRYS.
 Verum enim vero hic solum irascitur, et infligit
 alapas, caeterum dat nihil. AMP. At dabit.
 Zelotypis enim vel maxime dolet. CHRYS. Ne-
 scio

τα λαμβάνειν βέλει με, ὦ Ἀμπελίδιον. ΑΜΠ.
 Οὐκ, ἀλλ', ὡς οἶμαι, μεγάλοι ἔρωτες γίνον-
 ται, καὶ εἰ πύθοιτο ἀμελεῖσθαι· εἰ δὲ πισεῦ-
 σαι μόνος ἔχειν, ἀπομαραίνεται πῶς ἢ ἐπιθυ-
 μία. ταῦτα λέγω πρὸς σέ, εἴκοσιν ὅλοις ἔτε-
 σιν ἐταιρίσασα· σὺ δὲ ἑκτωκαίδεκαέτης, οἶμαι,
 ἢ ἔλαττον, ἔσα τύχάνεις. εἰ βέλει δέ, καὶ
 διηγῆσομαι ἃ ἔπαθόν ποτε, ἃ πάνυ πρὸ πολ-
 λῶν ἐτῶν. ἦρα μὲ Δημόφαντος ὁ δανεισῆς, ὁ
 κατόπιν οἰκῶν τῆς Ποικίλης. ἔτος ἄλ' πώπο-
 τε πλέον πέντε δραχμῶν δέδωκε, καὶ ἡξίε δε-
 σπότης εἶναι. ἦρα δέ, ὦ Χρυσί, ἐπιπύλαιόν
 τινα ἔρωτα, ἔτε ὑποσένων, ἔτε δακρύων, ἔτε
 ἄωρι

Scio cur alapas accipere me velis, mea Ampeli-
 dium. AMP. Non. Sed ut arbitror magni amo-
 res etiam sic fiunt, si se putet *amator* negligi. Si
 vero solus potiri se credat, marcescit quodam
 modo cupiditas. Haec ad te dico, quae viginti
 totos annos meretriciam vitam colui, tu vero duo-
 deviginti annos, aut minus etiam vixisti. Si vis,
 narrabo tibi quae quondam mihi ante annos non
 ita multos acciderunt. Amabat me Demophan-
 tus danista, qui post Poecilen habitat. Hic ne-
 que vnquam plus quinque drachmis dederat, et
 herus esse postulabat. Amabat autem, Chrysis,
 amorem quendam in summo tantum innatantem,
 nec ingemiscens, neque lacrimans, neque intem-

ἄωρὶ παραγιγνόμενος ἐπὶ τὰς θύρας, ἀλλ' αὐτὸ
μόνον συνεκάθευδέν μοι ἐνίοτε, καὶ τῷτο διὰ μα-
κρᾶ. ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ ἀπέκλεισα (Καλ-
λιάδης γὰρ ὁ γραφεὺς ἔνδον ἦν, δέκα δραχμὰς
πεπομφῶς) τὸ μὲν πρῶτον ἀπῆλθέ μοι λοιδο-
ρησάμενος. ἐπεὶ δὲ πολλὰ μὲν διῆλθον ἡμέραι,
ἐγὼ δὲ ἔ προσέπεμπον, ὁ Καλλιάδης δὲ ἔνδον ἦν
αὐθις, ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ ΔημόΦαν-
τος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα,
καὶ ἐπιστὰς ποτε, ἀνεωγμένην τηρήσας τὴν θύ-
ραν, ἔκλαεν, ἔτυπτεν, ἠπείλει φονεύσειν, πε-
ριεῖρήγνυε τὴν ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποίει, καὶ τέ-
λος τάλαντον δᾶς, μόνος εἶχεν ὀκτὼ ὅλως μῆ-
νας· ἡ γυνὴ δὲ αὐτᾶ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ὥς
ὑπὸ

pesta nocte veniens ad fores; sed solum hoc age-
bat, ut interdum mecum cubaret, idque sat lon-
gis intervallis. Cum vero advenientem aliquan-
do exclusissem, Calliades enim pictor intus erat,
qui drachmas decem miserat, primo quidem con-
viciatus mihi abiit. Cum vero multis interiectis
diebus non mitterem ego; Calliades autem intus
esset rursus: tum demum incallescens Demophan-
tus et ipse ad eam rem inflammatur: et cum ad-
stans aliquando apertam observasset ianuam, plo-
rauit, pulsavit, interfectorum se minatus est, ve-
stem discidit, fecit omnia: ac tandem talento da-
to, solus me habuit menses octo integros. Vxor
autem ipsius dictare omnibus, me venenis in fu-
rorem

ὑπὸ Φαρμάκων ἐκμήναμι αὐτόν. τὸ δὲ ἦν ἄρα
 ζήλοτυπία, τὸ Φάρμακον. ὥσε, ὦ Χρυσί, καὶ
 σύ χρῶ ἐπὶ τὸν Γοργίαν τῷ αὐτῷ Φαρμάκῳ.
 πλάσιος δὲ ὁ νεανίσκος ἔσαμ, ἦν τι ὁ πατήρ αὐ-
 τῷ πάθῃ.

rorem illum egisse: nempe venenum illud zelo-
 typia fuit. Itaque tu etiam, Chrysis, vtere eo-
 dem in Gorgiam veneno; diues enim erit adole-
 scentulus, si quid patri illius acciderit.

IX.

Δορκᾶς, Παννυχίς, Φιλόστρατος,
 Πολέμων.

ΔΟΡΚ. **Α**πολώλαμεν, ὦ κεκτημένη, ἀπολώ-
 λαμεν, ὁ Πολέμων ἀπὸ τῆς στρα-
 τείας ἀνέστρεψε πλετῶν, ὥς φασιν· ἐώρακα δὲ
 καὶ γὰρ αὐτόν, ἐφεστίδα περιπόρφυρον ἐμπεπορ-
 πημέ-

Dorcas, Pannychis, Philostratus,
 Polemo.

DORC. **P**eriimus, hera, periimus! E bello red-
 iit Polemo, dines, vt aiunt. Vidi
 autem illum ipsa quoque: sagum purpura prae-

πημένον, καὶ ἀκολάθης ἅμα πολλὰς. καὶ οἱ
 Φίλοι, ὡς εἶδον, συνέθεον ἐπ' αὐτὸν ἀσπασό-
 μενοι. ἐν τοσάτῳ δὲ τὸν θεράποντα ἰδὼσα κατ-
 όπιν ἐπόμενον, ὃς συναποδεδημήκει μετ' αὐτῷ,
 ἡρόμην, καὶ, εἶπέ μοι, ἔφην, ὦ Παρμένων,
 ἀσπασαμένη πρότερον αὐτὸν, πῶς ἡμῖν ἐπράξα-
 τε, καὶ εἴτι ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντες ἐπανε-
 ληλύθετε; ΠΑΝ. Οὐκ ἔδει τῷτο εὐθύς, ἀλλ'
 ἐκείνα, "Οτι μὲν ἐσώθητε, πολλὴ χάρις τοῖς
 θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ Διὶ, καὶ Ἀθηνᾷ
 στρατεία· ἡ δέσποινα δὲ ἐπυνθάνετο αἰεὶ, τί
 πράττοιτε; καὶ ἐνθα εἶητε; εἰ δὲ καὶ τῷτο προσ-
 ἔθηκας, ὡς καὶ ἐδάκρυε, καὶ αἰεὶ ἐμέμνητο Πα-
 λέμωνος, ἡμῖνον ἦν παραπολύ. ΔΟΡΚ. Προεῖ-
 πον

textum fibula confixum habet, et pedissequos si-
 mul multos. Et amici ut viderunt, salutandi
 causa ad ipsum concurrere: interea famulum con-
 spicata a tergo sequentem, qui cum illo peregre
 abfuerat, interrogavi, et cum salutarem prius,
Dic mihi, inquam, Parmeno, ut egistis nobis,
et utrum dignum quidpiam bellis habentes reuersi
estis? ΠΑΝ. Non oportebat hoc statim: sed ista,
Cum salui rediistis, multas gratias agimus Diis,
et hospitali praesertim Ioui, et Mineruae bellicae.
Hera autem semper interrogavit, ut ageretis? et
ubi essetis? Si vero illud etiam addidisses, *Lacrima-*
vit etiam, et semper memoriam usurpavit Polemo-
nis, multo fuerat melius. ΔΟΡ. Praedixi initio
 statim

ποιον εὐθύς ἐν ἀρχῇ ἅπαντα· πρὸς δὲ σε ἐκ αὐ-
εῖπον, ἀλλὰ ἃ ἤκασα, ἐβελόμεν ἐπεῖν. ἐπεὶ
πρὸς γε Παρμενῶνα ἔτως ἠρξάμην. ἦ πᾶ, ὦ
Παρμενῶν, ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; ἀεὶ γὰρ ἐμέ-
μνητο ἡ νεκτημένη μετὰ δακρύων, καὶ μάλισ-
τ᾽ εἴ τις ἐληλύθει ἐκ τῆς μάχης, καὶ πολλοὶ τεθνά-
ναι ἐλέγοντο, ἐσπάραττε τότε τὰς κόμας, καὶ
τὰ σῆρα ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγ-
γελίαν ἐκάσθη. ΠΑΝ. Εὖγε, ὦ Δοκράς, ἔτως
ἐχρῆν. ΔΟΡΚ. Εἶτα ἐξῆς μετ' ἔ πολὺ ἠρόμην
ἐκεῖνα. ὁ δὲ, πάνυ λαμπρῶς, Φησιν, ἀνεστρέ-
ψαμεν. ΠΑΝ. Οὕτω καὶ κεῖνος ἐδὲν προειπὼν,
ὥς ἐμέμνητό μιν ὁ Πολέμων, ἢ ἐπέθει, ἢ ἠύχε-
το ζῶσαν καταλαβεῖν; ΔΟΡΚ. Καὶ μάλα
πολλὰ

statim haec omnia: apud te vero nolebam iterum
dicere, sed ea solum quae audiui. Nempe apud
Parmenonem sic inceperam, Numquid, Parmeno,
tinniebat vobis auris? Semper enim cum lacrimis
vera mea meminerat, et maxime si quis rediisset e
praelio, ubi caesi multi dicerentur, tum illa comas
lacerare, et pectus plangere, et ad unumquemque
nuntiam lugere. ΠΑΝ. Euge, Dorcas, ita oportebat.
ΔΟΡ. Tum deinde non ita multo post ista rogaui.
At ille, Magnifice omnino, inquit, rediimus.
ΠΑΝ. Itane ille quoque sine prooemio, quam meminisset mei Polemo, aut desiderasset, aut vi-
uam inuenire optasset? ΔΟΡ.

πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ γὰρ κεφάλαιον ἐξήγαγε, πλῆτον πολὺν, χρυσόν, ἐσθῆτα, ἀκολάθας, ἐλέφαντα. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μηδὲ ἀριθμῷ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνῳ, ἀπομεμετρημένον πολλὰς μεδίμνας. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς Παρμενίων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ, μέγιστον, πολύγωνον, καὶ ψῆφος ἐνεβέβλητο τῶν τριχρώμων, ἐρυθρά τε ἦν ἐπιπολῆς. εἶσα δ' ἔν αὐτὸν ἐθέλοντά μοι διηγέεσθαι ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν, καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τηριδάταν τινα, καὶ ὡς διέτριψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ· καὶ ἀπέδραμέν σοι ταῦτα προσγγεγῆσα, ὡς περὶ τῶν πάντων σκέψαιτο. εἰ γὰρ ἐλθὼν ὁ Πολέμων (ἥξει γὰρ πάντως ἀποσεισάμενος

νος

Omnino multa id genus dixit. Verum caput rei hoc mihi renunciavit, diuitias multas, aurum, vestem, pedisequos, ebur; argentum enim nec numero illum aduehere, sed dimensum modio, modios multos. Habebat autem ipse quoque Parmeno anulum paruo in digito maximum, multiangulum, et gemma in eo de tricoloribus illis, suprema quidem facies rubicunda. Passa ergo sum volentem mihi enarrare, ut Halys traiecto Teridatem quendam interfecerint, et ut in praelio contra Pisidas se gesserit Polemo, et haec tibi nunciatura transcucurri, uti de omnibus deliberes. Si enim adueniens Polemo, (omnino equidem dimotis familiaribus veniet;) resciverit,

νος τὰς γνωρίμους) ἀναπυθόμενος, εὖροι τὸν Φι-
λόστρατον ἐνδον παρ' ἡμῖν, τί οἶει ποιήσειν αὐ-
τόν; ΠΑΝ. Ἐξευρίσκωμεν, ὦ Δορκᾶς, ἐκ τῶν
παρόντων σωτήριον· ἄτε γὰρ τῷτον ἀποπέμψαι
καλὸν, τάλαντον ἐναγχος δεδωκότα, καὶ τάλ-
λα ἔμπορον ὄντα, καὶ πολλὰ ὑπισχνούμενον·
ἄτε Πολέμωνα τοιῷτον ἐπανήκοντα, χρήσιμον
μὴ παραδέχεσθαι· προσέτι γὰρ καὶ ζηλότυπος
ἐστίν, ὃς καὶ πενόμενος ἐτι, πολὺ ἀφόρητος ἦν·
νῦν δὲ τί ἐκ αὐτοῦ ἐκεῖνος ποιήσειεν; ΔΟΡΚ. Ἀλ-
λὰ καὶ προασέχεται. ΠΑΝ. Ἐκλύομαι, ὦ Δορ-
κᾶς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ τρέμω. ΔΟΡΚ.
Ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος προασέχεται. ΠΑΝ. Τίς
γένωμαι; πῶς αὖν με ἡ γῆ καταπίοι; ΦΙΛ. Τί
οὐ

verit, et intus apud nos esse Philostratum inue-
nerit; quid facturum esse existimas? PAN. In-
veniamus, Dorcas, e re praesenti auxilium. Ne-
que enim dimittere hunc honestum est, qui nu-
per admodum talentum dederit, mercatorem alio-
quin et multa pollicitum: neque utile non reci-
pere redeuntem hunc Polemonem. Insuper ze-
lotypus est, qui cum egeret adhuc, plane erat
intolerabilis. Iam vero quid non iste audeat?
DOR. Sed accedit. PAN. Deficio animi, Dorcas,
prae consilii inopia et tremore. DOR. Verum etiam
accedit Philostratus. PAN. Quid me fiet? Quid
si terra mihi dehiscat! PHIL. Cur non potamus,

οὐ πίνομεν, ὦ Παννυχί; ΠΑΝ. Ἀνθρώπε, ἅ
 πολώλεκάς με. σὺ δὲ χαῖρε Πολέμων, χρόνιος
 Φανείς. ΠΟΛ. Οὗτος ἔν τις ἐστὶν ὁ προσιὼν
 ὑμῖν; σιωπᾷς; εὖ γε οἶχ, ὦ Παννυχί· ἐγὼ δὲ
 πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν διέπτην, ἐπειγόμενος ἐπὶ
 τοιαύτην γυναῖκα. καὶ σοι χάριν ἔχω, ἔκ ἔτι
 γὰρ ἀρπάτθισομαι ὑπὸ σῶ. ΦΙΛ. Σὺ δὲ τίς
 εἶ, ὦ βέλτις; ΠΟΛ. Ὅτι Πολέμων ὁ Στει-
 ρεὺς, Πανδίωνος Φυλῆς ἀνέκεις, χίλιαρχήσας
 τὸ πρῶτον, νῦν δὲ ἐξανασήσας πεντακισχιλίαν
 ἀσπίδα, ἐραστὴς Παννυχίδος, ὅτε ὤμην ἔτι ἀν-
 θρώπινα φρονεῖν αὐτήν. ΦΙΛ. Ἀλλὰ τὰ νῦν,
 ὦ ξαναγέ, Παννυχίς ἐμή ἐστὶ, καὶ τάλαντον εἴ-
 ληφε,

mea Pannychis. PAN. Perdidisti me, homo.
 Tu vero salve, Polemo. Tarde aduenis! POL.
 Iste ergo quis est qui ad vos accessit? Taces? Eu-
 ge! periisti Pannychis! At ego quinto die e Py-
 lis huc aduolaui ad talem festinans mulierem. Ve-
 rum merito hoc mihi accidit. Et gratiam tibi
 habeo: nec enim amplius a te dispoliabor. PHIL.
 Tu vero quis es, mi homo? POL. Polemo Sti-
 rienfis, tribu Pandionia, audin? qui primum
 mille armatos duxi; iam quinquies mille homi-
 num agmen ago, amator Pannychidis, cum pu-
 tarem illam adhuc humanum sapere. PHIL.
 Sed ut nunc habet, o Dux mercenariorum, mea
 est Pannychis, et talentum accepit; accipiet au-
 tem

ληφε, λήψεται δὲ ἤδη καὶ ἕτερον, ἐπειδὴν τὰ
 Φορτίξ διαθώμεθα. καὶ νῦν ἀκολέθει μοι, ὦ
 Παινυχί. τᾶτον δὲ παρ' Ὀδρύσαις χιλιαρχεῖν
 ἔα. ΔΟΡΚ. Ἐλευθέρα μὲν ἐσι, καὶ ἀκολεθί-
 σαι, ἣν ἐθέλῃ. ΠΑΝ. Τί ποιῶ, Δορκάς; ΔΟΡΚ.
 Ἐσιέναι ἄμεινον, ὀργιζομένῳ ἔκ οἷον τα παρεῖ-
 ναι Πολέμωνι, καὶ μᾶλλον ἐπιταθήσεται ζηλο-
 τυπῶν. ΠΑΝ. Εἰ θέλεις, εἰσίσωμεν. ΠΟΛ.
 Ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι τὸ ὕστατον πείσθε τή-
 μερον, ἢ μάτην ἐγὼ τοσάτοις Φόνοις ἐγγεγυ-
 μνασμένος πάρεμι, τὰς Θραῦκας, ὦ Παρμενίων.
 ΠΑΡ. Ὡπλισμένοι ἦκον, ἐμφράξαντες τὸν γε-
 νωπὸν τῇ Φάλαγγι· ἐπὶ μετώπῃ μὲν τὸ ὀπλι-
 τικόν, παρ' ἐκάτερα δὲ οἱ σφενδονῆται, καὶ
 τοξό-

tem iam etiam alterum, cum sarcinas disposueri-
 mus. Et iam sequere me, Pannychis: hunc ve-
 ro mille hominibus praeesse apud Odrysas iube.
 DOR. Libera quidem est, et sequetur, si volue-
 rit. PAN. Quid agam, Dorcas? DOR. In-
 trasse melius erit. Irato enim adesse Polemoni
 non convenit: et magis ipsa zelotypia intendetur.
 PAN. (*ad Philostratum*) Si vis, intremus. POL.
 Sed praedico vobis, vos ultimum hodie potatu-
 ros, aut frustra ego tot caedibus exercitatus ad-
 sum. Heus Parmeno, Thraces adduc. PAR.
 Armati venerunt, phalange obsepsere angipor-
 tum: in fronte gravis armatura, in utroque cornu

τοξόται, οἱ δὲ ἄλλοι κατόπιν. ΦΙΛ. Ὡς βρε-
 φυλλίοις ταῦτα, ὦ μισθοφόρε, ἡμῖν λέγεις,
 καὶ μορμολύτταις· σὺ γὰρ ἀλεκτρυόνα πώποτε
 ἀπέκτεινας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμάτιον ἐφρέ-
 ρεις, τάχα διμοιρίτης ὢν, ἵνα καὶ τῆτο πρᾶσ-
 χηρίσωμαί σοι. ΠΟΛ. Καὶ μὴν εἴση μετ' ὀλί-
 γον, ἐπειδὴν προσιόντας ἡμᾶς ἐπὶ δόρυ 3) θεά-
 σῃ, σὺλβοντας τοῖς ὅπλοις. ΦΙΛ. Ἦκετε μό-
 νον συσκευασάμενοι. ἐγὼ δὲ, καὶ Τίβιος ἔστες
 (μόνος γὰρ οὗτος ἔπεταί μοι) βάλλοντες ὑμᾶς
 λίθοις

funditores et sagittarii, reliqui in ultima acie.
 PHIL. Tanquam parvis infantibus ista, merce-
 narie, dicis? et larua quasi terrere nos postulas?
 Tu enim gallum gallinaceum an interfecisti vn-
 quam? aut bellum vidisti? castellum forte inse-
 disti, dimidii dux manipuli, vt etiam hoc tibi
 largiar. POL. Quin scies paullo post, vbi acci-
 dentes nos protensis hastis videbis, armis fulgen-
 tibus. PHIL. Venite modo instructi. Ego au-
 tem et Tibys iste (solus enim hic me sequitur)
 lapidi-

3. ἐπὶ δόρυ] Verti, *protensis hastis*, vt hastas
 suas quasi sequantur milites, parati ad prae-
 lium. Non ignoro ἐπὶ δόρυ illud, quod
 est inter imperia militaria, v. g. apud *Arrian.*
Tact. p. 71. sq. vbi ἐπὶ δόρυ in dextram! ἐκ'
ἀσπίδα in sinistram! significat. Sed huc
 conuenire non arbitror. *Gesner.*

λίθους τε, καὶ ὄσρακοις, ἔτῳ διασκεδάσομεν,
ὥς μηδὲ ὅποι οἴχοισθε, ἔχοιτε εἰδέναι.

lapidibus vos ac testis ita dispergemus, ut neque,
quorum effugiendum sit, reperiatis.

X.

Χελιδόνιον καὶ Δρόση.

ΧΕΛ. Οὐκ ἔτι Φο:τῶ παρὰ σέ, ὦ Δροσή,
τὸ μαιράκιον ὁ Κλενίας; ἔ γάρ ἐώ-
ρακα, πολὺς ἤδη χρόνος, αὐτὸν παρ' ὑμῖν. ΔΡΟΣ.
Οὐκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον. ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐ-
τὸν εἶρξε μηκέτι μοι προσιέναι. ΧΕΛ. Τίς ἔ-
τος; μή τι τὸν παιδοτρίβην Διότιμον λέγεις;
ἐπεὶ ἐκεῖνός γε φίλος μοι. ΔΡΟΣ. Οὐκ· ἀλλ'
ὁ κάκις α φιλοσόφων ἀπολαύμενος Ἀρισταίνε-
τος.

Chelidonium et Drofe.

CHEL. Non amplius ad te ventitat, mea Dro-
se, adolescentulus ille Clinias? Diu
enim est, cum illum apud vos non vidi. DROS.
Non amplius, mea Chelidonium: Magister enim
interdixit, ne amplius ad me accedat. CHEL.
Quis est iste? Diotimum ne dicis ludi gymnici
magistrum? nam ille quidem mihi amicus. DROS.
Non: sed est perditissimus ille Philosophorum
Aristae.

τος. ΧΕΛ. Τὸν σκυθρωπὸν λέγεις; τὸν δασύν; τὸν βαθυπώγωνα; ὃς εἶωθε μετὰ τῶν μαιρακίων περιπατεῖν ἐν τῇ Ποικίλῃ; ΔΡΟΣ. Ἐκεῖνόν φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κἀκίσα ἐπίδοιμ' ἀπολάμενον, ἐλκόμενον τῷ πώγωνος ὑπὸ δημίσ. ΧΕΛ. Τί παθὼν δὲ ἐκεῖνος, τοιαῦτα ἔπεισε τὸν Κλεινίαν; ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Χελιδόνιον, ἀλλὰ μηδέποτε ἀπόκοιτός με γεγόμενος, ἀφ' ἧς γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο, (πρῶτον δὲ ὠμίλησέ μοι) τριῶν τέτων ἐξῆς ἡμερῶν, οὐδὲ προσῆλθε τῷ σενοπῶ· ἐπεὶ δὲ ἡνιώμην (ὅκ οἶδα δὲ ὅπως τί ἔπαθον ἐκ' αὐτῶ) ἔπεμψα τὴν Νεβρίδα περισκεψομένην αὐτόν, ἢ ἐν ἀγορᾷ διατρίβοντα, ἢ ἐν ποικίλῃ· ἢ δὲ περιπατοῦντα
ἔφη

Aristaenetus. CHEL. Tristem illum dicis, hirsutum, barba proluxa; qui cum adolescentibus inambulare solet in Poecilo? DROS. Illum dico impostorem, quem utinam videam pessime perire, barba tractum a carnifice. CHEL. Sed quid in mentem illi venit, quod istuc persuasit Cliniae? DROS. Nescio, Chelidonium. Sed qui nondum a me abnoctauerit, a quo tempore usum habere mulieris coepit (primum autem fuit mecum) tribus hisce deinceps diebus neque accessit ad angiportum. Cum vero aegre ferrem, (nescio vero quid de illo mihi praesagiebat animus,) mihi Nebridem quae circumspiceret illum in foro versantem, vel in porticu. Illa vero inambulante
tem

ἔφη ἰδῆσθαι μετὰ τῷ Ἀρισταίνετῃ, νεῦσαι πύργῳ,
 ἐκείνον δὲ ἐρυθρίασαντα κάτω ὄραν, καὶ μηκέτι
 παρενεγκεῖν τὸν ὀφθαλμόν. εἶτ' ἐβάδιζον ἅμα
 ἐς τὴν πόλιν *). ἡ δὲ ἄχρι τῷ Διπύλῃ ἀκολοῦθη-
 σασα, ἐπεὶ μὴδ' ὅλως ἐπεσγράφη, ἐπανῆκεν,
 ἐδὲν σαφὲς ἀπαγγεῖλαι ἔχουσα. πῶς με οἶσα
 διάγειν τὸ μετὰ ταῦτα, καὶ ἔχουσαν εἰκάζει ὅ-
 τι μοι πέπονθεν ὁ μετράκις; ἀλλὰ μὴ ἐλύπη-
 σά τι αὐτὸν ἔλεγον, ἢ τινὸς ἄλλης ἡράσθη, μι-
 σήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατήρ διεκώλυσεν αὐτόν;
 πολλὰ τοιαῦτα ἔσχεφον. ἤδη δὲ περὶ δαίλην
 ὀψίαν ἦκεν ὁ Δρόμων, τὸ γραμματίον τουτὶ
 παρ' αὐτῷ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβῆσα, ὦ Χε-
 λιδόνιον, οἶσθα γὰρ δῆπου γράμματα. ΧΕΛ.
 Φέρ',

tem ait se vidisse cum Aristæneto, et innuisse ei
 e longinquo. Ipsum vero cum rubore deiecis-
 se vultum, nec amplius eo oculum adiecis-
 se. Illa
 ad portam usque geminam profecuta, cum nec
 omnino se conuerteret, rediit nihil certi habens,
 quod renunciaret. Quid animi mihi putas ab eo
 inde tempore fuisse, quæ coniectare non possem,
 quid factum esset adolescentulo? Sed, *numquid*
aliqua in re ipsum offendi? dicebam: *an alterius*
amore captus me odit? At pater prohibuit? Multa
 talia versabam in animo. Iam vero sero vespere
 venit Dromo, hanc ab illo epistolam ferens.
 Sume, lege, Chelidonium: nosti enim sane lite-

rag.

* εἶτ' — πόλιν] Hunc locum non vertit Gesn.

Φέρ', ἰδῶμεν τὰ γράμματα ἔ πάνυ σαφῆ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένα, δηλῆντα ἔπειξίν τινα τῶ γεγραμμένου. λέγει δέ, Πῶς μὲν ἐφίλησά σε, ὦ Δροσὴ, τὸς θεὸς ποιῆμαι μάρτυρας. ΔΡΟΣ. Αἱ αἱ τάλαν, ἐδὲ τὸ χαίρειν προσέγραψε. ΧΕΛ. Καὶ νῦν δέ ἔ κατὰ μῖσος, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ἀφίσταμαι σε. ὁ πατὴρ γὰρ Ἀριστανέτω παρέδωκέ με Φιλοσοφεῖν αὐτῷ. καὶ κεῖνος (ἔμαθε γὰρ τὰ κατ' ἡμᾶς ἅπαντα) πάνυ πολλὰ ἐπετίμησέ μοι, ἀπρεπὲς εἶναι λέγων ἐταίρα συνεῖναι, Ἀρχιτέλης καὶ Ἐρασικλείας υἱὸν ὄντα· πολὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ἀρετὴν προτιμᾶν τῆς ἡδονῆς. ΔΡΟΣ. Μὴ ὠραῖσιν ἴκοιτο ὁ λῆρος ἐκείνος, τοιαῦτα παιδεύων τὸ μεράκιον. ΧΕΛ. Ὡς ἔ
ἀνάγκη

ras. CHEL. Age videamus literas, non valde disertas, sed sibi implicitas, festinationem quandam scribentis indicantes. Dicunt autem, *Quam te amauerim, mea Drose, Deos facio testes*. DROS. Hei, hei, miser ne salutem quidem adscripsit. CHEL. Et nunc non odio, sed necessitate discidium a te facio. Pater enim Aristaneeto me commendavit, apud quem philosophiae dem operam. Ex ille (comperit enim nostra omnia) multum sane me increpuit, indignum esse dicens, cum meretrice me vivere Architelis et Erasicleae filium: multo enim melius esse virtutem praeferre voluptati. DROS. Male pereat nugator ille, qui talia doceat adolescentulum. CHEL. Itaque necesse est illi parere. Atcu-

ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ· παρακολυθεῖ γὰρ ἀ-
 κριβῶς παραφυλάσσων, καὶ ὅλως εἰς προσβλέ-
 πειν ἄλλῳ εἰδένι ἔξῃσιν, ὅτι μὴ ἐκείνῳ· εἰ δὲ σω-
 Φρονοῖμι, καὶ πάντα πείσθειν αὐτῷ, ὑπι-
 σχνεῖται πάνυ εὐδαίμονα ἔσεσθαι με, καὶ ἐνά-
 ρετον καταστήσεσθαι, τοῖς πόνοις προγεγυμνα-
 σμένον. ταῦτά σοι μόλις ἔγραψα, ὑποκλέψας
 ἑμαυτόν. σὺ δέ μοι εὐτύχει, καὶ μέμνησο Κλει-
 νίε. ΔΡΟΣ. Τί σοι δοκεῖ ἡ ἐπιστολή, ὦ Χε-
 λιδόνιον; ΧΕΛ. Τὰ μὲν ἄλλα ἡ ἀπὸ Σκυθῶν
 ῥῆσις, τὸ δὲ μέμνησο Κλεινίε, ἔχει τινὰ ὑπό-
 λοιπον ἐλπίδα. ΔΡΟΣ. Καί μοι ἔτως ἔδοξεν
 ἀπόλλυσθαι δ' ἐν ὑπὸ τῷ ἔρωτος. ὁ μέντοι Δρό-
 μων ἔφασκε παιδεραστήν τινα εἶναι τὸν Ἀρισταί-
 νετον, καὶ ἐπὶ προφάσει τῶν μαθημάτων, συν-
 εἶναι

*Accurate enim me sequitur et custodit: nec aspiciere
 licet quidquam, praeter ipsum. Si vero modestus
 sim, et per omnia sibi obsequar; pollicetur, beatum
 me futurum, et virtutis compotem, laboribus ante
 exercitum. Haec negre tibi ut scriberem me sub-
 duxi. Tu vero felix mihi esto, ac memento Cliniae.*
 ΔΡΟΣ. Quid tibi videtur haec epistola, Cheli-
 donium? ΧΕΛ. Caetera velut Scytharum di-
 ctio: at illud, *Memento Cliniae!* habet spei ali-
 quid reliquum. ΔΡΟΣ. Etiam mihi ita videba-
 tur. Pereo igitur prae amore. Verum dixit mi-
 hi Dromo, paediconem esse Aristenetum, et
 disciplinae obtentu rem habere cum fornicatissimis
 ado-

εἶναι τοῖς ὠραίοις αὐτοῖς τῶν νέων, καὶ ἰδίᾳ λογοποιεῖσθαι πρὸς τὸν Κλεινίαν ὑποσχέσεις τινὰς ὑπισχνούμενον, ὡς ἰσχύσθαι ἀποφανεῖ αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ἀναγινώσκει μετ' αὐτᾶ ἐρωτικές τινας λόγους τῶν παλαιῶν Φιλοσόφων πρὸς τὰς μαθητάς, καὶ ὅλως περὶ τὸ μαιράκιόν ἐστιν ἡ-
 πείλει δὲ καὶ τῷ πατρὶ τᾶ Κλεινίου κατερεῖν ταῦτα. ΧΕΛ. Ἐχρῆν, ὦ Δροσῆ, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα. ΔΡΟΣ. Ἐγᾶστρίσα, καὶ ἄνευ δὲ τᾶτ' ἐμός ἐστι. κέννισαι γὰρ καὶ κείνος τῆς Νεβρίδος. ΧΕΛ. Θάρρει, πάντα ἐς αἰ καλῶς. ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψαι μοι δοκῶ ἐπὶ τᾶ τοίχῃ ἐν Κεραμειῷ, ἔνθα ὁ Ἀρχιτέλης εἶωθε περιπατεῖν, Ἀρισταίνετος διαφθείρει Κλεινίαν, ὥς ἐ
 καὶ

adolefcentulis, et priuatim sermones habere cum Clinia, promissa quaedam illi pollicentem, quasi Dis parem facturum sit. Verum etiam legit cum illo amatorios quosdam antiquorum Philosophorum suis cum discipulis sermones, et totus est in hoc adolescentulo. Minatus autem est Dromo, se patri Cliniae denunciaturum ista. CHEL. Oportebat, Drose, cibo corruptum impellere Dromonem. DROS. Feci: et praeterca meus est, prurit enim et ille in Nebridem. CHEL. Bono animo esto. Bene succedent omnia. Ego vero etiam inscribere cogito in pariete in Ceramico, vbi inambulare solet Architeles, *Aristaenetus corrumpit Cliniam!*

καὶ ἐκ τούτου τι συνδραμεῖν τῇ παρὰ τῷ Δρόμωνος διαβολῇ. ΔΡΟΣ. Πῶς δ' ἂν λάθοις ἐπιγράψασα; ΧΕΛ. Τῆς νυκτός, ὦ Δροσὴ, ἀνθρακα ποδὲν λαβῆσα. ΔΡΟΣ. Εὖγε. συστράτευε μόνον, ὦ Χελιδόνιον, κατὰ τῷ ἀλαζόνος Ἀρισταίνετι.

Cliniam! vt etiam ex hac parte adiuuem Dromonis delationem. DROS. Quomodo vero satis occulte poteris scribere? CHEL. Noctu, Drose, iunto alicunde carbone. DROS. Euge, iuua modo, Chelidonium, pugnam aduersus impostorem Aristanetum.

IX.

Τρύφαινα καὶ Χαρμίδης.

ΤΡΥΦ. Ἐταῖραν δέ τις παραλαβὼν, πέντε δραχμαῖς τὸ μίσθωμα δῶς, καθεύδει ἀποστραφεὶς, δακρύων καὶ σένων; ἀλλ' ἔτε πώπικας ἠδέως, οἶμαί, ἔτε δειπνήσαι μόνος ἠθέλησας,

Tryphaena et Charmides.

TRYPH. **M**eretricem autem aliquis quinque drachmarum mercede conductam ubi habet, auersus deinde iacet lacrimans et ingemiscens? Sed neque bibisti puto iucunde, neque

λησας, ἔκλαες δὲ καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον, ἐώρων
 γὰρ καὶ νῦν δὲ ἐ διαλέλοιπας ὁλολύζων, ὥσ-
 περ βρέφος. ταῦτα ἔν, ὦ Χαρμίδη, τίνος ἐνε-
 κα πειεῖς; μὴ ἀποκρύψῃ με, ὡς ἂν καὶ τῷτο
 ἀπολαύσω τῆς νυκτὸς ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ.
 ΧΑΡΜ. Ἔρωσ με ἀπόλλυσιν, ὦ Τρύφαινα,
 καὶ ἐκέτ' ἀντέχω πρὸς τὸ δεινόν. ΤΡΥΦ. Ἀλλ'
 ὅτι μὲν ἐκ ἐμῶ ἐράς, δῆλον. ἐ γὰρ ἂν ἔχων
 με ἡμέλεις, καὶ ἀπωθῆ με περιπλέκεσθαι θέ-
 λουσιν, καὶ τέλος διετείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν
 τῷ ἱματίῳ, δεδιὼς μὴ ψαύσαιμί σε. τίς δὲ
 ὅμως ἐκείνη ἐστίν, εἶπέ. τάχα γὰρ ἂν τι καὶ
 συντελέσαιμι πρὸς τὸν ἔρωτα. οἶδα γὰρ ὡς
 χρὴ τὰ τοιαῦτα διακονεῖσθαι. ΧΑΡΜ. Καὶ
 μὲν

que coenare solus voluisti. Plorasti autem in coe-
 na etiam, vidi enim: et nunc non desinis pueruli
 instar eiulare. Ista ergo, Charmides, cur facis?
 Noli apud me celare, ut hunc certe fructum vi-
 gilatae tecum noctis capiam. CHARM. Perdit
 me, Tryphaena, amor, nec amplius durare ad
 vinum illius possum. TRYPH. Sed me non esse,
 quam amas, illud quidem satis apparet: nec
 enim, quam habes, negligeres, et amplexari te
 volentem repelleres, et tandem quasi murum in-
 ter nos quendam veste interposita fecisses, metu,
 ne forte te attingam. Quae tamen est illa? dic
 mihi. Forte enim aliquid illum tibi amorem ad-
 iuvero: ce, te ut ministranda sint talia, nouit
 CHARM.

μήν οἶσθαι καὶ πάνυ ἀκριβῶς αὐτήν, καὶ κείνη σέ.
 ἃ γὰρ ἀφωγῆς ἐταῖρά ἐστιν. ΤΡΥΦ. Εἰπέ τῷ-
 νομα, ὦ Χαρμίδη. ΧΑΡΜ. Φιλημάτιον, ὦ
 Τρυφαινα. ΤΡΥΦ. Ὅποτέραν λέγεις; δύο γάρ
 εἰσι· τὴν ἐκ Πειραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορευμέ-
 νην, ἣς ἐρᾷ Δάμυλλος ὁ τῷ νῦν στρατηγούντος
 υἱός; ἢ τὴν ἑτέραν, ἣν Παγίδα ἐπικαλοῦσιν;
 ΧΑΡΜ. Ἐκείνην καὶ ἐάλωκα ὁ κακοδαίμων, καὶ
 συνέλημμαι πρὸς αὐτῆς. ΤΡΥΦ. Οὐκ ἔν δι'
 ἐκείνην ἐκλαβες; ΧΑΡΜ. Καὶ μέλα. ΤΡΥΦ.
 Πολὺς δὲ χρόνος ἔστι σοι ἐρῶντι, ἢ νεοτελὴς τις
 εἶ; ΧΑΡΜ. Οὐ νεοτελὴς, ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ
 σχεδὸν ἀπὸ Διογυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐ-
 τήν.

CHARM. Quin nosti illam, accurate quidem,
 et illa te. Nec enim obscura est meretrix. TRYPH.
 Dic nomen, Charmides. CHARM. Philema-
 tium! mea Tryphaena. TRYPH. Vtram dicis?
 Duae enim sunt: illam ex Piracco, quae nuper
 demum deuirginata est, quam Damyllus amat,
 eius, qui nunc Praetor est, filius: an illam alte-
 ram, cui Pagidis (*Laquei*) nomen est? CHARM.
 Hanc ipsam. Equidem captus ab illa atque irre-
 titus sum. TRYPH. Propter hanc ergo plora-
 sti? CHARM. Omnino. TRYPH. Multumne
 tempus est ex quo amas, an nuper demum in-
 itiatus es? CHARM. Non nuper initiatus: sed
 mensures fere septem sunt a Bacchanalibus inde,

τὴν. ΤΡΥΦ. Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ
 πρόσωπον μόνον, καὶ ὅσα τῷ σώματος Φανερά,
 αἶ εἶδες, Φιληματίε, καὶ ὡς ἐχρῆν γυναῖκα πέν-
 τε καὶ τετταράκοντα ἔτη γεγονυῖαν ἤδη; ΧΑΡΜ.
 Καὶ μὴν ἐπόμνυται δύο καὶ εἴκοσιν εἰς τὴν ἐσό-
 μενον Ἐλαφροβολιῶνα τελέσειν. ΤΡΥΦ. Σὺ
 δὲ ποτέροις πισεύσεις ἂν, τοῖς ἐκείνης ὄρκοις,
 ἢ τοῖς σεαυτῷ ὀφθαλμοῖς; ἐπίστευαι γὰρ ἀκρι-
 βῶς, ὑποβλέψας ποτὲ τὰς κροτάφας αὐτῆς,
 εἶδα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχει· τὰ δὲ ἄλ-
 λα Φενάκη βαθεῖα· περὶ δὲ τὰς κροτάφας ἐπό-
 ταν ἀσθενήσῃ τὸ Φάρμακον, ᾧ βάπτεται,
 ὑπολευκάνηται τὰ πολλὰ· καὶ τοὶ τί τῷτο βιά-
 σαι ποτὲ καὶ γυμνὴν ἰδεῖν; ΧΑΡΜ. Οὐδὲ

πῶπο-

cum primum illam vidi. TRYPH. Verum vi-
 distine totam accurate; an facies sola est, et par-
 tes corporis apertae, quae vidisti in Philematio,
 ut nempe conueniebat mulieri quinque et qua-
 draginta annos iam natae. CHARM. At illa
 deierat duo et viginti se Februario proximo an-
 nos impleturam. TRYPH. Tu vero vtri creden-
 dum putas, illine deieranti an tuis oculis? Ac-
 curate enim aduerte oculos considerandis illius
 temporibus, vbi solum suos ipsius capillos habet,
 reliqua omnis coma proluxa adscititia. Circa
 tempora autem, vbi medicamentum defecit quo
 tingitur, multum cana est. Quamquam quid
 hoc est? Vrge aliquando ut nudam videas?

CHARM.

πώποτε μοι πρὸς τῷτο ἐνέδωκεν. ΤΡΥΦ. Εἰ-
κότως· ἡπίστρο γὰρ μυσαχθισόμενον σε τὰς
αὐτῆς λευκάς· ὅλη δὲ ἀπὸ τῷ αὐχένος ἐς τὰ
γόνατα παρδάλει ἔοικεν· ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες,
τοιαύτη μὴ συνών; ἤπε τάχα καὶ ἐλύπει σε,
καὶ ὑπερεώρα; ΧΑΡΜ. Ναί, ὦ Τρύφαινα,
καίτοι τοσαῦτα παρ' ἐμῷ λαμβάνεσθα. καὶ νῦν
ἐπειδὴ χιλίας αἰτέση ἔκ εἶχον διδόναι, ῥαδίως,
ἄτε ὑπὸ πατρὶ φειδομένῳ τρεφόμενος, Μο-
σχίωνα ἐσδεξαμένη, ἀπέκλεισέ με, ἀνθ' ὧν
λυπῆσαι καὶ αὐτὸς θέλων αὐτήν, σὲ παρείληφα.
ΤΡΥΦ. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην ἔκ ἂν ἦκον, εἴ μοι
προῖπέ τις, ὥς ἐπὶ τέτοις παραλαμβανοίμην
λυπῆσαι ἄλλην, καὶ ταῦτα Φιλημάτιον τὴν σο-
ρόν.

CHARM. Nunquam eo usque mihi indulfit.
TRYPH. Merito illa quidem. Sciebat enim
nauseaturum te illius vitiligines. Tota autem a
cervice inde ad genua pardali similis est. Sed tu
lacrimatus es, quod cum hac tibi esse non licuit?
Numquid fortasse etiam male te tractavit, et con-
temtim habuit? CHARM. Ita sane, mea Try-
phaena, licet tantum a me acceperit. Et nunc,
quando mille poscenti non facile unde darem in-
veniebam, quem parvus pater alat; Moschione
recepto me exclusit; pro quo dolorem ipsi ut re-
geram, te adsumsi! TRYPH. Ita me Venus,
non venissem, si quis mihi praedixisset, ideo me
arcessi, uti aegre alii fieret; idque Philematio

ρόν. ἀλλ' ἄπειμι, καὶ γὰρ ἤδη τρίτον τῷτο ἦσεν
 ἀλεκτροῶν. ΧΑΡΜ. Μὴ σὺ γε ἄτω ταχέως,
 ὦ Τρυφανη. εἰ γὰρ ἀληθῆ ἐσιν ἃ Φῆς περὶ Φι-
 ληματίε, τὴν Φενάλην, καὶ ὅτι βιάπτεται, καὶ
 τὸ τῶν ἀλφῶν, εἰδὲ προσβλέπεν ἂν ἔτι δυναί-
 μην αὐτῇ. ΤΡΥΦ. Ἐρῶ τὴν μητέρα, εἴ ποτε
 λέλκται μετ' αὐτῆς· περὶ γὰρ τῶν ἐτῶν καὶ ὁ
 πάππος διηγῆσεται σοι, εἴγε ζῇ ἔτι. ΧΑΡΜ.
 Οὐκὲν ἐπειδὴ τοιαύτη ἐκείνη, ἀΦηρήσθω μὲν
 ἤδη τὸ διατείχισμα, περιβάλλωμεν δὲ ἀλλή-
 λας, καὶ Φιλῶμεν, καὶ ἀληθῶς συνῶμεν· Φι-
 ληματίον δὲ πολλὰ χαιρέτω.

illi capulari. Sed discedo. Iam enim tertium
 hoc gallus cecinit. CHARM. Ne ita celeriter,
 mea Tryphaena. Si enim vera sunt, quae nar-
 ras de Philematio, de coma adscita, et quod tin-
 gitur, et illud de vitiliginibus: nec adspicere il-
 lam possim amplius. TRYPH. Matrem inter-
 roga, si quando cum illa lauerit: de annis enim
 vel tuus tibi avus narrabit, si adhuc vivit. CHARM.
 Cum igitur illa talis sit: auferatur iam murus,
 complectamur nos inuicem, et amemus, et bona
 fide vna simus: longum vero valeat Philematium!

XII.

Ἰόεσσα, Πυθιάς καὶ Λυσίας.

ΙΟΕΣ. **Θ**ύπτη, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ; καὶ κα-
λῶς, ὅτι μήτε ἀργύριον πώποτε
ἤτησά σε, μήτ' ἀπέκλεισα ἐλθόντα, ἐνδον ἑτε-
ρος, εἰπῆσα· μήτε παραλογισάμενον τὸν πατέ-
ρα, ἢ ὑφελόμενον τῆς μητρὸς, ἠνάγκασα ἐμαί-
τι κομίσαι, ὅποια αἱ ἄλλαι ποιεῖσιν, ἀλλ' εὐ-
θὺς ἐξ ἀρχῆς ἄμισθον, ἀξυμβολον εἰσεδεξάμην.
οἶσθα ὅσας ἐρασὰς παρεπεμψάμην; Ἡθοκλέα
τὸν πρυτανεύοντα νῦν, καὶ Πασσίωνα τὸν ναύ-
κληρον, καὶ τὸν συνέφηβόν σε Μελίσσον, καί-
τοι ἐναγχος ἀποθανόντος αὐτῷ τῷ πατρὸς, καὶ
κύριον

Ioessa, Pythias et Lysias.

IOES. **D**elicatus es, Lysia, aduersus me? et
iure quidem, quae neque argentum
vnquam te poposcerim, neque excluderim venien-
tem dicens, *intus iam alius!* neque te subegerim,
quod faciunt aliae, vt patre circumscripto, aut
spoliata clanculum matre, mihi ferres aliquid;
sed statim ab initio sine mercede te, sine symbola
receperim. Nosti, quot amatores reiecerim,
Ethoclem, qui nunc in magistratu est; et Passio-
nem nauclerum, et aequalem tuum Melissum,
licet mortuo ipsius nuper patre, suarum rerum

κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς ἐξίας· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν
 Φάωνα μόνον εἶχον, ἄτε τινα προσβλέπουσα
 ἕτερον, ἄτε προσιεμένη, ὅτι μὴ σέ· ὦμην γὰρ
 ἢ ἀνόητος, ἀληθῆ εἶναι ἃ ὦμνες, καὶ διὰ τῆ-
 τό σοι προσέχεσα, ὥσπερ ἡ Πηνελόπη, ἐσω-
 Φρόνεν, ἐπιβοωμένης τῆς μητρὸς, καὶ πρὸς τὰς
 Φίλας ἐγκαλέσης· σὺ δὲ ἐπέειπερ ἔμαθες ὑπο-
 χεῖριον ἔχων με τετηκῆαν ἐπὶ σοί, ἄρτι μὲν
 Λυκαῖνῃ προσέπαιζες, ἐμᾶ ὀρώσης, ὡς λυποίης
 ἐμᾶ, ἄρτι δὲ σὺν ἐμοὶ κατακείμενος, ἐπήνεας
 Μαγίδιον τὴν ψάλτριν· ἐγὼ δ' ἐπὶ τῆτοις δα-
 κρύω, καὶ συνίημι ὑβριζομένη. πρῶην δὲ ἐπό-
 τε συνεπίνετε, Θράσων, καὶ σὺ καὶ Δίφιλος,
 παρῆσαν καὶ ἡ αὐλητρεῖς Κυμβάλιον, καὶ Πυ-
 ραλλίς,

potestatem ipse adeptus sit. At ego te mihi Phao-
 nem solum habui, nec adspiciens quemquam,
 neque admittens praeter te: putabam enim de-
 mens ego, vera esse quae iurabas, atque ideo
 tibi dedita, velut Penelope frugi eram, incre-
 pante matre, et apud amicas me accusante. Tu
 vero vbi sensisti, me tibi obnoxiam, tibi intabe-
 scere; modo Lycaenae alludebas, me vidente;
 ut aegre mihi faceres; modo apud me iacens lau-
 dabas Psaltriam Magidium. Ego autem ob ista
 ploro, et contumelia me affici intelligo. Nuper
 autem cum vna biberetis Thraso, tu, et Diphil-
 lus, aderant quoque Cymbalium tibicina, et Py-
 ralis

ραλλίς, ἐχθρὰ ἔστα ἐμοί. σὺ δὲ τᾷτ' εἰδὼς, τὴν
 Κυμβαλίον μὲν ἔμοι πάνυ ἐμέλησεν ὅτι πεντά-
 κης ἐφίλησας, σεαυτὸν γὰρ ὕβριζες τοιαύτην
 Φιλῶν· Πυραλλίδᾳ δὲ ὅσον ἔνευες, καὶ πιὼν αὖ
 ἐκείνη μὲν ὑπέδειξας τὸ ποτήριον, ἀποδιδῶς δὲ
 τῷ παιδί πρὸς τὸ ἔς ἐκέλευες, εἰ μὴ Πυραλλίς
 αἰτήσῃ, μὴ αὖ ἄλλῳ ἐγγέσῃ· τέλος δὲ τᾷ μὴ-
 λα ἀποδακνὼν, ὁπότε τὸν Δίφιλον εἶδες ἀσχο-
 λήμενον (ἐλάλει γὰρ Θράσωνι) προκύψας πῶς,
 εὐσόχως προσηκόντισας ἐς τὸν κόλπον αὐτῆς,
 ἔδὲ λαθεῖν γε πειρώμενος ἐμέ. ἡ δὲ Φιλήσασα
 μεταξὺ τῶν μαςῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύ-
 σατο. ταῦτα ἔν τίνος ἔνεκα ποιεῖς; τί σε ἡ
 μέγα.

ralis mihi inimica. Tu vero haec cum scires,
 Cymbalium quidem quod quinquies osculatus es,
 non vehementer curavi, tibi enim fecisti hac
 osculanda contumeliam: Pyrallidi vero quoties
 innuebas? et cum biberes illi occulte monstrabas
 poculum, tradens autem seruulo, ad aurem illi
 imperabas, nisi Pyrallis postularet, alii ne infun-
 deret. Tandem vero pœum a te demorsum,
 obseruato, Diphilum aliud agere, qui cum
 Thrasone loqueretur, antrosum inclinatus, ac-
 curateque collineans in ipsius sinum coniiciebas,
 ita vt ne studeret quidem meum conspectum effu-
 gere; quod illa osculata intra papillas sub stro-
 phio abscondidit. Haec igitur qua causa facis?

μέγα ἢ μικρὸν ἠδίκησα; ἢ λελύπημα ἐγώ; τίνα ἕτερον εἶδον; ἔ' πρὸς μόνον σε ζῶ; ἔ' μέγα, ὦ Λυσία, τᾶτο ποιεῖς, γύναιον ἄθλιον λυπῶν, μεμηνὸς ἐπὶ σοί; ἔ'σι τίς θεὸς ἢ Ἀδράστεια, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀρεῖ. σὺ δέ ποτε λυπήσῃ, τάχα ἂν ἀκέσῃς τί περὶ ἐμᾶ κειμένην με, ἢ τοι βρόχω ἐμαυτὴν ἀποπνίξασαν, ἢ ἐς τὸ Φρέαρ ἐπὶ κεφαλὴν ἐμπεσῶσαν. ἢ ἕνα γέ τίνα τρόπον εὐρήσω θανάτῃ, ὡς μηκέτ' ἐνοχλοῖν βλεπομένη. πομπεύσεις τότε, ὡς μέγα καὶ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος. τί με ὑποβλέπεις, καὶ πρὶν τὰς ὀδόντας; εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς, εἰπέ, Πυθιάς ἡμῖν αὕτη δικασάτω. τί τᾶτο ἔδὲ ἀποκρινάμενος ἀπέρ-

qua vel parua ego te vel magna iniuria affeci? quem tibi obieci dolorem? Quem adspexi alium? nonne soli tibi uiuo? Non magnum est, quod facis, Lysia; miseram mulierculam dolore cum afficis, insano tui amore flagrantem. Est aliqua uirtrix Dea, et videt talia. Forte audies de me aliquid, iacere me, vel laqueo gula elisa, aut praecipitem defiliisse in puteum, aut vnam certe mortis viam inuenisse, ne meo tibi conspectu amplius molesta sim. Triumphabis nempe tum tanquam magno claroque patrato facinore. Quid furtim ad me respicis et dentibus infrendes? si quid enim me accusas, dicito. Pythias haec nobis litem iudicabit. Quid hoc? ne respondens qui-

ἀπέρχῃ καταλιπὼν με; ὁρᾷς, ὦ Πυθιάς, οἷα
 πάσχω ὑπὸ Λυσίᾳ; ΠΥΘ. ὦ τῆς ἀγριότητος,
 τὸ δὲ μὴ ἐπιπλασθῆναι δακρυάσης, λίθος οὐκ
 ἀνθρωπὸς ἐστὶ· πλὴν ἀλλ' εἶγε χρὴ τάληθές ἐι-
 πεῖν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθαραι αὐτὸν ὑπερ-
 αγαπῶσα, καὶ τᾶτο ἐμφαίνουσα. ἐχρῆν δὲ μὴ
 πάνυ αὐτὸν ζηλεῖν, ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμε-
 νοι γίνονται. παύε, ὦ τάλαινα δακρύνουσα,
 καὶ ἦν μοι πείθῃ, ἅπαξ ἢ δις ἀποκλείσον ἐλθόν-
 τα. ὅψαι γὰρ ἀνακαίμενεν αὐτὸν πάνυ, καὶ
 ἀντιμεμηνότα ἀληθῶς. ΙΟΕΣ. Ἀλλὰ μὴδ' εἴ-
 πης, ἅπαγε· ἀποκλείσω Λυσίαν; εἶθε μὴ αὐ-
 τὸς ἀπεσαίῃ φθάσας. ΠΥΘ. Ἀλλ' ἐπανερ-
 χεται αὖθις. ΙΟΕΣ. Ἀπολώλεκας ἡμᾶς, ὦ
 Πυθιάς,

quidem me relicta discedis? Vides, Pythias,
 quomoda tractet me Lylas? PYTH. Hein feri-
 tatem! Ne lacrimis quidem illum fractum esse?
 Lapis, non homo est. Verum, si quod res est
 dicendum est, tute ipsum, Ioëssa, corrupisti,
 quae nimis illum amaris, idque ipsum ostenderis.
 Oportebat vero non nimis illum studiose colere.
 Superbi enim, eo animaduerso, fiunt. Desine
 plorare, misella, et si me audis, semel aut bis
 venientem exclude. Videbis enim illum plane
 accendi, et mutatis vicibus in te furere. IOES.
 Tu vero ne quid tale dicas: apage: ego Lysiam
 excludam? vtinam ne ille prior discessionem faciat.
 PYTH. Sed redit iterum. IOES. Perdidiſti
 nos

Πυθιάς, ἡκρόατάί σε ἴσως, ἀπόκλεισον, λεγέ-
σης. ΛΥΣ. Οὐχὶ ταύτης ἔνεκον, ὦ Πυθιάς,
ἐπανελήλυθα, ἣν εἰς προσβλέψαμι ἔτι τοιαύ-
την ἔσαν, ἀλλὰ διὰ σέ, ὥς μὴ καταγινώσκης
ἐμᾶ, καὶ λέγῃς ἀν' ἀτεγκτος ὁ Λυσίας ἐστίν. ΠΥΘ.
Ἀμέλει καὶ ἔλεγον, ὦ Λυσία. ΛΥΣ. Φέρειν
ἔν' ἐθέλεις, ὦ Πυθιάς, ἴοισσαν τὴν νῦν δα-
κρύκσαν, αὐτὸν ἐπισάντα αὐτῇ ποτε μετὰ νεα-
νὶα καθευδάσῃ, ἐμᾶ ἀποσάσῃ; ΠΥΘ. Λυσία,
τὸ μὲν ὅλον ἐταῖρά ἐσι. ποτε δ' ἔν' κατέλα-
βες αὐτὰς συγκαθεύδοντας; ΛΥΣ. Ἐκτὴν σχε-
δὸν ταύτην ἡμέραν, νῆ Δί', ἑκτὴν γε, δευτέρᾳ
ἰσαμένῃ· τὸ τήμερον δὲ ἑβδόμη ἐστίν. ὁ πατὴρ
εἰδὼς ὡς πάλαι ἐρώην ταυτησί τῆς χρηστῆς,
ἐνέ-

nos Pythias: audiuit forte, de exclusionē cum
dicerēs. LYS. Non propter istam redii, Pythias,
quam nec adspicere amplius, talem *mulierem*,
digner: sed propter te, ne me condemnes, aut
dicas, nimium iracundus homo est Lysias. PYTH.
Quin hoc ipsum modo dicebam, Lysia. LYS.
Ferre igitur me iubēs, Pythias, istam plorantem
modo Ioëssam, qui iuxta adstiterim aliquando
ipsi dormienti cum adolescentulo, me deferenti?
PYTH. Lysia, ut in summa dicam, meretrix
est! quando vero illos una cubantes deprehendi-
sti? LYS. Sextus fere hic dies est. Recte, se-
xtus ipse, secundo mensis die: hodie autem est
septimus. Pater cum sciret, me olim amore
bonae

ἐνέκλεισέ με, παραγγείλας τῷ θυρωρῷ μὴ ἀνοίγειν· ἐγὼ δέ, ἔ γάρ ἔφερον μὴ ἔχι συνεῖναι αὐτῇ, τὸν Δρόμωνα ἐκέλευσα παρακύψαντα τῷ θριγκῷ τῆς αὐλῆς, ἣ ταπεινότατον ἦν ἀναδέξασθαι με ἐπὶ τῶν νῶτων· ῥᾶον γὰρ ἔτως ἀναβήσεσθαι ἔμελλον. τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὑπερέβην, ἦκον, τὴν αὐλίον εὗρον ἀποκεκλεισμένην ἐπιμελῶς· μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. ἔκ ἐκοίμην δ' ἔν, ἀλλ' ἐπάρας ἡρέμα τὴν θύραν, ἡδὴ δὲ καὶ ἄλλοτε ἐπεποιήκειν αὐτὸ, παραγαγὼν τὸν σροφέα παρῆλθον ἀψοφητὴ, ἐκάθευδον δὲ πάντες, εἶτα ἐπαφώμενος τῷ τοίχῃ, ἐφίσημαι τῇ κλίνῃ. IOES. Τί ἐρεῖς, ὦ Δάματρες; ἀγωνιῶ γάρ. LYS. Ἐπειδὴ δὲ ἔχ' ἐώρων τὸ ἄσθμα ἐν, τὸ

bonae istius captum, me incluserat, et ne aperiret, ianitori interdixerat. Ego vero, qui terre non possem, nisi cum illa essem, Dromonem iussi ad conseptum aulae, qua parte humillimum est, acclinatum adstare, meque recipere tergo, qua ratione facile transcendere mihi licebat. Quid multa dicam? Transcendi, veni: ianuam atrii cum cura clausam reperi: media enim nox erat. Non pulsaui igitur, sed sublata silentio ianua, quod alias iam feceram, supra cardinem, intraui sine strepitu. Dormiebant omnes: tum palpan-
do murum ad lectum adsto. IOES. Quid dices, Sancta Ceres! vehementer enim laboro! LYS. Cum autem simplicem spiritum non duci senti-
reim:

τὸ μὲν πρῶτον ὦμην τὴν Λυδὴν αὐτῇ συγκα-
 θεύδειν, τόδ' ἐκ ἦν, ὦ Πυθιάς· ἀλλ' ἐφαψά-
 μενος εὖρον ἀγένειόν τινα πάνυ ἀπαλόν, ἐν χροῶ
 πεκαρμένον μύρων καὶ αὐτὸν ἀποπνέοντα· τῷτο
 ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων ἦλθον, ἐκ αὖν ὤκ-
 νησα, εὖ ἴξε. τί γελᾶτε, ὦ Πυθιάς; γέλω-
 τος ἄξια δοκῶ σοι διηγείσθαι; ΙΟΕΣ. Τῷτο
 σε, ὦ Λυσία, λελύπηκεν; ἡ Πυθιάς αὐτῇ μοι
 συνενκάθευδε. ΠΥΘ. Μὴ λέγε, ὦ Ἰόεσσα, πρὸς
 αὐτόν. ΙΟΕΣ. Τί μὴ λέγω; Πυθιάς ἦν, Φίλ-
 τατε, μετακληθεῖσα ὑπ' ἐμῶ, ὡς ἅμα καθεύ-
 δοιμεν. ἐλυπέμην γὰρ σὲ μὴ ἔχασα. ΛΥΣ.
 Πυθιάς, ὁ ἐν χροῶ πεκαρμένος; εἴτα δι' ἑκτῆς
 ἡμέ-

rem: primo putabam equidem, dormire cum
 ista Lyden. At hoc non erat, Pythias. Sed pal-
 pando deprehendi imberbem quendam, mollicu-
 lum, ad eutem detonsum, vnguenta redolentem
 et ipsum. Hoc videns, si quidem cum gladio
 venissem, non cunctatus essem, . . . iam scitis
 . . . Quid ridetis, Pythias? Ridiculane tibi nar-
 rare videor? ΙΟΕΣ. Hoc igitur te, Lysia, male
 habuit? Haec ipsa mecum dormiebat Pythias.
 ΠΥΘ. Noli hoc illi, Ioëssa, dicere. ΙΟΕΣ.
 Quidni dicam? Pythias erat, carissime, vocata a
 me, ut una dormiremus. Tristis enim eram,
 quae te non haberem. ΛΥΣ. Pythias, ille ad
 eutem detonsus? tum deinde intra sex dies tanta
 illi

ἡμέρας ἀνεκόμισε τοσαύτην κόμην; IOES. Ἀπὸ
 τῆς νόσας ἐξυρῆσατο, ὦ Λυσία· ὑπέρρεον γὰρ
 αὐτῇ αἱ τρίχες, νῦν δὲ καὶ τὴν πηνήκην ἐπέθε-
 το. Δεῖξον, ὦ Πυθιάς, δεῖξον ἔτις ἐν, πεί-
 σον αὐτόν. ἰδὲ τὸ μαιράκιον ὁ μοιχὸς, ἐν ἐξη-
 λοτύπεις. ΛΤΣ. Οὐκ ἔχρην ἐν, ὦ Ἰόεσσα,
 καὶ ταῦτα ἐρῶντα, ἐφαψάμενον αὐτόν; IOES.
 Οὐκᾶν σὺ μὲν ἤδη πέπεισαι, βέλει δὲ ἀντιλυ-
 πῆσω σε καὶ αὐτὴ ὀργιζομένη δικαίως ἐν τῷ μέ-
 ρει; ΛΤΣ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ
 Πυθιάς μεθ' ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτὴν παρεῖναι
 ταῖς σπονδαῖς. IOES. Παρέσαι. οἶα πέπον-
 θα διὰ σέ, ὦ γενναϊότατε νεανίσκων Πυθιάς.
 ΠΤΘ.

illi coma renata est? IOES. Ob morbum radi se
 curavit, mi Lysia: defluebant enim illi comae.
 Iam vero etiam capillamentum imposuit. Osten-
 de, Pythias, ostende, rem ita se habere: fidem
 fac viro: en tibi adolescentulum, moechum il-
 lum, propter quem eras zelotypus! LYS. Non-
 ne vero oportebat, Ioëssa, idque amantem, qui
sujs ipse manibus illum palpasset? IOES. Ergo
 tibi quidem iam satisfactum est. . . Visne autem,
 vt, vicissim ego tibi dolorem obiiciam, iuste ipsa
 vicissim tibi irascens. LYS. Minime vero; sed
 bibamus iam, et nobiscum Pythias, aequum
 enim est, illam nostro foederi interesse. IOES.
 Aderit. Quid ego propter te perpeßa sum, ge-
 nerosissime iuuenum, Pythias? P.Y.T.H. Verum
 etiam

ΠΤΘ. Ἀλλὰ καὶ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥς
μή μοι χαλέπαινε. πλὴν τὸ δεῖνα ὄρα, ὦ Λυ-
σία, μή τινι εἴπῃς τὸ περὶ τῆς κόμης.

etiam idem ego vos conciliaui. Itaque noli mi-
hi irata esse. Verum illud . . . vide, *Lyfia*, ne
cui dicas, illud de coma!

XIII.

Λεόντιχος, Χηνίδας καὶ Ὑμνις.

ΛΕΟΝΤ. Ἐν δὲ τῇ πρὸς τὰς Γαλάτας μάχῃ
εἶπέ, ὦ Χηνίδα, ὅπως μὲν προ-
εξήλασα τῶν ἄλλων ἱππέων ἐπὶ τῷ ἵππῳ τοῦ
λευκοῦ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καὶ τοὶ ἄλκιμοι
ὄντες, ἔτρεσαν εὐθύς ὡς εἰδόν με, καὶ ἔθεις ἔτι
ὑπέστη. τότε τοίνυν ἐγὼ, τὴν μὲν λόγχην ἀκον-
τίσας,

Leontichus, Chenidas et Hymnis.

ΛΕΟΝΤ. In pugna vero contra Gallograecos dic,
Chenida, quomodo ante reliquos
equites eruperim in equo albo, et quomodo Gal-
lograeci, fortes licet, statim ad meum conspe-
ctum pertimuerint, et nemo amplius restiterit.
Tum igitur ego emissâ hastâ ducem equitatus il-
lorum

πίσας, διέπερα τὸν ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν
 ἵππον, ἐπὶ δὲ τὸ συνεσηκὸς ἔτι αὐτῶν (ἦσαν
 γὰρ τινες, οἱ ἔμενον διαλύσαντες μὲν τὴν Φά-
 λαγγα, εἰς πλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτοὺς)
 ἐπὶ τῆς ἐγὼ σπασάμενος τὴν σπάθην, ἄπαν-
 τι τῷ θυρεῷ ἐπελάσας, ἀνατρέπω μὲν ὅσον
 ἑπτὰ τὰς προεσώτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τῆ ἵπ-
 πε· τῷ ξίφει δὲ κατενεγκὼν, διέτμον τῷ
 λοχαγῶν ἑνὸς εἰς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κράνει·
 ὑμεῖς δὲ, ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἡδὴ
 φευγόντων. ΧΗΝ. "Ὅτε γάρ, ὦ Λεόντιχα
 περὶ Παφλαγονίαν ἐμονομάχησας τῷ Σατράπῃ
 ἢ μεγάλα ἐπεδείξω καὶ τότε; ΛΕΟΝΤ. Καλῶς
 ὑπέμνησας καὶ ἀγενῆς εἰδ' ἐκείνης τῆς πράξεως
 εἰ γὰρ Σατράπης μέγιστος ὢν, ὀπλομάχων' ἄρι-

505

lorum ipso cum equo traieci. In reliquos autem,
 qui constiterant adhuc (erant enim quidam qui
 manerent, soluta quidem phalange, sed contracti
 in quadratum oblongum) in hos igitur stricto
 gladio animose inuadens, ipsa equi impressione
 septem duces euerto; tum gladio impacto vnus
 decurionis cum ipso cranio caput dissecui: vos
 autem, Chenida, paullo post aderatis, illis iam
 fugientibus. CHEN. Cum autem, Leontiche,
 apud Paphlagoniam solitaria pugna depugnares
 cum Satrapa, nonne magnifica tum quoque ope-
 ra edidisti? LEONT. Bene admones me actionis
 et ipsius non ignauae. Satrapa enim, vir maxi-
 mus,

τος δοκῶν εἶναι, καταφρονήσας τῷ Ἑλληνικοῦ
 προσηδήσας ἐς τὸ μέσον, προκαλεῖτο εἴ τις
 ἐθέλοι αὐτῷ μονομαχήσαι. οἱ μὲν ἔν ἄλλοι κατὰ
 ἐπεπλήγεσαν, οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, καὶ
 ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς, καίτοι ἐκ ἀγεννῆς ἀνδρωπός
 ὢν. Ἀρίσταρχμος γὰρ ἡγεμὼν ἡγεῖτο. Αἰτωλὸς
 ἀκοντιστὴς ἄριστος, ἐγὼ δὲ ἐχιλίαρχεν ἔτι, τολῆ-
 μήσας δ' ὁμῶς, καὶ τὰς ἐταῖρας ἐπιλαμβάνο-
 μένας ἀποσισάμενός, ἐδεδοίκεσθαι γὰρ ὑπὲρ ἐμᾶ
 ὁρῶντες ἀποσιλβοντα μὲν τὸν βάρβαρον ἐπι-
 χρύσεις τοῖς ὅπλοις, μέγαν τε, καὶ φοβερὸν
 ὄντα τὸν λόφον, καὶ κραδαίνοντα τὴν λόγχην.
 ΧΗΝ. Καγὼ ἔδεια τότε, ὦ Λεόντιχε, καὶ
 οἶσθα ὡς εἰχόμην σου δεόμενος, μὴ περικινδύ-
 νειν;

mus, qui armatorum videretur esse praestantissi-
 mus, Graeci nominis contemtor, in medium
 progressus prouocabat si quis pugnare secum vel-
 let. Reliqui ergo perturbati, decuriones, et
 ductores ordinum, et ipse adeo imperator, quam-
 quam vir minime ignauus. Aristarchmus enim
 ducebat Imperator Aetolus, iaculator optimus,
 ego tum tribunatu adhucungebar: audacia ta-
 men sumta, dimotis, qui me retinere vellent,
 sodalibus: timebant mihi nimis, videntes
 fulgentem aureis in armis barbaram, magnum,
 cristaque et vibrata hasta terribilem. . . . CHEN.
 Ego quoque tum, Leontiche, timebam, et nosti,
 quam retinuerim te, rogans, ne periculum pro-

aliis

νεύειν, ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι σοῦ ἀποθανόντος.

ΛΕΟΝΤ. Ἀλλ' ἐγὼ τολμήσας, παρηΐθον ἐς τὸ μέσον, ἔχειρον τῷ Παφλαγόνος ὤπλισμένος, ἀλλὰ πύγχρυστος καὶ αὐτός. ὥς βολή εὐθύς ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν, καὶ παρὰ τῶν βαρβάρων· ἐγνώρισάν με γὰρ καὶ κῆϊροι ἰδόντες ἀπὸ τῆς πέλτης μάστιγα, καὶ τῶν Φαλάρων, καὶ τῷ λόφῳ. εἶπε, ὦ Χηνίδα, τίني με πάντες τότε εἰκάζον; ΧΗΝ. Τίني δὲ ἄλλω, ἢ Ἀχιλλεῖ, καὶ Δία, τῷ Θέτιδος καὶ Πηλέως; ἄτως ἔπρεπε μὲν σοι ἡ κόρυς, ἡ Φοινικίς δὲ ἐπὶ ἡνδοῖ, καὶ ἡ πέλτη ἐμάριμαίρεν; ΛΕΟΝΤ. Ἐπεὶ δὲ συνέζημεν, ὁ βαρβάρος πρότερος τίτρώσκει με, ὀλίγον

aliis subires: neque enim, te mortuo, viuendum mihi putabam. LEONT. Sed ego audacia sumpta in medium progredior, non deterius Paphlagonē armatus, sed totus ipse etiam aureus. Itaque clamor statim elatus a nostris pariter atque a barbaris. Nam hi quoque ad primum me conspectum nouerant a pelta maxime et phaleris, et crista. Dic, Chenida, cui me omnes tum assimilabant? CHEN. Cui vero alii, quam Achilli, per Iouem, Thetidis illi atque Pelei filio? adeo decebat te galea, adeo floridum colorem spargebat paludamentum, adeo pelta splendebat. LEONT. Cum vero congressi essemus, leuiter primo vulnerat me barbarus, aliquantum hasta

γον ἔσον ἐπιφαύσας τῷ δόρατι, μακρὸν ὑπὲρ τὸ
 γόνυ· ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσση
 παίῳ διαμπαῖξ εἰς τὸ σέρνον, εἴτ' ἐπιδραμὼν
 ἀπαδειροτόμησα τῇ σπάθῃ ῥαδίως, καὶ τὰ ὀ-
 πλά ἔχων ἐπανῆλθον, ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν
 ἐπὶ τῆς σαρίσσης πεπηγυῖαν κομίζων, λελαχμέ-
 νος τῷ Φόνῳ. TMN. Ἀπαγε, ὦ Λεόντιχε,
 μισαὶ ταῦτα καὶ φοβερά περὶ σαντὲ διηγῇ, καὶ
 αἶψ' ἂν ἔτι σε εὐδὲ προσβλέψαι τις, ἔτω χά-
 ροντα τῷ λύθρῳ, ἔχ' ὅπως συρκίοι, ἢ συγ-
 κοιμητοῖη. ἔγωγε ἔν' ἄπειμι. ΛΕΟΝΤ. Δι-
 πλάσιον ἀπόλαβε τὸ μίσθωμα. TMN. Οὐκ ἂν
 ὑπομείναμι ἀνδροφόνῳ συγκαταβῆδαι. ΛΕΟΝΤ.
 Μὴ δέδιθι, ὦ Ὕμνι. ἐν Παφλαγόσιν ἐκεῖνα
 πᾶςπρακται, νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω. TMN. Ἀλλ'

έναν-

perstringens paulkum supra genu. Ego vero cly-
 peo illius sarissa mea perfosso, mediam pectoris
 compagem traieci, tum accurrens facile caput
 gladio amputavi: sic cum armis viri redeo, caput
 simul sarissa fixum gerens, caede illius madidus.
 HYMN. Apage, Leontiche, foeda istaec et ter-
 ribilia de te narras, nec te vlla amplius adspicere
 sustineat, adeo gaudentem cruore, nedum ut
 bibat vna aut cubet: equidem hinc discedo.
 LEONT. Duplam tibi mercedem habe. HYMN.
 Non sustineo ego, iacere cum homicida. LEONT.
 Noli, mea Hymnis, metuere. Inter Paphlago-
 nes ista acta sunt: iam quidem pacem ago. HYMN.

At

ἐναγῆς ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατέσχευε σφ' ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆ βαρβάρου, ἣν ἔΦερες ἐπὶ τῇ σαρίσσει, εἴτ' ἐγὼ τοιῆτον ἄνδρα περιβαλὼ, καὶ Φιλήσω; μὴ, ὦ Χάριτες, γένοιτο. οὐδὲν γὰρ ἔτος ἀμείνων τῆ δημίας. ΛΕΟΝΤ. Καὶ μὴν εἰ με εἶδες ἐν τοῖς ὅπλοις, εὖ αἶδα, ἡράσθης αὖν. ΤΜΝ. Ἀκέκσα μόνον; ὦ Λεόντιχε, ναυτιῶ, καὶ Φρίττω, καὶ τὰς σκιάς μοι δοκῶ ὄραν, καὶ τὰ εἰδῶλα τῶν πεΦονευμένων, καὶ μάλιστα τῆ ἀθλίᾳ λοχαγῆ, ἐς δύο τὴν κεφαλὴν διηρημένῃ· τί οἶει τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τὸ αἷμα εἰθεασαίμην, καὶ κειμένῃς τῆς νεκρᾶς; ἐκθανεῖν γάρ μοι δοκῶ, ἔδ' ἀλεκτρυόνα πῶποτε Φονευόμενον εἶδον. ΛΕΟΝΤ. Οὕτως ἀγεννῆς, ὦ Τμνί, καὶ

At impiatus tamen homo es, stillavitque in te sanguis de capite barbari, quod ferebas in sarissa. Deinde talein ego hominem complectar, et osculer? Absit hoc, o Gratiae! Nihil enim hic homo carnifice melior. LEONT. Quin si in armis me videres, bene noui me amares. HYMN. Cum audierim modo, Leontiche, nauseo, et horreo, et umbras mihi videre videor ac spectra interfectorum, et miseri praesertim decurionis, cui in duas partes caput a te dissectum est: quid putas, ipsum opus et sanguinem si viderem, et iacentes inortuos: moritura enim mihi videor, quae neque gallinaceum gallum necari viderim. LEONT. Adeo ignaua, Hymnis, et pusilli es animi? Ego
Cc 3 autem

καὶ μικρόψυχος εἶ; ἐγὼ δὲ ὦμην ἡσθήσεσθαι σε
 φίλῃσαν. ΤΜΝ. Ἀλλὰ τέρπε τοῖς διηγήμασι
 τέτοις, εἴ τινας Λημνιάδας ἢ Δαναίδας εὗροis·
 ἐγὼ δ' ἀποτρέχω παρὰ τὴν μητέρα, ἕως ἔτι
 ἡμέρα ἐστίν, ἔπε καὶ σὺ, ὦ Γραμμή· σὺ δὲ ἔρ-
 ῶσο, χιλιάρχων ἄρις, καὶ Φονεῦ, ὅπόσων αὖ
 ἐθέλης. ΛΕΟΝΤ. Μεῖνον, ὦ Τμνί, μεῖνον,
 ἀπελήλυθε. ΧΗΝ. Σὺ γάρ, ὦ Λεόντιχε, ἀ-
 Φελῇ παιδείῃν κατεφόβησας, ἐπισείων λό-
 φος, καὶ ἀπιθάνης ἀριστείας διεξιὼν· ἐγὼ δὲ
 ἐώρων εὐθύς ὅπως χλωρὰ ἐγένετο, ἔτι σου τὰ
 κατὰ τὸν λοχαγὸν ἐκείνα διηγούμενα, καὶ συνέ-
 ζειλε τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπέφριξεν, ἐπεὶ καὶ
 διακόψαι τὴν κεφαλὴν ἔφης. ΛΕΟΝΤ. Ὡμνη
 ἐρασμιώ-

autem auditu te delectatum iri sperabam. HYMN.
 At tu oblecta illis tuis narrationibus, si quas Lem-
 niadas inueneris aut Danaidas. Ego autem ad
 matrem decurro, dum adhuc dies est. Sequere
 tu quoque, Gramme. Tu vero vale tribunorum
 fortissime, et interfector, quotcumque hominum
 volueris. LEONT. Mane, Hymnis, mane
 . . . Discessit. CHEN. Tu enim, Leontiche,
 puellam simplicem perterruiſti, quatienda crista,
 et incredibilibus facinoribus enarrandis. Ego ve-
 ro statim videbam quomodo expalleſceret, te ad-
 huc illa de decurione narrante, et vultum muta-
 ret, et perhorresceret, cum diffidiſſe te caput di-
 ceres. LEONT. Putabam me amabiliorem illi
 viſum

ἐρασμιώτερες αὐτῇ φανείσθαι, ἀλλὰ καὶ σὺ μὲ
 προσαπολώλεκας, ὦ Χηνίδα, τὸ μονομάχικον
 ὑποβαλὼν. ΧΗΝ. Οὐκ ἔδει γὰρ συνεπιψεύ-
 δεσθαί σοι, ἄρῶντα τὴν αἰτίαν τῆς ἀλαζονείας;
 σὺ δὲ πολὺ φροβερὸν αὐτὸ ἐποίησας. ἔσω γὰρ
 ῥέπετεμες τῷ κηκοῦχμονος Παφλαγόνος τὴν κε-
 φαλήν, τί καὶ κατέπηξας αὐτὴν ἐπὶ τῆς σα-
 ρίσεως, ὥς σε καταρρεῖν τὸ αἷμα; ΛΕΟΝΤ.
 Τῷτο μιᾶρόν, ὡς ἀληθῶς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ τὰ
 γε ἄλλα ἔκανῶς συνεπέπλασο. ἅπιθι δ' οὖν,
 καὶ πείσον αὐτὴν συγκαθευδήσασαν. ΧΗΝ.
 Λέγω οὖν ὡς ἐψεύσω ἅπαντα, γενναῖος αὐτῇ
 δόξαι βεβλόμενος; ΛΕΟΝΤ. Αἰσχρὸν, ὦ Χη-
 νίδα. ΧΗΝ. Καὶ μὴν ἐκ ἄλλως ἀφίκοιτο. ἐλθ
 τοῖνον

vifum iri. At tu inſuper me, Chenida, perdi-
 diſti, ſubiicienda mihi illa pugna ſolitaria. CHEN.
 Nonne igitur oportebat tua adinuare mendacia
 cum tuæ illius gloriatiōis cauſam viderem? Tu
 verò ita terrible illud feciſti. Eſto enim. Abſci-
 deris caput miſero Paphlagoni, quid etiam opus
 fuit haſta illud figere, vt ſanguis in te deflueret?
 LEONT. Hoc re vera ſœdum, Chenida, nam
 reliqua non male erant conficta. Abi ergo, et
 illi perſuade, mecum vt cubet. CHEN. Dicam
 ergo, te mentitum eſſe omnia, cum fortis ipſi
 velles videri? LEONT. Turpe hoc, Chenida.
 CHEN. Verum aliter non venerit. Elige ergo
 C c 4 alter-

τοίνυν θάτερον, ἢ μισῆσθαι ἀριστεύς εἶναι δο-
κῶν, ἢ καθεύδειν μετὰ Ὑμνίδος, ἐψεύσθαι δ-
ρολογῶν. ΛΕΟΝΤ. Χαλεπαὶ μὲν ἄμφω·
αἰρῶμαι δ' ὁμῶς τὴν Ὑμνίδα. ἀπιδι ἔν, καὶ
λέγῃς, ὦ Χηνίδα, ἐψεύσθαι μὲν, μὴ πάντα δέ.

alterutrum, ut aut odio illi sis cum viri fortis
opinione, aut cum Hymnide cubes; mentitum
te fassus. LEONT. Ambo quidem difficilia.
Praeopto tamen Hymnidem. Abi ergo, et me
mentitum esse, Chenida, dicito, non tamen
omnia.

XIV.

Δωρίων καὶ Μυρτάλη.

ΔΩΡ. Νῦν με ἀποκλείεις, ὦ Μυρτάλη; νῦν ὅτε
πένης ἐγενόμην διὰ σέ; ὅτε δέ σοι
τὰ τοιαῦτα ἐνόμιζον, ἐρώμενος, ἀνὴρ, δεσπό-
της, πάντ' ἦν ἐγώ. ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν αὖτος ἤδη
ἀκρι-

Dorio et Myrtale.

DOR. Nunc me excludis, Myrtale, nunc post-
quam pauper per te factus sum? Cum
vero tot tibi res adferrem amasius, vir, domi-
nus, omnia ego fui. Postquam vero ego iam
plane

Ἐγὼ δὲ σοι ἀπλῆστον τὸ μινεὸν ἐκείνο χιτῶ-
 νιον, τὸ μέχρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχοις ἐρέττων,
 Ἐπίχρου τῆ πρῶτης ἐκλαθαιμένου αὐτὸ παρ'
 ἡμῖν, ὅπῃτε ἐκάρθου παρ' ἐμοί. . . ΔΩΡ.
 Ἀπέλαβεν αὐτὰ γνωρίσας ὁ Ἐπίχρος πρῶτην ἐν
 Σάμῳ μετὰ πολλῆς γε, ὧ θεοί, τῆς μάχης.
 κρόμμυα δὲ ἐκ Κύπρου, καὶ σαπύρας πέντε, καὶ
 πέρας τέσσαρας ὅποτε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσ-
 πόρου, ἐκόμισά σοι. . τι ἔν; καὶ ἄρτες ὀκτώ
 ναυτικὰς ἐν γυργάθῳ ξηρὰς, καὶ ἰσχυάδων βίκον
 ἐκ Καρίας, καὶ ὕσερον ἐκ Πατάρων σανδάλια ἐπί-
 χρυσα, ὧ ἀχάριστε. καὶ τυρόν ποτε μέμνημαι
 τὴν μέγαν ἐκ Γυθίου. ΜΥΡΤ. Πέντε ἴσως
 δραχμῶν, ὧ Δωριῶν, ταῦτα πάντα. ΔΩΡ. ὦ
 Μυρ-

At ego tibi nauiganti paruum illud amiculum ad
 femora modo pertinens, ut dum remigas haberes,
 quod oblitus fuerat apud me Epiurus proreta,
 cum mecum cubisset. DOR. Abstulit illud
 agnitum Epiurus nuper in Samo, post multam,
 o Dii, rixam. Cepas autem ex Cypro et saper-
 das quinque, et percas quatuor, cum e Bosporo
 appelleremus, tibi attuli. Quid ergo? et panes
 octo nauticos, in reticulo siccos, et ficium or-
 cam e Caria, et nuper e Pataris inaurata sandalia,
 ingrata mulier. Caseitandem recordor magni e
 Gythio. MYRT. Quinque forte drachmarum
 ista, Dorio, omnia. DOR. Quantum nempe,
 Myr-

DIALOGI MERETRICII 411

Μυρτάλη, ὅσα νηύτης ἀνδρωπεὺς ἐδυνάμην, μι-
σθῶ ἐπιπλέων· νῦν γὰρ ἤδη τοίχῃ ἀρχῶ τῇ
δεξιᾷ, καὶ σὺ ἡμῶν ὑπεροχῆς; πρῶτη δὲ ὅπου
τε Ἀφροδίσια ἦν, ἔχῃ δραχμὴν ἔθνηκα πρὸς
τοῖν ποδοῖν Ἀφροδίτης σὲ ἔνεκεν ἀργυρεῖν, καὶ
πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑποδήματα δύο δραχμάς,
καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλάκις εἰς τὴν χεῖρα νῦν μὲν
δύο, νῦν δὲ τέσσαρας ὀβολούς; ταῦτα πάντα
συντεθέντα, ἔσῃ ναυτὴ ἀνδρὸς ἦν. ΜΥΡΤ.
Τὰ κρόμμυα, καὶ οἱ σαπέρδαι, ὦ Δωρίων; ΔΩΡ,
Ναί, ἔγὰρ εἶχον πλείω κομίζεσθαι, ἔγὰρ ἀνῆρετ-
τον, εἶγε πλετῶν ἐτύγχανον· τῇ μητρὶ δὲ ἔδδῃ
κεφαλίδι μίαν σκορόδην ἐκόμισα πώποτε· ἡδέως
δ' ἂν ἔμαθον ἅτινά σοι παρὰ τῷ Βιθυνῷ τὰ δῶρα.
ΜΥΡΤ.

Myrtale, vir nauta potui, mercede conductus
nauigans. Nunc enim demum lateri remigum
dextro praefectus sum: et tu nos contemnis? Nu-
per vero Aphrodisiis, nonne drachmam posui
tua causa ad pedes Veneris argenteam? et iterum
matri tuae ad calceos drachmas duas: et huic Ly-
dae saepe in manum nunc duo, nunc autem
tres obolos. Haec omnia in summam collecta
substantia nautae erat. ΜΥΡΤ. Cepae et saper-
dae, Dorio? ΔΩΡ. Omnino: nec enim plura,
quae adferrem, habui: nempe nec nauigare, si
diues essem. Matri vero neque caput alii vn-
quam attuli. Lubenter autem sciam, quatenam
tibi a Bithyno munera venerint. ΜΥΡΤ. Hanc
pri-

ΜΥΡΤ. Τὰτὶ πρῶτον ὀρᾷς τὸ χιτῶνιον; ἐκεῖνος ἐπρίατο, καὶ τὸν ὄρμον τὸν παχύτερον.

ΔΩΡ. Ἐκεῖνος; ἤδεν γὰρ σε πάλαι ἔχουσιν.

ΜΥΡΤ. Ἀλλ' ὃν ἤδεις, πολὺ λεπτότερος ἦν, καὶ σμαράγδης ἐκ εἶχε. καὶ ἐλλόβια ταυτὶ, καὶ δάπριδα· καὶ πρώην δύο μνᾶς· καὶ τὸ ἐνοίκιον κατέβαλεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἔσάνδαλα Παταρικά, καὶ τυρὸν Γυθιακόν, καὶ ΦληνάΦες. ΔΩΡ. Ἀλλ' ἐκεῖνο ἔλέγεις, οἷω ὄντι συγκαθεύδεις αὐτῷ; ἔτη μὲν ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα πάντως ἀναφαλαντίας, καὶ τὴν χροῖαν οἷος κάραβος· ἔδὲ τὰς ὀδόντας αὐτῷ ὀρᾷς; αἱ μὲν γὰρ χεῖριτες, ὧ Διοσκάρῳ, πολλά, καὶ μάλιστα ὁπόταν ᾄδῃ, καὶ ἀβρὸς εἶναι θέλῃ, ὄνος αὐτολυρίζων Φασίν.

ἀλλὰ

primum vides tunicam? Ille emit, et monile hoc crassius. DOR. Ille? Quin olim te habuisse, noui. MYRT. Quin, quod tu vidisti, multo erat tenuius, et Smaragdos non habuit: tum *emit* Inaures hasce, et tapetem: et nuper minas duas, et domus mercedem soluit pro nobis; non sandalia de Pataris, et caseum Gythiacum, et *id genus* nugas. DOR. Sed illud non dicis, quali cum homine cubes? vxorem duxit: supra quinquaginta omnino natus est, recaluafter, et colore instar scarabei. Neque dentes illius vides? Nam gratiae, boni Diofcuri! illius multae, praesertim cum canit et bellus esse vult, asinus ad lyram, aiunt.

ἀλλὰ ὄναισι αὐτῇ, ἀξία γε εἶσα, καὶ γένοιτο
 ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρὶ, ἐγὼ δὲ καὶ αὐ-
 τὸς εὐρήσω Δελφίδα, ἢ Κυμβαλίον τῖνα τῶν
 κατ' ἐμὲ, ἢ τὴν γείτονα ἡμῶν τὴν αὐλητρίδα,
 ἢ πάντως τινά. δάπιδας δὲ, καὶ ὄρμεις, καὶ
 διμναῖα μισθώματα, ἐπ' ἅντας ἔχομεν. ΜΥΡΤ.
 ὦ μακαρία ἐκείνη, ἢ τις ἐραστὴν σε, ὦ Δωριῶν,
 εἴξει. πρόμνα γὰρ αὐτῇ οἴσεις ἐκ Κύπρου, καὶ
 τυρὸν, ὅταν ἐκ Γυθίης καταπλέης.

aiunt. Sed fruaris illo; digna quidem es: et
 nascatur vobis puer patri similis. Ego vero et
 ipse inueniam Delphidem, aut Cymbalium quan-
 dam, mei ordinis *mulierculam*, aut vicinam no-
 stram tibicinam, aut aliquam omnino. Tapetes
 vero, et monilia, et binarum minarum merce-
 des, non omnes habemus. MYRT. Beatam il-
 lam, quae amatorem te habebit, Dorio. Cepas
 enim illi adferes ex Cypro, et caseum, cum re-
 dibis e Gythio.

XV.

Κοχλὶς καὶ Παρθενίς.

ΚΟΧΛ. **Τ**ί δακρύεις, ὦ Παρθενί, ἢ πόθεν
κατέαγότας τοὺς αὐλοὺς Φέρεις;
ΠΑΡΘ. Ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ
Κροκίλης ἐρῶν, ἐρράπισέ με, αὐλήσασαν εὐρῶν
παρὰ τῇ Κροκίλῃ, ὑπὸ τῷ ἀντεραστῇ αὐτοῦ
Γόργου μεμισθωμένην, καὶ τὲς τε αὐλὰς μου
συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξύ δειπνέν-
των ἀνέτρεψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπαί-
σας· καὶ τὸν μὲν ἀγροῖκον ἐκεῖνον τὸν Γόργον
ἀπὸ τῷ συμποσίῃ κατασπάσας τῶν τριχῶν,
ἔπαιον περισάντες αὐτὸς τε ὁ στρατιώτης (Δει-
νόμαχος, οἶμαι, καλεῖται) καὶ ὁ συστρατιώτης
αὐτῷ,

Cochlis et Parthenis.

COCHL. **Q**uid ploras Parthenis, aut unde fra-
ctas fers tibias? PARTH. Miles
Aetolus, ille magnus amator Crocalae pulsavit
me, quum deprehendisset tibis canentem apud
Crocalen, conductam a rivali ipsius Gorgo, et
tibias mihi fregit, et mensam inter coenandum
evertit, et craterem irruens effundit. Et rusti-
cum illum Gorgon de conuiuio detractum crini-
bus, pulsarunt circumstantes tum ipse miles, Di-
nomachus puto vocatur, tum illius commilito,

αὐτῆ. ὥς ἐκ οἶδα εἰ βιώσεται· ὁ ἄνθρωπος,
 ὦ Κοχλὶ, αἷμά τε γὰρ ἐρρύη πολὺ ἀπὸ τῶν ρι-
 νῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ὅλον ἐξώδηκεν αὐτῆ, καὶ
 πελιδνὸν ἐστίν. ΚΟΧΛ. Ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος,
 ἢ μέθῃ τίς ἦν καὶ παροῖνα τὸ πρᾶγμα; ΠΑΡΘ.
 Ζηλοτυπία τίς, ὦ Κοχλὶ, καὶ ἔρως ἔκτοπος·
 ἢ Κροκάλη δέ, οἶμαί, δύο τάλαντα αἰτήσασα,
 εἰ βέλεται μόνος ἔχειν αὐτήν· ἐπεὶ μὴ ἐδίδεα δ
 Δεινόμαχος, ἐκείνου μὲν ἀπέκλεισεν ἥκοντα,
 προσαρράξασά γὰρ αὐτῷ τὰς θύρας, ὡς ἐλέγε-
 το· τὸν Γόργον δὲ Οἰνοέα τινὰ γεωργὸν εὐπορον
 ἐκ πολλῶν ἐρῶντα, καὶ χρηστὸν ἄνθρωπον προσε-
 μένη, ἔπινε μετ' αὐτῆ, καὶ μετὰ παρέλαβεν αὐλή-
 σουσαν παρ' αὐτοῖς. ἤδη δὲ προχωρῶντος τῆς
 πότῃ,

ut nesciam vivere ne homo possit, mea Cochlis.
 Nam copiosus de naribus profluxit sanguis et fa-
 cies illius tota intumuit et liuida est. COCHL.
 Fuit ne homo, an ebrietas erat et vinolenta insa-
 nia? PARTH. Zelotypia quaedam, Cochlis,
 et amor immoderatus. Crocale autem duo, pu-
 to, talenta cum postulasset, si solus habere ipsam
 vellet, non dante Dinomachio, illum excludit ve-
 nientem, impaeta, ut dicebatur, illi ianua. Gor-
 guin vero, Oenoënsē quendam rusticum diui-
 tem, suum olim amatorem, et bonum virum,
 admisit, quē cum biberet, me quoque ad canen-
 dum adhibita. Iam vero processerat compotatio;
 ego

πότε, ἐγὼ μὲν ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων, ὁ
 γεωργὸς δὲ ἤδη ἀνίστατο ὀρχησάμενος· ἡ Κροκά-
 λη δὲ ἐκρότει, καὶ πάντα ἦν ἡδέα· ἐν τούτῳ
 δὲ κτύπος ἤκουετο, καὶ βοή, καὶ ἡ αὐλὸς
 ἤρπασετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεισέπαισαν ὅσων
 ὀκτὼ νεανίσκοι μάλα καρτεροί· καὶ ὁ Μεγα-
 ρεὺς ἐν αὐτοῖς· εὐθύς ἔν· ἀνετέτραπτο πάντα,
 καὶ ὁ Γόργος, ὥσπερ ἔφην, ἐπαίετο, καὶ ἔπα-
 τεῖτο χαμαὶ κείμενος. ἡ Κροκάλη δὲ, ἐκ οἷδ'
 ὅπως, ἔφθη ὑπεκφυγῶσα παρὰ τὴν γείτονα
 Θεσπιάδα. ἐμὲ δὲ ῥαπίσας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκ-
 φθείρου, Φησί, κατεαγόμενος μοι τὰς αὐλὰς
 προσερίψας, καὶ νῦν ἀποτρέχω φράσσω ταῦ-
 τα τῷ δεσπότῃ· ἀπέρχεται δὲ καὶ ὁ γεωργὸς
 ὁψό-

ego Lydium quoddam sonabam; saltandi causa
 iam surgere parabat, plaudente Crocale, rusticus;
 laeta erant omnia: cum tibi subito exauditur tu-
 multus et clamor, et aulae porta effringitur. Et
 paullo post irruunt octo iuvenes sane robusti, et
 inter illos iste Megarensis. Statim ergo eueria
 omnia, Gorgos ipse, ut dixi, pulsatus, et humi
 iacens conculeatus est. Crocale, nescio quomo-
 do, fuga se ad vicinam Thespiadem subduxerat.
 Me vero colaphis caesam Dinomachus iubet in
 malam rem abire, et cum dicto impingit mihi
 fractas tibias: et nunc suffugio, nunciatura haec
 meo hero. Abit vero etiam rusticus, urbanos
 quos-

ὀψόμενός τινας Φίλκας τῶν ἀσικῶν, οἱ παραδώ-
 σκσι τοῖς πρυτανεῦσι τὸν Μεγαρέα. ΚΟΧΛ.
 Ταῦτ' ἐσιν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν τέτων
 ἐρώτων, πληγὰς καὶ δίκας· τὰ δὲ ἄλλα ἡγεμό-
 νες εἶναι καὶ χιλιάρχοι λέγοντες, ἦν τι δένομα
 δέη, Περίμενον, Φασί, τὴν σύνταξιν, ἔς' ἂν
 ἀπολαύω τῆς μισθοφορέας, καὶ ποιήσω πάντα.
 ἐπιτριβεῖεν δ' ἔν ἀλαζόνες ὄντες· ἐγὼ γ' ἔν εὖ
 ποιῶ, μὴ προσιεμένη αὐτὰς τὸ παράπαν· ἄ-
 λιεύς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ γεωργός
 ισότιμος, κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ κομίζων
 πολλὰ· οἱ δὲ τὰς λόφας ἐπισείοντες ἔτοι, καὶ
 μάχας διηγόμενοι, ψόφοι, ὦ Παρθένι.

quosdam amicos visurus, qui tradant Megarensem
 magistratibus. COCHL. Isti fructus amorum
 istorum militarium, plagae et lites. Caeterum
 duces se ac tribunos cum dicant, si quid dandum
 sit, *Expecta*, aiunt, *collectionem tributi militaris*,
dum stipendium percipiam, et *faciam omnia*. Male
 pereant igitur superbi impostores. Recte sane
 ego istos omnino non admitto. Piscator mihi
 aliquis obtingat, aut nauta, aut rusticus, aequus
 homo, parum adulandi gnarus, et multum ad-
 ferens. At isti qui suas cristas quatiunt, et enar-
 rant pugnas, *inanis sunt*, Parthenis mea, strepitus.

Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς.

Λουκιανὸς Κρονίῳ εὐπράττεν.

Ο Κακοδαίμων Περεγρίνος, ἡ (ὡς αὐτὸς ἔχαι-
 ρέν ὀνομάζων ἑαυτὸν) Πρωτεύς, αὐτὸ δὴ
 ἐκείνο τὸ τῷ Ὅμηρῳ Πρωτέως ἔπαθεν· ἅπαν-
 τα γὰρ δόξης ἕνεκα γενόμενος, καὶ μυρίας τρο-
 πὰς τραπέμενος, τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ πῦρ
 ἐγένετο· τοσάτῳ ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἵχε-
 το. καὶ νῦν ἐκείνος ἀπηνθράκωταί σοι ὁ βέλ-
 τιστος κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα, παρ' ὅσον ὁ μὲν
 καὶ διαλαθεῖν ἐπειράθη ἐμβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τὰς
 κρατῆρας· ὁ δὲ γεννάδας ἔτος τὴν πολυανθρω-
 ποτάτην τῶν Ἑλληνικῶν πανηγύρεων τηρήσας,
 πυρὰν

De Morte Peregrini.

Lucianus Cronio Salutem.

Infelix ille Peregrinus, aut, vt ipse nominare
 se gaudebat, Proteus, ipsum illud Homericum
 Protei factum subiit; gloriae enim causa cum
 fuisset omnia, et in mille se formas vertisset, de-
 nique etiam in ignem abiit: tanto nempe gloriae
 amore tenebatur. Iamque in carbones tibi vir
 optimus versus est Empedoclis exemplo, nisi
 quod ille effugere hominum oculos voluit, cum
 in crateras ipse se iniiceret; at hic generosus ho-
 mo, observata celebritatum Graecarum frequen-
 tissima,

πυρὰν ὅτι μεγίστην νήσας ἐνεπήδησεν, ἐπὶ τοσά-
των μαρτύρων, καὶ λόγους τινὰς ὑπὲρ τῆς εἰ-
κῶν πρὸς τὰς Ἑλλήνας, οὐ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν
τῷ τολμήματος.

Πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὄραν σε γελῶντα ἐπὶ
τῇ κορύζῃ τῷ γέροντος· μᾶλλον δὲ καὶ ἀκούω
βοῶντος, οἷά σε εἰκὸς βοᾶν, ὡς τῆς ἀβελτη-
ρίας, ὡς τῆς δοξοκοπίας, ὡς τῶν ἄλλων ἃ λέγειν
εἰώθαμεν περὶ αὐτῶν. σὺ μὲν ἔν πορρῶ ταῦ-
τα, καὶ μακρῷ ἀσφαλέςερον. ἐγὼ δὲ παρα-
τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἔτι πρότερον ἐν πολλῷ πλη-
θει τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτά· ἐνίων μὲν ἀχθο-
μένων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνειαν τῷ γέρον-
τος. ἦσαν δὲ τινες, οἱ καὶ αὐτοὶ ἐγγέλων ἐπ'
αὐτῷ,

tissima, rogo exstructo maximo, tot testibus in-
filiit, cum rationem consilii sui non multis ante
ipsum factum diebus apud Graecos reddidisset.

2. Quare te videre mihi videor multum riden-
tem obesas viri senis nares: vel potius audire cla-
mantem, vah ineptias! vah aerumnosam gloriae
cupiditatem! vah reliqua, quae dicere de talibus
solemus. Ac tu quidem e longinquo ista et mul-
to securius: at ego apud ipsum ignem, et prius
adhuc in magna audientium multitudine ista di-
xi, grauitè ferentibus quibusdam, quotquot
amentiam senis admirarentur. Erant autem, qui

αὐτῷ, ἀλλ' ὀλίγα δεῖν, ὑπὸ τῶν Κυναῶν ἐγώ
σοι διεσπάσθην, ὥσπερ ὁ Ἀκταίων ὑπὸ τῶν
κυνῶν, ἢ ὁ ἀνεψιὸς αὐτῷ ὁ Πενθεὺς ὑπὸ τῶν
Μαινάδων.

Ἡ δὲ πᾶσα τῷ δράματος διασκευῇ, τοῖάδε
ἦν· τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα οἷός γε ἦν, καὶ ἡλί-
κα ἐτραγώδει παρ' ὅλον τὸν βίον, ὑπὲρ τὸν Σο-
φοκλέα, καὶ τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τὰ-
χις αἰς τὴν Ἥλιν ἀφικόμεν, διὰ τῷ γυμνα-
σίῳ αὐτῶν ἐπήκον ἅμα Κυνικῶν τινος, μεγάλη
καὶ τραχεῖα τῇ Φωνῇ τὰ συνήθη ταῦτα, καὶ
ἐν τριόδῳ τὴν ἀρετὴν ἐπιβαυμένε, καὶ ἅπασιν
ἀπαξ ἀπλῶς λοιδορεμένη, εἴτα κατέληξεν αὐ-
τῷ ἡ βοή ἐς τὸν Πρωτέα· καὶ ὡς ἂν οἷός τε ὦ,
πειρά-

et ipsi illum riderent. Sed parum abfuit, quin
discerptus tibi fuisset a Cynicis, vt a canibus
Aetaeon, aut ipsius Pentheus consobrinus a Mae-
nadibus.

3. Totus autem actionis apparatus hic fuit.
Ipsium auctorem fabulae nosti, qualis fuerit, quas-
que tota vita dederit Tragoedias, supra Sopho-
clem et Aeschylum. Ego vero cum primum ve-
ni in Elidem, statim audiebam per Gymnasium
illorum Cynicum quendam, magna atque aspera
voce, consueta illa, et istam de triuio virtutem
inclamantem, maledicentemque simpliciter omni-
bus. Tum exibat illi clamor in Proteum: et
quan-

πειράσομαι σοι αὐτὰ ἐκείνα ἀπομνημονεύσαι,
ὡς ἐλέγετο. σὺ δὲ γνωριεῖς δηλαδὴ, πολλάκις
αὐτοῖς παραστὰς βοῶσι.

Πρωτὴ γάρ τις, ἔφη, κενόδοξον τελμαῖ λέ-
γειν, ὡ γῆ, καὶ ἥλιε, καὶ ποταμοὶ, καὶ θάλατ-
τα, καὶ πατρίδες Ἡράκλει; Πρωτὴ, τὸν ἐν Συ-
ρίᾳ δεθέντα, τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα πεντα-
κισχίλια τάλαντα, τὸν ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πό-
λεως ἐκβληθέντα, τὸν τῷ Ἠλίᾳ ἐπισημότερον,
τὸν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ
δυνάμενον. ἀλλ' ὅτι διὰ πυρὸς ἐξάγειν τῷ βίᾳ
διέγνωκεν ἑαυτὸν, εἰς κενοδοξίαν τινὰς τοῦτο
ἀναφέρουσιν. ἔ γάρ Ἡρακλῆς ἄτως; ἔ γάρ Ἀ-
σκλη-

quantum potero, studebo ipsa tibi illa, vti pro-
lata sunt, referre. Tu vero agnosces nimirum,
qui saepe clamantibus adstiteris.

4. *Proteum ergo, inquit, vanae cupidum gloriae
dicere quisquam audeat? o terra, et sol, et flumina,
et mare, et familiaris Hercules! Proteum illum
vincitum in Syria, illum condonantem patriae suae
quingies mille talenta? illum Romanorum urbe eie-
ctum, sole illum insigniorem, illum qui cum ipso
certare possit Olympio. Sed quod per ignem educere
se de vita decrevit; ad vanam gloriam nonnulli hoc
referunt. Nonne enim sic Hercules? Non enim*

σκληπιὸς καὶ Διόνυσος κραυνῶ; ἔ γάρ τὰ τελευταῖα Ἐμπεδοκλῆς εἰς τὰς κρατῆρας;

Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης (τῷτο γὰρ ὁ κεκραγὼς ἐκείνος ἐκαλεῖτο) ἡρόμην τινὰ τῶν παρесьώτων, τί βέλεται τὸ περὶ τῷ πυρός, ἢ τί Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτέα; ὁ δὲ, Οὐκ εἰς μακρὰν, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς Ὀλυμπιάσι. Πῶς, ἔφην, ἢ τίνος ἔνεκα; εἶτα ὁ μὲν ἐπειρᾶτο λέγειν· ἐβόα δὲ ὁ Κυνικός, ὥς ἀμήχανον ἦν ἄλλῃ ἀκρίβειν. ἐπήκον, ἔν τα λοιπὰ, ἐπαντλῆντος αὐτῷ, καὶ θαυμασὰς τινὰς ὑπερβολὰς διεξιόντος κατὰ τῷ Πρωτέως· τὸν μὲν γὰρ Σινωπέα, ἢ τὸν διδάσκαλον αὐτῷ Ἀντισθένη, ἐδὲ παραβάλλειν ἤξιε αὐτῷ, ἄλλ.

Aesculapius ac Bacchus fulmine? Non enim ultima aetate in crateras Empedocles?

5. Cum vero dixisset ista Theagenes, hoc enim clamoroso illi nomen erat, interrogo adstantium aliquem, *Quid vellet sibi illud de igne, aut quid ad Proteum Hercules atque Empedocles?* Ille, *Non ita multo post*, inquit, *cremabit se ipse Proteus Olympiis. Quomodo, inquam, aut, qua de causa?* Tum ille respondere parabat; clamabat autem Cynicus, ut alium exaudire non posses. Audiui igitur profundentem reliqua, et admirabilis quosdam dicendi excessus de Proteo proferentem. Nam Sinopensem illum, aut illius magistrum Antisthenem, ne comparare quidem illi dignabatur,

ἀλλ' ἔδὲ τὸν Σωκράτη αὐτόν· ἐκάλει δὲ τὸν Δία ἐπὶ τὴν ἄμυλλαν. εἴτα μέντοι ἔδοξεν αὐτῷ ἴσως πως φυλάξαι αὐτὰς, καὶ ἔτω κατέπαυσε τὸν λόγον·

Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἀριστα δημιουργήματα ἐθεάσατο, τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρωτέα· πλάσαι δὲ καὶ τεχνίται, τῷ μὲν Φειδίας, τῷ δὲ ἡ Φύσις· ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεὸς τὸ ἀγαλματῶτο οἰχήσεται, ὀχόμενον ἐπὶ τῷ πυρὸς, ὀρφανεὲς ἡμᾶς καταλιπόν. ταῦτα ξὺν πολλῷ ἰδρῶτι διεξελθὼν, ἐδάκρυε μάλα γελοίως, καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ πάνυ ἔλκειν, καὶ τέλος ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν Κυνικῶν τινες, παραμυθήμενοι.

Μετά

tur, sed nec ipsum Socratem: Iouem potius ad certamen illud prouocabat. Deinde tamen visum illi est aequo aliquatenus fastigio vtrumque seruire, atque ita orationem finiit:

6. Haec nempe duo, inquit, opera praestantissima spectavit orbis, Olympiam Iouem et Proteum. Fictores et artifices alterius Phidias, alterius vero natura. At nunc de hominibus ad Deos hoc simulacrum abibit, inuectum igni; nobis relictis orphanis. Ista multo cum sudore ubi pronunciaffet, plorauit ridicule, et crines sibi vellit, aliquantum tamen parcens, ne nimis traheret. Tandem gannientem adhuc Cynicum quidam velut consolantes abducunt.

Μετὰ δὲ τῷτον ἄλλος εὐθύς ἀναβαίνει, οὐ
 περιμείνας διαλυθῆναι τὸ πλῆθος, ἀλλὰ ἐπ' αἰ-
 θεομένοις 1) τοῖς προτέροις ἱερείοις ἐπέχει τῶν
 σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ πολὺ ἐγέλα,
 καὶ δῆλος ἦν νειόθεν αὐτὸ δρῶν· εἴτα ἤρξατο
 ὧδ' πῶς· ἐπεὶ ὁ κατάρατος Θεαγένης τέλος
 τῶν μιαιωντάτων αὐτῷ λόγων τὰ Ἡρακλείτῃ
 δάκρυα ἐποίησατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον ἀπὸ
 τῷ Δημοκρίτῃ γέλωτος ἄρξομαι· καὶ αὐθις ἐγέ-
 λα ἐπιπολὺ, ὥς καὶ ἡμῶν τὰς πολλὰς ἐπὶ τὸ
 ὅμοιον ἐπεσπάσατο.

Εἴτα

7. Post hunc vero alius statim escendit, dilabi
 multitudinem non passus; sed ardentibus adhuc
 prioribus extis infundens libamina. Ac primo
 quidem multum risit, quod ex imis illum prae-
 cordiis facere, apparet. Tum ita fere exorsus
 est: *Quandoquidem execrabilis ille iste Theagenes*
finem impurissimae orationis suae Heracliti fecit la-
crimas; ego e contrario a Democriti risu incipiam,
 et denuo risit tantum, ut etiam nostrum plures
 ad risus societatem pertraheret.

8. Dein

1. ἐπ' αἰθεομένοις] Non damnauerim repeti-
 tionem Praepositionis, ἐπ' αἰθεομένοις ἐπέ-
 χει. sed sine fraude etiam fuerit, quod in-
 terpretatus sum, ac si legeretur mutatione
 tenuissima ἐπὶ αἰθεομένοις. *Gesner.*

Εἶτα ἐπιστρέψας ἑαυτὸν, Ἦ τί γὰρ ἄλλο, εἶφη·
 ὦ ἄνδρες, χρὴ ποιεῖν ἀκρόντας μὲν οὕτω γε-
 λοίων ξήσεων, ὀρώντας δὲ ἄνδρας γέροντας δο-
 ξαρίᾳ καταπτύσσειν ἕνεκα, μονοναχὶ κυβισῶντας
 ἐν τῷ μέσῳ; ὡς δὲ εἰδείητε οἷόν τι τὸ ἀγαλμᾶ
 ἐσι τὸ καυθησόμενον, ἀκῶσατέ με, ἐξαρχῆς
 παραφυλάξαντος τὴν γνώμην αὐτῆ, καὶ τὸν
 βίον ἐπιτηρήσαντος· ἕνια δὲ παρὰ τῶν πολι-
 τῶν αὐτῆ ἐπυνθανόμεν, καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν ἀκρι-
 βῶς εἰδέναι αὐτὴν.

Τὸ γὰρ τῆς Φύσεως τῆτο πλάσμα καὶ δημι-
 ῦργημα, ὃ τῷ Πολυκλείτῃ κανὼν, ἐπεὶ εἰς ἄν-
 δρας τελεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων ἄλγος,
 μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ
 τῷ

8. Dein se conuertens, *Aut quid enim aliud,*
inquit, viri, faciendum est, ubi audimus dictiones
adeo ridiculas, videmus autem viros senes despuen-
dae cuiusdam gloriolae causa tantum non saltare in
caput in publico. Vt autem sciatis, quale simula-
crum sit iam comburendum, me audite, qui diligen-
ter obseruavi illius animum, et vitam exploravi:
quaedam vero de ciuibus istius exquirendo cognoui,
hisque, qui necessitate quadam recte istum nosse de-
bebant.

9. Hoc enim fictum naturae manibus simulacrum,
 hic Polycleti canon, cum ad virilem aetatem perue-
 nisset, in Armenia deprehensus in adulterio plagas
 accepit sane multas, ac tandem salu de regulis effu-

τῷ τέγχε ἀλόμενος διέφυγε, ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος· εἴτα μερῶντιόν τι ὠραῖον διαφθείρας, τρισχιλίων ἐξωνήσατο παρὰ τῶν γονέων τῷ παιδός, πενήτων ὄντων, μὴ ἐπὶ τὸν ἄρμος ἦν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας.

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἔασειν μοι δοκῶ· πολλὸς γάρ ἐτι ἄπλαστος ἦν, καὶ εὐδένω ἐντελὲς ἀγαλμα ἡμῖν ἐδεδημιζργητό. ἃ δὲ τὸν πατέρα ἔδρασε, καὶ πάνυ ἀνάσαι ἄξιον, καί τοι πάντες ἴδε, καὶ ἀκηκόατε ὡς ἀπέπνιξε τὸν γέροντα, καὶ ἀνασχόμενος αὐτὸν ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη ἤδη γηρῶντα. εἴτα ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο, Φυγὴν ἑαυτοῦ καταδικάσας ἐπλανᾶτο, ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων.

"ΟΤΕ

git, obtruncatum raphano podicem auferens. Deinde adolescentulum formosum cum corrupisset, tribus millibus redemit se a parentibus pueri pauperculis, ne ad Praesidem Asiae deduceretur.

10. Haec, et quae sunt in hoc genere, placet omittere: argilla enim adhuc erat informis, nondum inde perfectum nobis simulacrum effictum fuerat. Quae autem patri fecerit, audire omnino operae pretium est. Quamquam nostis omnes et audistis, ut senem suffocauerit, non passus illum ultra sexaginta annos iam senescere. Deinde cum per-vulgatum esset facinus, exilio a se damnatus oberravit aliam alia terra permutans.

21. Quo

Ὅτε περ καὶ τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν ἐξέμαθε, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν αὐτῶν ξυγγενόμενος. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεὶ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφήτης, καὶ διασάρχης, καὶ ξυναγωγεὺς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὢν. καὶ τῶν βιβλῶν τὰς μὲν ἐξηγεῖτο, καὶ διεδάφει, πολλὰς δὲ αὐτὰς καὶ ξυνέγραφε, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκείνοι ἠγᾶντο, καὶ νομοθέτη ἐχρῶντο, καὶ προσέχτην ἐπέγραφον. τὸν μέγαν γὰρ ἐκείνον ἔτι σέβασιν ἀνθρώπων, τὸν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκολοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τελετὴν εἰσήγαγεν εἰς τὸν βίον.

Τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τέττῳ ὁ Πρωτεύς, ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμωτήριον. ὅπερ καὶ αὐτὸ

II. Quo quidem tempore etiam admirabilem Christianorum sapientiam edidicit, in Palaestina cum sacerdotibus illorum et scribis versatus. Et, quid multa? Breui tempore, ut pueri iuxta se viderentur omnes, effecit, Propheeta ipse, et chori illorum praeful, et concionator, et solus omnia. Ac librorum alios interpretatus est, ac declaravit, multos ipse conscripsit: itaque Dei instar ipsum habebant, et vtebantur legislatore, et suum scribebant antistitem. Nempe magnum illum adhuc venerantur hominem, illam cruci in Palaestina, ob introducta in vitam haec mysteria, affixum.

12. Tum quidem deprehensus eo in crimine Protaeus in vincula coniectus est: quae ipsa res non par-

vam

αὐτὸ δ' ἰμικρὸν αὐτῷ ἀξίωμα περιποίησε πρὸς
 τὸν ἐξῆς βίον, καὶ τὴν τερατείαν, καὶ δοξοκο-
 πίαν, ὧν ἐρῶν ἐτύγχανεν. ἐπεὶ δ' ἐν ἐδεδετο,
 οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιῶμενοι τὸ πρᾶγμα,
 πάντα ἐκίνυν, ἐξαρκάσαι πειρώμενοι αὐτόν. εἴτ'
 ἔπει τῆτο ἦν ἀδύνακτον, ἤγε ἄλλη θεραπεία πα-
 σα δ' παρέργως ἀλλὰ ζὺν σπευδῇ ἐγίγνετο· καὶ
 ἔωθεν μὲν εὐθύς ἦν ὄρεῖν παρὰ τῷ δεσποτηρίῳ
 περιμένοντα γράμματα, χήρας τινάς, καὶ παῖδας
 ὀρφανὰ· οἱ δὲ ἐν τέλει αὐτῶν καὶ σύνεκάθευ-
 δον ἔνδον μετ' αὐτοῦ, διαφθεύροντες τοὺς δε-
 σμοφύλακας· εἴτα δεῖπνα ποικίλα εἰσεκομί-
 ζετο, καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγοντο, καὶ
 ὁ βέλτιστος Περεγρίνος (ἐτι γὰρ τοῦτο ἐκα-
 λεῖτο)

*vam illi futurare vitae dignitatem conciliauit, et
 praestigiarum gloriaeque studium, quae iam ante
 amabat. Cum igitur in vinculis esset, communem
 eam calamitatem rati Christiani, nihil intentatum
 relinquunt, ut illum eripiant. Deinde ubi hoc fie-
 ri non poterat, ministerium omne reliquum non obi-
 zer, sed summo studio peragebatur. Et mane qui-
 dem statim videres praesto esse ad carcerem vetulas,
 viduas quasdam et orphanos. Qui vero honoratio-
 res illorum, ii etiam corruptis carceris custodibus
 intra apud istum pernoctabant. Deinde coenae in-
 ferebantur collaticiae, et sacri illorum libri recita-
 bantur, et praeclarus ille Peregrinus (hoc enim ad-
 hac*

λεῖτο) καινὸς Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ὠνομάζετο.

Καὶ μὴν καὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων ἐστίν, ὧν ἤκόν τινες τῶν Χριστιανῶν σελλόντων ἀπὸ τοῦ κοινῆ, βοηθήσοντες, καὶ ξυναγορεύοντες, καὶ παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα ἀμήχανον δέ τι τὸ τάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδὴν τι τοιοῦτον γένηται, δημόσιον. ἐν βραχεὶ γάρ, ἀφειδέσα πάντων. καὶ δὴ καὶ τῷ Περσεγρίνῳ πολλὰ τότε ἦε χρήματα παρ' αὐτῶν ἐπὶ πρεφάσει τῶν δεσμῶν, καὶ πρᾶσδον ἔ μικρὰν ταύτην ἐποίησατο. πεπείνασι γάρ αὐτὰς οἱ κακοδαίμονες, τὸ μὲν ὅλον ἀθάνατοι ἔσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸν αἰὲ χρόνον. παρ' ὃ καὶ καταφρονῆσι τῆ θανάτου.

huc tum nomine censebatur) nouus ab illis dicebatur Socrates.

13. *Quin etiam ex Asiaticis quibusdam urbibus, Christianorum missu publico, venire quidam, adiutori virum, et aduocati eius futuri, consolaturique. Incredibilem enim alacritatem ostendunt, si quid tale fiat publice. Ut enim breuiter dicam, nulli rei parcuunt. Itaque etiam Peregrino tum multae ab illis venire vinculorum causa pecuniae, eumque reditum habuit sibi non mediocrem. Persuaserunt enim sibi miseri in uniuersum quidem se futuros, esse immortales, et perpetua tempore victuros: unde etiam contempnunt mortem vulgo, suaeque se spon-*
occi-

νάτῃ, καὶ ἐκόντες αὐτὰς ἐπιδιδόασιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος ἔπεισεν αὐτὰς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶναι ἀλλήλων· ἐπειδὴν ἀπαξ παραβάντες, θεὰς μὲν τὰς Ἑλληνικὰς ἀπαρνήσωνται, τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον ἐκείνον σοφιστὴν αὐτῶν προσκυνῶσι, καὶ κατὰ τὰς ἐκείνου νόμους βιώσι. καταφρονῶσιν οὖν ἀπάντων ἐξίσης, καὶ κοινὰ ἡγῶνται, ἀνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως τὰ τοιαῦτα παραδεξάμενοι. ἦν τοίνυν παρέλθῃ τις εἰς αὐτὰς γόης, καὶ τεχνίτης ἄνθρωπος, καὶ πράγμασι χρῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα μάλα πλάσιος ἐν βραχεῖ ἐγένετο, ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγγχεῖν.

Πλὴν ἄλλ' ὁ Περεγρίνος ἀφείδῃ ὑπὸ τῇ τότε τῆς Συρίας ἀρχοντος, ἀνδρὸς Φιλοσοφίας

καὶ
occidendos praebeant. Deinde vero primus illis legislator persuasit, omnes esse invicem fratres, postquam semel transgressi, Graecos Deos abnegauerint, adorauerint autem affixum illum cruci suum Sophistam, atque ex ipsius legibus vivant. Quare omnia reliqua aequae contemnunt, et arbitrantur communia, quae quidem nullo idoneo argumento receperunt. Si quis ergo ad illos veniat impostor, et callidus homo, et uti rebus qui sciat, ilicet brevi statim tempore diues factus homines imperitos albis dentibus deridet.

14. Verum Peregrinus ab eo, qui tum praesidebat Syriae, dimissus est, viro, qui Philosophiam ama-

χαίροντος, ὃς συνεῖς τὴν ἀπόνοιαν αὐτῷ, καὶ ὅτι δέξαιτ' ἂν ἀποθανεῖν, ὥς δόξαν ἐπὶ τέτῳ ἀπολίποι, ἀφῆκεν αὐτὸν, ἐδὲ τῆς κολάσεως ὑπολαβὼν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς τὴν οἰκίαν ἐπανελθὼν, καταλαμβάνει τὸ περὶ τῷ πατρὶ ὄντι φλεγμαῖνον, καὶ πολλὰς τὰς ἐπανατεινόμενας τὴν κατηγορίαν. διήρπασε δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων παρὰ τὴν ἀποδημίαν αὐτῷ, καὶ μόνοι ὑπελείποντο οἱ ἄγροί ὅσον· εἰς πεντεκαίδεκα τάλαντα· ἦν γὰρ ἡ πᾶσα ἐστία τριάκοντά περ τάλαντων ἄξια, ἣν ὁ γέρον κατέλιπεν, ἔχ ὥσπερ ὁ παγγέλοιος Θεαγένης ἔλεγε, πεντακισχιλίῳ. τοσούτῃ γὰρ ἐδὲ ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις, πέντε σὺν αὐτῇ τὰς γειτνιώσας

amaret, quique intellecta istius amentia, eumque mortem optaturum, vi famam eo nomine relinqueret, hominem, ne dignum quidem poena ratus, dimisit. At ille in patriam reuersus deprehendit flagrantem adhuc illam de patre interfecto famam, et multos accusationem inuentantes. Verum etiam pleraeque ipsius opes per illam peregrinationem direptae fuerant, solis relictis agris quindecim circiter talentorum. Tota enim, quam reliquerat senex, substantia triginta forte talentorum fuerit; non quinquies mille, ut ridiculus iste dixit Theagenes. Tanti enim nec uniuersa Parianorum vrbs, si vicinas sibi quin-

qua

σας παραλαβῶσα, πρᾶθει ἄν, αὐτοῖς ἀνθρώποις, καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ παρασκευῇ. Ἀλλ' ἔτι γε ἡ κατηγορία καὶ τὸ ἐγκλημα θεμιτὸν ἦν, καὶ ἑώρακε ἄν εἰς μακρὰν ἐπαναστήσεσθαι τις αὐτῷ. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐτὸς ἡγανάκτει, χρησὸν, ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέροντα πενθῶντες, ἔτως ἀσεβῶς ἀπολωλὸτα. ὁ δὲ σοφὸς ἄνθρωπος Πρωτεύς πρὸς ἅπαντα ταῦτα σκέψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε, καὶ ὅπως τὸν ἰκίνδυνον διέφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Παριανῶν (ἐλόμεν δὲ ἤδη, καὶ τρίβωνα πινάρον ἡμπείχετο, καὶ πῆρυν παρήρητο, καὶ τὰ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἦν, καὶ ὅλως μάλα τραγικῶς ἔσκεύατο.) τοιοῦτος αὖν ἐπιφανείς αὐτοῖς, ἀφ' εἶναι

que alias assumat, forte vendatur, ipsis cum hominibus, et pecudibus, et apparatu reliquo.

15. *Verum tamen accusatio illa et crimen adhuc valebat, videbaturque futurum, ut non ita multo post aliquis contra illum consurgeret. Et maxime ipse indigne ferebat populus, bonum senem, uti dicebant, qui viderant, impie adeo periisse lugentes. At sapiens iste Proteus ad haec omnia videte quid inuenerit, et qua ratione effugerit periculum. Progressus nempe in Parianorum concionem (iam autem comam aluerat, et pallium induerat sordidum, et suspenderat peram, et in manu fustis erat, et tragicum omnino habitum sumserat.) Sic ergo in conspectum*

εἶναι ἔφη τὴν ἐσίαν, ἣν ὁ μακαρίτης πατὴρ αὐ-
τῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τᾷτο ὡς
ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς
διανομὰς κεχρηνότες, ἀνέκραγον εὐθὺς ἕνα Φι-
λόσοφον, ἕνα Φιλόπατριν, ἕνα Διογένης καὶ
Κράτητος ζηλωτὴν. οἱ δὲ ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο.
καὶν εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμνησθαι τῆς Φόνου,
λίθοις εὐθὺς ἐβάλλετο.

Ἐξήκει ἄν. τὸ δευτέρον πλανησόμενος, ἱκανὰ
ἐφόδια τὰς Χριστιανὰς ἔχων, ὑφ' ὧν δορυφο-
ρέμενος, ἐν ἅπασιν ἀφθονοῖς ἦν. καὶ χρόνον
μὲν τινα ἕως ἐβόσκετο. εἴτα παρανομήσας τε
καὶ ἐς ἐκείνας (ὥφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων
τῶν ἀπορρήτων αὐταῖς) οὐκ ἔτι προσιεμένων
αὐτῶν

*speculum illorum prodiens, permitttere se ait, ut uni-
versa patris sui felicitis memoriae substantia sit pu-
blica. Hoc ut populus audiuit, homines pauperes ex
inbiantes largitionibus, statim exclamant, Vnum
Sapientiae, vnum patriae amatorem! vnum Dio-
genis et Cratetis aemulum! Inimicis autem os iam
obturatorum erat, et si quis caedis iniicere mentionem
conaretur, lapidibus statim perebatur.*

16. Iterum ergo in aliud exilium atque errorem
egressus est, satis luculenti viatici instar habens
Christianos, quorum satellitio instructus copiis omni-
bus abundabat. Atque aliquamdiu ita alebatur.
Deinde migravit etiam illorum legibus, visus enim,
puta, fuerat prohibito illis cibo uti; cum non am-

αὐτῶν ἀπαρχόμενος, ἐκ παλινωδίας ὤετο δεῖν ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ κτήματα, καὶ γραμματεῖον ἐπιδῆς, ἡξίς ταῦτα νομίσασθαι, κελεύσαντος βασιλέως. εἴτα τῆς πόλεως ἀντιπρεσβευσαμένης, ἔδεν ἐπράχθῃ, ἀλλ' ἐμμένειν ἐκελεύσθη, οἷς ἅπαξ δισέγνω, μηδενὸς καταναγκάσαντος.

Τρίτῃ ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον παρὰ τὸν Ἀγαθέβουλον, ἵνα παρ' τὴν θαυμασὴν ἀσκησιν διήσκητο, ξυρόμενός μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ ἥμισυ, χριόμενός δὲ πηλῷ τὸ πρόσωπον, ἐν πολλῷ δὲ τῶν περιεσώτων δῆμῳ ἀναφλῶν τὸ αἰδεῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τέτο καλῶμενον ἐπιδιδυνάμενος. εἴτα παύσῃ, καὶ
 παιό-

plius eummitterent, ad indigentiam relictus aequum censebat, retractata donatione, a civitate repetere bona sua: datoque libello recipere illa Imperatoris iussu postulabat. Deinde, missis contra ipsum a civitate Legatis, frustra fuit, iussusque in his, quae nemine cogente constiruisset, manere.

17. Post haec tertia ab illo suscepta in Aegyptum peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illam exercitationem suscepit, ut rasa dimidia capitis parte, oblita luto facie, in multo circumstantium populo, fricando pudendo, illud quod indifferens ab istis vocatur, in se ostenderet; deinde vel pulsaret ipse,

παλιόμενος νάρθηκι εἰς τὰς πυγὰς, καὶ ἄλλα πολ-
λὰ νεανικώτερα 2) θαυματοποιῶν.

Ἐλεῖθαι δὲ ἔτιω παρεσκευασμένος, ἐπὶ Ἰτα-
λίαν ἔπλευσε, καὶ ἀποβάς τῆς νεῶς, εὐθὺς ἐλοι-
δορεῖτο πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ, πρῶ-
τον αὐτὸν καὶ ἡμερώτατον αἰδώς· ὥς ἀσφα-
λῶς ἐτόλμα. ἐκείνῳ γάρ, ὡς εἰκὸς, ὀλίγον
ἔμελε τῶν βλασφημιῶν, καὶ ἐκ ἡξίᾳ φιλοσο-
φίαν ὑποδυόμενόν τινι κολάζειν ἐπὶ ῥήμασι, καὶ
μάλιστα τέχνῃ τινὰ τὸ λοιδορεῖσθαι πεποιημέ-
νον. τέτῳ δὲ καὶ ἀπὸ τέτων τὰ τῆς δόξης ἡ-
ξάνε-

*ipse, vel pulsandas ferula nates aliis praeberet, alia-
que vebementiora etiam spectacula ederet.*

18. Hinc autem sic instructus nauigauit in Ita-
liam, et egressus naui maledicere statim coepit omni-
bus, Imperatori maxime, quem mitissimum scires
mansuetissimumque: quo maiori confidentia ausus
est. Parum enim ille, ut par erat, curabat male-
dicta, neque dignum se censebat, hominem philoso-
phiae laruam indutum propter verba punire, eum
praesertim, qui sibi artem ipsum illud maledicere
fecisset. Isti vero etiam inde fama creuit. Apud

Ee 2

impe-

2. νεανικώτερα] Dedi vebementiora. Haec saepe
verbi vis est, illustrata a Geuartio ad
Statii Sylu. I, 4, 51. f. Papin. lectt. I, 32.
itemque a Io. Andr. Rosio Diss. ad 2. Tim.
II, 22. f. νεωτέρως ἐπιθυμίας. Gesner.

ζάνετο· παρὰ γοῦν τοῖς ἰδιώταις καὶ περιβλεπτος ἦν ἐπὶ τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὲ ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ σοφὸς ἀπέπεμψεν αὐτὸν ἁμέτρως ἐντροφῶντα τῷ πράγματι, εἰπὼν μὴ δεῖσθαι τὴν πόλιν τοιᾶντα Φιλοσόφου. κλην ἀλλὰ καὶ τῆτο κλεικὼν αὐτῷ, καὶ διὰ σώματος ἦν ἅπασιν, ὁ Φιλόσοφος διὰ τὴν παρρησίαν, καὶ τὴν ἄγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθείς. καὶ προσήλαυνε κατὰ τῆτο τῷ Μισσανίῳ, καὶ Διώνι, καὶ Ἐπικτήτῳ, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐν περιστάσει τοιαύτῃ ἐγένετο.

Οὕτω δὲ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν, ἄρτι μὲν Ἠλείοις ἐλοιδορεῖτο, ἄρτι δὲ τὰς Ἑλληνας ἔπειθόν ἀντάρασθαι ὅπλα Ῥωμαίοις, ἄρτι δὲ ἀνδρα-
παι-

imperitos enim propter ipsam hanc amentiam erat conspicuus, donec Praefectus urbis, vir sapiens, nimis se petulanter ea in re gerentem eiecit, praefatus, non indigere urbem tali Philosopho. Verum enim vero hoc ipsum celebriorem reddidit, cum in ore esset omnium Philosophus propter dicendi fiduciam et nimiam libertatem urbe exactus: idque ipsum admouit hominem ad Musonium, et Dionem, et Epictetum, et si quis alius simili conditione fuit.

19. Ita certe in Graeciam cum venisset, iam Elisibus maledicebat: iam suadebat Graecis, uti arma contra Romanos caperent: iam virum doctrina
pari

παιδείᾳ καὶ ἀξιώματι πρέχοντα, διότι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὕδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψει ἀπολυμένους τὰς πανηγυρισὰς, κακῶς ἠγόρευεν ὡς καταθελύνοντα τὰς Ἑλλήνας, δέον τὰς θεαταῖς τῶν Ὀλυμπίων διακαρτερεῖν διψῶντας, καὶ νῆ Δία γὰρ καὶ ἀποθνήσκειν πολλὰς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἱ τέως διὰ τὸ ξηρὸν τῆ χωρὶς, ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπέπόλαζον· καὶ ταῦτα ἔλεγεν, πίνων τῆ αὐτῆ ὕδατος. ὡς δὲ μικρὰ κατέλευσαν αὐτὸν, ἐπιδραμόντες ἅπαντες, τότε μὲν ἐπὶ τὸν Δία καταφυγὼν ὁ γενναῖος, εὔρε τὸ μὴ ἀποθανεῖν.

Ες

pariter et dignitate eminentem, quod praeter caetera hoc beneficium Graeciae praestiterat, ut equam perduceret Olympiam, et prohiberet ne porro sibi perirent spectatores, maledictis incessabat, velut qui effeminaret Graecos; cum deceret sitim ferre spectatores Olympiorum, quin, ita me Iupiter, perire multos illorum a morbis vehementibus, qui tum propter regionis siccitatem, in magna multitudine frequentes erant. Et haec dicebat bibens ipse de eadem aqua. Cum vero parum abessent, quin lapidibus illum, concursu omnium facto, obruerent: tum ad Iouem confugiens vir foris, mortem evitaui.

Ἐς δὲ τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινα διὰ τεττάρων ἐτῶν συνθεῖς τῶν διὰ μέσου, ἐξηγεῖται πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἑπαινον ὑπὲρ τοῦ τὸ ὕδωρ ἐπαγαγόντος, καὶ ἀπαλογίαν ὑπὲρ τῆς τότε Φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελούμενος ὑφ' ἀπάντων, καὶ μνησθ' ὁμοίως περιβλεπτός ὢν, ἔωλα γὰρ ἦν ἅπαντα, καὶ οὐδὲν ἔτι καιναουργεῖν ἐδύνατο, ἐφ' ὅτῳ ἐκπλήξει τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει, οὐπερ ἐξαρχῆς δριμύν τινα ἔρωτα ἐρῶν ἐτύγχευε, τὸ τελευταῖον τοῦτο τόλμημα ἐβουλεύσατο περὶ τῆς πυρᾶς, καὶ διέδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας εὐθύς ἀπ' Ὀλυμπίων τῶν ἑμπροσθεν, ὡς ἐς τὰ πρὶν καύσων ἑαυτόν.

Καὶ

20. Olympiade proxima, orationem quatuor interiectis annis a se compositam ad Graecos attulit, laudem eius qui aquam perduxit, et fugae superioris excusationem. Sed cum iam negligeretur ab omnibus, nec amplius ita conspicuus esset; obsoleta quippe erant omnia, nec novum quidquam poterat proferre, quo percelleret audientes, atque admirandum se conspiciendumque praeberet, cuius rei ab initio inde vehementer cupidus fuerat: ultimum hoc de rogo facinus meditari coepit: sparsitque famam inter Graecos a superioribus statim Olympiis, se futuro tempore se crematurum.

21. Et

· Καὶ νῦν αὐτὰ ταῦτα θαυμαστοποιεῖ, ὡς Φά-
 σι, βόθρον ὀρύττων, καὶ ξύλα συγκομίζων, καὶ
 δεινὴν τινα τὴν καρτερίαν ὑπὸ σπινθέρων. ἐχρῆν
 δὲ, οἶμαι, μάλιστα μὲν περιμένειν τὸν θάνατον,
 καὶ μὴ δραπετεύειν ἐκ τῆς βίης. εἰ δὲ καὶ πάν-
 τως διέγνωσὸ οἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρὶ, μη-
 δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς τραγυμδίας τέτοις χρῆσθαι,
 ἀλλ' ἄτερόν τινα θάνατον τρόπον, μυρίων ὄντων,
 ἐλάμενον ἀπελθεῖν. εἰ δὲ καὶ τὸ πῦρ ὡς Ἡρά-
 κλειόν τι ἀσπάζεται, τί δήποτε ἔχι κατὰ σι-
 γὴν ἐλόμενος ὄρος εὐδενδρον, ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν
 ἐνέπρησε μόνος, ἕνα τινὰ οἶον Θεαγένη τέτον,
 Φιλοκτῆτην παραλαβών; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῆς
 πανηγύρεως πληθύνουσης, μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς
 ὀπτήσῃ ἑαυτὸν, ἐκ ἀνάξιον, μὰ τὸν Ἡρακλέα,
 εἶγε

21. Et tuus eadem portenta agitat, fodienda,
 et aiunt, fossa, comportandis lignis, et mirifica
 quadam fortitudine pollicenda. Oportebat autem,
 arbitror, primum quidem expectare mortem, non
 aufugere de vita: Sin vero omnino mori illi decre-
 tum sit, non igne uti, neque tragico illo apparatu,
 sed alio mortis genere, cum sexcenta sint, delecto,
 discedere. Si vero ignem etiam ut Herculeum quid-
 dam amat, quid tandem non silentio eligens silen-
 sum mortem, in illo se cremat solus, uno quadam
 Philoκτήte, verbi causa hoc Theagene, assumpto? At
 ille Olympiae, plena celebritate, tantum non in
 scena se affabit, non indignus Mehercule! siquidem
 Ec 4 patri-

εἶγε χρὴ καὶ τὰς πατραλοίας, καὶ τὰς ἀθέας,
 δίκας διδόναι τῶν τολμημάτων· καὶ κατὰ τῆ-
 το πᾶν ὅψε δρᾶν αὐτὸ εἴκειν, ὃν ἐχρῆν πάλ-
 λαυ ἐς τὸν τῷ Φαλαρίδος ταῦρον ἐμπεσόντα τὴν
 ἀξίαν ἀποτετικέναι, ἀλλὰ μὴ ἅπαξ χανόντα
 πρὸς τὴν Φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθνάναι. καὶ γὰρ
 αὐτὸ καὶ τότε οἱ πολλοὶ μοι λέγουσιν, ὡς εὐδαί-
 ῳδ' ἄλλος θανάτῳ τρόπος τῷ διὰ πυρός·
 ἀνοιξάμεν γὰρ δεῖ μόνον τὸ σῶμα, καὶ αὐτίκα τεθ-
 νάναι.

Τὸ μὲντοι θέαμα ἐπινοοῖται, οἶμαι, ὡς σε-
 μνόν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ καλούμενος ἄνθρωπος, ἐν-
 θα μὴδὲ θάπτειν ὅσιον τὰς ἄλλας ἀποθνήσκον-
 τας. ἀκούετε δὲ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλαι θέλων

ΤΙΣ

*patricidas atque atheos poenas dare facinorum fas
 est, et hoc quidem respectu tarde sane illud facere
 videtur, quem olim oportebat Phalaridis tauro in-
 clusum digna dedisse supplicia, non semel bausta
 ore flamma, momento uno mori. Nam rursus hoc
 quoque multi mihi dicunt, non esse aliud celerius
 igni genus mortis. Licet enim os aperire, et statim
 mori.*

22. *Verum ideo, puto, hoc excogitat spectacu-
 lum, quasi magnificum sit homo in loco sacro com-
 bustus, ubi neque sepelire alios mortuos per religio-
 nem licet. Sed nostis, puto, etiam olim aliquem,
 qui*

τις ἔνδοξος γενέσθαι, ἔπει κατ' ἄλλαν πρόπον
ἐκ εἶχεν ἐπιτυχεῖν τέτα, ἐνέπρησε τῆς Ἐφε-
σίας Ἀρτέμιδος τὸν νεών. τοιῦτόν τί καὶ αὐτὸς
ἐπινοεῖ, τοσῆτος ἔρως τῆς δόξης ἀντέστηκεν αὐτῷ.

Καίτοι, Φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων
αὐτὸ δρᾷ, ὡς διδάξειεν αὐτὰς θανάτου κατα-
φρονεῖν, καὶ ἐγκατερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ
ἡδέως ἂν ἐροίμην ἐκ ἐκείνων, ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ καὶ
τὰς κακὰς βέλουσθε ἂν μαθητὰς αὐτῶ γε-
νέσθαι τῆς καρτερίας ταύτης, καὶ καταφρονεῖν
θανάτου, καὶ καύσεως, καὶ τῶν τοιούτων δει-
μάτων. ἀλλ' ἐκ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι βουληθεῖητε
πῶς ἂν ὁ Πρωτεύς τῶτα διακρίνει, καὶ τὰς μὲν
χρηστὰς ὠφελήσει, τὰς δὲ πονηρὰς οὐ φιλοκιν-
δυνωτέρως καὶ τολμηροτέρως ἀποφανεῖ;

Καί-

*qui nobilis cuperet fieri, cum aliam eius rei conse-
quendae rationem non haberet, Ephesiae Dianae ae-
dem incendiisse. Tale quid et iste excogitat: tantus
illi famae amor infedit.*

23. *Quamquam dicit, se hominum gratia hoc
facere, ut mortem contemnere illos doceat, et terri-
bilia sustinere. Ego vero lubens interrogaverim non
illum, sed vos, Num maleficos etiam velitis imi-
tatores illius fortitudinis fieri, et mortis contem-
nendae, et viuicomburii, et terrorum similium?
Verum non vos, bene novi, hoc velitis. Quomodo
ergo discernit illud Proteus, ut bonos iuuet, malos
non amantiores periculorum et audaciores faciat?*

Καίτοι δυνατόν ἔσω ἔς τῷτο μόνες ἀπάντησε-
σθαι τὰς πρὸς τὸ ὠφελίμον ὀψομένας τὸ πρᾶ-
γμα· ὑμᾶς δ' ἔν αὐθις ἐρήσομαι, δεξαίσοθ' ἂν
ἑμῶν τὰς παῖδας ζηλωτὰς τῷ τοιούτῳ γενέσθαι;
ἔκ ἂν εἴποιτε καὶ τί τῷτο ἡρόμην, ὅπερ μὴδ'
αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν αὐτῷ ζηλώσειεν ἄν;
τὸν ἔν Θεαγένῃ τῷτο μάλιστα αὐτιάσαιτο ἂν τις,
ὅτι τὰλλα ζηλῶν τὰνδράς, ἔχ' ἔπετα τῷ δι-
δασκάλῳ, καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς
Φησιν, ἀπιόντι, δυνάμειος ἐν βραχεῖ πανευ-
δαίμων γενέσθαι, συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇς ἔς τὸ
πῦρ· αὐτὸ γάρ· ἐν πῆρᾳ, καὶ βάκτρῳ, καὶ τρί-
βωνι ὁ ζῆλος, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀσφαλῇ καὶ
ῥάδιᾳ, καὶ παντός ἂν εἴη· τὸ τέλος δέ, καὶ
τὸ

24. *Quamquam ponamus fieri posse, huc ut soli
veniant, qui cum publica utilitate rem visuri sint.
At ego vos rursus interrogabo, Velitisne vestros
liberos imitatores huiusmodi actionis fieri? Non
sane dixeritis. Et quid sic interrogavi, cum neque
discipulorum ipsius quisquam hoc imitaturus sit?
Ac Theagenem istum merito quis accuset, quod cæ-
tera viri imitatus, non sequitur hac parte magi-
strum, et ad Herculem, ut ait, abeunti se adiungit
comitem, cum possit breui tempore beatus undique
fieri, modo praeceptis in ignem se deiiciat. Neque
enim in pera et baculo, et pallio aemulatio inest;
secura ista, facilia, et uniuscuiusque fuerint. At
finem*

τὸ κεφάλαιον χρη̃ ζήλῃν, καὶ πυρὰν συνθέντα κορμῶν συγκίνων, ὡς ἐνὶ μάλισσιν χλωρῶν, ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἡρακλέης, καὶ Ἀσκληπιῶ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὀρεῖν εἰσιν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πᾶσχοντας. ὥς ἄμεινον τὸ διὰ τοῦ καπνοῦ· ἴδιον γὰρ καὶ ὑμῶν μόνων ἂν γένοιτο.

"Ἄλλως τε ὁ μὲν Ἡρακλῆς, εἴπερ ἄρα καὶ ἐτόλμησέ τι τοιαῦτον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἐδρασεν, ὑπὸ τοῦ Κενταυρίου αἵματος, ὡς Φησὶν ἡ τραγωδία, κατεσθιόμενος. οὗτος δὲ, τίνας αἰτίας ἐνεκεν ἐμβαλεῖ φέρον ἐαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; νῆ Δί', ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξῃται, καθάπερ οἱ Βραχμᾶνες. ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν ἤξις Θεαγένους

εἰκᾶ-

finem et caput aemulari oportet, et rogo e ficulneis codicibus quantum potest viridibus composito, suffocandum se fumo praeberet. Nam ignis ipse non Hercules modo est et Aesculapii, sed sacrilegorum etiam et homicidarum, quos videre licet iudicio damnatos istuc pati. Quare fumo melius est: proprium enim vestrum fuerit.

25. *Alioquin ipse Hercules, siquidem tale quiddam ausus est, a morbo impulsus fecit, cum a Centauri sanguine, ut ait tragoedia, exederetur. At hic cuius rei causa in ignem se coniicit? Per Iovem! ut patientiam suam ostendat, sicuti Brachmanes: illis comparandum Theagenes iudicavit, quafi*
non

εἰκάζειν, ὥσπερ ἔκ ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναι τι-
 νας μωρὰς καὶ κενοδόξας ἀνθρώπους. ὁμῶς δ'
 οὖν καὶ ἐκείνους μιμείσθω. ἐκεῖνοι γὰρ ἔκ ἐμ-
 πεδηῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλε-
 ξάνδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον κοῤομενόν,
 Φησιν, ἀλλ' ἐπειδὴν νήσωσι, πλησίον παρα-
 σάντες ἀκίνητοι, ἀνέχοντα παροπτώμενοι,
 εἴτ' ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καίοντα, οὐδ'
 ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς κατακλίσεως. ἔ-
 τος δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπροσθὼν τεθνήξεται συν-
 αρπασθεὶς ὑπὸ τῆ πυρός; οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ
 ἀναπηδήσεται αὐτόν, καὶ ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ
 ὅπερ Φασὶ, μηχανήσεται βαθεῖαν γενέσθαι καὶ
 ἐν βόθρῳ τὴν πυράν.

Εἰσί

*non possent in India etiam esse stulti quidam et in-
 anis gloriae cupidi homines. Attamen vel hocce ae-
 muletur. Illi enim non insiliunt in ignem, ut One-
 sicritus narrat Alexandri gubernator, qui ardentem
 vidit Calanum, sed rogo exstructo prope adstantes
 immoti ustulari se patiuntur: tum consensu rogo,
 servato eodem habitu cremantur, ne paullum qui-
 dem immutantes de suo decubitu. Iste vero, quid
 magnum, si iniectus statim moriatur, ubi correptus
 ab igne fuerit? Nec illud non licet sperare, futu-
 rum, ut resiliat vel semiuustulatus, nisi illud machi-
 neretur, quod facere illum aiunt, ut profundus fiat
 atque in fossa rogos.*

26. Sunt

Εἰσί·δ' οἱ καὶ μεταβάλλεσθαι Φασιν αὐτὸν,
καὶ τινα ἐνείρατα διηγείσθαι, ὡς τοῦ Διὸς ἐκ
ἑῶντος μαινεῖν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θαρρείτω
πάντα γε ἔνεκα. ἐγὼ γὰρ διόμοσαιμην ἄν, ἥ
μὴν μηδένα τῶν θεῶν ἀγανακτήσειν, εἰ Περε-
γρίνος κακῶς ἀποθάνοι. εἰ μὴν εἰδὲ εὐδαιον αὐ-
τῷ ἔτ' ἀναδύναι. οἱ γὰρ συνέντες κύνες παρορ-
μῶσι, καὶ συνωθῶσιν ἐς τὸ πῦρ, καὶ ὑπερκαίω-
σι τὴν γνώμην, ἐκ ἑῶντες ἀπαδειλαῖν· ὧν ἐ-
ξ ὅο συγκατασπασσας ἐμπέσοι εἰς τὴν πυρᾶν, τῷ-
το μόνον χάριεν ἐργάσασαιτο.

Ἦκουον δὲ ὡς οὐδὲ Πρωτεύς ἔτι καλεῖσθαι
ἀξιοῖ, ἀλλὰ Φοῖνικα μετωνόμασεν ἑαυτὸν, ὅτι
καὶ

26. Sunt autem qui dicant, illum mutare velle
sententiam, et somnia enarrare quaedam, quasi
non sinat Iupiter locum sacrum pollui. Sed bono
potest esse animo ad hoc quidem quod attinet. Ego
enim sacramentum dare paratus sum, Deorum in-
dignaturum esse neminem, si mala morte Peregri-
nus moriatur. Quin nec facile est illi retractare.
Nam qui cum illo sunt canes, incitant hominem,
et una in ignem contrudunt, et animum illius sub-
inde incendunt, nec metu resilire illum patiuntur.
Quorum si duobus secum detractis in ignem incidat,
hoc solum lepidum opus fecerit.

27. Audio vero illum nec Protea vocari velle
amplius, sed Phoenicis nomen pro sua sibi adsci-
visse,

καὶ Φοῖνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἐπιβαίνειν πυρᾶς λέγεται, πορρωτάτῳ γήρῳ προβεβηκώς. ἀλλὰ καὶ λογοποιεῖ, καὶ χρησμάς τινας διδάξεισι παλαιὰς δὴ, ὥς χρεὼν εἶναι δαίμονα νυκτοΦύλακα γενέσθαι αὐτόν. καὶ δῆλός ἐστι βωμῶν ἤδη ἐπιθυμῶν, καὶ χρυσῶς ἀναξήσεσθαι ἐλπίζων.

Καί, μὰ Δία, ἐδὲν ἀπαυκός ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀνθρώποις εὐρεθήσεσθαι τινὰς τὰς καὶ τεταρταίων ἀπηλλάχθαι δι' αὐτῶ Φήσοντας, καὶ νύκτωρ ἐντετυχηκέναι τῷ δαίμονι τῷ νυκτοΦύλακι· οἱ κατάρατοι δὲ ἔσονται μαθηταὶ αὐτῶ καὶ χρηστήριον, οἶμαι, καὶ ἄδυτον ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται. διότι καὶ Πρωτεύς ἐκεῖνος ὁ Διός,

viffe, quod etiam Phœnix, Indica avis, ingredi-
rogum dicitur, ubi ad extremam senectatem proue-
ta est. Verum etiam rumores spargit, et oracula
quaedam verusta refert, in fatiis esse, ut noctis cu-
stos genius ipse evadat: ac manifestum est, altaria
illum concupiscere, et futurum sperare, vii stes
aureus.

28. Neque vero, per Iovem, abhorret in magna
dementium multitudine inuentum iri, qui quartana
se per ipsum liberatos dicant, et noctu sibi occurrisse
noctis illum custodem genium. Execrabiles autem
isti illius discipuli, etiam oraculum, puto, et ady-
tum in rogo illius machinabuntur, propterea quod
Pro-

Δίδς, ὁ προπάτωρ τῆς ἀνομίας, μαρτυρῶς ἦν.
μαρτύρομαι δὲ, ἥ μὴν καὶ ἱερέας αὐτῷ ἀποδειχ-
θῆσθαι, μασίγων· ἢ ακυτήσιων, ἢ τίνος
τοιαύτης τερατεργίας, ἢ καὶ, νῆ Δία, τελε-
τήν τινά ἐπ' αὐτῷ εῃσθαι τυκτέριον, καὶ δα-
δαχίαν ἐπὶ τῇ πυρρῇ.

Θεαγένης δὲ ἐναγχος, ὥς μοι τις τῶν ἐταί-
ρων ἀπήγγειλε, καὶ Σιβύλλαν ἔφη προσεξηκέναι
περὶ τῶτων. καὶ τ' ἔπη γὰρ ἀπεμνημόνευεν.

Ἄλλ' ὅποταν Πρωτεύς Κυνικῶν ὄχλῳ κρείσος
ἀπάντων,

Ζηγὸς ἐριγδαπὲρ τέμενος κατὰ πῦρ ἀνακαύ-
σας,

Ἐς

Proteus ille Iouis filius primus huius nominis auctor
vates fuit. Testor autem sacerdotes etiam illius
constitutum iri, flagrorum, aut ustulationum, aut
prodigiosarum id genus actionum: vel, per Iouem,
mysteria quaedam institutum iri nocturna, et facum
gestationem circa rogam.

29. Theagenes autem nuper, ut renunciavit mihi
aliquis sodalium, etiam Sibyllam dixit de hisce ali-
quid praedixisse. Nempe versus recitavit illos:

Ast vbi iam Proteus, Cynicorum, maximus
vnus,

Ad Iouis altitoni succensis ignibus aedem

In

Ἐς Φαίγα πηδῆσας, ἔλθῃ ἐς μακρὸν Ὀ-
λυμπόν,

Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, ποῖ ἀρούρης καρπὸν
ἔδωσι,

Νυκτιπόλον τιμᾶν κελομαι ἥρωα μέγιστον,
Σύνθρονον Ἡφαίσῳ καὶ Ἡρακλεῖ ἀνάντι.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι Φη-
σίν. ἐγὼ δὲ Βακιδὸς αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ τέ-
των ἐρῶ. Φησὶ δὲ ὁ Βακίς οὕτω σφόδρα εὖ
ἐπειπων,

Ἄλλ' ὁπότεν Κυνικὸς πολυώνυμος ἐς Φλό-
γα πολλήν

Πηδῆσῃ δόξης ὑπ' ἐρηνυῖ θυμὸν ὀρενθείς,
Δὴ

In flammam infiliens, altum conscendet O-
lympum;

Tunc vna, quotquot velcuntur munere
terrae,

Noctiuagum iubeo veherari Heroa, Poten-
tem,

Herculeoque, tuoque throno, Vulcane, se-
dentem.

30. Haec a Sibylla se accepisse ait Theagenes.
At ego Bacidis illi de hisce rebus oraculum dicam.
Ait autem Bacis ita praeclare adiiciens caeteris:

Ast vbi iam vario Cynicus cum nomine flam-
mam

Infiliet, furiis agitatus pectore Famae:

Tunc

Δὴ τότε τοὺς αἰῶνας κυναλώπενας, οἳ οἱ
ἔπονται,

Μιμῆσθαι χρὴ πότμον ἀποικορμένον λυ-
καίον.

Ὅς δέ κε δειλὸς εἶναι, Φεύγει μένος Ἡφαί-
στοιο,

Λάεσσι βάλεν τῆτον τάχα πάντας Ἀ-
χαιῆς,

Ὡς μὴ ψυχρὸς εἶναι, θερμηγορεῖν ἐπιχειρῇ,
Χρυσῷ σαζάμενος πύρην, μάλα πολλὰ δα-
νειζών,

Ἐν καλαῖς Πάτραισιν ἔχων τρεῖς πέντε τά-
λαντα.

Τί ὑμῖν δοκεῖ ἄνδρες; ἄρα Φαυλότερος χρησμο-
λόγος ὁ Βάκισ τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥς ἔωρα τοῖς
θαυ-

Tunc tunc vulpicanes, turba hunc imitata
magistrum,

Fata lupi, edico, iam discedentis obibunt.
Sed quicumque metu Vulcani fugerit aestus,
Iactis confestim hunc saxis petat omnis Achi-
vus,

Dicere ne calidum conetur frigidus ipse,
Distendens auro peram de foenore capto,
Patris condita habens pulchris ter quinque
talenta.

Quid vobis videtur, auditores? Numquid deterior
Sihylla vates esse Bacis? Isaque auctor sum admira-
Lpc. Op. T. VII. Ff bili-

θαυμαστοῖς τέτοις ὁμιληταῖς τῇ Πρωτέῃς, περισκοπεῖν· ἔνθα ἑαυτὰς ἐξαερώσουσι· τῷτο γὰρ τὴν καύσον καλεῖσι.

Ταῦτ' εἰπόντος, ἀνεβόησαν οἱ περιεσῶτες ἅπαντες, Ἦδη καέσθωσαν, ἄξιοι τῇ πυρρῇ. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν, Νέστορα δ' ἐκ ἔλαθεν· ἰαχὴ τὸν Θεαγένην· ἄλλ' ὡς ἤμικε τῆς βοῆς, ἦκεν εὐθύς, καὶ ἀναβάς, ἐκεκράγει, καὶ μυρία κλαυθρὰ διεξήκει περὶ τῇ καταβεβηκότος· οὐ γὰρ οἶδα ὅστις ὁ βέλτιστος ἐκείνους ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ ἀφείς αὐτὸν διαρρήγνυμενον, ἀπῆειν ὀφόμενος πρὸς ἀθλητάς· ἦδη γὰρ οἱ Ἑλλανοδίκαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλεθρίῳ. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἥλιδι.

Ἐπεὶ
bus illis Protei sodalibus, ut ipsi quoque circum-
spiciant locum, ubi in aera se dissoluant, istq̃ enim
verbo combustionem vocant.

31. Haec illo dicente exclamabant qui circumstantes omnes, *Iam comburantur digni igne!* Atque hic quidem cum risu descendit. *Sed non fugerint Nestora voces, Theagenem puto:* verum audito clamore venit statim, descendensque clamavit, et sexcenta mala protulit contra eum, qui descenderat; nec enim novi, quomodo vir ille optimus vocatus sit. Ego vero relinquens hominem dirumpentem se abii visurus athletas. Iam enim esse dicebantur in Plothrio iudices certamen. Haec tibi Elide.

32. Ipsam

Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἀφικόμεθα, με-
 ρὸς ἦν ὁ ὀπισθοδρόμος τῶν κατηγορούντων Πρω-
 τέως, ἢ ἐπαινούντων τὴν προαίρεσιν αὐτῆς, ὥς
 καὶ εἰς χεῖρας αὐτῶν ἤλθον οἱ πολλοί, ἄχρι δὲ
 παρελθὼν αὐτὸς ὁ Πρωτεύς μυρίῳ τῷ πλήθει
 παραπεμπόμενος, κατόπιν τῆς τῶν κηρύκων 3)
 ἀγῶνος, λόγους τινὰς διεξῆλθε περὶ αὐτοῦ,
 τὸν

32. Ipsam vero Olympiam cum venissemus,
 plenum erat posticum templi vel accusantium
 Protea, vel propositum illius laudantium: adeo
 ut etiam ad manus multi illorum venirent, doneq
 iple progressus innumerabili comitante multitudi-
 ne Proteus, post praeconum agonem verba fecit.
 Ff-2 de

3. κατόπιν τῆς τῶν κηρυκων] Οπισθοδρόμον
 Iouis Olympii fuisse auditorium, vel ex *He-
 rodoti* Luciani principio itemque *Fugii*. c.
 7. satis apparet. Nec ergo dubium, prae-
 conum ibi etiam certamina potuisse institui.
 Ἀγὼν etiam ὁ τόπος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν
 θεατῶν apud antiquos Lexicographos. Por-
 ro κατόπιν tum ad locum tum ad tempus
 posse referri, tralaticium est. Itaque *post
 agonem praeconum* significat, vel, postquam
 certarunt praecones; vel, post s. pone eum
 locum, ubi certare solent. Vtrum hic ve-
 rius, difficile dictu est, et parum ad senten-
 tiam refert. *Gesner.*

τὸν βίον τε ὡς ἐβίω, καὶ τὰς κινδύνους, ἃς ἐκινδύνευσε διυγόμενος, καὶ ὅσα πράγματα φιλοσοφίας ἕνεκα ὑπέμενε. τὰ μὲν αὖν εἰρημμένα πολλὰ ἦν. ἐγὼ δὲ ὀλίγων ἤκιστα ὑπὸ πλῆθους τῶν περισσώτων. εἴτα φοβηθεὶς μὴ συντρίβειν ἐν τοσαύτῃ τύρβῃ, ἐπεὶ καὶ πολλὰς τῶτο πᾶσχοντας ἐώρων, ἀπῆλθον, μακρὰ χαίρειν φράσας θανατιῶντι σοφιστῇ, τὸν ἐπιτάφιον ἑαυτῷ πρὸ τελευτῆς διεξιόντι.

Πλὴν τότε τοσῶτον ἐπήκασα· ἔφη γὰρ βέλεσθαι χρυσῷ βίῳ χρυσῇν κορυώνην ἐπιθεῖναι· χρῆναι γὰρ τὸν Ἡρακλείως βεβιωκότα, Ἡρακλείως ἀποθανεῖν, καὶ ἀμανιχθῆναι τῷ αἰθέρι, καὶ ὠφελεῖσθαι, ἔφη, βέλομαι ἄνθρωπος, δαίξας αὐτοῖς
ὄν

de se, quam vitam vixerit, pericula quae subierit enarrans, et quas philosophiae causa sustinuerit molestias. Multa quidem fuere, quae dixit: ego vero, prae circumstantium multitudine, pauca audiui. Deinde ne tanta in turba eliderer metuens, quod accidere videbam pluribus, abii, longum valere iusso affectante mortem Sophista, ipso sibi ante mortem parentante.

33. Illud tamen audiui, cum diceret, *Velle se auream vitae aureae coronidem imponere: oportere enim, qui Herculeo more vixerit, cum mori quoque more Herculeo, et remisceri aetheri. Ac prodesse, inquit, volo hominibus, ostendendo illis, quem*

δὲν χρὴ τρόπον θανάτῳ καταφρονεῖν. πάντας ἔν
 δεῖ μοι τὰς ἀνθρώπους Φιλοκτῆτας γενέσθαι.
 οἱ μὲν οὖν ἀνοητότεροι τῶν ἀνθρώπων, ἐδά-
 κρυον, καὶ ἐβόων, Σώζε τοῖς Ἕλλησιν· οἱ δὲ
 ἀνδρωδέστεροι ἐκεκράγισαν, Τέλει τὰ δεδογμέ-
 να· ὕφ' ὧν ὁ πρῶτος ἐμετρίως ἐθορυβή-
 θη, ἐλπίζων πάντας ἔξεσθαι αὐτῷ, καὶ μὴ προή-
 εσθαι τῷ πυρὶ, ἀλλὰ ἄκοντα δὴ κατέξειν ἐν
 τῷ βίῳ. τὸ δὲ τελεῖν τὰ δεδογμένα, πάνυ ἀ-
 δόκητον αὐτῷ προσπασσόν, ὥχριαν ἔτι μᾶλλον
 ἐποίησε, καίτοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χροιάν ἔχον-
 τι, καὶ, νῆ Δία καὶ ὑποτρέμειν, ὥς καταπέμ-
 σε τὸν λόγον.

Ἐγὼ

*quem ad modum mortem oporteat contemnerē. Ita-
 que Philoctetas mibi fieri omnes homines, æquum
 est. Qui ergo stupidiores erant hominum lacri-
 mari et clamare; Serua te Graecis! Qui autem
 fortiores, ii clamarunt; decreta perage! a quibus
 non mediocriter perturbatus est senex, qui spe-
 rasset futurum, ut omnes retinerent se, neque
 igni permetterent, sed inuitum in vita manere
 cogerent. Quin ergo plane præter opinionem
 illi accideret, ut decreta perficienda essent, ea res
 magis etiam expallescere illum fecit, (quamquam
 cadaueroso iam ante colore esset) et tremere et-
 iam, medius fidius! Itaque orationem finiit.*

Ἐγὼ δὲ εἰκάζεις, οἶμαι, πῶς ἐγέλων· οὐδὲ γὰρ ἐλεῖν ἄξιον ἦν, ἔτω δυσέρωτα τῆς δόξης ἀνδρωπον ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται. παρεπέμπετο δὲ ὁμῶς ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐνεφορεῖτο τῆς δόξης, ἀποβλέπων ἐς τὸ πλῆθος τῶν θαυμαζόντων, καὶ εἰδὼς ὁ ἀθλιος ὅτι καὶ τοῖς ἐπὶ τὸν σφυρὸν ἀπαγομένοις, ἢ ὑπὸ τοῦ δημίου ἐχομένοις, παλλῶ πλείους ἔπονται.

Καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀλύμπια τέλος εἶχε, κάλλι-
σα Ὀλυμπίων γεγόμενα, ὧν ἐγὼ εἶδον, τετρα-
κίς ἤδη ὄρων. ἐγὼ δέ, καὶ γὰρ ἦν εὐπορεῖσθαι ὀχλή-
ματος ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἁκῶν ὑπελιπό-
μην.

34. Ego vero quam riferim, puto, coniciis. Neque enim misericordia dignus erat homo, ita inuenustus supra omnes, qui iisdem furiis aguntur, amator gloriæ. Deducebatur tamen a multis, et ingurgitabat se gloria, dum ad multitudinem eorum, qui se admirarentur, respiceret, ignarus miser, etiam hos, qui ad crucem ducuntur, aut trahuntur a carnifice, multo plures sequi.

35. Interim Olympia finem habuere, pulcherrima, quæ ego vidi Olympiorum, quæ quater iam viderim. Ego vero, neque enim vehiculi copia erat multis simul discedentibus, inuitus ibi reli-

μην. ὁ δὲ αἰεὶ ἀναβλλόμενος, νύκτα τὸ τελευ-
ταῖον προερέκει ἐπιδείξασθαι τὴν καῦσιν· καὶ
με τῶν ἐπαίρων τινὸς παραλαβόντος περὶ μέ-
σας νύκτας, ἐξαναστὰς, ἀπῆεν εὐθὺ τῆς Ἀρ-
πίνης, ἐνθα ἦ ἡ πυρά. σάδιοι πάντες ἄνθρωποι εἰ-
κοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἵπποδρομον
ἀπιδόντων πρὸς ἑω· καὶ ἐπεὶ τάχις αὐφικόμε-
θα, καταλαμβάνομεν πυρὰν νενησμένην ἐν βί-
θει, ὅσον ἐς ὀργυιὰν τὸ βάθος. δῶδες ἦσαν
τὰ πολλὰ, καὶ παρεβέβυσο τῶν Φρυγάνων,
ὡς ἀναφθεῖν τάχις.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν (ἔδει γὰρ κα-
κνήνην θεάσασθαι τὸ κάλλιστον τῆτο ἔργον) πρό-
εισιν

relictus sum. At iste subinde differens, tandem
praedicat noctem, qua spectaculum igni cremandi
editurus esset. Ac me cum sodalium aliquis ad-
sumfisset, surgens circa mediam noctem recta
Harpinam petii, ubi rogos erat. Stadia haec
sanit viginti Olympia iuxta Hippodromum orien-
tem versus euntibus. Cum primum eo venisse-
mus, rogam deprehendimus inter fossa ad passus
vnius profunditatem structum. Faces multae ad-
erant et sarmenta ubique interposita ignem celer-
rime uti conciperet.

36. Exoriente luna, oportebat enim hanc quo-
que videre pulcherrimum facinus, procedit iste

οἱσιν ἐκείνος ἐσκευασμένος ἐς τὸν αἰὶ τρόπον,
 καὶ ζὺν αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν. καὶ μάλιστα
 ὁ γεννάδης ὁ ἐκ Πατρῶν, δᾶδα ἔχων, καὶ Φαῦ-
 λος δευτεραγωνιστής. ἐδαδοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρω-
 τεύς· καὶ προσελθόντες, ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀ-
 νῆψαν τὸ πῦρ μέγιστον, ἅτε ἀπὸ δάδων, καὶ
 Φρυγάνων· ὁ δὲ, καὶ μοι πάνυ ἤδη πρόσθε
 τὸν νῦν, ἀποθέμενος τὴν πήραν, καὶ τὸ τριβῶ-
 νιον, καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐκείνο ῥόπαλον, ἔση ἐν
 ὀθόνην ῥυπώσῃ ἀκριβῶς. εἶτα ἤτει λιβανωτὸν
 ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ πῦρ· καὶ ἀναδόντας τινός,
 ἐπέβαλέ τε, καὶ εἶπεν, ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀπο-
 βλέπων (καὶ γὰρ καὶ τοῦτο πρὸς τὴν τραγω-
 δίαν ἦν ἡ μεσημβρία) Δαίμονες 4) μητρῷοι
 καὶ

quotidiano more indutus, et cum illo Cynicorum
 principes, praesertim generosus ille Patrensis, fa-
 cem gestans, non malus secundarum partium
 certator. Facem gestabat vero etiam Proteus.
 Accedentes autem alter ab altera parte ignem in-
 cenderunt maximum, quippe a facibus ac far-
 mentis. Iste vero, et iam mihi diligenter atten-
 de, deposita pēra, pallio, et Herculeā illa ciatua,
 adstabat in linteo plane sordido. Tum tus petiit,
 quod in ignem iniiceret, datumque ab aliquo,
 iniecit, dixitque conuersus ad meridiem (nam
 hoc quoque ad tragoediam pertinet, meridies)

Mater-

4. Δαίμονες] Deme Tragicam magnificentiam,
 et

καὶ πατρώοι δέξασθε με εὐμένεις. ταῦτα εἰπὼν,
ἐπήδησεν εἰς τὸ πῦρ, - ἔ μὴν ἐωρᾷτό γε, ἀλλὰ
περισχέαθη ὑπὸ τῆς Φλογός, πολλῆς ἡμένης.

Αὔθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, τὴν
καταστροφὴν τῆς δράματος. ἐγὼ δὲ τὰς μητρῶας
μὲν δαίμονας ἐπιβοῶμενον, μαὶ τὸν Δί', ἁ σφό-
δρα ἡτιώμην. ὅτε δὲ καὶ τὰς πατρῶας ἐπεναι-
λέσατο, ἀναμνησθεῖς τῶν περὶ τοῦ Φθόνος εἰ-
ρημένων, ἃ δὲ κατέχειν ἡδυνάμην τὸν γέλωτα.

οἱ

*Matermi paternique Daemones, volentes propisii me
recipite! Haec ubi dixisset, in ignem insiliit. Ve-
rum non videbatur, circumfusus a multa, quae
surgebat, flamma.*

37. Iterum video te ridentem, pulcher Cronie,
fabulae conversionem. Equidem maternos dae-
monas inuocantem non valde, ita me Iupiter,
reprehendi: sed cum paternos etiam aduocaret,
recordatus eorum, quae de caede illius dicta sunt,
neque risum tenere tum poteram. Cynici au-

Ff 5

tem

et erunt, quos inuocant, Daemones, ipsi
Manes animae felices maiorum. *Hierocles*
ad A. C. 3. p. 38. *Needb.* τὰς ἀνθρωπίνας
ψυχὰς ἀληθείας καὶ ἀρετῇ κοσμηθεῖσας Δαί-
μονας καλεῖ, ὡς δαίμονας καὶ ἐπισήμονας.
Sed ipsum hoc indicant, quae statim sequun-
tur. *Gesner.*

οἱ Κυνικοὶ δὲ περιστάντες τὴν πυρὰν, ἐκ ἐδάκρυον
 μὲν, σιωπῇ δὲ ἐνεδείκνυντο λύπην τινὰ, εἰς τὸ
 πῦρ ὁρῶντες, ἄλλοι δὲ ἀποπνιγεῖς ἐπ' αὐτοῖς 5),
 Ἀπίωμεν, Φημί, ὦ μάταιοι. ἔ γάρ ἡδὺ τὸ
 θάμα ὠπτημένον γέροντα ὁρᾶν, κνίσσης ἀνα-
 πιμπλαμένους πονηραῖς. ἢ περιμένετε ἔς' ἂν γρα-
 φεῖς τις ἐπαλθὼν, ἀπειμάσῃ ὑμᾶς, οἷος τοὺς
 ἐν τῷ

tem rogi circumstantes non illi quidem flebant;
 sed silentio ignem adspicientes moestitiam quan-
 dam prae se ferebant: donec ego, quem ea res
 pene enecaret, *Abeamus* dicerem, *vani homines!*
Neque enim iucundum spectaculum, senem affari
videre, et malo odore oppleri. An expectatis dum
pictor aliquis superveniens depingat vos, vel sodales
 in

5. ἀποπνιγεῖς ἐπ' αὐτοῖς] *Malim hic dixisse*
Lucianum causam aliquam Physicam sui dis-
cessus. Ridere se horum hominum stulti-
tiam profitetur; vix ergo est, vt eodem spi-
ritu dicat, se ab illis s. propter illos ἀποπνι-
γῆναι, prae indignitate paene suffocatum.
Itaque opto in libro aliquo bono inueniri
ὑπ' αὐχμῆς vel ἀτμῆς, vt dicat, cum mo-
lestus sibi esset suffocans ille vapor vel fumus,
discessionem se parasse. Interpretationem
dedit, quae utrique sensui sic satis convenire
videtur: nam ea res potest esse affectata illa
Cynicorum tristitia, potest esse fumus et ni-
dor vstulati Protei. Gesner.

ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἐταίρους τῶ Σωκράτει πα-
ραγράψουσιν; ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἡγωνάκουν, καὶ
ἐλοιδορῶντό μοι, ἐγὼ δὲ καὶ ἐπὶ τὰς βακτη-
ρίας ἤξαν. εἴτα ἐπεὶ δὴ ἠπεύλησα ξυναρπάσας
τινας ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὡς ἂν ἐποιντο τῷ
διδασκάλῳ, ἐπαύσαντο, καὶ εἰρήνην ἤγον.

Ἐγὼ δὲ ἐπανιών, ποικίλως, ἐταῖρε, πρὸς
ἐμαυτὸν ἐνεόουν τὸ Φιλέδοξον οἷόν τί ἐστιν ἀνα-
λογιζόμενος, ὡς μόνος οὗτος ὁ ἔρως ἀΦυκτός,
καὶ τοῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν, οὐχ
ὥπως ἐκείνῳ τάνδρῃ, καὶ τὰλλα ἐμπλήκτως,
καὶ ἀπονενοημένως βεβιωκότι, καὶ οὐκ ἀναξίως
τοῦ πυρός.

Εἴτα

*in carcere appingunt Socrati? Illi ergo indignari
et male mihi dicere, quidam vero ruere etiam
ad baculos. Deinde cum interminatus essem,
me quosdam illorum correptos in ignem esse de-
trusurum, magistrum vti sequerentur, quietem
pacemque egere.*

38. In reditu autem, varie mecum, mi sodalis,
cogitabam de cupiditate gloriae, vim illius per-
pendens, ut solam hanc cupiditatem effugere ne-
queant illi etiam, qui alioquin admiratione vi-
deantur dignissimi, nedum ut ille vir, qui etiam
alias furiole dementerque, et ut igne dignus ef-
fet, vixisset.

39. Tum

Εἶτα ἐνετύγχανον πολλοῖς ἀπίστον, ὡς θεά-
σκαιτο καὶ αὐτοί. ὄντο γὰρ ἔτι καταλήψε-
σθαι ζῶντα αὐτόν. καὶ γὰρ καὶ τότε τῇ προ-
τεραίᾳ διεδέδοτο, ὡς πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον
ἀσπασάμενος (ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὰς Βραχμᾶ-
νας φασὶ ποιῆν) ἐπιβήσεσθαι τῆς πυρᾶς. ἀπ-
έξεφον δ' οὖν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, λέγων ἡ-
δὴ τετελέσθαι τὸ ἔργον, εἰς μὴ καὶ τοῦτ' αὐ-
τὸ περισπαύδαςον ἦν, καὶν αὐτὸν ἰδεῖν τὸν τό-
πον, καὶ τι λαΐψανον καταλαμβάνειν τοῦ πυ-
ρός. ἔνθα δὴ, ὦ ἐταῖρε, μυρία πράγματα εἶ-
χον, ἅπασι διηγούμενος καὶ ἀνακρίνουσι, καὶ
ἀκριβῶς ἐκπυνθανομένοις. εἰ μὲν οὖν ἴδοιμι τί-
να χαρίεντα, ψιλά ἂν, ὥσπερ σοί, τὰ πρα-
χθέν-

39. Tum incidi in multos ad spectaculum ab-
euntes ipsos quoque, qui putarent nempe se vi-
vum adhuc deprehensuros. Nimirum illud quo-
que pridie eius diei divulgatum fuerat, illum ita
ut exorientem solem saluaret, quod scilicet
Brachmanas facere dictitant, rogi consensu-
rum esse. Multos igitur illorum auerti, cum
iam perfectum esse opus, dicerem, quibus qui-
dem non id ipsum curae esset, etiam locum in-
spicere, et aliquid de igni reliquum secum au-
ferre. Hic sane, mi sodalis, sexcenta negotia
habui, dum omnibus enarro interrogantibus, et
accurate singula exquirentibus. Si quem igitur
viderem politum doctrina hominem, nada illi
acta,

χθόντα διηγούμεην. πρὸς δὲ τοὺς βλάπας, καὶ
 πρὸς τὴν ἀκρόασιν κεχηνότες, ἐτραγώδουν πρὸς
 παρ' ἑμαυτοῦ, ὡς ἐπειδὴ ἀνήφθη μὲν ἡ πυρὰ,
 ἐνέβαλε δὲ Φέρων ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς, σεισμὸν
 πρότερον μεγάλην γενομένου, σὺν μυκηθμῷ τῆς
 γῆς, γῆψι ἀναπτάμενος ἐκ μέσης τῆς Φλογός,
 οἴχοιτο εἰς τὸν ἄρανόν, ἀνθρωπίνῃ μεγάλῃ τῇ
 Φωνῇ λέγων, Ἑλισσιν γὰρ, βαίνω δ' εἰς Ὀλυμ-
 πον. ἐκείνοι μὲν ἔν τε θήπεσαν, καὶ προσκύν-
 νουν, ὑποφρίττοντες, καὶ ἀνέκρινόν με λέγον-
 τας, πότερον πρὸς ἕω, ἢ πρὸς δυσμὰς ἐνεχθεῖη
 ὁ γῆψι; ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὼν ἀπεκρινάμην αὐταῖς.
 Ἀπελθὼν δὲ εἰς τὴν πανήγυριν, ἐπέστη τινὶ
 πολλῷ ἀνδρὶ, καὶ νῆ τὸν Δί', ἀξιοπίζω τὸ πρόσ-
 ωπον

ada, velut tibi modo, enarrabam. Apud stipi-
 tes vero, et inhiantes narrationi, tragicæ quid-
 dam gravitatis de meo adiciebam, ut hoc, Cum
 accensus esset rogos, et iam iniecisset se Proteus,
 motu telluris magno cum mugitu ante facto, euo-
 lantem media de flamma vulturem, caelum ver-
 sus abiisse, humana magna voce clamantem;
Reliqui terram, abeo in Olympum! Hi ergo obstu-
 pescentes cum horrore quodam adorare, et ex me
 quaerere, *Virum versus orientem an ad occiden-
 tem volasset vultur?* quibus ego, quidquid in buc-
 cam veniret, respondi.

40. Tum in concionem delatus adfuit cano
 cuiusdam viro, et fide digno, medius fidius, si
 vultum

ὡσαν ἐπὶ τῷ πῶγῳ, καὶ τῇ λοιπῇ σεμνότη-
 τι, τάτε ἄλλα διηγουμένῳ περὶ τοῦ Προτεῖας,
 καὶ ὡς μετὰ τὸ καυθῆναι, θεάσονται αὐτὸν ἐν
 λαμπρῇ ἐσθῇτι μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπο-
 λίποι περιπατῶντα Φαιδρὸν ἐν τῇ ἑπταφῶνῳ
 508, κοτίνῳ τε ἐξεμμένον· εἴτ' ἐπὶ πᾶσι προσ-
 ἔθηκε τὸν γῦκα, διομνόμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἐω-
 ραμένῳ ἀναπτάμενον ἐκ τῆς πυρᾶς. ὃν ἐγὼ
 μικρὸν, ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι, καταγε-
 λῶν τὰ τῶν ἀνοήτων καὶ βλακικῶν τὸν τρόπον.
 Ἐνόει τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γενήσε-
 σθαι, ποίας μὲν ἂ μελίττας ἐπισήσασθαι ἐπὶ
 πόν πόνου, τίνας δὲ τέττιγας ἐκ ἐπαγαγέσθαι,
 τίνας δὲ κορώνας ἐκ ἐπιπτήσεσθαι, κατὰ περ
 ἐπὶ

vultum spectares cum barba et grauitate reliqua,
 cum et reliqua narraret de Proteo, et vt vidisset
 ipsum paullo ante, post combustionem, in veste
 candida, et modo immbulantem laetum atque
 hilarem in septem vocum porticu reliquisset, co-
 ronatum olea. Deinde post omnia etiam vultu-
 rem illum adiecit, iuratus, ipsum se vidisse de
 rogo evolantem, quem ego paullo ante dimise-
 ram, vt ridiculos faceret amentes homines et mo-
 ribus stupidos.

41. Caeterum cogita, quae in illo postea futu-
 ra esse credibile sit: quas non apes in illo loco
 conuenturas? quas non congregaturas se cicadas?
 quas non cornices inuolaturas, vt in sepulcrum

Hesiq-

ἐπὶ τὸν Ἡσιόδου τάφον· καὶ τὰ τοιαῦτα; εἰ-
 κόνας μὲν γὰρ παρὰ τε Ἑλλείων αὐτῶν, παρὰ
 τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ ἐπεσαλκέναι
 ἔλεγον, αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀνασησομέ-
 νας. Φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πό-
 λεσιν ἐπισολὰς διαπέμψαι αὐτὸν, δικθῆκας τι-
 νὰς, καὶ παρανέσεις, καὶ νόμους. καὶ τινὰς ἐπὶ
 τῷ πρεσβευτᾷ τῶν ἐταίρων ἐχειροτόνησε,
 νεκραγγέλους καὶ νερετροδόμους προσαγορεύσας.
 Τῷτο τέλος τῷ κακοδαίμονος Πρωτέως ἐγέ-
 νετο, ἀνδρὸς, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, πρὸς
 αἰλήθειαν μὲν ἔδεπώποτε ἀποβλέψαντος, ἐπὶ
 δόξῃ δὲ, καὶ τῷ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαινῷ, ἅ-
 παντα εἰπόντος αἰεὶ, καὶ πράξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ
 ἀλέ-

Hesiodi: et id genus alia? Statuas quidem cum
 apud ipsos Elienses, tum apud Graecos reliquos,
 quibus etiam scripsisse dicebant, statim multas
 staturas ei novi. Aiunt vero, nobilibus oppidis
 fere omnibus missas ab eo epistolas in praeceptio-
 nibus, et adhortationibus, atque legibus. Etiam
 sodalium nonnullos eius rei causa legatos consti-
 tuerat, quos mortis nuncios et inferorum cursores
 appellabat.

32. Hic finis fuit infelicitis Protei, viri, qui,
 ut breui sermone complectar, ad verum quidem
 respexerat nunquam, gloriae autem et laudis po-
 pularis causa dixerat semper feceratque omnia,
 adeo ut in ignem etiam insiliret, cum neque frui

άλείσθαι, ὅτε μηδ' ἀπολαύειν τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν, ἀναίσθητος αὐτῶν γενόμενος.

“Εν ἔτι σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὡς ἔχης ἐπιπολὺ γελᾶν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ πάλαι οἶσθα εὐθὺς ἀκέσας με, ὅτε ἦκον ἀπὸ Συρίας διηγεμένον, ὡς ἀπὸ Τρωάδος συμπλεύσαμεν αὐτῷ, καὶ τὴν τε ἄλλην τὴν ἐν τῷ πλῶ τρυφήν, καὶ τὸ μεράκιον τὸ ὠραῖον, ὃ ἔπεισε κυνίζειν, ὡς ἔχοι καὶ αὐτός τινα Ἀλκιβιάδην· καὶ ὡς ἐπιταραχθεῖν μὲν τῆς νυκτός, ἐν μέσῳ τῷ Αἰγαίῳ γνόφῃ καταβάντος, καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος ἐκώκυε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ θαυμασός, καὶ θανάτῃ κρείττων εἶναι δοκῶν.

Ἄλλ᾽

iam posset laudibus, quippe quarum sensus peruenire ad ipsum non posset.

43. Desinam, cum vnum adhuc tibi narrauero, ut ridere possis amplius. Illa enim olim nosti, quae statim ex me, cum e Syria venirem, audieris, ut e Troade cum ipso nauigauerim, et cum reliquum hominis in illa nauigatione luxum, tum formosum illum adolescentulum, quem ad caninam illam vitam traduxerat, ut haberet nimirum ipse quoque aliquem Alcibiadem, et ut perturbatus fuerit, noctu, medio in Aegeo, descendente turbine et fluctum excitante maximum, ploraueritque cum mulierculis vir admirabilis, et qui superior mortis metu esse videretur.

44. Ve-

Ἀλλὰ μικρὸν πρὸ τῆς τελευτῆς, πρὸ εἰνέα
 ἡμερῶν πρὸ ἡμερῶν, πλεῖον, οἶμαι, τῷ ἱκανοῦ
 ἐμφαγῶν, ἡμεσέ τε τῆς νικτὸς, καὶ ἐάλω πυ-
 ρετῷ μάλα σφοδρῷ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξαν-
 δρος ὁ ἰατρὸς διηγήσατο, μετακληθεὶς ὡς ἐπι-
 σκοπήσειεν αὐτόν· ἔφη ἔν καταλαβεῖν αὐτὸν
 χαμᾷ κυλιόμενον, καὶ τὸν φλογμὸν ἐφέρον-
 τα, καὶ ψυχρὸν αἰτῶντα πάνυ ἐρωτικῶς, ἐαυ-
 τὸν δὲ μὴ δύναι. καίτοι εἰπεῖν ἔφη, πρὸς αὐ-
 τόν, ὡς εἰ πάντως θανάτῃ δέοιτο, ἦκειν αὐτὸν
 ἐπὶ τὰς θύρας αὐτόματον. ὥς τε καλῶς ἔχει
 ἔπεσθαι, μηδὲν τοῦ πυρὸς δεόμενον· τόνδ' αὖ
 Φάναι· Ἀλλ' ἐχ' ὁμοίως ἔνδοξος ὁ τρόπος γέ-
 νοιτ' ἂν, πᾶσι κοινὸς ὢν.

Ταῦ-

44. Verum paullo ante mortem, nouem circi-
 ter diebus ante, cum plus quam oportebat, pu-
 to, ingurgitasset, et vomuit noctu, et febris cor-
 repta est satis vehementi. Haec vero Alexander
 mihi medicus narrauit, qui vocatus erat, vt il-
 lum inuiferet. Aiebat ergo se inuenisse hominem
 humi se volutantem, impatientemque aestus, et
 amatoriis velut blanditiis petentem frigidam: se
 autem non dedisse: verum illud dixisse, Si omni-
 no morte opus haberet, ipsam sponte iam venire ad
 ianuam, itaque bene facere, si illam sequeretur,
 nec ignem expeteret. Istum contra dixisse: At non
 aequae gloriosum futurum mortis genus, quod omni-
 bus commune esset.

G g 2

45. Haec

Ταῦτα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δὲ ἐδ' αὐτὸς
 πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν ἐγκρατισμένον,
 ὡς ἀποδακρύνει τῷ δριμυΐ Φαρμάκῳ. ἐρᾷς; ἔ
 πάνυ τὰς ἀμβλυωπᾶντας ὁ Αἰανὸς παραδέχε-
 ται; ὅμοιον ὡς εἴ τις ἐπὶ σαυρὸν ἀναβησεσθαι
 μέλλων, τὸ ἐν τῷ δακτύλῳ πρόσπταισμα θε-
 ραπεύοι. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ ταῦτα
 εἶδε; κατ' ἀξίαν γελάσας ἂν ἐπὶ τῷ ἀνδρί. καί-
 τοι πόθεν εἶχεν ἐκῆνος τοσῶτον γέλωτα; σὺ
 δ' οὖν, ὦ Φιλότης, γέλα καὶ αὐτὸς, καὶ μάλι-
 στα ὁπόταν τῶν ἄλλων ἀκούσης θαυμαζόντων
 αὐτόν.

45. Haec Alexander. Ego vero, et ipse non
 multis ante mortem diebus inunctum vidi, ut la-
 crimis motis oculos purgaret acerbo medica-
 mento. Vides? Non sane recipit, qui hebetes ocu-
 los habent, Aeacus. Simile hoc est, ut si quis
 in crucem mox agendus digiti offensionem curet.
 Quid tibi videtur *facturus fuisse*, si vidisset ista,
 Democritus? Risisset ne, prout dignum est, vi-
 rum? Quamquam vnde tantum illi risus suppe-
 tiisset? Tu ergo, amice, ride ipse quoque, et
 maxime cum alios admirari istum audieris!

A llocutio, siue Bacchus	1
Allocutio, siue Hercules Gallicus	14
De Electro, seu Cynis	23
Muscae Encomium	30
Aduersus Indoctum, et libros multos e mentem	44
De non temere credendo calumniae	87
Pseudologista, siue de Apophrade	125
De Domo	173
Macrobian	209
Patriae Encomium	234
De Dipsadibus	245
Dissertatio cum Hesiodo	255
Nauigium, seu vota	266

Dialogi Meretricii.

Glycera et Thais	327
Myrtium, Pamphilus et Doris	330
Mater et Philinna	336
Melissa et Bacchia	341
Clonarium et Leaena	348
Cro-	

Crobyle et Corinna	354
Mater et Musarium	360
Ampelis et Chrysis	367
Dorcas, Pannychis, Philostratus, Polemon	371
Chelidonium et Drofe	379
Tryphaena et Charmides	385
Ioessa, Pythias et Lyfias	391
Leontichus, Chenidas et Hymnis	400
Dorio et Myrtale	408
Cochlis et Parthenis	414
De morte Peregrini	418

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA